

TAJNÉ DĚJINY JEZUITŮ

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Ekonomické a politické postavení jezuitského řádu v období od skončení druhé světové války až po 80. léta 20.století, průnik řádu do všech rovin společenského života

44. Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po druhé světové válce,
45. Expanze jezuitských organizací, infiltrace, 46. Zatajovaný proces

2008

SVAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Kapitola 44

Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po II. světové válce

44.1 Orientace jezuitů na USA

V roce 1945 utichly nejen válečné zbraně, ale i *Vatikán*. Válečný soud objevoval příliš mnoho souvislostí s *Vatikánem*, než aby to byly náhody. Utichl i papež a raději se uschoval za zdi *Vatikánu*, kam stáhl i všechny své veřejné aktivity. Také soud uznal za vhodné některé výsledky pátrání odložit a uschovat, jiné pozdržet a soudní jednání vést směrem co nejvíce mimo církve. Pozorovatelům světového dění nemohlo uniknout, že nejen nikdo z představitelů italského *fašismu*, ani nikdo z *Mussoliniho fašistické* kamarily nestáli před *no-rimberským soudním tribunálem*, ale že soud ani v nejmenším nenaléhal na „Svatou stolicí“, aby se přidala a odsoudila *fašistický* režim. Ten, kdo na to čekal, byl zklamán a je zklamán dodnes, neboť *Vatikán* nikdy mezinárodně neodsoudil žádnou z forem *fašismu* ani *fašismus* jako takový.

Pro zasvěcené to však bylo pochopitelné, neboť *Vatikán* sám potřeboval čas na zahlazení svých stop a válečný soud k tomu pouze mlčky přihlížel. Pokud měl *Vatikán* zájem o jakéhokoliv válečného zločince, soud jeho případ právě „náhodou“ odložil a věnoval se jinému. Jakoukoliv spojitost mezi odkladem a *Vatikánem* však veřejně odmítal. Takto byl dán čas k útěku mnoha tisícům válečných zločinců. Přes jezuitskou síť a přes *Vatikán* utekli *fašisté* a na-

cisté do Jižní a Střední Ameriky, do Austrálie, do Afriky, na Filipíny a na Nový Zéland. Ustašovci utekli dokonce přímo do Severní Ameriky.

Touto tichou pomocí ze strany válečného soudu nabyl *Vatikán* i přes porážku svého nejvěrnějšího dítěte *Německa* znovu sebevědomí a drzost. Byl si jist, že ze strany soudu mu nehrozí žádné nebezpečí. I na soudu měl *Vatikán* své postupně dosazené agenty a ochotně spolupracující úředníky, kteří vykonali „pořádný kus práce“ a pak zase v tichosti zmizeli. Když *Řím* s jejich pomocí zahladil stopy svého řádění, obrátil své jezuitské sítě na *USA*.

Pius XII. se rozhodl posílit řady italských kardinálů a přivést do jejich řad také americké kardinály. Plán jezuitů byl takový, že po upevnění pozic v *USA* se pak měl papež obrátit zpět na *komunistické* země. Jejich nejtajnější snaha o svržení legálního *bílého papeže* několikrát nevyšla. Navíc jezuita *E. Pacelli*, jako *bílý papež Pius XII.*, byl nyní natolik věrným nástrojem *černého papeže*, že se nejtajnější špičky jezuitského řádu rozhodly počkat s plánem na vhodnější dobu.

Avro Manhattan po druhé světové válce napsal: „*Katolická církev se v podstatě snaží přeměnit Ameriku na čistě katolický kontinent, který by napůl kompenzoval ztrátu jeho vlivu na evropském kontinentu.*“ (*Avro Manhattan: Vatikán proti dvacátému století, Praha, 1950, str. 266*).

Roku 1946 posílil *Pius XII.* kardinálské kolegium tím, že přidal dalších 32 nových kardinálů. Čtyři z nich byli *Američané* – jezuité amerického původu. Tlakem jezuitů však organizační změny probíhaly dál. Takže ze 70 kardinálů nakonec zbylo jen 28 prelátů italského původu, protože převážila americká většina. Pak nastoupila diplomatická jednání mezi *Vatikánem* a *USA*.

„*V létě 1947 došlo mezi Trumanem a papežem k výměně dopisů. Prezident USA vyzval Vatikán, ... aby pomáhal při uskutečňování Marshallova plánu. Papežova odpověď byla kladná. Katolické noviny Quotidiano s uspokojením konstatovaly, že papež sympatizuje s myšlenkou západního bloku.*“ (*Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky; Bratislava, 1953, str. 9–10*).

Když ukončil papež korespondenci s *Trumanem*, svolali jezuité koncem října 1947 do *Španělska* prostřednictvím *Pia XII.* mezinárodní konferenci katolíků. Té se zúčastnili zástupci katolické církve z dvaceti států: *USA, Kanady, zemí Latinské Ameriky* a téměř všech zemí západní *Evropy*. Na této konferenci se zúčastněné státy dohodly, že přetvoří *Evropu* na jednotný hospodářský celek a že zavedou co nejvíce jednotné evropské hospodářství. Dospěli k přesvědčení, že je to pro všechny evropské státy jediná cesta, jak splnit úkol o přetvoření *Evropy*. Všichni katoličtí kněží, biskupové, kardinálové a další preláti jednomyslně schválili *Marshallův plán* a *Vatikán* se stal jeho hlavním šířitelem, podporovatelem a patronem.

Všechny tyto kroky vedli jezuité. *Sovětský svaz* se jim totiž vymkl z rukou a nyní spolu s *Vatikánem* měli veliké obavy, aby ruské pravoslavné nevstoupilo na západoevropskou půdu. Potřebovali urychleně vytvořit nábožensky pevný a jednotný celek, který by ruskému náboženství odolával do té doby, než se jezuitům podaří *ruské pravoslavné infiltrovat* a rozložit do menších celků.

Cesta oficiálního zástupce amerického prezidenta k papeži do *Vatikánu*, jezuita *Taylor*, přinesla roku 1948 mezi *USA* a *Vatikánem* ještě silnější spojení. *Taylor* byl před papežem jako *Trumanův* diplomatický zmocněnec a navíc zvláštní vyslanec *Morganovy banky*. Přivezl sebou plán, kterým podporoval rozšíření katolicismu po celé *Evropě*, včetně *Ruska* a *Balkánu*.

Současně přivezl sebou i jasnou zprávu o tom, že se *USA* chtějí podílet na přípravě nového budoucího tažení římskokatolické církve a dále, že se nejvyšší špičky amerického finančnictví a průmyslu rozhodly celou papežovu akci finančně podporovat. Odměnou za to mělo být za-

jištění všech evropských a východních trhů výhradně *Spojeným státům americkým*. *Vatikánu* bylo zaručeno neomezené pole pro náboženské působení na všech získaných územích. Působení římskokatolické církve mělo být pod ochranou a za podpory *USA*.

Vztah mezi *USA* a *Vatikánem* však musel zůstat ještě dlouho utajen. Proto bylo dohodnuto, že spojení bude fungovat prostřednictvím hlavní zprávy špionážní služby *USA* a *Vatikánu*, tedy prostřednictvím *FBI* a *CIA*. Tyto organizace zároveň převzaly kontrolu nad vatikánskými agenty a současně jim zajišťovaly ochranu. Poradci papeže v organizování špionážní služby se stali američtí jezuité *McCormick* a *Ford*. Do tohoto projektu byly zapojeni i hlavní představení mnoha katolických řeholí a nad tím vším bděla hlava americké katolické církve, jezuitský kněz *Spellman*.

Kromě toho bylo mezi *Tylorem* a *Piém XII.* domluveno, že do klíčových západních států *Evropy* budou dodáni kvalitní američtí kněží. Ti zde budou působit jako církevní a političtí podporovatelé vatikánské politiky. Zároveň budou zajišťovat monopolní postavení amerických koncernů na evropské půdě. Na základě této strategie byl například do *Německa* za papežského nuncia poslán americký biskup *Munk* s rozsáhlými pravomocemi a s plnou papežskou mocí. Tento tajný jezuita nejostřeji vystupoval v rámci *bonnské* vlády.

Kromě politické provázanosti s *Vatikánem*, učinily *USA* i kroky k hospodářské provázanosti. Největší roli těsně po druhé světové válce v tom opět sehráli jezuité *Myron C. Taylor* a *Spellman*. Tak například v září 1948 předal *Vatikán* vládě *USA* tisíc akcií *Suezského průplavu*. Už tehdy to představovalo obrovské peníze. *Taylorova* intenzivní diplomatická činnost byla později dokonce odměněna *Vatikánem* i *USA*. Od papeže dostal *Veliký kříž Piova řádu* a od *Trumana* dostal *Medaili cti*.

V lednu roku 1951 se prezident *USA Truman* pokusil navázat s *Vatikánem* oficiální diplomatické styky. Bývalého hlavního komisaře *USA* v *Rakousku*, generála *Clarcka* jmenoval prezident za oficiálního vyslance ve *Vatikánu* a současně požádal senát, aby jmenování schválil. Senát to neučinil. Ovšem ne proto, že by necítil náklonnost k *Vatikánu*, ale proto, že blízcí se volby v *protestantské Americe* mohly takový senát přátelský k *Vatikánu* úplně smést z americké politické scény.

Nezbývalo tedy, než aby spolupráce mezi *USA* a *Vatikánem* pokračovala i nadále tajně. V této době byla do tajné spolupráce zapojena postupně také *Kanada*, *Austrálie*, *Francie*, *Německo*, *Itálie*, *Španělsko*, *Lucembursko*, *Jugoslávie*, *Polsko*, *Latinskoamerické státy* a mnoho dalších zemí. *Evropa* se již zklidnila, všechny hlavní stopy byly smazány, váleční zločinci ukryti v bezpečí. Nic tedy nebránilo naplnění další části velkého tajného plánu jezuitů s *Evropou*.

Za tajné finanční podpory ekonomicky silných států a stranou od zvědavých očí cvičili jezuité své nové elitní vojsko. Kromě *Duchovních cvičení* byli tito mezinárodní vojáci, spolu s utečenci a *disidenty* důkladně připravováni na různé akce. Například za použití teroru, při přepadových akcí nebo byli cvičeni pro nenápadné proniknutí (*infiltraci*) do tajné struktury různých států. Byli vyučeni, jak vybudovat a udržovat špionážní síť, jak vyvolat rozvrat, jak vyprovokovat *revoluci*, jak úplně *dezorientovat* veřejnost a jak s ní *manipulovat* podle potřeby římskokatolické církve.

Nové vojsko se připravovalo na novou invazi *Vatikánu*. A když se pak mnoho států rozhodlo pod vedením jezuitů navázat „dialog“ s komunisticky orientovanými zeměmi, bylo právě toto elitní vojsko základem mnoha dobrovolných legií a nakonec pak první armády *NATO*.

44.2 Vatikán opět v Evropě

Přestože se *Evropa* rozhodla jít cestou bez válek, *Vatikán* začal jít po upevnění pozic v *USA* proti *Evropě*. Začala opět vysoká hra. Řím se rozhodl znovu podporovat *fašismus* a diktatorské nesovětské režimy – *Francův* režim ve Španělsku generála *Francisca Paulina Herenegilda Teódula Franca y Bahamonde Salgada Parda de Andrade* (* 4.12.1892 – † 20.11.1975, kdy také skončil i jeho režim), *Salazarův* v *Portugalsku* (*Juan Antonio de Oliveira Salazar*, režim skončil roku 1974, kdy se *revolucí* dostali k moci *komunisté* a *socialisté* a na dlouhou dobu pak vítězila ve volbách *socialistická* levice), *Titův* v *Jugoslávii* (*Chorvat Josip /Broz/ Tito* * 25.5.1892 – † 4.5.1980), podsvětí v *Albánii*, *Německu* a *Itálii*. Řím úzce spolupracoval s *ustašovci* a *ukrajinskými nacisty* v exilu stejně jako s *nacistickými* pohlaváry uschovanými v *Latinské Americe* a v *Austrálii*. I toto však bylo v plánu jezuitů. Na jedné straně „přátelský dialog“ k *ruskému pravoslaví*, na druhé straně udržení *fašistických diktatur* u moci a v podsvětí. A jak přiznává i sympatizant jezuitů a odpůrce jejich kritiků **J. Wright**, bylo vyhlášení vatikánské politiky sboru kardinálů pro roky 1930 až 1960 bouřlivě přivítáno zvláště jezuitskými profesory *Gregoriánské univerzity*. Na druhou stranu díky dvojímu *Vatikánu* můžeme již v roce 1926 vidět, jak francouzský jezuitský kardinál *Louis Billot* za svoji sympatii k ultrapravicovému *fašistickému* hnutí *Action Francaise* šéfredaktora stejnojmenného deníku (vycházel v letech 1908 až 1944) *Charlese Maurasse* a za svůj nesouhlas k postupu *Vatikánu* vůči tomuto hnutí ztratil kardinálský klobouk. (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 259**).

4. září 1951 dává *Vatikán* příkaz, aby jeho zástupci v *USA* i v *Evropě* organizovali mezi katolíky širokou kampaň ve prospěch generála *Franca*. Tato kampaň se neměla vést jenom v novinách, ale i z kazatelen při bohoslužbách, poutích a svátcích. Zástupci *Vatikánu* měli *Franca* neustále chválit a připomínat lidem „slavné, dobré časy dřívějšího Španělska.“

Mnoho *nacistů* ze všech zemí dostalo vynikající funkce a postavení. Němečtí vojenští zločinci, jako např. *Henrich Dienkelbach*, vynikali v úloze světových průmyslníků, finančníků, bankéřů, finančních spekulantů, burzovních makléřů, velkofarmářů apod. Odměnou za jejich „věrné“ služby *Vatikánu* za druhé světové války byly do jejich rukou nahromaděny monopoly, koncerny, holdingy a podobné průmyslové konglomeráty.

V březnu 1951 poslal papež své požehnání katovi hitlerovských táborů smrti, *Oswaldu Pohlovi*, kterého dokonce i americké úřady držely ve vězení. V papežském telegramu stálo: „Svatý otec posílá *Oswaldovi Pohlovi* z otcovské lásky vyprošené apoštolské požehnání na znamení vyšší nebeské útěchy.“ (Viz také: **Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky, str. 26**).

Toto apoštolské požehnání vyvolalo obrovské pobouření. Noviny *Tribuna lidu* zveřejnily dopis bývalého vězně v koncentračním táboře *Majdanek*: „Když jsem přečetl text požehnání ... vybavily se mi všechny okolnosti, za kterých jsem se setkal s *Pohlem*. Jeho příchod byl vždy předzvěstí masových vražd. Vlastnoručně mučil strachem zoufalého bezbranného vězně. Pamatuji si, jak vytrhával oči čtrnáctiletému *Joachimovi Cijkovi* jako výstrahu pro jiné. ... V lednu 1944 vydal rozkaz k likvidaci celých kolonií vězňů, vyčerpaných galejní dřinou v německém průmyslu. Vidím *Pohla* a tyto zástupy kostlivců s očima vyžranýma od uhelného prachu v podzemí *Dory* a jiných šachtách. Vidím, jak se chlapci, muži, ženy vlečou po červené cestě ke stále kouřícím krematoriím.“ (**Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky, str. 26 – 27**).

K ostudě *Vatikánu* bylo papežovi pomocí fotografie jasně dokázáno, že telegram s požehnáním skutečně patří jemu osobně a nikomu jinému, jak se papež snažil veřejnosti namluvit.

Papež *Pius XII.* však zahlazoval stopy po účasti *Vatikánu* na světových válkách ještě i jiným způsobem než pouhým mlčením. Povolal tři jezuity a uložil jim pod vedením jezuity „*A. Martiniho* připravit publikaci vatikánských dokumentů vztahujících se k tomuto období. Při

vydání prvního svazku tohoto díla (od března 1930 do srpna 1940) prohlásil na tiskové konferenci v Římě představitel vatikánského státního sekretariátu, biskup Samoré, že nová publikace se liší od dokumentů vydaných bývalými válčícími státy. V době, kdy tyto mocnosti publikují jen část svých dokumentů, rozhodla se prý Svatá stolice otevřít a zpřístupnit své archívy, i když část dokumentů papeže Pia XII. je ještě tajná. Biskup neskryval, že soubor těchto dokumentů připravili jezuité a že jejich cílem je ospravedlnit politiku papeže Pia XII.“ (*Missioni, 1966, Gennaio, str. 4*).

Nebylo pochyb, že pravým účelem vydání těchto falešných podvrhů bylo zamaskovat tragickou úlohu *Vatikánu* na ďábelském koloběhu obou světových válek. Přišel totiž čas, aby *Vatikán* znovu vstoupil do evropské politiky. Bylo proto nutné přepsat nejen dějiny z počátku 20. století, ale došlo i na mnohá další témata z různých, mnohem starších období temných dějin papežství.

Nejvíce se začaly přepisovat dějiny inkvizice. Z knihoven bylo odstraněno mnoho historických pramenů podrobně popisující vznik, průběh a praktiky inkvizice. Bylo také vytištěno mnoho titulů se stejným názvem, obalem a stejnou celkovou vizáží, ale s jiným nebo změněným textem. Tyto přepsané falešné podvrhy pak byly dávány na místa původních výtisků. I tato práce byla svěřena jezuitům.

Těžko se dnes proto kdo doví, že od roku 1200 má římskokatolická inkviziční instituce (dříve nazývaná *Svaté Oficium* »*Santo Ufficio*« a dnes *Kongregace pro otázku víry, učení a náboženství*) na svědomí více jak 68 milionů obětí.

Pár let po tomto mezinárodním skandálu učinil *Vatikán* ovšem další světový trapas, a to svou hrůzostrašnou poznámkou k *atomové bombě*. V květnu 1958 sedm západoněmeckých katolických teologů, mezi nimiž byli jezuité, vydalo prohlášení, v němž tvrdili, že použití atomové zbraně není v rozporu s morálním kodexem a „nemusí být ve všech případech hříchem.“ Časopis jezuitů ve *Spojených státech amerických, America*, schválil závody ve výrobě zbraní hromadného ničení.

Tyto výroky kromě jiného také jasně odhalují, že *Německo* i přes svou porážku v obou válkách nezůstalo být věrným a milovaným dítětem *Vatikánu* a jeho jezuitů. Všechnu svou politiku prováděl *Vatikán* v *Evropě* stále převážně prostřednictvím *Německa*. A tutéž taktiku dělal i v minulém 20. století a totéž dělá i v současné době 21. století. Stále můžeme politiku jezuitů v *Evropě* sledovat prostřednictvím německých politických kroků ruku v ruce s římskokatolickým systémem všech evropských států.

V roce 1955 si zasvěcená veřejnost povšimla, že jezuité podporují politiku sekretáře *USA, J.F. Dullese*, rovněž jezuitského odchovance. Ve svém vystoupení na sněmu bývalých chovanců jezuitských kolejí v dubnu 1955 ve *Washingtonu* mluvil *Dulles* o nevyhnutelnosti války. S jeho názory se plně ztotožnil časopis redigovaný jezuitou *Civiltà cattolica*. Ve chvále na organizaci *NATO* a na výrobu *atomového arzenálu* zvláště vynikal jezuita *Messineo*, poradce pro mezinárodní otázky (*La civiltà cattolica, 1958, Quaderno 2 582, str. 113–115*).

Nenávist jezuitů vůči *SSSR* už záhy nabyla konkrétních podob a činů. Tak například v roce 1933, kdy *Roosvelt* oficiálně uznává existenci *Sovětského svazu*, vypukla obrovská bouře protestů proti tomuto prezidentovu uznání. V čele ptotestujících stál jezuitský kněz *Edmund Walsh* (a mnoho dalších jezuitů), který davově přednášel vojákům a agentům *FBI* o zločinech *leninismu* a *stalinismu*. V padesátých letech 20. století, tedy v období nejmrazivějších let studené války, bylo proti *Sovětskému svazu* směřováno nejen zbrojení a zbraně *Spojených států amerických* včetně vědeckého výzkumu ve všech vědních oborech, ale i celková politika *Bílého domu*. Nebyla vynechána ani americká veřejnost. V čele senátního výboru pro neame-

rickou činnost, který vyšetřoval občany podezřelé ze spolupráce s komunisty, stál jezuitu vychovaný senátor *Joseph McCarthy*, který v *USA* rozpoutal slídění po proruských kolaborantech s takovou fanatičností, že si jeho činnost a soudní procesy vysloužily přezdívku *Hon na čarodějnice*. A práce výboru se *honu na čarodějnice* skutečně rovnala. Kampaň senátora *McCarthyho* lze přirovnat k politickým procesům ve východním bloku ve stejné době, i když v případě *USA* nebyly postihy tak tvrdé. Nicméně nespravedlivé, často vykonstruované obvinění přesto zničilo řadě lidí život nebo kariéru a to jen na základě jejich obvinění z *komunistické příslušnosti* či *sympatií ke komunismu* bez explicitních důkazů. Na druhou stranu senátor *Joe McCarthy* odhalil mnoho *agentů komunismu* i mnoho vysoce postavených *komunistů*, kteří pracovali na různých pozicích ve *Washingtonu D.C.* Všeobecně se také vědělo, že v pozadí za *hony na čarodějnice* stojí jezuité z *Georgetownské univerzity*. Strach z *komunismu*, odpor a nenávisť k zemi, kde jezuité nedostali situaci plně pod svou kontrolu a kde jejich experiment s *revolucí* nevyšel tak, jak sami ve skutečnosti potřebovali, byly opravdu obrovské a přetrvávají dodnes.

44.3 Školy jezuitů

Spojené státy americké dodávali na posílení pluků evropských jezuitských kněží také své jezuitské kněze. V letech 1930 až 1940 vyprodukovaly jezuitské koleje a univerzity v *Marylandu* a *New Yorku* celkem 900 bohoslovců, z nichž větší polovina byli jezuité. Od konce druhé světové války vstoupilo do amerických noviciátů obrovské množství frontových vojáků. Ti pak „sloužili“ další – studenou – válku v *Evropě*.

Počátkem roku 1949 už bylo v *USA* 16 velikých jezuitských univerzit, a to ve městech: *Seattle, Spokane, Los Angeles, San Francisco, Santa Clara, Chicago, Cincinnati, Cleveland, St. Louis, Detroit, Scranton, Washington, Milwaukee, Omaha, New York* a *New Orleans*. V *New Yorku* mělo tovaryšstvo roku 1953 největší katolickou univerzitu na světě. Při *Fordham Univerzitě* byl též založen *Ústav pro studium současného Ruska*, kde přednášel i jezuita *Andrej Urussov*, bývalý ruský šlechtic.

V roce 1960 **Karl A. Molnau** napsal: „Jezuité ovládají všechny klíčové pozice politického katolicismu... Proto jsou jezuité pověřeni vedením *Orientálního ústavu*, *vatikánské vysílací stanice* a *kolegií pro Rusko a Německo*. I *Gregoriánská univerzita* ve *vatikánském městě* stojí pod kontrolou jezuitů.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie; Praha, 1960, str. 35**).

V této době *Vatikán* sdružoval asi padesát řádů, z nichž největší je dodnes právě tovaryšstvo. Tehdy mělo přibližně 33 000 oficiálních členů. Mnoho z nich bylo s ekonomikou zemí už natolik propojeno, že zastávali klíčové finanční a hospodářské funkce.

„Tajemství jezuitské moci je v jejich těsném spojení s finančním kapitálem, zvláště americkým. Jezuitský řád investoval obrovský kapitál do hospodářství *USA* a jiných zemí; je tedy přímým akcionářem... Tovaryšstvo *Ježíšovo* udržuje toho času (1960) 94 církevních škol, 59 univerzit a asi 181 kolegií v nejrůznějších zemích. Dále jezuité vydávají podle spolehlivých údajů 1320 časopisů v padesáti jazycích, jež odebírá 3,5 milionů čtenářů. Celkový náklad jezuitských časopisů činí 144 milionů výtisků do roka...“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 39**).

V letech 1965, (od 7. května) až 1966 (do 17. listopadu) se uskutečnila 31. generální kongregace. V říjnu 1964 zemřel generál řádu *Giovanni (Jean) Battista Janssens*, který půso-

bil jako generál 22 let. Na sněmu se vykonalo celkem 123 schůzí a zaznělo 1900 projevů. (*La Documentation catholique*, 1966, č. 1 484, slp. 2 149).

Kongregace zvolila nového generála – 27. nástupce Ignáce z Loyoly, Španěla Pedra Arrupeho, který byl od roku 1958 v čele jezuitské provincie v Japonsku, kde byl již od roku 1938. Tam byl také krátce vězněn a 37 hodin nepřetržitě vyslýchán. Byl to lékař, který byl svědkem svržení atomové bomby na Hirošimu, neboť bydlel v Nagatsuce, předměstí Hirošimy, asi 4 míle od centra. Vydal osm knih v Japonštině.

Pod Arrupeho vedením potvrdila kongregace dosavadní středověký okultní trend řádu. Potvrdila i všechny jeho ekonomické a mocenské ambice, ale s velkým důrazem na modernizaci všeho, co se zmodernizovat dá. Kongregace nařídila důsledné zavádění nových jezuitských institucí, škol, univerzit, kolejí, seminářů a center pro výuku. Byly jmenovány dvě nové asistence – indická a africká. Všechny asistence rozčleňují provincie do 12 celků – anglické, španělské, německé, italské, francouzské, severoamerické, středoamerické, jihoamerické, indické, africké, východoasijské a slovanských zemí.

Spolu se zavedením nových asistencí generální sněm jezuitů schválil mimořádné „misijní“ působení v Africe a Indii s důrazem na výuku katolického náboženství. V obou těchto částech Země totiž katolická církev ztratila mnoho svých dřívějších pozic. Kongregace potvrdila, že v čele asistencí jsou asistenti, kteří jsou voleni generální kongregací, která stejně tak volí i generála řádu. A právě tato kongregace zvolila na žádost generála Arrupeho ještě čtyři generální asistenty navíc, kteří tvoří radu tovaryšstva, v jejímž čele stojí opět generál řádu. Jedním z těchto asistentů byl Francouz Y. Calvez patřící mezi řádové odborníky na marxismus.

Ve své funkci generála řádu se Arrupe v roce 1970 zúčastnil v Trevíru sjezdu katolíků NSR. Zde přednesl projev o krizi náboženství. Arrupe se stal nejpohyblivějším generálem řádu. Ve velmi krátké době sjezdil velké množství států a pronesl velké množství projevů. Ze všech jednoznačně vysvětluje modernizaci církve i přes zachovávání pohanských okultních tradic, sjednocení všech tzv. křesťanských církví pod jednu jedinou – katolickou – formou hnutí (tzv. ekumenického hnutí) a zničení ateismu formou dialogu s komunismem. Poprvé byly některé materiály z 31. kongregace zveřejněny a rozšířeny po všech jezuitských školách a univerzitách.

V této době řád tovaryšstva vydával přes 1 000 časopisů a novin ve více než 50 jazycích světa (*Rinascita*, 1965, č. 25, str. 18). Rozhlas a televize byly jezuiti už plně zaplaveny.

Podle časopisu *L'Unità*, 1. 12. 1974 řídili jezuité v této době přímo na 59 univerzit, přes 500 vysokoškolských kolejí a více jak 8 500 středních a vysokých škol. Mezi nejvýznamnější univerzity jezuitů patří Gregoriánská univerzita v Římě, Georgetown (první a největší) a ford-hemská v USA, nijmengenská v Holandsku, katolická v Belgické Lovani, dále v Tokiu, Paříži, Záhřebu, Wroclavi a v dalších městech.

Ovšem dnes jezuitům prostřednictvím římskokatolických a protestantských univerzitních hodnostářů nepřímou i přímo patří i takové univerzity jako Oxford, Harvard, Cambridge nebo v Čechách Klementinum, Karlova Univerzita, Palackého Univerzita a mnoho vysokých škol.

Zde všude mohou jezuité politiku těchto škol velmi dobře ovlivňovat. O největší jezuitské univerzity v Čechách, Klementinu a snahách jezuitů ji vlastnit přímo osobně, viz např. *Katolický týdeník*, č. 32, 9.8.1998, str. 4. A původ univerzity v Olomouci naznačuje článek *Škola a vzdělání* v deníku *Lidové noviny*, 22.5.1998.

Sami jezuité o sobě píší: „*Současnost i minulost českých jezuitů* Česká provincie Tovařystva Ježíšova je součástí světového Tovařystva, které má asi dvacet tisíc členů (a je tak nejpočetnější katolickou řeholí). V minulosti jim byla svěřována především péče o školy a

proslavili se i jako misionáři – zejména v Americe a Asii. V pobělohorské době se podíleli na rekatolizaci českých zemí. Z té doby pochází také řada mýtů a předsudků vůči tomuto řádu. Byli vždy činní na poli vědy, filozofie a teologie, pracovali mezi chudými a nemocnými. Po Druhém vatikánském koncilu patří mezi hlavní poslání jezuitů šíření evangelní spravedlnosti prostřednictvím solidarity s chudými, mezináboženský dialog, ekumenismus (specialitou na východní křesťanství je kardinál Tomáš Špidlík), výchovná, vzdělávací a vědecká činnost (děkanem pražské katolické teologické fakulty je prof. Ludvík Armbruster; na olomoucké teologické fakultě přednáší prof. Pavel Ambros a doc. Michal Altrichter; v Římě působí prof. Richard Čemus). Dalšími oblastmi jsou sociální apoštolát (tomu se věnuje P. František Lízna) nebo práce ve sdělovacích prostředcích (v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání pracuje P. Petr Kolář, jezuitům je svěřeno vysílání české sekce Vatikánského rozhlasu). Prioritou řádu bylo a je poskytování exercicií (duchovních cvičení). Českou provincii Tovaryšstva Ježíšova tvoří 85 mužů. Současným provinciálem je P. František Hylmar.“ (*Katolický týdeník*, č. 11, 8.–14. března 2005, ročník XVI., str. 6). Všichni zde jmenovaní jsou členové jezuitského řádu.

44.4 Jezuitští politici

Ze školních jezuitských líhní stále vychází obrovské množství politiků. V minulosti to byl například bývalý vůdce frakce CDU v německém spolkovém sněmu, R. Barzell, dále politik CDU, baron von Guttenberg nebo diktátor António de Olivier Salazar.

Ten například prosazoval jezuitskou ideu: „Zažehněte v lidech touhu trpět urážky a pohrdání, neboť chudoba, urážky a pohrdání tvoří tři stupně dokonalosti.“ Salazar v semináři ve shodě s řádovou tradicí fanaticky denuncoval své spolužáky a velmi dobře si osvojil jezuitskou zásadu trvale v lidech ubíjet jejich lidskou důstojnost. Roku 1970 z řádu vystoupil, ovšem byl to jen politický trik a tajně byl jezuitou i nadále.

Nezapomeňme ani na věrného spolupracovníka a obdivovatele jezuitů, prezidenta Juana Peróna v Argentině, jehož druhá manželka Eva Duarte de Perón (dnes slavná „Evita“) mnohokrát zasáhla ve prospěch nacistických pohlavářů a jejich ukrytí v Jižní Americe, když se jim osobně zasadila o vstupní vízum nebo o jejich retransport do jiných kontinentů.

Nezapomeňme ani na Fidela Castra, z jehož internetového životopisu opisujeme: „Castro se narodil 13. srpna 1926 (některé zdroje uvádějí 1927) na farmě v Mayarském magistrátu v provincii Oriente. Navštěvoval dobré katolické školy v Santiagu de Cuba a v Havaně, kde prošel spartánským režimem na jezuitské internátní škole Colegio de Belen. V roce 1945 se zapsal na Havanskou univerzitu, kterou ukončil v roce 1950 s hodností právníka. Oženil se s Mirtou Diaz-Balartovou v roce 1948, ale v roce 1954 se rozvedl. Jejich syn Fidel Castro Diaz-Balart, narozený v roce 1949, slouží jako šéf kubánské komise pro atomovou energii.“

V dnešní době mezi jezuitu patří například prezident USA, Bill Clinton, který prodělal dvanáct let jezuitské výchovy, což se dnes tají. Potom nastoupil na jezuitskou univerzitu v Georgetownu. Jeho inaugurační řeč při nástupu do funkce hlavy státu mu dokonce napsal sám ředitel jezuitské koleje. Není to nic divného, když si připomeneme nejen to, kdo psal Hitlerovi *Mein Kampf*, ale také například jméno jezuitského profesora Johna McLaughlina, který prezidentu Richardu Nixonovi psal od roku 1971 mimo jiné i projevy a později se stal jedním z vlivných spolupracovníků Bílého domu, přímým radcem Nixona a pak i celé americké vlády. Byl to právě tento jezuita, kdo byl tehdejší šedou eminencí Bílého domu. Jako prezidentův přední obhájce sehrál také významnou roli v aféře Watergate. V této aféře vedl například

kampaň na prezidentovu obranu ve státech *Lousiana, Florida, Texas a Kalifornie*. „Žádný katolický duchovní USA,“ napsal italský časopis *Epoca*, „neměl takovou politickou moc jako Laughlin.“ (*America*, 1972, sv. 122, č. 25, str. 673; *Epoca*, 1974, Maggio 25, str. 106–107).

Než přešel do služeb *Bílého domu*, přednášel tento jezuita na univerzitách ve *Washingtonu, San Francisku, New Yorku* a byl redaktorem časopisu amerických jezuitů *America*. Dokonce také kandidoval ve volbách do senátu, ale nebyl zvolen (*Newsweek*, 1974, June 15, str. 29).

Velmi úzké spojení s jezuitským řádem má dnes i mnoho současných *německých, rakouských, holandských, belgických, francouzských, španělských, chorvatských a italských* hlavních politiků stejně jako téměř všichni vysocí šlechtici z celého světa a nejvíce z *Evropy*. Jezuitské preláty ve funkcích politiků najdeme zvláště v různých křesťanskodemokratických a jiných „křesťanských“ stranách po celé *Evropě*. Do jezuitského řádu ovšem také patří i mnoho současných politiků.

Jak jsme byli také osobně roku 1997 informováni, v *USA* se příslušnost k jezuitům dokonce stává prestižní společenskou záležitostí. Největší baštou jezuitů je stát *Kalifornie*, která je současně i největším producentem americké marihuany!

Toto spojení se zdá absurdní, ale je pravdivé a skutečné. I v minulosti měl *Vatikán* černé obchody, jak to naznačují současní historici. Alespoň stručně:

Nelegální obchod *Vatikánu* za pomoci jezuitů najdeme již v 15. – 17. století. Tehdy *Řím* kromě jiného obchodoval např. s *prostitucí*. Vatikánské úřady schvalovaly tuto živnost a žádaly prostitutky o týdenní poplatek. „Roční příjmy papeže z tohoto špinavého zdroje činily 22 000 zlatých dukátů. Římskokatolický zájem na prostituci šel tak daleko, že jej jezuita *Silvestri Petrasanctae* teoreticky ospravedlňoval.“ (*Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 46).

Obchod s *otroky* byl pro jezuitu výnosným zaměstnáním, jak ukazují například *Diffie a Griesinger*. *J. Lavreckij* cituje brazilského historika *Gilberta Freyrea*, který píše, že „Využívajíc ochranu koloniálních úřadů, se jezuité zmocnili v *Brazílii* obrovských pozemků a zotročili desetitisíce indiánů. V XVII. století se v jejich rukou ocitly rozsáhlé oblasti v provinciích *Maranhao, Pará, Pernambuco, Amazonas a Sao Paulo*. ...Zotročujíc indiány, vystupovali jezuité současně proti světským kolonizátorům a žádali nahrazení otroctví indiánů otroctvím černochoů. ...Na jedné straně usilovali jezuité uchvátit do svých rukou moc nad místním obyvatelstvem a sami si ho zotročit, na druhé straně doufali, že zvýší své příjmy obchodem s černošskými otroky, kterého se aktivně účastnili. Jezuité zacházeli tak daleko, že nutili indiány žít s černoškami, aby mohli jejich děti – mulaty – prodávat do otroctví.“ (*J. Lavreckij: Vatikán, náboženství, finance a politika; 1958, str. 90* viz také str. 77).

Tento citát ukazuje, že jezuité se v žádné době neštíteli naprosto ničeho. Jakmile vycítili možnost zisku, okamžitě se zapojili a snažili se pak všechny zisk převést výhradně na sebe.

I dnešní obchodování tajných jezuitů se týká věcí, za které obyčejný člověk dostává velmi těžká vězení nebo dokonce i trest smrti. Obchod s drogami (viz např. *Mladá fronta Dnes*, 3.7.1998, str. 11, článek „*Heroin je na západě znovu...*“) a se zbraněmi a udržování výroby a vývoje obojího je podle prosakujících informací na prvním místě. Ale máme také prozatím nezveřejněné informace i o obchodu s „bílým masem“, dále o podílu na mezinárodní síti prostitucí, o obchodu s nelegálními dětskými orgány nebo přímo živými dětmi (viz např. malá zmínka v *Katolickém týdeníku* č. 37, 13.9.1998, str. 3), o obchodu s tajnými informacemi, o obchodu s nelegálním zlatem, diamanty, smaragdy, rubíny a jinými drahokamy stejně tak jako různými celosvětově hlídanými technickými komponenty a díly. Není pochyb o aktivní účasti

jezuitů ve špiónážních sítích a v neposlední řadě také organizování, vedení a podporování mezinárodních zločineckých a teroristických organizací po celém světě.

Patres SJ se neštítí prostě ničeho. Ve všem mají velmi „těžké“ peníze. Například obchod s „bílým masem“ přináší měsíčně (!) mnoho milionů tehdejších západoněmeckých marek jenom v *Evropě*. Jsou to transakce, o kterých nemá prostý člověk ani tušení.

44.5 Bohatství černého a bílého papeže

Majetek jezuitů ve *Spojených státech* měl po druhé světové válce miliardové hodnoty. Téměř každý člen řádu měl už svůj vlastní luxusní automobil. V řádových domech sloužili černoši, všude byly televize, pořádaly se i taneční zábavy a různé slavnosti.

Jak píše **A. Tondi**, *Vatikán* dostává z *USA* veliké množství dolarů. Pomáhal nejen jezuitský kardinál *Spellman*, ale i *Bílý dům*. Proto také *Vatikán* nikdy neodsoudil svržení atomových bomb na *Japonsko*, nikdy neodsoudil válku v *Koreji* a *Vietnamu*, nikdy neprotestoval proti používání napalmu, bakterií, plamenometů, jodu na vytvoření ozónových děr, chemických látek a dalších zbraní *Spojených států amerických* v boji proti *Asii*. Nikdy neprotestoval proti chování *Američanů* vůči válečným čínským a korejským zajatcům v *koncentračních táborech*. (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 41**).

Jak jsem uvedli již na začátku, propojení jezuitů s ekonomikou *USA* je mnohem důkladnější, než podhoubí nebo kořeny stromů. Jezuité jsou ve správních radách akciových společností. Jsou ředitelé, náměstci, hlavní poradci, největší nebo hlavní investoři, vrchní šéfové, manažeři a hlavní ekonomové různých společností, např.: plavebních společností, kávových plantáží, lodních holdingů, ocelářských společností jako *Republic Steel*, *National Steel*, leteckých společností jako *Boeing Airplane*, *Lockheed*, *Aikraft*, *Curtiss Ride*, naftových gigantů jako *Philipps Oil*, *Kreol Petroleum*, závodů na výrobu aut a letadel *Ford*, *Chrysler* a další.

Není vůbec žádné tajemství, že také *atomový výzkum USA* řídí jezuité stejně tak jako celý program *NASA*, volbu kosmonautů apod. Řídí volbu prezidentů, volbu moderátorů při volbách, přímo řídí kurzy dolarů podle cen ropy a podle těžby zlata (které mají také pod svou vládou), dále korigují ceny obilí, mouky, močoviny, kukuřice, kávy, rýže, cukru, dřeva, chemikálií, hnojiv a dalších strategických komodit.

Stejnou aktivitu jezuitů můžeme také pozorovat i v *Austrálii* a po celé západní a nyní také po celé východní *Evropě*, dále v *Asii*, *Africe* a na různých oceánských ostrovech. Dnes neexistuje ani jeden světový monopol, který by byl bez řízení jezuitů. Pochopitelně, že se jedná o jezuitu pod nejtajnější přísahou, tedy o lidi schopné cokoliv popřít – je-li to v zájmu řádu i svou vlastní rodinu nebo příslušnost k řádu.

Řád jezuitů svůj zisk a rozpočty velmi přísně tají, stejně tak jako skutečný počet aktivních členů řádu (v roce 1979, jak uvádí Dr. **Rivera**, jich bylo „kolem 102 000.“ (**A. Rivera: Alberto, part 1, str. 7**), což je číslo, které nikde oficiálně nenajdeme).

Vedoucí představitelé řádu mají zájem na tom, aby věřící považovaly řád jezuitů za chudý jak po stránce členů, tak i po stránce majetku a financí. Ovšem jejich finanční transakce podle unikajících informací dosahují jenom v *USA* desítky miliard dolarů ročně.

„V naší době je *Vatikán* jedním z nejmocnějších finančně tržních podniků světa. Vlastní majetek v hodnotě mnoha miliard.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 46**).

Podívejme se, jakou politiku hrály v době před druhou světovou válkou a po ní tyto osoby a rody: *Colona, Orsini, Torlomei, Pacelli, Otto Habsburský, Friedrich von Hohenzollern – Sigmaringen, Raffael Droste zu Vischering, Teodor Salvator, Johannes von Lichtenstein, Wolf Metternich, Karel zu Löwenstein*, vévoda z *Hercolani*, vévodkyně z *Ratiboře, Raitz von Frenz, Marchese Pallavicini, Schall – Riancour, von Twickel, Ludwigsdorff*, kardinál arcibiskup *New Yorku Francis Spellman*, světicí biskup z *New Yorku Fulton S. Sheen*, kardinál arcibiskup sevillašský *Pedro Seguray Saeuz*, bonnský akreditovaný apoštolský nuncius *Aloysius Muench*, kolínský kardinál *Frings*, otec *Wehrhahn* a další. Všechna tato jména byla tajnou černou oligarchií *Vatikánu*. Všichni udržovali vřelý kontakt s tovaryštvem a byli jeho členy nebo přinejmenším velmi ochotnými nástroji. Mnozí z nich byli přímo tajní členové řádu SJ a někteří se dokonce přiznávali ke členství i oficiálně a veřejně.

Různí církevní nepatrní úředníci (rovněž jezuité) vykonávají pro tuto černou oligarchii důležitou činnost. Jejich prostřednictvím tak *Vatikán* v roce 1960 ovládal téměř 536 miliard lir patřících k italské ekonomice (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 47–49**).

Na **straně 50 – 53 Molnau** přesně cituje papežskou ročenku z roku 1957 a časopis *Německá zahraniční politika*, 9. září, 1957, str. 799–804. Vypisuje, kolik italských bank, nadací a správních rad různých podniků osobně ovládali v *Itálii* v 60 létech pouze dva (!) lidé – jezuita Dr. *Massimo Spada* a jezuita ing. *Bernardino Nogara*. *Spada* osobně řídil 27 bankovních organizací, kde nejmenší kapitál byl 50 milionů lir a největší 61 236 miliard lir. A *Nogara* osobně řídil 15 takových institucí, kde nejmenší vklad byl 80 milionů lir a nejvyšší 2 880 miliard lir. Ovšem tito pánové figurovali i v jiných podnicích a ve mnoha různých řídicích radách, vedení podniků apod.

Černá finanční oligarchie *Vatikánu* prezidentovala a prezidentuje dodnes všem významným italským bankám a všem evropským finančním společnostem, dále potravinářským, energetickým a naftovým koncernům a holdingům, jak je to přehledně ukázáno na straně 54 – 62. Časopis *Der Spiegel*, č. 23, 1958 také sděluje, že *Vatikán* patřil k nejstarším velkoakcionářům společnosti *Suezského průplavu*. Ovšem to jsou stále ještě jen malé střípky.

Jezuitští kardinálové *USA* šedesátých let – *Spellman, Monney, Stritche* a šéf amerických jezuitů *Vincent MacCormick* provedli těsné finanční sepětí mezi *Vatikánem* a *USA* v čele s *Fordem, Rockefellerem* a *Morganem*. Finančně a politicky podporovali americký katolicismus také: *Kennedy, Coca-Cola, First National Bank*, bankovní dům *Sullivan and Reed, International Latex Corporation, Shuffer Oil, Bank of Amerika, American National Gasoline Corporation, General Motors Corporation, Sinclair Prairie Oil Corporation*, novinové a časopisové trusty, *Bankers Trust Company* a další. Za tyto služby odměňoval papež své věrné miliardáře šlechtickými tituly: *Maltézský rytíř, Rytíř vatikánského řádu svatého Hrobu, Rytíř vatikánského řádu svatého Gregory* apod. (**J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 261**).

Akcionářem *Standard Oil, General Electric, General motors* a mnoha dalších monopolních gigantů byl osobně i jezuitský kardinál *Spellman* a *Tylor*.

„Všechny důležité finanční manipulace *Vatikánu* probíhají dnes mezi Bankou sv. Ducha a *Morganovou bankou*.“ Do této banky také papež ukryl vatikánský poklad (nakradený z celé *Evropy* od dob inkvizice až po druhou světovou válku) v podobě mnoha tun zlatých prutů v tehdejší střízlivé hodnotě 50 milionů dolarů. (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 63**).

Dnes se ví, že je to jenom torzo skutečného vatikánského pokladu.

Není proto také divu, že *Morganova* banka kryla útky nacistických zločinců, jako například válečného zločince *Hermanna J. Abse*, který se v šedesátých letech stal důvěrníkem jezuitu *Konráda Adenauera*. *J. Abs* prezidentoval z moci *Vatikánu* více jak třiceti německým akciovým společnostem a přinesl římskému stolci tolik miliard marek, že mu byl už roku 1950 udělen *Piem XII.* řád *Rytíře svatého hrobu*.

Odměnou za toto vyznamenání se papežovi dostala účast na ziscích britského naftového koncernu *Royal Dutch Shell*, která trvá dodnes. Jezuita *Wehrhahn* kontroloval dvacet pět podniků s kapitálem 1 350 milionů západoněmeckých marek. Jeho prostřednictvím se *Vatikán* spojil s celou rodinou *Adenauera*, *Pferdmengese* a *Oppenheima*. Všichni se stali členy černé finanční oligarchie.

Přes *Morganovu* banku sahaly sítě *Vatikánu* do všech světových bank nejen v *USA*, ale také i v *Evropě*. V dnešní době však přímo tento evropský bankovní svět už ovládá sám. Vůbec nemusíme pochybovat o tom, že *Vatikán* má prsty i ve všech významných českých bankách, fondech, spořitelnách, pojišťovnách apod. Šedá jezuitská eminence vládne i českému finančnímu trhu prostřednictvím zahraničních a domácích bankovních společností stejně tak jako ve světě.

V *Monte Carlu* má *Vatikán* takové postavení, že svými jezuitu ovládá úplně všechny herny, kasina, zábavní podniky, banky, pojišťovny a další ústavy. Vlastní i nejznámější *Casino Monte Carlo*. Zpovědníkem monackého krále *Rainera III.* je v 60. letech americký jezuita *Tucker*, který byl zároveň největším finančním manažerem *Vatikánu*. Herny už tehdy vynášely ročně 30 milionů dolarů, kde plných 25% šlo bez daní do *Vatikánu*. Dnes jsou to čísla mnohem vyšší. (*Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 63–64*).

Navíc prodávali jezuité, a dělají to dodnes, licenci na zobrazení *Panny Marie z Lurd*. V 60. letech stála licence přes milion lir. Zlatým dolem pro *Vatikán* je *prodávání ostatků* – například tříška z Kristova kříže, Mariiny opánky, Kristův kabát, různá plátna, apod.

Kromě toho vlastnil *Vatikán* v šedesátých letech také tolik půdy po celém světě, že to dělalo více jak 15 miliard hektarů nejmenšího střízlivého odhadu.

Roku 1967 ohodnotil tehdejší italský ministr financí *Preti* italské akcie, které byly majetkem *Vatikánu* na 100 miliard lir. Dividendy z těchto akcií činily ročně 4 miliardy lir.

Podle ocenění anglického časopisu *Economist* představuje hodnota akcií a ostatního majetku *Vatikánu* nejméně 22 miliardy západoněmeckých marek (údaj z roku 1970). Podle údajů amerického časopisu *Time* je to však nejméně 60 miliard západoněmeckých marek.

Akcie *Vatikánu* jsou uloženy snad do všech odvětví obchodu a průmyslu. Ekonomické studie uvádějí výrobu plastických hmot, oceli, cementu, počítačů, textilu, chemikálií, hnojiv, výbušnin, toaletního papíru, automobilů, plynu, rafinérií ropy, pitné vody, mlýnů a potravin.

V letech 1969 až 1970 investoval *Vatikán* v *USA* a *Kanadě* podle *Lo Bella* více jak 2 miliardy oficiálních dolarů. Většina vatikánských transakcí probíhá prostřednictvím *Chase Manhattan Bank*, *First National City Bank* a *Continental Illinois Bank*. Ovšem mnoho peněz je uloženo na kontech s fixními jmény, proto unikají pozornosti.

V roce 1972 prováděl *Vatikán* transakce v *USA* za pomoci *Itala M. Sindona*, jednoho z mocných bankéřů *New Yorku*. Na pomoc jezuitovi *Sindonovi* stanovil *Vatikán* osmnácti člennou komisi složenou například z: viceprezidenta *Ford Motor Company*, *J.C. Bourghasa*, vedoucího *US National Industrial Conference Board*, *M.R. Gaynsborougha* a vydavatele *Wall Street journal*, *V.C. Roystera*. V říjnu 1974 však vydala milánská prokuratura zatykač na

Sindona pro podvodné machinace v milánské bance *Banca Unione*, která mu náležela a v níž měl *Vatikán* deset procent akcií.

„Svatopetrský halíř v roce 1866 činil 1,8 milionů dolarů a v roce 1870 byl již 4 milióny dolarů.“ (**Michel Williams: *The Catholic Church in Action, New York, 1934***).

Svatopetrský halíř představuje jenom v den svatého Petra a Pavla, 29. června, a to pouze v *USA*, více jak 6 milionů dolarů. Na sbírkách v diecézích se vybere přes 70 milionů dolarů. Vatikánské známky vynesou ročně nejméně 3 miliony dolarů. Kolik dolarů dostane *Vatikán* v podobě darů asi nikdo přesně vědět nebude, ale strážlivé ekonomické rozborů a americká ekonomická literatura uvádí nejméně miliardu a půl dolarů ročně.

„Podle církevního práva je papež nejvyšším správcem a zmocněncem nad veškerým kapitálem a jinými majetkovými hodnotami církve a Vatikánu. Ve finančně politické praxi vykonává tuto funkci správa vatikánského majetku, v jejímž čele stojí komise kardinálů. Navenek a vůči prostým věřícím se vydává tato instituce za správní orgán »čistého« církevního majetku (staveb, klášterů, pomníků atd.), kdežto ve skutečnosti je obchodní ústřednou černé finanční oligarchie.“ (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 71–72***).

Podle zprávy italského časopisu ***Oggi*** a amerického časopisu ***Vision*** z roku 1952 byl valutový a zlatý fond *Vatikánu* počátkem 20. století 11 miliard dolarů. V samotném *USA* byl tento fond 25 miliard dolarů a zlatá zásoba *Anglie* činila 5 miliard dolarů. Na vypsání všech miliardových a stamilionových obchodů, kontraktů a podniků *Vatikánu* v průběhu 19. a 20. století by nestačilo ani deset třisetstránkových knih. (**J. Lavreckij: *Vatikán, ... str. 166 – 190; Vision, 7.VIII.1953***).

„Přes svá ohromná bohatství je Tovaryšstvo Ježíšovo řádem »žebravým«, to je takovým, který nemůže mít oficiálně stálé jmění, nýbrž žije z darů a podpor věřících a z nejistých almužen (Pius V: *Dum indefessae*, 7. července 1571. Viz též Wernz–Vidal, *Jus canonicum*, III, čl. 25, pozn. 24).

Jak je to vše v příkrém rozporu se skutečností a jak se řád snaží vychytralými výklady a dovoláváním se papežských dispenzí ospravedlnit vlastní »žebravost« (přičemž vlastní v Římě nádherné budovy, jakou je například villa Malta v ulici Porta Pinciana, čís.1, kde bydlel věhlasný otec Riccardo Lombardini), lze vidět z oficiálního výkladu jeho stanov – A. Arregui: *Annotationes ad Epitomen Instituti Societatis Jesu*, Řím, 1934, str. 9. a v části VII., str. 433–569.“ (**Alighiero Tondi: *Jezuité, str. 101***).

44.6 Některé jezuitské politické organizace

Není proto divu, že se jezuitský řád nejen plete do politiky, ale přímo ji i vytváří, ovlivňuje a řídí. Tak například po druhé světové válce vytvořil jezuitský řád ve věrném Německu stranu *CDU*. U jejího zrodu stáli jezuité *Becher*, *Hirschmann* a *Muckermann*. Tato strana byla v pozadí vedena západoněmeckými jezuitou *Liebrem*, *Hentrichem* a *Grundlachem*.

Ve *Francii* byl v roce 1946 předsedou vlády odchovanec jezuitské školy v *Turině*, *G. Bidault*, v *Belgii* to byli jezuité *van Zeeland*, *Eyskens*, *Jansen* a *Cope* (všichni odchovanci jezuitské univerzity v *Lovani*) a v *Holandsku* to byl předseda katolické strany, profesor *Beel*, profesor *Quay* a politik *Luns*, kdo usměrňovali a ovlivňovali holandskou vládu. *Luns* se pak stal dokonce generálním tajemníkem *NATO*.

Prakticky každá vedoucí strana v každé zemi západní Evropy obsahovala již od konce války velké množství jezuitů v roli diplomatů, politiků, vyjednavců, poradců, předsedů, náměstků předsedů, správců kanceláře apod. S neomylnou zákonitostí je můžeme nacházet ve všech typech křesťanskodemokratických stran, ve všech typech lidových stran, křesťanských unií, demokratických unií, sociálně demokratických stran apod. Bez jezuitů se tyto strany neobešly nejen v Německu, Rakousku, Belgii, Holandsku, Itálii, Lucembursku, Francii apod., ale ani v takových zemích jako je Švýcarsko (všechny protijezuitské zákony definované ústavním článkem č. 51 a 52 zde byly zrušeny 6. října 1972 (*L'Espresso*, 1972, 8. Ottobre, str. 8; *Figaro*, 22. 5. 1973)), dále Švédsko, Anglie, Skotsko apod.

Ve všech těchto zemích jezuité ovlivňovali ekonomiku také prostřednictvím výše jmenovaných hlavních stran. Ze Švýcarska si jezuité pak převedli svoji misi do asistence Dálného Východu. V 80. letech vydávali švýcarský časopis *Orientierung a Choisir (Popoli e missioni, 1973, Luglio, str. 41)*.

Jezuité projevují mimořádnou pružnost a schopnost přizpůsobit se podmínkám jednotlivých oblastí a zemí podle konkrétní situace a postojů těch či oněch tříd a skupin obyvatelstva. Snaží se vetřít se do důvěry lidí, které chtějí polapit do svých sítí. Jednou vystupují jako upřímní zastánci nezávislosti národů Asie a Afriky a vyjadřují své sympatie k národně osvobozeneckému hnutí. Není pochyb o tom, že v národně osvobozeneckých bojích mají své lidi. Jindy zase, například v bývalých portugalských koloniích – v Mosambiku, Angole, Guineji-Bissau a v dalších zemích podporovali před vydobytím jejich národní nezávislosti kolonizátory. Jezuité, zvláště ve funkcích misionářů nebo státníků, jsou „zastánci“ práva utlačovaných a utiskovaných, jednájí „ve prospěch“ domorodých menšin, vystupují „proti“ teroru vůči obyvatelstvu v Latinské Americe, zastávají se hladových a aktivně vystupují jako „obránci“ lidských práv.

Mnoho upřímných lidí je tímto charitativním výkonem jezuitského řádu úplně dezorientováno. Řád také neváhá do těchto úloh často poslat skutečně upřímně věřící jezuitu, kteří sotva co vědí o pravém pozadí všech takových akcí. Obrana lidských práv je stále libě znějící strunou v jakékoliv části Země. Je proto jedním ze základních klíčů k vydobytí téměř neotřesitelné důvěry lidí a k jejich veliké „vděčné“ poddajnosti.

44.7 Vatikán a disidenti

V roce 1957 se konala 30. kongregace jezuitů v Římě. Jezuité se jednoznačně shodli na tom, že budou disidentským organizacím plně nápomocni. To není nic divného, když si připomeneme, že toto vše bylo uloženo již v tajných plánech černého papeže. 30. sněm jezuitů pouze zlegalizoval a zviditelnil další kroky tohoto tajného plánu.

Nejdůležitější se proto jezuitům jevílo dostat se do ruských disidentských spolků. Podívejme se, do jakých tehdejších disidentských organizací v 50. letech našeho století se jezuité dostali:

Russkij antikomunističeskij centr – RAC, středisko ruských odpůrců komunismu soustředující kolem sebe některé politické, polovojenské, kulturní a pomocné organizace, monarchistické tendence a křesťanskou ideologii. Sídlo mělo středisko v New Yorku. *Vyššij monarchističeskij sovět – VMS*, nejvyšší monarchistická rada, navrhovala kandidaturu Vladimíra Kiriloviče Romanova, sídlo v Mnichově. *Rossijskoje antikomunističeskoje objediněnije – RAO*, ruský protikomunistický svaz, ideologie křesťanská, organizátorem byl plukovník Semjonov, středisko v Mnichově. *Sojuz andrejevskogo flaga – SAF*, svaz praporu sv. Ondřeje, polovojenská or-

organizace, podporována spojeneckými úřady v Německu, středisko v Mnichově. Komitét objediněnných vlasovců – KOV, jednotný výbor vojáků bývalého generála Vlasova, sídlo v Mnichově.

Tyto všechny organizace byly *polovojenské skupiny* ve službách církevní hierarchie.

Ovšem jezuité infiltrovali a dostali tak pod kontrolu i takové *disidentské organizace*, jako například: *Nacionálno–trudovoj sojuz – NTS*, nacionálně dělnický svaz (solidaristé) s pseudokřesťanskou ideologií, financován byl tajnou anglickou, francouzskou službou a americkými vojenskými kruhy. Dále *Rossijskoe narodno–děržavnoje dviženie – RNDD* nebo také *RONDD*, všeruské lidovládné hnutí, je protižidovské a protizednářské, ideologie pseudokřesťanská, sídlo v Mnichově. *Sojuz borby ruskogo narodnogo dviženia – SBRND*, bojový svaz ruského národního hnutí, ideologie liberalismus, žádné křesťanství, středisko v Paříži. *Sojuz borby za osvobožděníje narodov Rossii – SBONR*, svaz boje za osvobození národů Ruska, ideologií je opravený marxismus a reformismus s mírným křesťanským zaměřením, financována LBS. *Sojuz borby za svobodu Rossiji – SBSR*, svaz boje za svobodu Ruska, bez ideologie, sídlo v Paříži. Liga borby za svobodu, LBS, liga boje za svobodu skládající se ze sociálních revolucionářů, dělnické socialistické strany SIC, trockistů a menševiků, ideologie opravený marxismus a reformismus, financována USA, sídlí v New Yorku. *Sojuz voinov osvoboditělnovo dviženija – SVOD*, svaz bojovníků osvobozenického hnutí, soustřeďuje vlasovce, odnož SBONR. Kromě toho existovala celá řada antimarxistických hnutí včetně anarchistů v Jižní Americe.

A stejně tak i v Československu, například disidentská organizace *Charta 77* a ještě předtím hnutí *2 000 slov*. Ještě 15 let po revoluci v ČSSR si můžeme přečíst o *Chartě 77* a o jejím propojení s Vatikánem tyto informace: „V roce 1979 se ve Vatikánu odehrála tichá revoluce. Do čela církve přišel polský kardinál a antikomunista Karol Wojtyła. Věci se začaly hýbat i na pražském arcibiskupství. Tomášek se oficiálně distancoval od prorožimních Katolických novin a bojoval za zrušení kolaborantského Sdružení katolických duchovní *Pacem in terris*. O pár let později podepsal petici za náboženskou svobodu, která kolovala po českých kostelích. Zadním vchodem začal do zatuchlého paláce pronikat čerstvý vzduch. Na tajné audience chodila ke kardinálovi většina mluvčích *Charty 77*. »Když se Václav Benda vrátil z vězení, požádal mě, jestli bych ho nešla představit kardinálu Tomáškovi,« vzpomíná si Marie Křížková. »Od té doby dával Tomášek většině mluvčích *Charty* požehnání. Oni mu zase přinášeli čerstvé informace zvenku.« Marie Růt Křížková viděla kardinála naposledy po slavné sobotní mši 25. listopadu 1989. Kardinál k sobě po mši pozval většinu lidí, se kterými se během posledních let tajně stýkal, aby se s nimi *de facto* rozloučil. Tehdy mu zbývaly necelé tři roky života. Spokojeného života? Na jednu stranu ano – přivítal v Československu papeže Jana Pavla II., z jeho života zmizeli příslušníci StB a všichni mu dávali najevo, jak si ho nesmírně cení. Na druhou stranu mu však také rychle ubývalo sil. Měl obavy, že se církev a společnost vydají špatným směrem a on už na tom nebude moci nic změnit. Když měl 12. srpna 1992 pohřeb, už zase nebylo ve svatovítské katedrále k hnutí. Tisíce lidí stály i na nádvoří Pražského hradu. ...V březnu 1990 už byl arcibiskup dost nemocný. Státníci příjíždějící za Havlem však chtěli vidět i jeho.“ (*Mladá fronta DNES*, 18.11.2004, článek: *Sametový kardinál František Tomášek*, str. 36).

Každá z *disidentských skupin* měla samozřejmě v každé zemi mnoho tiskovin. Ovšem již málokdo věděl, že větší část byla a je dodnes tištěna v tiskárnách patřící řádu tovaryšstva. A *disidenti* sami, když utekli nebo byli nuceni se ze své země vystěhovat, se dříve či později dostali do sítí Vatikánu, aniž si to zpočátku uvědomovali. Teprve později jim byla v jejich *disidentské* činnosti nabídnuta pomoc a spolupráce ze strany západní římskokatolické nebo pro-

testantské církve. Pochopitelně, tehdy byl člověk rád za jakoukoliv nabídku a spolupráci, proto se nikdo nad církevní „obětavou pomocí“ ani nepozastavoval. Sotva kdo z *disidentů* tehdy tušil, že tento program o pomoci utečencům a vyhnancům stanovil sám *generál jezuitů*!

Proto můžeme například v časopise amerických jezuitů *Amerika* najít vychvalování představitelů *pražského jara*, především bývalého ministra zahraničí J. Hájka. Ten vypracoval zvláštní dokument o postavení církve v Československu. Některé myšlenky tohoto dokumentu byly v časopise dokonce přetištěny. „Bez svobody víry,“ pravilo se v časopise, „nemůže být společnost zcela humánní. Nestačí, je-li dovoleno chodit na mši. Křesťané musí mít právo organizovat semináře, konference, útulky, dovážet zahraniční teologickou literaturu. Náboženské řády je třeba legalizovat, dát jim možnost náboženské propagandy, stejně jako je nutné umožnit kněžím provádět pastýřskou činnost bez státního vměšování. Tímto způsobem by církví mělo být navráceno postavení, které zaujímala v buržoazním Československu.“

Časopis také vyjádřil solidaritu s *Chartou 77*, která byla komunistickým tiskem tehdejšího Československa naprosto odmítnuta a zakázána. Jezuité se snažili dokázat, že zákony o náboženských otázkách v socialistických zemích, zejména v Československu, jsou namířeny proti svobodě svědomí (*America*, 1978, sv. 139, č. 7, str. 151).

A právě za pomoci těchto slov o „svobodě svědomí“, o „svobodě víry“, o „právu organizování církevních ceremonií a bohoslužeb“ a o „právu shromažďování a konání mší“ se římskokatolická církev vždy postupně zhostila své moci. Jak málo toho lidé tehdy věděli a ví i dnes o praktikách římskokatolického systému! Pro něj je otázka času pouhým trpělivým vyčkáváním. Svě cíle sleduje na desítky let dopředu.

Není to proto náhoda, že 12 let před pádem komunismu znovu hesla o „svobodě a demokracii“ zaznívají z úst a per jezuitů v jezuitských časopisech, na jezuitských stanicích v rádiu a v prohlášení *českých disidentů*. A aby svému křiku v médiích o ubližování podzemní i oficiální církvi dodaly jezuité váhu, mnoho katolických farářů se jejich tajnou zradou dostalo před komunistické soudy a do vězení. Byla to vysoká hra *Vatikánu*, ve které musel *komunismus* padnout. A jako pěšácké vojsko byli nic netušící samotní římsští katolíci a duchovní včetně vlastních lidí z řad tovaryšstva.

Ve článku „*Věrnost navzdory nepřízni mocných*“ píše jezuité v „*Katolickém týdeníku*“ o „*Fr. Šilhanovi, provinciálovi českých jezuitů v letech 1945 až 1971.*“ I tento vysoce postavený habilitovaný profesor filozofie z římské *Gregoriany* byl komunistickým režimem pronásledován. „*Bolševický převrat v roce 1948 nesl P. Šilhan těžce. Pro jezuitu znamenal nejdříve zákaz vyučování, pak zavírání jejich škol, které se po válce podařilo obnovit, a zánik řady periodik vydávaných řádem. O rok později začalo zatýkání jezuitů a nad řeholním životem se začala stahovat mračna. U svatého Ignáce v Praze byli 14. března 1950 zatčeni jezuité Adolf Kajpr a František Mikulášek. P. Šilhana, který byl v tu dobu v knihovně, si náhodou nevšiml. Ovšem o pár dní později je po nezdařeném pokusu o útěk do zahraničí zatčen, a už 5. dubna v prvním velkém vykonstruovaném procesu odsouzen na 25 let. Tehdy začíná jeho martyrium po komunistických žalářích – provinciálem však zůstává i zde. Podle historika Jiřího Stříbrného Šilhan ve vězení udržuje tajné vazby se spolubratry na svobodě, přijímá novice, organizuje tajná svěcení a přivádí spoluvězně ke křtu.*“

Když si představíme komunistické lágry a věznice v 50. letech a zvláště jejich vnitřní řád a organizovanost, které patřily k tomu nejpřísnějšímu a nejhoršímu, co dovedl diktátorský komunistický režim na našem území v té době vytvořit, pak je jasné, že v případě jezuitského provinciála Šilhana zde není něco v pořádku. Mohl by přísně sledovaný a uvězněný člověk přijímat ve své cele novice, organizovat z cely tajná svěcení a dokonce přivádět spolubratry ke křtu? V 50. letech těžko. A přesto zde máme zmínku o tom, že se tak se vši pravděpodobností

dělo. Pokud připustíme, že to tak skutečně probíhalo, pak toto všechno bylo možné jedině za tajné pomoci oficiálních vězeňských dozorcích orgánů.

Zajímavé je i pokračování článku: „*Amnestie z roku 1965 se vztahuje i na politické vězně, a František Šilhan se tak po patnácti letech ocitá na »svobodě«.* V období Pražského jara 1968 je jedním z motorů tehdy vznikajícího Sekretariátu pro řeholní společnosti, který se staví za zbytek dosud internovaných řeholníků a vyjednává podmínky pro obnovení a legalizaci ráádového řivota. Sekretariát například od tehdejší generální prokuratury socialistického Československa vymohl prohlášení, že řeholní společnosti nikdy nebyly žádným zákonem zrušené. P. Šilhan po republice obnovuje několik malých jezuitských komunit a také navštěvuje Řím, kde je přijat papežem Pavlem VI. V květnu 1969 se ještě daří zorganizovat návštěvu tehdejšího generálního představeného jezuitů Pedra Arrupeho v české provincii, nicméně s nástupem normalizace jsou opět všechny snahy postupně udušeny a řádům režim naznačuje, ať svého »ilegálního spolčování« zanechají. S P. Šilhanem pak úřady komunikují jako se soukromou osobou, aby daly najevo, že jezuité ani jiné řády pro ně neexistují. V roce 1971 přebírá funkci provinciála jezuita Jan Pavlík.

Poslední etapa Šilhanova života je spjata s domovem přestárých kněží v Moravci na Vysočině. Ani jeho obyvatele ale nenechává komunistická tajná policie na pokoji.

Smrti P. Šilhana, která přichází 7. ledna 1985, předchází velké bolesti a muka. Silná atmosféra jeho pohřbu – střeženého tajnou policií – utkvěla v paměti řady jeho spolubratří dodnes.“

Aktivita jezuitského provinciála v *disidentské* oblasti je pochopitelná a jak jsme si již mnohokrát ukázali, dala se více než očekávat. Zarážející je však nevšední zájem StB o kněze Šilhana i v době po skončení jeho provinciální funkce až do jeho pohřbu i během něj. Přestárý kněz v domově důchodců bude sotva budít trvalý zájem státních tajných policejních složek, pokud by neměli mezi sebou nějaké zvláštní tajemství, například *tajemství státního významu*. V každém případě si jezuitský kněz ono *tajemství* odnesl do hrobu stejně tak jako tehdy žijící estébáci o něco později.

V římskokatolické církvi však bylo i mnoho velmi upřímných duchovních. Tito katoličtí duchovní nic nevěděli o tom, že hrají úlohu obětních ovcí. Oběť se musela bránit do posledního dechu naprosto opravdově. Divadlo muselo být zcela skutečné. Mnoho obětí bylo jezuitů vyprovokováno ke konání a ke přijímání tajných mší po domácnostech a mnoho jich pak bylo těmito nebo jinými jezuitů vyraženo. Tak se vyráběli mučedníci. A zatímco Vatikán do éteru mocně hlásal o perzekuci a pronásledování římskokatolické církve od komunistických pohlavářů, jezuitský řád naháněl prostřednictvím svých agentů prosté katolíky do osidel. Situace byla těmito jezuitským agentům vykonávajícím velmi tajnou misi *Říma* v komunistickém táboře navíc příznivě nakloněna. Mezi opravdově věřícími katolíky i z řad duchovních bylo totiž mnoho kolaborantů, církevních udavačů a zrádců a to i v řadách vysoce postavených církevních hodnostářů, což situaci naprosto znehledňovalo.

Teprve dlouho po revoluci vycházejí na povrch skutečnosti týkající se tajného členství některých církevních hodnostářů v StB:

„Při odtajňování svazků StB na Slovensku se objevily informace, že mezi agenty byli i tři významní církevní funkcionáři. Jedním z nich je bratislavsko-trnavský arcibiskup Ján Sokol, který prý byl registrován jako kandidát pro tajnou spolupráci už od roku 1972. Sokol na internetové stránce Konference biskupů Slovenska vyjádřil hluboké rozčarování nad informacemi, které podle něj »způsobují těžkou morální újmu jemu i katolické církvi«.“ (Katolický týdeník, č. 9, 22. – 28. února 2005, ročník XVI., str. 5).

„Sedm slovenských církví sdružených v Ekumenické radě se postavilo proti způsobu, jakým Ústav paměti národa (ÚPN) zveřejňuje dokumenty bývalé StB. Mezi údajnými agenty se objevili i vysocí církevní hodnostáři. Ekumenická rada dokonce navrhuje změnit zákon o ÚPN. K protestům rady se katolická církev (která není řádným členem Ekumenické rady) zatím nepřihlásila a podle mluvčího Konference biskupů Slovenska Mariána Gavendy situaci zatím nebude komentovat.“ (*Katolický týdeník*, č. 11, 8.–14. března 2005, ročník XVI., str. 5).

Seznam slovenských a později i českých agentů a spolupracovníků StB je na internetové adrese: <http://www.upn.gov.sk/> a vyhledávání je zde naprosto bezplatné (rok 2005).

„...Že se mezi spolupracovníky politické policie objevilo jméno někdejšího slovenského prezidenta Rudolfa Schustera, nebylo žádným překvapením - figurovalo totiž už na Cibulkových seznamech. Zveřejnění první části slovenských registrů ovšem vyneslo na světlo i další, dosud neznámé agenty z řad lidí zastávajících významné veřejné funkce. Objevil se mezi nimi například nejvyšší představitel slovenské pravoslavné církve metropolita Nikolaj či poslanec košického zastupitelstva a vlivný člen vládního Křesťanskodemokratického hnutí Ladislav Langoš. Největší zemětřesení však vyvolala jména poslance za koalici Slovenskou křesťanskou a demokratickou unii (SDKÚ) Jozefa Banáše a jeho stranického kolegy, státního tajemníka ministerstva výstavby Jána Hurného.

Premiér a šéf SDKÚ Mikuláš Dzurinda se sice záhy nechal v rozhlase slyšet, že »pokud někdo přistoupil na spolupráci s komunistickou Státní bezpečností, je to velmi těžké a zavrženíhodné selhání«. Jedním dechem však dodal, že jeho strana nehodlá vyvolávat duchy minulosti, sestavovat prověřkové komise a kohokoli kádrovat. »Lustrační zákon na Slovensku nemáme, pokud někdo objeví své jméno na seznamech, je na něm, aby se s tím nějak vyrovnal,« prohlásil a postěžoval si, že způsob zveřejňování v něm vyvolává podezření, jako by svazky StB byly využívány k politickému boji. »Proč byla zatím zveřejněna pouze část a proč zrovna ta, kde je Hurný?« rozčiloval se slovenský premiér.

Ochotu k sebereflexi nejevili ani dotčení. »Nikdy jsem nikoho nepoškodil ani na nikoho vědomě nedonášel, můj podpis je zfalšovaný,« odmítal Ján Hurný výzvy k rezignaci. Jozef Banáš, který spolu s poslaneckým mandátem zastává také funkci místopředsedy v bruselském Parlamentním shromáždění NATO, šel ještě dál. »Pracoval jsem na ministerstvu zahraničních věcí a měl jsem na starost styky se zahraničními novináři. Psát hlášení o své činnosti jsem Státní bezpečnosti prostě musel. Nemám se ale za co stydět, snažil jsem se nikomu neublížit a žádný závazek vědomé spolupráce jsem nepodepsal,« řekl v rozhovoru pro bratislavský deník *Sme* a zveřejňování svazků označil za »udávání ve velkém«.

Stejně jako další postižení se pak snažil dokumenty politické policie znevěrohodnit. Jsou to materiály organizace, která se vyznačovala schopností manipulovat a pracovat s podvrhy, proč bychom jejím svazkům měli věřit, namítal.

Takovou obranu ale Ján Langoš striktně odmítá. »Každý, kdo je vedený jako agent, k tomu musel dát písemný souhlas. Výjimky jsou vyloučené. Všechno bylo velmi přísně kontrolováno. Důvěryhodnost dokumentů potvrdil i Ústavní soud.«

Za pravdu mu v tomto ohledu dal i někdejší vysoký důstojník Krajské správy StB v Bánské Bystrici Dušan Chebeň. »Každá schůzka, každý dokument, všechno bylo pod dohledem několika lidí. Podpisy pod svazky se falšovat nedaly,« řekl slovenským médiím.

Až dojde na Bratislavu

Státní tajemník Hurný nakonec tlak nevydržel a počátkem ledna podal demisi. Nabízet své posty pak začali i někteří další bývalí agenti. Byl to však jen začátek - předminulý týden totiž Langoš zveřejnil další, tentokrát středoslovenskou část dokumentů.

Řady veřejně činných lidí, kteří komunistické policii podepsali ochotu spolupracovat, tak rázem posílili kromě několika komunálních politiků také někdejší ministr práce Peter Megveši, děkan banskobystrické Finanční fakulty Juraj Nemec či prorektor zvolenské univerzity Marián Babiak.

Nejcitelněji však byly tentokrát zasaženy církyve. Spolu s dlouhou řadou kněží, které estébáci evidovali jako nepřátelské a režimu nebezpečné osoby, jimž je třeba bez ustání ztrpčovat život, se na seznamu objevili i duchovní vedení jako agenti. Mezi nimi například starokatolický biskup Augustín Bačinský, řeckokatolický biskup Ján Hirka a také nejvyšší představitel slovenských římských katolíků arcibiskup Ján Sokol. Ten se přitom už proti spojování svého jména se Státní bezpečností ohradil a celou věc označil za pokus o »diskreditaci katolické církve«. Svůj podpis pod vázacím aktem však výslovně nepopřel.

Přesto však lze všechny dosavadní aféry považovat za pouhou přehru k tomu, co by mělo následovat. Na jaře by totiž Ústav paměti národa měl zveřejnit poslední díl dokumentů, zahrnující Západoslovenský kraj a Bratislavu. Historici i pozorovatelé se přitom bez výjimky shodují, že právě obsah této části registrů rozpoutá ty nejvášnivější diskuse.“ (**Respekt**, 21.2.2005, str. 11 a <http://www.biskupstvi-ltm.cz/media/m050221.htm>).

Ve všech *disidentských* organizacích působilo nejen mnoho římskokatolických a řeckokatolických duchovních, ale také i mnoho řeholníků. Nejvíce pochopitelně z jezuitského řádu. Nejsilnější podporu dávala *Svobodná Evropa*, *Rádio Vatikán*, *BBS Volá Londýn* a *Hlas Ameriky*. Nejvíce jezuitů vysílalo v prvních dvou rádiích, z nichž *Rádio Vatikán* je dodnes stanicí nejaktivnější. České vysílání vatikánského rozhlasu je pod přímým vedením a kontrolou jezuitských kněží. V době komunistické nadvlády zajišťoval vysílání svým hlasem mimo jiných jezuitů i jezuitský kněz Tomáš Špidlík – podobný svými názory jezuitskému teologovi, *disidentovi* a chartistovi Josefu Zvěřinovi – pozdější kardinál a profesor *Gregoriánské univerzity* v Římě a inspirátor založení střediska pro východní studia *Centrum Aletti* v Olomouci (**MF Dnes**, 1.10.2003, *GEN* 2003 – 169. díl, str. B/6).

V roce 1989 v mnichovské redakci rozhlasové stanice *Svobodná Evropa* oznamovali do éteru zprávy o dění v Československu také i *bohoslovci* z církevních seminářů (**Katolický týdeník**, číslo 8., 15. – 21. února 2005, str. 1).

První *vatikánská vysílací stanice* byla uvedena do provozu už v roce 1931. Po druhé světové válce se uskutečnila stavba nové stanice, kterou papež *Pius XII.* v říjnu 1957 vysvětil. Je to nejsilnější vysílací stanice na světě. Byla budována ve spolupráci s *USA* a stála 7 milionů dolarů a je ještě větší, než rádio *Svobodná Evropa*.

Kromě toho existovala v *Německu*, *Rakousku*, *Švýcarsku*, *Holandsku*, *Lucembursku*, *Itálii*, *Francii* i v *USA* různá *disidentská ústředí a centra*, která byla přímo řízena jezuitskými knězi, jako například centrum v *Mnichově* na *Roentgenstrasse 5* (řídil ho jezuita *Ott, Menhardt* a další) nebo na *Kaulbachstrasse 31/A* (zde šéfoval jezuita *Groetschel*) a v rakouském *Salcburku* na *Glockengiesserstrasse 12* šéfoval belgický jezuita *M. van Cutsem*.

Kromě této činnosti byl *Vatikán* prostřednictvím jezuitů, ale i františkánů, dominikánů a dalších mnichů a jeptišek zapojen i do *tisku disidentských časopisů, knih, novin, letáků, oběžníků, brožur a dalších tiskovin* a velmi intenzivně to všechno podporoval za mnohé účasti bank, podnikatelů, různých nadací, organizací a různých soukromých sbírek. (**Alighiero Ton-di: Tajná moc jezuitů**, str. 30–31).

O propojení jezuitů s *disidenty* také hovoří i některé porevoluční časopisy. Například v *Magazínu Dnes* se píše, že čas od času se jezuité – *disidenti* dokonce stávali i *vězni měsíce*, tedy ankety vyhlášené organizací *Amnesty International*. V *Čechách* bylo podchyceno mnoho

oficiálních jezuitských farářů, jeden z nich se dokonce i tímto vězněm měsíce stal. (Viz *Magazín Dnes*, 7. října 1993, článek: „Z vězení na faru, z fary do vězení“).

Organizace *Amnesty International* propojovala české římskokatolické *disidenty* s celým římskokatolickým světem. Pochopitelně, že jezuitští duchovní měli větší možnosti. Je zajímavé, že i když byli tito jezuitští *disidenti* zavřeni ve věznicích, že dopisy od této organizace vždy dostali. Také vlivem tovaryšstva začaly noviny intenzivněji psát o perzekucích církve v bývalém *Československu*. Není tajemstvím, že mnoho oficiálních i neoficiálních římskokatolických duchovních podepsalo *Chartu 77*. Největší procento z těchto duchovních byli jezuité nebo jejich spolupracovníci.

Proto také dnes jezuité intenzivně pracují i ve věznicích. Roku 1993 usilovali o vytvoření funkce pro kněze na trvalý úvazek ve věznicích (viz *Magazín Dnes*, 7. října 1993, článek: „Z vězení na faru, z fary do vězení“) – něco jako vězeňský kurátor pro duchovní „pomoc“ vězňů.

O tom, že do vězení nosí tito kněží i jiné, než „duchovní hodnoty“ z římskokatolických a jezuitských časopisů a životopisů svatých, není třeba dlouze psát. Výše uvedený článek přiznává i cigarety. A jak dál článek ukazuje, právě prostřednictvím cigaret se kněz vetřel do přízně vězně a tak se dostal do nitra těchto lidí s jediným cílem, tak jako dříve například v Indii, vězně pokřtít, a to třeba i na smrtelné posteli. Kromě toho, zpověď, mnohá tajemství ze soukromí a poutě do *Španělska* jsou pochopitelně stálým poutem mezi „ovečkami“ a jezuitskými knězi i v dnešní době.

44.8 Zahraniční „misie“ jezuitů

Zahraniční misie *Vatikánu* od druhé světové války, jak ukazuje exjezuita *A. Tondí* ve své knize, pokračují opět výhradně pomocí římskokatolických řádů, z nichž největší privilegia mají znovu jezuité. Ovšem evangelizace probíhá za pomoci tanků, kulometů, slzných plynů v granátech a uměle vyvolaných etnických nepokojů, revolucí, místních válek a nepokojů nebo přímo občanských válek. Toto všechno umí *Vatikán* vyvolat dřív (a také to i dělá), než do tohoto území vstoupí jako „mírový misionář“. (*Alighiero Tondí: Tajná moc jezuitů*, str. 56–61).

Cílem je nekatolické obyvatelstvo co nejvíce vyděsit, aby pak snáze vzali z rukou katolických „zachránců a osvoboditelů“ spásu, víru, mír a „demokracii“. Pochopitelně, že spásu a mír katolický stejně tak jako demokracii katolickou, to je katolický režim.

Dalším cílem je zlikvidovat (jakkoliv) všechny síly, o nichž má *Vatikán* přesné informace, že jsou schopny a ochotny se kdykoliv proti církvi postavit nebo zjevit světu skutečnou pravdu o způsobu uchopení moci.

Třetím motivem k rozpoutání teroru je bohatství, která země často vespod nebo na povrchu ukrývá a jež pak bude vybrakováno za „spolupráce“ novodobých domorodých otroků, o nichž se svět nikdy nedozví. V tom případě všichni, kdo se nenechají zotročit pro „služebnost“ *Vatikánu*, jsou okamžitě odstraněni jako nepřátelé státu a církve.

Dalším motivem krvavého misijního tažení jsou vysoké politické záměry mezi vládou té země, *Vatikánem* a dalšími zeměmi.

„Tyto nanejvýš otřesné doklady jsou však jen maličkostí. Jezuita otec Herman Häck (vedoucí agentury *Fides* a náměstek předsedy *Sekretariátu pro misie*, kterého jsem kdysi na římském *Collegiu Maximu* žádal o vysvětlení této zrádné a zběsilé politiky, mi stručně odpověděl:

»Milý otče, musíte se přizpůsobit dnešku. Dnes se již Kristus nešíří křížem a my jezuité to víme velmi dobře.« (Alighiero Tondi: *Tajná moc jezuitů*, str. 59).

„V článku o válce proti vietnamským nacionalistům jezuita Eugenio Pellegrino píše: »V těžké vietnamské situaci je katolická obec volána k odpovědnosti jako opora katolictví. Vietnamští katolíci, právě proto, že jsou křesťané, nesmějí se ani jako jednotlivci a ani jako celek vyhýbat boji, který rozhodne o budoucnosti jejich vlasti.« (Alighiero Tondi: *Tajná moc jezuitů*, str. 59).

A další svědectví: „Papežský internuncius v Číně, monsignor Riberi, byl 5. září 1951 vypořezán ze země, protože utvořil Legii Panny Marie, »ilegální reakcionářskou organizaci.« Zepřítal jsem se jezuitu Cardilla, zda měla Legie opravdu takový charakter. Rozpačitě mi odpověděl: »Ilegální, reakcionářská – to říkají komunisté. Organizace má přirozeně též vojenské cíle. Co chcete? Dnes musíme bojovat všemi prostředky.« (Alighiero Tondi: *Tajná moc jezuitů*, str. 60).

A misie takového druhu se odehrávají i v dnešní době na Balkáně po pádu komunistického režimu stejně tak jako v Africe nebo v Asii. A pochopitelně, že za pomoci všech moderních vy-možeností, které se jezuitům dostanou do rukou. Ale ani *Rádio Vatikán* nezůstává pozadu a pomáhá celosvětovou veřejnost přesvědčovat o výhradně „mírových krocích“ a „mírovém úsilí“ římského pontifa na těchto územích a o papežově „soucítění“ s jeho obyvatelstvem. Stačí si také otevřít současný katolický tisk a nebudeme vycházet z údivu:

„Ve dnech 2.–4. října 1998 papež Jan Pavel II. navštíví Chorvatsko. Bude to jeho druhá návštěva této země. Chorvatští biskupové ve svém listu věnovaném návštěvě napsali: »Tato apoštolská návštěva pro nás znamená novou inspiraci, nové sestoupení Svatého Ducha a větší závazek hlásat Boží poselství.« V těchto dnech probíhají poslední přípravy k blahorečení kardinála Aloise Stepinace. »Stepinac byl ctihodný služebník Boží. Návštěva papeže Jana Pavla II. v Záhpřebu bude znamením sjednocení příběhů mučednictví v naší křesťanské zemi.« Tento výsměch skutečné spravedlnosti nenapsali zavilí odpůrci katolicismu, aby rozpoutali ještě větší nenávist proti katolicismu, ale sami jezuité v novinách *Katolický týdeník*, č. 37, 13.9.1998 na straně 3.

Oslava fašismu a násilí ze strany papeže Jana Pavla II. vyznívá i z následujícího šokujícího článku: „Papež Jan Pavel II. má podle italského listu *La Republica* v úmyslu blahorečit v roce 2000 své předchůdce Pia XII., Jana XXIII. a Pavla VI. Blahorečení papežů má vtisknout Jubilejnímu roku 2000 zvlášť slavnostní rámeček. Jan Pavel II. tvrdí, že jeho předchůdci »učinili pro církev mnoho dobrého«. Vatikánský mluvčí Joaquín Navarro-Valls ale v této souvislosti řekl, že termín blahorečení tří papežů »není stanoven, a ani ho nelze předvídat«. Zároveň však připustil, že »tři procesy, jejichž výsledkem může být blahorečení, již probíhají«. Blahorečení je předstupněm svatořečení; požaduje prozkoumání života a skutků, které po »služebníkovi Božím« zůstaly. Pius XII. stál v čele katolické církve v letech 1939 až 1958. Jan XXIII. byl papežem od roku 1958 do roku 1963, poté v letech 1963 až 1978 stál v čele katolické církve Pavel VI. Dva posledně jmenovaní jsou považováni za otce Druhého vatikánského koncilu, který znamenal obrat církve k reformám.« (*Katolický týdeník*, č. 38, 20.9.1998, str. 3).

K plánu beatifikace katolicko – fašistických církevních prominentů a ke Druhému vatikánskému koncilu se vrátíme ještě v 7. svazku.

Dodnes také nebyla odvolána nebo zrušena slova v časopise *Civiltà Cattolica* ze dne 15. února 1936, která byla napsána, když vypukla válka v Habeši (Etiopii) a kdy se jí římskokatoličtí kněží a jezuité snažili morálně ospravedlnit. Tato slova jsou aplikována na všechny zahraniční „misie“ stejného typu, jakým byla tato válka v Etiopii: „Všichni zastávali stejnou zá-

sadu: válka, a tedy i násilná anexe, jsou spravedlivé, mají-li charakter nezbytného prostředku k potrestání útočníka, napravení křivdy, uplatnění práva nespravedlivě usurpovaného a k obnovení právního stavu.“ (*Civiltà Cattolica*, 15. února 1936).

Pochopitelně, že se zde jedná o katolické právo, o katolický právní stav, o katolický mír, o katolické napravení křivdy a o katolický pořádek neboli o katolickou demokracii.

Pisatel článku, jezuita Messineo k tomu ještě poznamenal: „A když jsou vyčerpány pokojné prostředky, je dovoleno a někdy i nutno, přikročit k násilným opatřením, vtrhnout na cizí území, obsadit je a anektovat, aby byl zachován pořádek a zajištěn mír. Kdo se v tomto krajním případě chopí zbraně, plní posláni soudce, na kterého příroda přenáší právo trestat a obnovit pořádek, narušený protivníkem.“ A dodává: „V této zásadě je obsaženo jako v zárodku katolické učení o útočné válce, formulované poprvé sv. Augustinem (List 205 ad Bonifacium; *De Civitate Dei*, XIX, 4, 12. – Srovnej: Vanderpol: *Le droit de guerre*, str. 34), převzaté sv. Tomášem v *Summa Theologica*, 2. 2., q. 40, podrobně rozvinuté Vitoriou a Suarezem. Od těch dob zůstaly tyto zásady beze změny a jejich vývody se staly součástí mezinárodního práva.“ (*A. Tondí: Jezuité*, str. 81–82).

Těžko v tom můžeme vidět mírnost, beránčí krotkost a pokoru Kristovu, který sám prohlásil: „Království mé není z tohoto světa.“ (*Evangelium Janovo*, 18. kap., 36. verš) a sám Petr (pro katolický systém údajně tolik závazný a autoritativní) ve svém dopise píše: „Odvrát' se od zlého a čiň dobré, hledej pokoje a usiluj o něj.“ (*1. epištolu Petra*, 3. kap., 11. verš).

Můžeme pozorovat, jak jezuité stále více a více tajně ovládají svět. Když se podíváme do období studené války, byli to jezuité, kteří usměrňovali americkou a evropskou politiku. Na jedné straně udržovali napětí mezi *Východem* a *Západem*, na druhé straně vyvíjeli směrem k Moskvě „mírové iniciativy“. „Dialog“ s komunistickými státy byl stále úspěšnější a jezuité se dostali postupně do politických stran, do předsednictev, ústředních výborů, svazů, parlamentů, komor, sejmů a pod. ve všech komunistických, socialistických státech. Bylo nutné za pomoci nejúčinnějšího nástroje jezuitů – *infiltrace* – připravit všechny kroky k naplnění dalšího tajného plánu jezuitů – k porážení *komunismu* ve všech těchto zemích. Ale o tom více až v 7. svazku.

44.9 Jezuitská diplomacie na komunistické Kubě

Nemůžeme proběhnout několik desetiletí po válce, aniž bychom se aspoň krátce nezastavili na *Kubě* a nesledovali tam, jak si jezuité a další agenti vedli při *kubánské revoluci*. Jeden totalitní režim, totiž *fašismus* a jeho *německá* forma *nacismus* v *Evropě* padl a na jeho místě vystal v mnoha zemích revoluční *komunismus*. K překvapení *Spojených států amerických* tato revoluční šelma přeskočila i na *Kubu*. V roce 1987, tedy „O čtyřicet let později nám Armando Valladares podává grafický výčet aktivit Římské církve–Státu na *Kubě* během komunistické revoluce v roce 1959:

»Od *Castrova* vítězství (římsko)katoličtí kněží (na *Kubě*) s velkým zájmem sledovali postup *Revoluce*. Jakmile viděli, že směřuje na cestu marxismu, odsuzovali ji a z kazatelen varovali své farníky před blížícím se nebezpečím. 8. května 1960 podepsali všichni *kubánští* biskupové pastorační dopis odsuzující *komunismus*. Všechny škol se zmocnila vláda, a to i škol (římsko)katolických a protestantských, bylo úplně zrušeno vyučování náboženství. 26. června 1961 zakotvil v přístavu *La Coiruna* ve Španělsku *Marques de Comillas* se stovkami laických i církevních představitelů, kteří byli z *Kuby* vyhnáni. 17. září 1961 *Castro* vypověděl ze země dalších 136 katolických kněží. Nepřátelství *kubánské vlády* mělo nepochybně své výsledky,

protože od té chvíle nastal v postoji (římско)katolické církve na Kubě zvrát o 180 stupňů. Tvůrcem nových vztahů byl Monsignor Cesar Zacchi, velvyslanec Vatikánu na Kubě, který na sebe poprvé upozornil prohlášením, že před Revolucí byla Kuba pohanská, ale za komunismu se stala věřící...

Objevil se pastorační dopis podepsaný většinou kubánských biskupů... V tomto dopise byla odsouzena americká blokáda Kuby a kubánský lid byl vyzván k tomu, aby pomáhal Revoluci, která chce zemi zbavit zaostávání ve vývoji. Z bídy a nedostatku potravin obviňoval dopis nikoli komunistický systém a jeho chyby, ale americkou blokádu. Ze způsobu, jakým byla zvládnána tato situace, bylo zřejmé, že vedení (římské) církve na Kubě a kubánská vláda spolu kolaborují.

Ještě než byl dopis čten v kostelech, zorganizovala Politická policie ve spolupráci s Výbory na obranu Revoluce oddíly, které měly jít do (římských) kostelů, aby při pastoračním dopisu aplaudovaly. Kubánští představitelé předem znali jeho obsah, ale kněží z far ne. Ti ho dostali v zapečetěných obálkách s pokyny, aby ho neotevírali dříve, než ho budou číst při hlavních mších té neděle... Nejen farníci, ale i oni sami byli překvapeni.

Na fotografii s Castrem a na mnoha večírcích a shromážděních se objevoval vatikánský nuncius (Zacchi). Neustále vydával prohlášení. V jednom vyzval mládež, aby se připojila ke komunistickým milicím a pomáhala Castrovi bránit Revoluci proti nepřátelské agresi. Těmito nepřáteli byli antikomunisté. Nejvíce vyzvedávaným prohlášením ze všech prohlášení, které učinil Monsignor Zacchi, bylo to, které zobrazovalo Castra jako muže s hlubokými křesťanskými hodnotami. Castro brzy na to daroval papežskému nunciovi svůj vlastní zbrusu nový autobus, který měl dopravovat seminaristy na farmy, kde měli „dobrovolně“ pomáhat Revoluci... Tou dobou tam existoval takzvaný Havanský kordón. Byla to farma ve tvaru širokého pruhu, který obklopoval hlavní město. Tam se podle Castrových osobních nařízení pěstovaly tisíce ovocných stromů, kávovníků a zeleniny... Na soboty a neděle vláda mobilizovala desetitisíce lidí, aby na těchto polích pracovaly. Lidé Havanský kordón nenáviděli, byl totiž udržován otrockou prací. Monsignor Zacchi se spolu s Castrem nechal vyfotit, jak na Havanském kordónu drží motyku v ruce. Prohlásil, že Havanský kordón je „projevem nadšení kubánského lidu.“ ... Za svou přízeň byl na oplátku Castro 14. prosince 1967 čestným hostem na episkopálním vysvěcení Monsignora Zacchiho... Po vyhoštění kněží a příjezdu Zacchiho už nikdy (římско)katolická církev na Kubě nepozvedla hlas proti zločinům a týrání ani nepožadovala zrušení popravčích čt. Během tohoto období to byla nejen tichá církev, ale něco mnohem horšího, církev spoluvinná. (Armando Valladares: *Against All Hope: The Prison Memoirs of Armando Valladares*, New York, Alfred A. Knopf, 1987, str. 282–283).«

Valladares nazval Římskou církev–Stát »církví spoluvinnou«, která podporovala Castrův komunistický režim a kolaborovala s ním. Z jeho výpovědi chápeme, že Římská církev–Stát neváhala zrazovat dokonce i své faráře, kteří odsuzovali komunismus. Kolaborace s Castrovým režimem a legální výhody, které mohl člověk takovou kolaborací získat, byly pro Římskou církev–Stát důležitější než lpění na vlastních veřejných obžalobách komunismu ze třicátých let dvacátého století.“ (John W. Robbins: *Ecclesiastical Megalomania, The Economic and Political Thought of the Roman Catholic Church*, str. 174 – 178).

Čteme-li o současných aktivitách Říma na Kubě, pak jasně vidíme rostoucí spolupráci obou dříve ideově nesmiřitelných rivalů. Nezapomeňme však, že komunismus na Kubě stále žije. Jak také můžeme sledovat, Vatikánu to už nevádí. Jeho plány nemůže Fidel Castro již ohrozit:

„Fidel Castro (78) nechová náboženství zrovna v lásce. S nechuťí vzpomínal na svoji dogmatickou výchovu v katolických školách. Tradičně antikomunistickými postoji mu církev stejně stála v cestě. Po revoluci byli mnozí duchovní věznění či vyhoštěni, kubánský diktátor

býval přirovnáván přímo ke Kristovi a pokládán za spasitele celé Latinské Ameriky. S příchodem barbudos, vousatých revolucionářů, k moci na Kubě ztratila nejvíce vlivu římskokatolická církev. Do té doby ovládala zejména školství a média, hlásily se k ní více než čtyři pětiny Kubánců.“ „Vláda vyhlásila po vítězném lednu v roce 1959 boj katolické církvi.“ „Církev se po vyhlášení Castrova sloganu »Cuba sí, Yankees no« v květnu 1960 angažovala také politicky. V rámci kontrarevolučního projektu Peter Pan podporovaného Spojenými státy měla za úkol diskreditovat novou Castrovu vládu a vrhat špatné světlo na silící komunistickou ideologii. V rámci této akce se od konce roku 1960 do října 1962 dostalo do států na čtrnáct tisíc dětí bez rodičů ve věku od šesti do osmnácti let. ...Úplný obrat v postoji státu k náboženstvím nastal až po pádu komunismu v Evropě. Castro začal ztrácet půdu pod nohama, a tak musel nastartovat liberální reformy. V roce 1991 byly na čtvrtém sjezdu Komunistické strany Kuby (první sjezd se konal teprve v roce 1975) schváleny přímé volby do Národního shromáždění lidové moci a byla zakázána náboženská diskriminace. Po dvaceti třech letech se na Kubu vrátili veřejné oslavy Vánoc. Nový trend vyvrcholil v roce 1998, kdy na ostrov přiletěl na formální přátelskou návštěvu papež Jan Pavel II. Svátý otec letošního osmého ledna při příležitosti uvedení nového kubánského velvyslance ve Vatikánu do úřadu dal dokonce Castra pozdravovat a popřál mu hodně zdraví. Papež také veřejně odmítá americké embargo uvalené na Kubu Johnem F. Kennedym, které platí již 34 roky. Zdá se, že se kubánský diktátor snaží vrátit ateismu jeho původní rozměr: toleranci.“ (Tyden, 5/2005, 31. ledna 2005, str. 42, 43, 42, 43).

Také můžeme sledovat rostoucí římskokatolickou intervenci za pomoc kubánským disidentům, za jejich ochranu a za „práva“ a kubánského lidu na „svobodu“ a „demokracii“. Vatikán prostřednictvím disidentů a římskokatolických politiků (v ČR např. I. Pilipa, K. Schwarzenberga, St. Kázeckého, J. Bubeníka a dalších) vykonává na Kubě „tajné disidentské mise“, přičemž to většinou končí jejich vyhoštěním či přímo uvězněním. Pod rouškou „demokratizace“ kubánské společnosti, „ochrana lidských práv“ a „rozvoje občanské společnosti na Kubě“ posiluje Vatikán prostřednictvím svých agentů disidentský kubánský odboj a orientuje ho již v samotném počátku na svoji stranu, neboť později jejich prostřednictvím provede celkovou katolizaci Kuby. Agenti (politici a diplomaté) tak ve skutečnosti už nyní pomáhají plnit záměr a cíl Vatikánu podchytit disidentské kruhy, pod pláštěm „pomoci v boji za svobodu“ je zorientovat a napojit na římskokatolické kruhy a pak jejich prostřednictvím totálně zkato-lizovat celou Kubu tak, jak to dnes dělá se státy bývalého Východního bloku v Evropě.

Kapitola 45

Expanze jezuitských organizací, infiltrace

45.1 Motiv infiltrace

Jezuité se vždy řídili heslem: „*Být všem vším, aby se získalo vše.*“ Historik Tovaryšstva Ježíšova, **G. Böhmer**, napsal: „*Umějí se (jezuité) vždy přizpůsobit vkusu svých posluchačů, ať mluví před panovníky a velmoži, kněžími a kardinály nebo před sedláky a pastevci...*“ (**G. Böhmer: Jezuité, str. 161**).

Není proto divu, že jezuité měli skutečně prsty ve všech světových nebo mezinárodních organizacích vytvořených nejen v našem století, ale již od prvopočátků tovaryšstva. Pravou pohutkou *infiltrace* je získat úplně všechno, prostoupit úplně všemi důležitými organizacemi, nic nenechat nikomu. Není žádné oblasti, do které se by jezuité pod pláštěm „*mravních zásad*“ nezapletli.

I historik **Wylie** přiznává, že se nebojí dokonce ani žádného hříchu, který jsou pro svůj cíl ochotni posvětit a vyvýšit ho jako svatou, bohulibou činnost stejně tak jednoduše, jako alchymisté proměňují mizerný kov mávnutím ruky na zlato:

„*Náš výčet činnosti jezuitů bychom museli rozšířit nade vši rozumnou míru, abychom jmenovali jenom částčku z jejich »mravních zásad«. V dlouhém přehledu hříchů a zločinů neexistuje ani jediný, který by jejich kasuistika neposvěcovala. Pýcha, ctižádost, lakomství, požitkářství, úplatkářství a spousty neřestí, které nelze ani popsat – některé jsou dokonce tak hrozné, že se o nich nelze ani zmínit, u těchto otců jezuitů však nacházejí své patrony a obhájce. Středověcí alchymisté se chlubili, že jim jejich umění umožňuje působit na podstatu věcí a to, co je mizerné, dovedou proměnit na ušlechtilé.*“ (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 401**).

A tak je to i v případě *moderních organizací*. Jsou to opět *pýcha, ctižádost, lakomství, touha po moci a nadvládě*, které vedou jezuitu k vytváření současného politického světového klima, světové ekonomiky a hospodářství. Přičemž se neštítí ničeho. Na každou organizaci, ať slouží jakémukoliv cíli mají jezuité ospravedlnění a zdůvodnění. A tyto organizace pak mají dokonce i jezuitské patrony a ochránce stejně tak, jako tomu bylo ve středověku.

Na 4. zasedání *Druhého vatikánského koncilu* se generál řádu *Arrupe* projevil stejně tak aktivně, jako jezuité na *koncilu Tridentském*. *Arrupe* vystoupil s propracovaným plánem boje proti *ateismu*. Jeho nejsilnější zbraní se stala *infiltrace* a *dialog s komunismem*. 31. kongregace jezuitů schválila 40 dekretů, které se zaměřují na sjednocení všech křesťanů do *ekumenie* a na její převedení pod správu katolické církve. Dále na boj s *komunismem* a *ateismem* formou „*dialogu*“, na podchycení všech laických katolických i nekatolických organizací a na jejich *centralizaci* pod jednu jedinou – katolickou – církev (**Missioni, 1966, Novembre, str. 42**).

Arrupe jasně věděl, že plánované *křížové tažení Evropou*, jak je chtěl uskutečnit *Vatikán*, by nebylo vhodné. Plně by se nyní minulo cíle. Musela tedy nastoupit úplně jiná taktika. 31. kongregace stanovila oblasti, jimž má řád věnovat obzvláštní pozornost. Byla to kultura, umění, věda, výchova mládeže a mezinárodní organizace. Bylo rozhodnuto řád silně zmodernizovat a orientovat na oblasti *Asie, Afriky* a *Latinské Ameriky*.

V srpnu roku 1971 generál řádu Arrupe jasně v *Liege* prohlásil: „řád musí dnes sehrát v katolické církvi stejně významnou, ne-li dokonce významnější úlohu než za časů Ignáce z Loyoly.“ (*L'Osservatore Romano*, 21. 8. 1971).

Když si uvědomíme, kolik nových organizací v této době vyrostlo a jaká to byla ve skutečnosti obrovská expanze, pak jistě dáme generálovi za pravdu. Na jezuitu čekalo skutečně spousta „práce“. Nebylo totiž možné všechny organizace likvidovat nebo je dát pod církevní klatbu, jako to udělal *Pius XII.* s komunistickým režimem a následně i *Jan XXIII.* Z těchto církevních trestů si již nikdo nic nedělal. Hrozící encykliky nebyly už ani státníky čteny, politika přestala s *Římem* počítat. Již to nebyly ty staré časy, kdy zpověď, pověrčivost a strach lidí i králů byly nejsilnější zbraní římské stolice. *Římu* hrozilo, že náhle zůstane úplně stranou. Římskokatolická propaganda ztratila na účinnosti. Odsuzování vědeckých objevů, odsuzování vstupu člověka do vesmíru a odsuzování orientace mladých lidí na vědu budilo jen úsměvy a posměch na adresu papeže.

Arrupeho projev však zapůsobil, jak se vyjádřila katolická periodika z té doby, jako bomba. Jasně stanovil církvi nový program s úplně novými postoji k politice, k vědě, ke kultuře, k hospodářství apod. u každého státu odděleně. Skončilo zevšeobecňování. Církev, chtěla-li přežít další desítky let, musela začít posuzovat každý stát a každou organizaci jednotlivě. Nejsilnější zbraň jezuitů – *infiltrace* – musela nastoupit k intenzivnímu boji, k intenzivní „práci“, a to pod ochranným pláštěm církve.

45.2 Infiltrace veřejného mínění

Jezuité se však neomezili jenom na proniknutí světových organizací, ale i na ovládnutí celosvětového veřejného mínění. To již bylo uskutečňováno pomocí obrovských nákladů jezuitských časopisů a deníků. Pravidelně byl svět zaplavován 150 miliony výtisků o 1 000 druzích a téměř ve stovce světových jazyků.

Největší pozornost však věnují jezuité nejčtenějším hromadným sdělovacím prostředkům v každé zemi.

Veřejnost je dodnes také ovlivňována mnoha projezuitskými nebo přímo jezuitskými stanicemi v rádiu. Jezuité ovládali v roce 1972 na 24 rozhlasových stanic. *Rádio Vatikán* mělo 260 zaměstnanců pod přímým vedením dvaceti osmi jezuitů. Tato jezuitská stanice vysílá týdně na 600 pořadů. (V roce 1972 to bylo 470 pořadů). (*Informations catholiques internationales*, 1972, č. 421, str. 14).

V lednu 1967 jmenoval papež *Pavel VI.* generálním ředitelem *Rádia Vatikán* jezuitu *G. Marteganiho*, dřívějšího ředitele jezuitského časopisu *Civiltà Cattolica*. Po něm pak tuto stanici převzal *R. Tucci*. Není také tajemstvím, že jezuité pracují i v mezinárodní Organizaci pro rozhlas a televizi a že jsou i přímo v její správní radě a vedení. Kromě toho jsou také zastoupeni i v papežské komisi pro otázky společenských komunikací. (str. 15).

Druhý vatikánský koncil s uspokojením konstatoval práci jezuitů a vyzdvihl význam filmů, rozhlasu a televize pro šíření katolické propagandy a víry. Ve vydaném dekretu *Intermirifica* a v přesných instrukcích *Communio et progressio* byla mediální práce jezuitů pochválena. Byl zde formulován požadavek, aby se všech moderních prostředků pro celosvětové šíření informací využívalo k náboženské propagandě a k rozšiřování římskokatolického vlivu na veřejnost, a to co nejaktivněji. Tento úkol byl především odevzdán do rukou jezuitů.

Jezuitský řád se však nevěnuje pouze mediálnímu šíření informací, ale naučil se je i vyrábět všemi dostupnými moderními prostředky. Na katolické univerzitě v *Buenos Aires*, která měla roku 1964 přes 5 000 studentů (!) bylo zřízeno středisko pro přípravu televizních a filmových specialistů. Z této školy začali vycházet kameramani, režiséři, reklamní manažéři, střihači, zvukaři, fotografové, moderátoři, herci, reportéři, scénáristé, dokumentaristé, filmoví kritici, filmoví poradci a další. Každý ve svém oboru skutečně dosahoval specializace. Řád se zmodernizoval. Do světa začaly proudit stovky jezuitských fanatiků na jedné straně a na straně druhé stovky největších specialistů. Řád těmto lidem stále poskytuje techniku, jakou používají experti jen ve vojenském sektoru. (*Missioni, 1968, Maggio, str. 42*).

A byl to také řád jezuitů, který přišel s myšlenkou zavedení různých mezinárodních dnů a svátků společenských komunikací tisku, rozhlasu a televize. Proč? Při těchto výročích je pravidlem, že se dávají vysílací a tiskové možnosti a práva novým médiím, které se však musí registrovat a tím i vystoupit ze stínu pouhého lokálního významu. Tímto způsobem je pak snadné tyto nováčky podchytit a všechny centrálně usměrňovat podle vůle *Vatikánu*.

A byli to rovněž jezuité, kdo přišli s nápadem vytvořit náboženské filmy nebo zavést do jiných filmů delší náboženské role nebo náboženské zápletky. Nejčastěji se jedná o parodie, komedie, detektivky a veselohry, a to i celé seriály na pokračování, ovšem jsou to i žánry vážnější (například dokumentaristika, reportáže, historie apod.) či dokonce z oblasti hororů, napětí a strašidelných filmů.

Zde všude různé náboženské role vždy nějak diváka ovlivňují. V jednom typu rolí je například pranýřována církev katolická, v jiném je zesměšněn protestantský proud, v jiném přichází na řadu mniši, jeptišky, různí představení klášterů, misionáři, církevní detektivové a soudci, církevní experti, specialisté apod.

Každá role má však svůj přesný význam a divák, aniž to postřehne, je ve svém mínění cílevědomě přímo formován jezuitou, aniž by si to jakkoliv uvědomoval. Některé role mají vést diváka k pohrdání katolíky a k jeho orientaci na protestantský směr nebo na různá neevropská náboženství (obojí rovněž pod vlivem a kontrolou jezuitů). Jiné role mají za úkol zprotivit reformační proudy a orientovat na východní náboženství (které je také pod vlivem jezuitů) a nebo na katolickou církev. Jiné role vedou vysloveně k sektám a jiné role k obdivu asketismu, k životu svatých, k obdivu katolických hrdinů, k nenápadnému vyučování podsouvaných nebo přímo otovřeně vnucovaných katolických dogmat, k obdivu zázraků, k důvtipu církevních otců detektivů, k obdivu umění církevních otců soudců, k popularitě jeptišek, k falešné představě, že řeholnický život je spíše samá legrace než něco vážného a drastického a k setřesení „mýtů“, že mniši byli zhoubou lidstva. Snahou mnoha filmů je divákovi dokázat, že i s nimi je ve skutečnosti úžasná „psina“ nebo že jsou společnosti dokonce přínosem a plně užiteční.

Má to ovšem ten cíl, aby se lidská mysl v pohledu na katolické řády otupila a aby lidé necítili z těchto řádů žádný strach a neuvědomovali si, jaké nebezpečí z mnichů a jeptišek ve skutečnosti hrozí (viz například ustašovci v *Jugoslávii*).

Pochopitelně, že jedním filmem se člověk ještě ovlivnit téměř nenechá, ale když pomyslíme, že v každém filmu hraje náboženství nějakou roli, pak si můžeme být jisti, že bezesporu přijde doba, kdy divák (nebo i posluchač rozhlasových her) zaujme k náboženským otázkám nečekaně takové stanovisko, jaké by nezaujal, kdyby nebyl těmito vlivy zasažen. Jeho mysl již není schopna skutečnou náboženskou realitu objektivně a detailně promýšlet do všech důsledků. Není schopen správně posoudit skutečnost.

Vlivem nenápadných náboženských vsuvek do vysílání podvědomě odmítá časem analyzovat skutečnost (například hrozba z podepsání *konkordátu* a ze zavedení katolických zákonů

nebo ustanovení římskokatolické vlády apod.) jako nebezpečnou situaci. Neuvědomuje si, že byl již zpracován na základě principu podprahové sugesce. Práh ostražitosti jeho vědomí, jeho inteligence, jeho svědomí a cit jeho duše byl systematicky odbouráván a postupně likvidován právě obalem lehkého žánru filmů (rozhlasových her či knih) nebo pomocí prvku napětí, drama a pod.

A člověk pak jedná přesně podle přání, lépe řečeno podle diktátu *Vatikánu*. Stačí jen sledovat programy televizí a kin, abychom zkonstatovali hojný nárůst tohoto jezuitského „umění“.

I to je taktika, patřící k infiltraci veřejnosti. Při každém náboženském pořadu, při každém natáčení náboženského filmu nebo jen náboženských vsuvek do jiných filmů asistují jezuité nebo jejich nástroje (agenti) v roli kameramanů, filmových poradců, či dokonce režisérů, scénáristů, herců apod. Pravá identita těchto „umělců“ je pochopitelně před veřejností střežena.

Nikdo se proto nedoví, kdo si objednal *Spilberkův* film o *Židech Šindlerův seznam*, z jakého prostředí ve skutečnosti čerpal organizační strukturu, chování a vystupování svých hrdinů k filmu *Dva muži v černém*, kdo všechno inicioval natočení filmu o *Matce Tereze s G. Chaplinovou* v hlavní roli, kdo působil při natáčení detektivního seriálu *Případy otce Dowlinga* nebo kdo asistoval při filmování o životě „svatých“, o životě Columba a jiných mořeplavců či o životě samotného Ježíše Krista v mnoha a mnoha filmových zpracování.

Identita jezuitských poradců v každém z těchto filmů a pochopitelně i v tisících dalších je utajována. Tyto filmy však ve skutečnosti kromě jiného zjednodušují a překrucují dějiny.

V 70. letech zaplavily USA také filmy s tematikou o vyhánění d'ábla. Například film s názvem *Vymítač d'ábla – Exorcista (The Exorcist)* natočený režisérem *Williamem Friedkinem* roku 1973 podle stejnojmenného románu *Blettiho* shlédlo na miliony amerických diváků a měl obrovský úspěch. Film je strašidelným příběhem o drastickém vyhánění d'ábla z dívky. Konzultanti, herci a další přímí účastníci byli většinou jezuité. Dvanáctiletá *Regan* onemocní zvláštní chorobou, která se projevuje neobvyklou mluvou i pohyby. Stav se stále zhoršuje a lékaři si neví rady. Nakonec se shodnou, že dívka je asi posedlá d'áblem. Děvčátko protáčí hlavu o 360 stupňů, levituje ve vzduchu, chrlí odpornou kašovitou hmotu a kleje těmi nejsprostšími výrazy. Když selžou veškeré léčebné postupy, požádá zoufalá matka o pomoc kněze *Damiena Karrase*, který je zároveň psychiatrem. Brzy se ovšem ukáže, že k osvobození duše bude zapotřebí větší duchovní síly a proto si otec *Karras* přivolá na pomoc kolegu otce *Merrina*, který má s exorcismem zkušenosti.

Exorcismus, jako vědní obor vymítání d'ábla byl dokonce v únoru roku 2005 otevřen na jezuitské papežské univerzitě v Římě, na *Regina Apostolorum*, kde se studenti, kněží a novináři (katoličtí) učí rozeznávat napadení d'áblem od duševních a nervových poruch a účinně při posednutí d'áblem zasahovat. Součástí je také seminář o satanismu, protože se tento kult satana nejvíce šíří právě *Itálií* včetně rituálních vražd. K vyučovaným předmětům patří také demonologie dávných kultur a náboženství až po prezentaci satana v prostředí dnešní mládeže, písemnictví o d'áblu ve svatých textech, učení církve, rozlišování duchů, duchovní život exorcisty a jeho možné ohrožení, liturgické obřady (přesněji konkrétní formy exorcismů a modliteb za osvobození), psychologie, patologie, lékařské a právní aspekty duchovní závislosti nebo přímo posedlosti a léčba posedlých osob. (*Křesťanský týdeník, Český rozhlas 1, 19.2.2005, 9.15 – 10.00; Katolický týdeník, č. 2, 4. – 10. ledna 2005, str. 5; Katolický týdeník, č. 11, 8. – 14. března 2005, ročník XVI., str. 5 a 7*).

Tajní jezuité ovšem asistují také jako herci, režiséři, kameramani, scénáristé i v takových filmech, jako jsou špionážní nebo kriminalistické seriály, teroristické scény nebo celé filmy o

teroristech, o policii, o soudnictví, o různých tajných agentech, o mafii, o drogách, o zbraních, o tajných obchodech, o sexu a zneužití apod. V současné době již nemají žádnou vyhraněnou rovinu témat. Jako herci, konzultanti či přímí filmoví tvůrci pronikli do každého žánru filmového průmyslu – od náboženských a historických filmů přes dokumentaristiku všeho druhu až po horory, trillery, komedie a akční filmy a další. Plně se raelizují i v úloze filmových, divadelních a knižních kritiků.

45.3 Infiltrace disidentů

V západní Evropě a zvláště v Německu bylo zakládáno mnoho kněžských seminářů, kde se budoucí kněží učili pracovat v rámci NATO a spolupracovat s kněžími všech socialistických a komunistických států. Jejich heslem bylo: „*Chceme učinit vše, co žádala Matka Boží fatimská*“. Sám jezuitský generál vydal rozkaz k podporování *disidentské* činnosti ve všech *socialistických* státech.

Speciálně školení jezuité se pak dostávali do tajných státních aparátů pro likvidaci *disidentů, utečenců, chartistů* a různých „nezákonných“ organizací a z těchto míst pak pomáhali převádět utečence do náruče Vatikánu. Tak například jezuita *Leppich* v NDR velel skupině asi 5 000 *aktivistů za lidská práva* a různých ilegálních pracovníků po celé zemi. Ti vytvářeli tzv. *Duchovní podzemní hnutí* v NDR. (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 155–156**).

Více než NDR však jezuitům vyhovoval *bonnský* režim:

„*Politický katolicismus pokládá bonnský stát za režim, který mu vyhovuje. ...Adenauerův velvyslanec u Svaté stolice, Rudolf hrabě Strachwitz řekl v interview v srpnu 1957: »Jsem rád, že mohu říci, že se vůdčí myšlenky vlády Německé spolkové republiky a Svaté stolice kryjí takovou měrou, že oficiální styky jsou skvělé.« ...papež podporuje válkychtivou zahraniční politiku Bonnu.* (Vzpomeňme, které dva první státy uznali neoustašovské Chorvatsko roku 1991 jako nezávislý stát! – Vatikán a Německo).

Doopravdy je mnoho dokladů, které jednoznačně dokazují, že politický katolicismus udává válečný směr německému monopolnímu kapitálu. ...prohlášení kardinála Fringse, které pronesl roku 1957 při své cestě do Japonska v Tokiu... ze dne 11. května 1957: »Katolická církev neusiluje o zákaz jaderných pokusů.« ...Fuldský manifest ze začátku roku 1958 vyzývá bonnskou vládu, aby pokračovala v »politice síly«... Slovo církve ze dne 5. května 1958 slovy sedmi vedoucích teologů, znalců katolické mravouky, mezi nimi i jezuita Hirschmann a dominikán Welty, teologicky okrašluje a politicky velebí Adenauerovu a Straussovou atomovou politiku. ...Katolická vojenská duchovní péče namlouvá katolickým vojákům západoněmecké armády NATO, že válečnické řemeslo je »svatá služba«, jak stojí v nedávno vydaném vojenském zpěvníku.

...Na podporu bonnské ideje zřídil katolicismus veliký organizační a propagandistický aparát, ... veřejně vyhlášeným cílem duchovních, jak nedávno potvrdil münsterský biskup Keller v pastýřském listu, je »vrátit svět církvi« a nastolit »Čtvrtou říši, říši Kristovu« v západním Německu. ...Katolicismus se má »stát všeobsáhlým, všepronikajícím životním principem« západoněmecké společnosti. ...Bamberský biskup nedávno oznámil ve svém listě: »Veliký úkol doby je znovupokřesťanstění. Je to boj na nože...« Tomu, kdo se ohání nožem, nelze mávat v ústrety palmovou ratolestí.« (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 169–175**).

Je 13 let po druhé světové válce a znovu zaznívá volání po „říši Kristově“ – po čtvrté Německé říši. Vzdalo se Německo svých vatikánských cílů a plánů? Nikoliv. Je poslušným dítětem Říma a jako takové bude sen papeženců naplňovat krok za krokem až do konečného vítězství i přes současné oslabení katolicismu v Německu a přes všechny moderní technické a politické vymoženosti. Cíl je určen jasně a navíc z nejvyšších církevních kruhů. Kdo by se odvažoval vzdorovat v zemi tak věrné Vatikánu?

45.4 NATO – jezuitská organizace pro infiltraci západních vojsk

Ve Spojených státech amerických byl Vatikán v 50. letech již pevně ukotven ve vládě. Velikou důvěru Vatikánu měli tito lidé: Ministr obrany *Johnson*; generál *Bedel Smith*, náčelník Ústřední špiónážní agentury a *Dullesův* náměstek; velvyslankyně v Římě, *Cair Booth-Luceová*, manželka tiskařského a vydavatelského magnáta *Henry Lucea*; velvyslanci v Moskvě: admirál *Kirk* a *George Kennan*; velvyslanec v Káhiře, *Jefferson Caffery*; vrchní šéf *Kolumbových rytířů* a státní tajemník vojenské námořní flotily za *Trumana*, *Francis P. Matthews*; ministr práce za *Eisenhowera*, *M. Tobin*, který prosazoval čtení papežských encyklik místo revoluční literatury; generální prokurátor za *Trumana*, *Howard MacGrease*; podpředseda svazu katolických odborů a ministr práce, *M. Durkin*; velitel vojsk NATO generál *Gruenther* a mnozí další.

Americká armáda, matrice a vzor pro budoucí vojsko NATO měla proto také své římskokatolické kaplany. Téměř pokaždé tuto úlohu plnili jezuité nebo jejich spolupracovníci z řad římskokatolických kněží. Jakou funkci tito záhadní lidé plnili?

„Vojákům předkládají a namlouvají, že jejich důstojníci nejsou nic víc a nic méně, než zástupci Boha. ...Důstojník si vyžaduje poslušnost na základě moci, která pochází od Boha. ...Nesmýšlej o důstojníkovi jako o člověku, který se snaží dostat z tebe co nejvíc. Smýšlej o něm jako o zástupci Boha.“ (*J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 263–264*).

Necítíme v tom jasného jezuitského ducha? Podívejme se na kapitulu o jezuitské poslušnosti a zřetelně zde poznáme vojenskou ideologii jezuitů. Představa o funkci vojenského duchovního vyšla v jezuitském časopise *America* ve článku *Náboženský program americké armády* od generálmajora armádního sboru kaplanů, jezuitu *Roy N. Parkera*:

„Kaplan je členem velitelského sboru, jeho poradcem a konzultantem ve všech otázkách týkajících se náboženství, morálního stavu a chování vojáků. Ve mnohých případech je »očima« a »ušima« velitelského důstojníka, kterého informuje o poměrech ve vojenských oddílech a kterému dává užitečné rady.“ (*America, New York, 1. III. 1951; viz také The Clergy and Civil Defense, Washington, 1951; J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 264–265*).

A na takových základech pak bylo vybudováno NATO. Podívejme se nyní, kdo a jakou úlohu při zakládání organizace NATO hrál – pak uvidíme ještě zřetelněji, čím je to vlastně organizace:

„Zvláště usilovně se činil papež a jeho lidé při zakládání severoatlantického společenství – NATO. Již roku 1946 poukázal Pius XII. ve svém projevu »Církev jakožto životní princip lidské společnosti« na nutnost nadnárodního západního společenství států. Papež jmenoval do sboru kardinálů několik nových, neitalských členů, dal tak své církvi kosmopolitický ráz a nabídl ji demonstrativně nadnárodním záměrům západu.

V letech 1948–1949 vypracoval úřad kardinála – státního tajemníka – přesné plány na vytvoření bloku západních katolických států. Jak oznámil švýcarský list »Jurnal de Geneve, 1.

července 1950« z dobře informovaných kruhů, zamýšlel Vatikán tímto blokem vytyčit hráz proti bolševismu (to znamená v řeči Vatikánu současně i proti ruskému pravoslaví) a vytvořit základnu pro západní agresi (to je pro budoucí moderní křížácké války).

Podle představ Vatikánu mělo toto západní společenství států nejprve podchytit Itálii, Rakousko, Francii a západní Německo. Vatikán uplatňoval všechen svůj diplomatický vliv, aby tento plán uskutečnil a není tajemstvím, že papež měl pak na výstavbě a zdokonalování NATO podstatný podíl. V četných projevech uděloval stále nové pokyny k »integraci Evropy« (vzpomeňme také na dnešní (rok 1998) snahy o integraci Evropy a jak je papež neustále schvaluje a popohání k realizaci) a napomínal západní politiky, aby se rychle dohodli na severoatlantické válečné alianci.

Učinil tak například ve vánočním poselství z roku 1953 v projevu před V. celostátním sjezdem Svazu katolických právníků Itálie dne 6. prosince a v projevu o stavu a úkolech evropského sjednocení ze 13. června 1957. V této souvislosti je také třeba se zmínit o soukromých audiencích, které Pius XII. stále uděloval politikům a vojenským velitelům NATO ke konzultačním účelům, a to bez ohledu na náboženské vyznání účastníků.

Na podporu severoatlantického vojenského společenství pořádá Vatikán již několik let takzvané Evropské studijní týdny. Ačkoli se o průběhu zachovává přísné mlčení, umožňuje vystupování určitých osob učinit jisté závěry o předmětu těchto porad. Na Evropském studijním týdnu, který se konal od 27. února do 1. března 1956 v Římě, promluvili jako hlavní řečníci spolkový ministr války Strauss a kardinál Frings... V Německu jsou to především biskupové (protestantští) Dibelius, Halfmann, Stählin a probošt Asmussen, kteří se ve vleku Vatikánu aktivně účastní válečných příprav ve prospěch NATO.

Kruh kolem Asmussena, přitom neusiluje pouze o spolupráci politickou, nýbrž i o rekatalizaci protestantismu na poli teologie. Hledí toho dosáhnout přes Mariologii, jak dokazuje jeho spis: *Maria, matka Boží. Jednotná fronta mezi katolicismem a protestantismem je základem takzvaného jednotného západního světového názoru, jenž je ideovou nadstavbou NATO. ... Proto také kladou vedoucí činitelé NATO velký důraz na vojenskou duchovní péči.*“ (Karl A. Molnau: *Hřichy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 149–152*).

Organizace NATO v dnešní době je zatím organizací politickou, ale až přijde čas, stane se skutečnou vojenskou organizací prosazující vatikánské cíle. Proto je tak důležité, aby všechny východní státy Evropy byly do této struktury vojenských sil začleněny co nejdříve.

45.5 Některé infiltrované světové organizace

Vatikán prostřednictvím jezuitů a dalších řádů přímo působí v rámci OSN pod hlavičkou ECOSOC (Hospodářská a sociální rada Spojených národů s výborem pro technickou pomoc), UNICEF (Organizace pro pomoc dětem), UNESCO (Organizace pro výchovu, vědu a kulturu), FAO (Organizace pro výživu a zemědělství), WHO (Světová organizace zdravotnictví), ILO (Mezinárodní organizace práce), UNREF (Fond pro pomoc uprchlíkům).

Vlivem politiky Vatikánu jsou v organizaci OSN sektretariáty, které podléhají NCWC (National Catholic Welfare Conference), která je vrcholnou organizací amerických katolíků. V roce 1960 budoval Vatikán další síť svých mezinárodních organizací a výběrem uvádí K. Molnau 21 mezinárodních katolických organizací, svazů, center, unií, rad a sdružení, které již v tehdejší době plně fungovaly. Téměř všechny tyto organizace byly propojeny s výše uvedenými organizacemi.

„Jezuita Rousseau byl šestkrát členem vatikánské delegace na každoročních valných shromážděních OSN, zúčastňoval se konferencí o oceánografii, o vědeckých informacích a podílel se na řadě diplomatických akcí Vatikánu.

Jezuité jsou zastoupeni i v některých nevládních mezinárodních institucích. Například jezuita Higgins byl členem americké delegace na bělehradském setkání zástupců vlád, které podepsaly Závěrečný akt konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (Helsinky).“ (L.N. Velikovič: *Černá garda Vatikánu*, str. 77).

Tam, kam se jezuité v politice, ekonomii, technice a hospodářství dostanou, obsazují pak toto místo opět svými lidmi. Výše uvedená místa jsou stále v rukou Vatikánu.

V dnešní době (rok 1998) jsou to ještě navíc různé organizace s podpůrnými programy, dále s ekologickým zaměřením, s humánním a lékařským zaměřením, vědecké organizace a sdružení – zvláště v oblasti atomového výzkumu a využití vědeckých poznatků, meteorologické organizace, astronomické organizace a sdružení apod. Pochopitelně nemůžeme vynechat ani komisi pro udělování *Nobelovy ceny* a jiné podobné komise udělující stejně významná (většinou politická) ocenění.

Nesmíme zapomenout, že neexistuje ani jedna jediná nadnárodní nebo monopolní organizace, ve které by jezuité nebo jejich agenti chyběli. Výčet a soupis důkazů a citátů by byl svou tematikou na zvláštní, samostatnou knihu. Koho existence vatikánských sil ve všech světových hnutích a organizacích zajímá, nechť si prostuduje knihy *Avro Manhattana* nebo *Edmonda Parise* nebo ať si prolistuje západní katolická periodika.

V těchto podkladech uvidí čtenář na vlastní oči a ke svému úžasu, kolik herců, zpěváků, spisovatelů, vědců, politiků, ekonomů, *protestantských* duchovních a humanistů slouží *Vatikánu* a jeho jezuitskému řádu nebo jsou v něm dokonce přímo osobně. Vezmeme-li si do ruky západní a zvláště americké katolické ročenky, jezuitské časopisy, jejich ekonomické bulletiny apod., sami pak můžeme vidět, do kterých organizací jejich sítě sahají.

Jsou to tak jasné, průkazné a křiklavé informace, že již ani nejsou utajované a v tisku neustále cenzurované. Západní tisk se o to (na rozdíl od východního) už ani nesnaží. Zvláště americký tisk pokládá proniknutí jezuitů do všech životně důležitých struktur a center *USA* za zcela běžnou záležitost, neboť chápe *Vatikán* jako průmysl, jako každou jinou organizaci obchodující ovšem nejen s movitým a nemovitým majetkem, ale i s celými územími, státy a s jejich politikou.

Úctyhodné jsou objemy a hodnota kontraktů, které *Vatikán* skrze své nástroje ročně uzavře a finanční zisky, které z toho jdou. Uvážíme-li však, že *Vatikán* a jeho jezuité si činí nárok na celou naši planetu, kterou de facto již staletí okupují, uvážíme-li, že si osobují právo rozhodovat za lidstvo a jeho jménem rozhodovat, organizovat, řídit a vést, pak se není co divit.

A jezuité jsou dnes těmi největšími vládci světa. Zůstávají však v pozadí. Jsou schovaní za svými věrnými nástroji – nejbohatšími magnáty světa nebo jsou to přímo oni, kdo se nechají obdivovat jako nejbohatší průmyslníci, statkáři, farmáři apod. Navenek však nic o své jezuitské příslušnosti neřeknou. Ztratili by totiž oficiální přístup do světových ekonomických, vědeckých, politických a vojenských organizací a kontrolu nad nimi. A tu *černý papež* potřebuje ze všeho nejvíce.

Můžeme konstatovat, že na přelomu 20. a 21. století patří mezi nejbohatší a nejmocnější vzdělávací, obchodní, finanční a výrobní organizace na světě právě ty, které úzce spolupracují s římskokatolickou církví prostřednictvím jezuitských agentů. Mezi největší světové školy to jsou například *Top-Ten-Business Schools: Harvard (USA), Pennsylvania/Wharton (USA)*,

Stanford (USA), MIT (USA), Columbia (USA), Chicago (USA), Northwestern/Kellogg (USA), Cornell (USA), London Business School (Anglie), INSEAD (Francie).

Mezi největší světové banky se řadí například: *Goldman Sachs (USA), Merrill Lynch (USA), Morgan Stanley Dean Witter (USA), Salomon Smith Barney (USA), Crédit Suisse First Boston (Švýcarsko), UBS Warburg (Švýcarsko), Lazard (Francie), Rothschild (Francie), Deutsche Bank (Německo).*

A mezi nejsilnější podniky na světě patří například: *Nokia (Japonsko), Coca-Cola (USA), Microsoft (USA), IBM (USA), Intel (USA), General Electric (USA), General Motors (USA), Ford (USA), Disney (USA), McDonald's (USA), AT&A (USA), Oracle (USA), Wal-Mart (USA), Exxon Mobil (USA).*

45.6 Prodloužené ruce jezuitů

V roce 1975 byl církví vyhlášen svatý rok s ideou smíření. S touto myšlenkou byla spojena a jezuiti vedena i propagace o odzbrojení. To mělo dva důvody: Jednak světové organizace musely ztratit k jezuitům ostražitost, aby je mohli jezuité dokonaleji infiltrovat a za druhé to byla snaha oslabit *USA* a posílit komunistické *Rusko*, které se rozhodlo své národní pravoslaví nejen nezlikvidovat (na rozdíl od katolicismu), ale dokonce i chránit a mlčenlivě podporovat. Silné *Rusko*, jak si ukážeme později, je v souladu s tajnými plány jezuitů.

Pro prosazování této politiky *Vatikánu* a jezuitského řádu slouží nejen ostatní římskokatolické řády, ale i různé „mezinárodní katolické organizace prostých věřících, protože jsou rovněž řízeny ústředními podřízenými vatikánským mocenským pokynům. Mezinárodní katolické organizace jsou představenými rozvědkami politického katolicismu v různých zemích, jsou to papežská vojska v civilu. Činnost těchto katolických organizací je koordinována výroční Konferencí mezinárodních katolických organizací.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 39).**

O tom, že jsou tyto organizace plně v péči jezuitů a že jsou jejich prodlouženými rukama není ani potřeba příliš zdůrazňovat. Úkolem těchto mezinárodních organizací je, jak se praví v jedné zprávě monsignora *Dell'Acqua* z 8. dubna 1957: „šířit křesťanské myšlení a křesťanskou morálku ve světě.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 40).**

31. generální kongregace jezuitů v letech 1965 – 1966 jednala také o nejmasovějších organizacích jezuitského řádu – o mariánských kongregacích a *Apoštolátu modlitby (Liga přesvatého srdce)* založeném r. 1844. *Mariánské kongregace* sdružují stovky milionů katolíků podle farností nebo podle zaměstnání (obchodníci zvláště, lékaře zvláště apod.). Vrchní vedení *mariánských kongregací* opět náleží výhradně *generálu jezuitů*. Tyto organizace využívají jezuité hlavně v období volebních kampaní do parlamentů a místních orgánů. Tak například jenom *Liga přesvatého srdce* sdružovala v roce 1972 přes 40 milionů katolíků, vydávala na 170 druhů časopisů v 59 jazycích. (**L'Osservatore Romano, 5.–6.6.1972).**

Druhý vatikánský koncil se *Apoštolátu modlitby* věnoval velmi intenzivně se snahou učinit z této organizace vedoucí organizaci laických katolických organizací, kterých bylo v té době již několik stovek, plně s centrálním jezuitským vedením. Tato koncepce byla také nakonec schválena.

Mariánské svazy měly v 60. letech přes 150 milionů členů. Tyto svazy sdružují různé *mariánské organizace*, jako například *Mariánskou legii* (8 milionů členů) a *Mariinu modrou armádu*.

du. Mariánská legie se sama označuje za „prodlouženou ruku a mnohonásobené oko kléru. Mariánská legie úzce spolupracuje s americkým ministerstvem zahraničních věcí a s tajnou službou USA. Fulton J. Sheen – »apoštol Mariin...« (jezuíta) dělá spojku k Allanu Dullesovi, šéfovi americké tajné služby. K nejdůležitějším finančníkům Mariánské legie patří Henry Ford II(*), Clare Boothe–Luceová (bývalá velvyslankyně USA v Římě a manželka tiskového magnáta Lucea) a bankéř John Moody. Teprve agitace F. J. Sheena všechny tyto osoby přiměla, aby přestoupili ke katolicismu. ...Legionáři konají... rozsáhlou ilegální práci. K jejich speciálním úkolům náleží potírání protikoloniálního úsilí národů Asie a Afriky... Časopis *Růženec* napsal roku 1957, že členové Mariánské legie musí plnit veliký úkol v Číně a že jej plní ilegálně.

...Mariina modrá armáda čítá více než sto milionů členů v padesáti zemích světa a jejím výslovným cílem je šířit fatimské poselství (**). Tato organizace vystupuje velmi silně v mezinárodním měřítku. ...Je příznačné, že mezinárodní radě Mariiny modré armády velí kardinál Eugene Tisserant (jezuíta), tajemník kongregace pro Východní církve.

(*Jak uvádí **Lavreckij** v knize **Vatikán, náboženství, finance a politika** na straně 261, daroval roku 1955 »Fordův fond« katolíkům 37 milionů dolarů. Šéf Fordovy společnosti, Henry Ford II. přestoupil na katolickou víru a jeho bratr Edsel se stal členem episkopální církve.)

(** Podle Fatimského poselství se první světová válka chýlí ke konci. Jestliže se však lidé nepolepší, to znamená neodvrátí od komunismu, bude následovat válka mnohem horší. Aby této válce zabránila, přijde Marie a bude žádat, aby Rusko bylo zasvěceno jejímu neposkvrnému srdci, Rusko se pak obrátí a zavládne mír; v opačném případě rozšíří Rusko své bludy po celém světě. Nakonec však zvítězí neposkvrněné srdce Mariino, svatý otec zasvětil Rusko Marii a Rusko se opět odvrátí od komunismu) “ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 144–148**).

Tuto otázku postoje jezuitů k východu prohloubila 32. kongregace jezuitů, svolaná *Arrupem* 8. září 1973 a vykonaná od 1. prosince 1974 do května 1975. Kongregace navíc řešila vnitřní rozpolcenost řádu a úbytek oficiálních členů. Byla snaha zrušit čtvrtý slib, slib poslušnosti papežovi. Nakonec však byla potvrzena dřívější zásada, že tento slib se týká pouze profesů. *Infiltrační práce jezuitů prostřednictvím legií byla papežem ohodnocena velmi kladně a dostala další vybidnutí a požehnání Vatikánu. (La civiltà cattolica, 1974; Popoli e missioni, 1974, Febbraio, str. 6; Epoca, 1973, č. 1 203, str. 37).*

S požehnáním Vatikánu mají také jezuité pod svou kontrolou všechny římskokatolické řády. V České republice jsou například prodlouženou rukou jezuitů mužský řád salesiánů, který sdružuje přibližně 200 oficiálních členů řádu. Svým počtem patří k silným řádům. Jejich činnost se dnes schovává za péči o rómské obyvatelstvo, zvláště o rómské děti a mládež.

K další prodloužené ruce jezuitů patří například ještě řád *Maltézských rytířů*, *Opus Dei*, *Preláti svatého kříže*, *Katolická akce* a další. Téměř všechny působí i na území České republiky.

45.7 Maltézští rytíři

Chapadla Vatikánu a jezuitského řádu jsou tedy naprosto nekonečná a nespočitatelná. Jednou z organizací, která je jezuitů infiltrována, jsou *Maltézští rytíři*, kterou dnes v Čechách vidíme jako charitativní zdravotní společnost. Jejich skutečné záměry však popisuje už literatura šedesátých let takto:

„Katoličtí finanční magnáti jsou politicky rozhodující silou katolicismu, třebaže nevykonávají vždy navenek viditelnou funkci v katolické církvi. Zvláště papežsko–šlechtická skupina nevystupuje tolik na světlo veřejnosti. Právě tato část černé finanční oligarchie hraje úlohu šedé eminence v katolicismu. Členové této skupiny jsou organizováni především v řádu maltézských rytířů. Je to organizace mezinárodního rázu, která vznikla z řádu Johanitů. ...Dnes udržuje asi 20 států diplomatické styky s řádem maltézských rytířů. Řád čítá asi 6 000 členů. ...Maltézští rytíři... sní o nastolení papežsko–monarchistické univerzální říše, jejíž počátky spatřují v severoatlantických integračních snahách politiků NATO. Řád maltézských rytířů skrývá své intriky namířené proti národům a lidstvu rozsáhlou charitativní činností, kterou vykonávají zejména v západoevropských zemích. Vůdce rytířů, tak zvaný velmistr, je kníže Chigi, zástupce jednoho z nejstarších papežských junkerských rodů.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 46–47).**

Magnáty mezi Maltézskými rytíři jsou opět tajní jezuité, i když organizovaní dokonce v jiných řádech nebo organizacích. Málokdy jsou to jejich nástroje nebo skuteční členové *maltézského* řádu. Tito lidé drží ve svých rukou velikou moc a disponují obrovským finančním kapitálem. Jsou šedou eminencí nejen *Vatikánu*, ale i celému bankovnímu světovému systému.

45.8 Katolická akce a Opus Dei

Stejnými chapadly jezuitů je *Katolická akce*. V Německu byl na magdeburském Katolickém dnu 1928 konglomerát katolických spolků povýšen na základy *Katolické akce*.

Její program stanovil jezuita pod tajnou přísahou, *Eugenius Pacelli* (pozdější papež *Pius XII.*) na podkladě popisu masové katolické organizace, která by „*obhajovala křesťanský pořádek ve všech společnostech a bojovala proti doktrínám a proti socialismu.*“ (***Civiltà Cattolica, I., Roma, 1905, str. 129***).

Pius XII. vdechl této organizace jednoznačný *profašistický* ráz. Proto *Katolická akce* vždy velmi úzce spolupracovala se všemi formami *fašismu*, *nacismu* a s *ustašovci*. Kromě toho také úzce spolupracovala a spolupracuje s *komunismem*, *socialismem* (například v *Itálii*) a sdružovala a dodnes sdružuje děti a mládež celého světa (vzpomeňme na *Loyolův ideál* vyučit si všechnu mládež podle *jezuitského ducha*) ve všech oborech její činnosti – od křesťanské až například po sportovní, umělecké, technické, vědecké, studijní apod., jedno zda věřící či ateisty. Spojuje mnoho katolických organizací do jednoho celku, např. *Mezinárodní federaci mužů*, *Pax Romana*, *Světové sdružení ženských katolických organizací*, *Mezinárodní sdružení katolických děvčat*, *Mezinárodní federace křesťanských odborů*, *Hnutí křesťanských pracujících v Evropě*, *Mezinárodní federace pracujících křesťanů – emigrantů a utečenců*, *Mezinárodní svaz křesťanských demokratů*, *Konference mezinárodních katolických organizací*, *Informační ústředí mezinárodních katolických organizací*, apod.

Katolická akce je stále předně vedena jezuitu. Sdružuje nezměrné množství katolických a *protestantských mládežnických organizací*, ovšem pochopitelně pod zcela jinými názvy, než je *Katolická akce*. Poslušna zásadám generála *Arrupeho*, přizpůsobuje se *Katolická akce* daným podmínkám té či oné země. Její chapadla sahají nejen do všech evropských a amerických států, ale i do *Afriky*, *Austrálie*, *Střední a Jižní Ameriky*, *Filipín*, *Asie*, na různé ostrovy, do všech muslimských a buddhistických zemí. *Katolická akce* tajně podporuje také různé teroristické organizace, různé formy *komunistických* a *prosociálních* tzv. křesťanských a různých podobně *promarxisticky* orientovaných organizací po celém světě v rámci *Nového světového pořádku*. Je zapletena do vysoké politiky.

„Není pochyb o tom, že poválečný úspěch křesťansko–demokratických stran v Evropě přesvědčil Vatikán, že sociální demokracie s křesťanským štítkem je cestou vpřed, a to zvláště po očividném krachu komunismu. Jezuité, využívající katolickou Akci a další formy politické činnosti a nátlaku, sehráli klíčovou roli v těchto úspěších v západní Evropě a jsou připraveni dosáhnout téhož na Východě. Papež konkrétně vyzval tovaryšstvo, aby vycvičilo kněze pro východní Evropu, aby tak římskokatolická církev získala to, co deník *The European* nazval »vůdčí úlohou v politické reformě Východní Evropy.« (*The European*, 14.–16. prosince 1990).

Time Magazine téhož měsíce oznamuje, že uprostřed prosince 1990 se v Římě sešli jezuitští experti, aby si tuto práci naplánovali. Jezuité, kteří v současné době vychovávají 1,8 milionů studentů na kolejích a školách po celém světě, jsou považováni za »intelektuální elitu«, která vzdělává smetánku katolické společnosti, a zároveň za největší misijní útvar v katolické církvi.“ (*Time Magazine*, 10. prosince 1990; *Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?*, 1993 *Dorchester House Publications*, str. 136 – 137).

Jezuité prostřednictvím *Katolická akce* propojují katolicismus se zednářstvím, zednáře s ilumináty, fašisty, liberály, komunistickými konfederacemi apod. Díky jezuitům, kteří *Katolickou akci* pevně ovládají, prorůstá *Akce* všemi politickými a zvláště lidovými, svobodnými, demokratickými křesťanskosociálními a křesťanskodemokratickými stranami, spolky, uniemi, hnutími a podobnými útvary ze všech zemí (viz také *A. Tondl: Jezuité*, str. 311 – 317). V jakékoliv nadnárodní organizaci (např. *rotariáni*, *svobodní zednáři* a dalších) má *Akce* své prsty, i když navenek má od papeže zákaz plést se do politiky.

Opak je skutečností. V době voleb v každém státě u každé národnostní skupiny má *Katolická akce* největší tajnou práci. *Volební kampaně* ovlivňuje tak, aby *katolicismus* nebo jeho *sociálně křesťanskodemokratické* nebo *sociálně demokratické* složky zvítězily co největším počtem hlasů.

Podle potřeby *Vatikánu* má *Katolická akce* moc ovlivňovat i samotné volby a sčítání hlasů. Jejím cílem je vytvořit v každé zemi podle rozkazu *Vatikánu* různé formy jeho politické moci a rozdílných politických sil (čím více různorodých a navzájem od sebe odlišných, tím lépe, neboť je pak vliv *Vatikánu* méně nápadný), pomocí nichž by pak mohl *Řím* zasahovat do zákonodárství a hospodářství, mařit všechny oponentní, proticírkevní návrhy a utvářet své vlastní zákony. Každá provatikánská strana, jedno zda přímá či nepřímá je kromě jiných vlivů a různých tajných sil také dílem působení *Katolické akce*.

Opus Dei (*Boží dílo*) jako nová organizace vznikla 2. října 1928 pro muže a 14. února 1930 pro ženy ve Španělsku uprostřed madridské chudiny a sirotků díky duchovním viděním zakladatele a díky tehdejšímu útlumu jezuitského řádu (*Malachi Martin: The Jesuits*, str. 502) v jeho starání se o chudé a v přílišné péči o politiku. Zakladatelem je španělský jezuitský kněz, *Josemaría Escrivá de Balaguer* (*9.1.1902, 28.3.1925 vysvěcen na kněze, Doc. Dr. římského a kanonického práva, v Madridu od r. 1934 dává pod hlavičkou *Opus Dei* studentům hodiny meditace a diecézním kněžím *Exercicie*, světi za kněze prosté členy *Opus Dei*, od roku 1957 jmenován papežem členem Papežské akademie pro teologii a poradcem Kongregace pro semináře, od roku 1961 člen papežské komise pro autentický výklad církevního práva, v následujících letech hodně cestuje a podniká kající poutě k *mariánským svatyním*, †26.6.1975, *blahořečen* papežem *Janem Pavlem II.* 17.5.1992, *svatořečen* tímto papežem 6.10.2002), který založil také *Kněžskou společnost Svatého kříže* svěcením prostých členů organizace *Opus Dei*. (Organizace *Kněžská společnost Svatého kříže* uznána papežem 8.12.1943). Tato kněžská organizace je nerozlučně spjata s *Opus Dei*. Prelát *Opus Dei* je generálním prezidentem *Kněžské společnosti Svatého kříže*. Tato společnost umožňuje účast na díle diecézním kněžím. Tím se ani nadále nemění jejich podřízenost vůči jejich diecézním biskupům.

„V roce 1947 začal zakladatel podnikat nutné kroky k přeměně diecézního právního statutu na statut univerzální a papežský. Dne 24. 2. 1947 bylo *Opus Dei* schváleno jako sekulární institut. Právní normy však stále nebyly plně přizpůsobeny charismatické povaze Díla. Konečně 28. listopadu 1982 papež vydal apoštolskou konstituci »*Ut sit*«, kterou se zřizuje *Opus Dei* jako personální prelatura společně s Kněžskou společností svatého kříže. Vztahy prelatury s místní hierarchií jsou upraveny ve statutech. Než prelatura začne dlouhodobě působit v nějaké diecézi, musí o tom uvědomit příslušného biskupa. Jeho souhlas je nezbytnou podmínkou pro zřízení střediska prelatury. Cíl *Opus Dei* je pastorační ve dvojím smyslu. Prelát a jeho klérus vykonávají svou vlastní a přesně popsanou práci ve službě laikům – starají se o věřící, kteří patří k prelatuře, podporují je v jejich závazcích v oblasti asketického života, náboženského vzdělání a apoštolátu. Prelatura jako celek – klérus i laici – uskutečňuje v nedělitelné jednotě zvláštní apoštolát ve službách univerzální Církve a diecézím, aby rozšířila ve všech vrstvách společnosti hluboké vědomí všeobecného povolání ke svatosti a k apoštolátu: vědomí posvěcující hodnoty práce.“ (<http://www.opusdei.org/art.php?w=61&s=233>, 23.1.2005).

„Josemaría Escrivá po sobě zanechal rozsáhlé literární dílo. Nejznámějším publikovaným dílem je spis *Cesta*. V ní se autor zabývá modlitbou a prochází lidské i křesťanské stránky života až do nejmenších každodenních podrobností. Další významnou publikací je *Růženec*, který obsahuje krátké meditace k růžencovým tajemstvím. ...*Opus Dei* se zaměřuje na obyčejné lidi. Jeho spiritualita spočívá v posvěcení života skrze práci, kterou člověk vykonává a která je součástí jeho lidské existence. Členové *Opus Dei* nemají být žádní moderní řeholníci, kteří se stali lékaři, advokáty nebo dělníky, aby si našli příležitost k apoštolátu ve světě, nýbrž lékaři, právníci a dělníci, kteří se cítí být Bohem povoláni posvětit se skrze svou práci.“ (http://www.inex.cz/referaty/referat_email.asp?id=1230&nadpis=Josemaria+Escriv%E1).

Jako v několika jiných případech celosvětových římskokatolických organizací i zde se zakladatelské dílo silně podobá zakladatelskému dílu Ignáce z Loyoly. Budoucí monsignor, *Escrivá de Balaguer*, má napřed několikere duchovní vidění, díky jemuž zakládá budoucí silnou organizaci a její odnože, která má za úkol pomáhat papeži a která se neustále drží ve vatikánských kruzích v jeho nejtěsnější blízkosti. Jeho společnost vyvstala z laiků, které si sám meditací a duchovními svičením vychovával a pak světil za další kněze. Jeho organizace je podle něho cestou ležící před lidmi, jenž touží po svatosti, aniž by museli změnit svůj stav, způsob života nebo zaměstnání. Je určena pro laiky a neodborníky. Monsignore J.E. de Balageur zanechává také rozsáhlé literární dílo, jehož témata jsou ve vysoké pozornosti a oblibě jezuitského řádu. Většinou se jedná o mravní zásady, v nichž nachází jezuité, jak historie dosvědčuje, veliké zalíbení, zvláště, když je sami vytvářejí. *Escrivá* navíc dostává vysoké vatikánské funkce, jaké se dávají hlavně „zasloužilým“ jezuitům.

Opus Dei je jezuitskou organizací. To sděluje například i zpravodajský časopis věnovaný otázkám postavení člověka ve světě, ve společnosti a v současném dění, **MARATHON**: „... Nebo v oblasti černé ekonomiky, v oblasti kriminální jakou je prostituce. Získat a »zapracovat« prostitutku vyžaduje určité náklady. Právo disponovat s prostitutkou se dokonce může stát mezi provozovateli předmětem koupě a prodeje. Funguje to i v oblasti, kterou jsem uvedl vloni – na příkladu jezuitské organizace *Opus Dei*, která vyhledává talentované děti z chudých rodin, umožňuje jim vzdělání a pak od nich získává část příjmu jako příspěvek organizaci.“ (*Zpravodaj MARATHON, záznam diskuse na vědecké konferenci – Lidský kapitál a investice do vzdělání, Bankovní akademie, a.s. Praha, 12–13.10.1999, http://misc.eu-net.cz/marathon/1250/99/mar99z.htm*).

Proto není žádným překvapením, že jsou to právě nejvíce jezuité, kdo v *Opus Dei* pracují a zároveň tuto vlivnou organizaci nejvíce hájí před kritiky. Avšak i tito jezuitští zastánci *Opus Dei*, jako například jezuitský kněz z USA, **James Martin**, který napsal 25. února 1995 článek *Opus Dei ve Spojených Státech* pro dva jezuitské časopisy: „*America – the Catholic magazine*“ a „*The National Catholic Weekly*“ přiznávají, že „*Opus Dei je nejvíce kontroverzní skupina v dnešní katolické církvi. Pro jeho členy to není nic menšího než Dílo Boží, vnuknutí blahoslaveného Josemaría Escrivá, který rozvinul Kristovu práci propagující svatost každodenního života. Pro jeho kritiky je to však mocná, dokonce nebezpečná, jakoby kultovní organizace používající utajení a manipulaci na pomoc své agendě. Zároveň mnoho katolíků přiznává malou znalost o této vlivné skupině. Navíc, z důvodu dvojstranného pohledu na tuto skupinu a možná i kvůli jeho vlivu ve vatikánských kruzích, je těžké najít vyváženou zprávu o Opus Dei. V roce 1982 udělil papež Jan Pavel II. organizaci Opus Dei postavení »osobní prelatury«. Kanonický termín znamená, že osoby v Opus Dei spadají předně pod soudní pravomoc papeže než pod pravomoc příslušné oblasti. Jinými slovy to právnicky funguje tak, že jakékoliv náboženské příkazy jsou provedeny bez ohledu na zeměpisné hranice. Toto jedinečné uznání, to je výhradní osobní prelatura v církvi, demonstrovala vysokou úctu Jana Pavla II., které se on sám v církvi těší právě tak jako Opus Dei působící ve vatikánských kruzích. ... Avšak přešlo jen několik málo roků po Escrivově smrti roku 1975 a... beatifikace byla, bez zveličování, kontroverzní. »Nepřichází svatost pro zakladatele vlivné katolické skupiny příliš rychle?« čteme v lednu 1992 v hlavním titulku New York Times a v dalších podobně se opakujících kritických článcích, které se objevují v téže době. Jeden článek v »The London Spectator« například obsahuje obvinění dřívějších blízkých spolupracovníků o Escrivově méně než svatém chování. »Měl odporně oplzlou povahu«, řekl jeden svědek, »a sklony k nacismu, ale nikdy se o nich nezmiňovali.«“ (<http://www.americamagazine.org/articles/martin-opusdei.cfm>; <http://www.rickross.com/reference/opus/opus47.html>).*

Je všeobecně známo, že organizace *Opus Dei* velmi úzce spolupracovala s fašisticko-diktátorským režimem *Francisca Franca* ve Španělsku (např.: <http://policy.euweb.cz/view.php?id=16>) a že byla hybnou pákou *Francovy* španělské ekonomiky a která postupně přerostla i význam a postavení *fašistické* strany falangy. Prostřednictvím *Opus Dei* posílil papež *Jan Pavel II.* své konzervativní doktríny, proto silně ignoroval neustálá obvinění, že je *Opus Dei* spojeno s tajnými, okultními praktikami a velmi rád mlčel k faktu, že jeho zakladatel *Escrivá* po vítězství *fašistických* sil ve Španělsku v roce 1939 označil *Hitlera* za „*spasitele španělské církve*“. Bezesporu to bylo dáno i silnou náklonností *Jana Pavla II.* k „*hrdinským*“ a „*svatým*“ činům tehdejšího *fašistického* světa a doby. Kromě *Escrivy* totiž minulý papež *Jan Pavel II.* beatifikoval také skupinu *fašistických kněží*, kteří otevřeně podporovali *frankistický* režim. Současný papež *Benedikt XVI.* navázal na popodporu ultrakonzervativní skupiny *Opus Dei*, která je mnohdy označována za *zednářskou* *lóži*. Některá média o ní hovoří dokonce jako o „*Boží Mafii*“. (více na www.osud.cz). Dnes zastává mnoho členů této organizace *Opus dei* důležitá místa ve španělské politice a v hospodářství.

Vraťme se však k původnímu článku jezuitského kněze **Jamese Martina**. Autor dále v článku poukazuje na stížnosti lidí ohledně neregulérnosti *beatifikace* roku 1992, na obvinění z neregulérnosti, nadřizování a uspěchanosti při soudních procesech s členy *Opus Dei*, dále upozorňuje na knihu **Michaela Walshe** „*Opus Dei*“ z roku 1992, která se snažila proniknout do tajemství společnosti *Opus Dei* a která vzbudila tak velkou zápornou reakci z *Opus Dei*, že tato organizace musela urychleně vydat svou vlastní knihu „*Opus Dei: Otevřená kniha*“ v níž se snaží vyvrátit **Walshovo** vyšetřování, tvrzení a závěry.

V další části svého článku autor vypočítává, kde všude v USA *Opus Dei* působí a všímá si taktiky, s jakou se snaží získávat nové členy. Většina z center *Opus Dei* je strategicky umis-

řována tak, aby byla co nejbliž vysokých škol a různých školních prostor a poboček, aby mohla přitahovat nové členy. K těmto centrům patří různá *Studijní střediska pro muže* (*Leighton Studies Center for men*) nebo *Střediska pro ženy* (*Petawa Center for Women*).

Autor dále píše, že v *USA* má *Opus Dei* pověst společnosti, jejíž členové, až na pár výjimek, jsou zatajováni. Nejsou ani zřetelně identifikováni externí spolupracovníci *Opus Dei*. Nejsou ani jasné skutečné aktivity *Opus Dei* ani jeho propojení s politikou a s různými náboženskými společnostmi. Vše je neustále i přes protesty kritiků zatajováno. Zatajovány jsou před veřejností i vnitřní stanovy *Opus Dei*, o kterých se mnoho slyší, ale jen málo lidí je ve skutečnosti vidělo, a to ještě pouze část z nich. Navíc jsou v trojúhelníku *Vatikán*, veřejnost a *Opus Dei* latinské jazykové bariéry, které ani *Vatikán*, ani *Opus Dei* nemají zájem bourat a překládat dokumenty do angličtiny. Mnoho dokumentů, znění zákonů, úředních nebo církevních listin je naprosto nedostupných a nedosažitelných.

V další části svého článku autor přiznává existenci příliš silných rekrutovacích taktik pro nováčky (verbování nováčků pod tlakem). Někteří dokonce nazývají *Opus Dei* „katolickými mormony“. Společnosti *Opus Dei* se také říká apoštolát přátelství a důvěry, ale jak autor na jednom skutečném příběhu ukazuje, ve skutečnosti přátelství a důvěru tato společnost zneužívá. Za členy si vybírá mladé, bohaté, komunikativní, inteligentní lidi s fyzicky přitažlivým, atraktivním vzhledem a s přátelskou, dobrosrdečnou povahou, aby tito členové mohli snáze přivést do společnosti nové členy. Podle autorových záznamů výpovědi svědků jde však ve skutečnosti o rekrutování, nebo-li verbování do členství. *Opus Dei* nabízí ke spolupráci v podstatě jednorázovou dohodu. Pokud ji odmítnete, odsoudí vás, že například ztrácíte Boží přízeň po zbytek vašeho života. Tím zde uplatňuje na slabší povahy psychologický nátlak. Kritikové dokonce ukazují na *Escrivův* článek v *Cronica* z roku 1971, v němž rekrutování definuje slovy: „*Tento svatý donucovací nátlak je nezbytný; nuťte ke vstupu, říká náš Pán. Musíte zabít sami sebe kvůli konverzi.*“ Neslyšeli jsme podobná slova také z úst *Ignáce z Loyoly*?

Členové *Opus Dei* jsou při přijímání rozřídováni podle svých schopností a podle hierarchických pravidel. Všude je kladen důraz na hierarchii, na poslušnost a na svobodný stav. Jedna ze skupin v *Opus Dei* se například zavazuje ke svobodnému stavu, podle řádu jsou povinni se denně účastnit mše, náboženského čtení, soukromých modliteb a úměrně ke svým schopnostem také fyzického umrtvování svého těla. Závazek platí pro dobu pěti let (každý rok se slib obnovuje). Členové zde nemají ani žádné soukromí. I dopisy jsou členům prohlíženy. Když tento trénink člen vydrží celých deset let (tedy dvakrát pětileté období), je připraven na kněžství a na studia na vysoké škole Svatého kříže v Římě. Zde má *Opus Dei* své „velitelství“ s hlavním prelátem v čele, biskupem *Javierem Echevarriou*.

Autor popisuje ve svém článku ještě víc ze života členů *Opus Dei* a z jeho taktik, než je zde uvedeno. Jako ukázka to však stačí. Porovnejme popsané praktiky *Opus Dei* s praktikami v jezuitském řádu a poznáme až nápadně věrnou shodu v mnoha věcech mezi oběma organizacemi.

Všeobecně se také ví, že „členové *Opus Dei* hráli a stále hrají rozhodující roli v ekonomice a bankovníctví *Vatikánu*, kde se v souvislosti s tímto hnutím hovoří o svaté mafii, peroucí peníze z těch nejpodezřelejších zdrojů. Platí za důsledné odpůrce liberalizované církve, obnovuje flagelantství, názor na zrušení celibátu je přirozeně jednoznačně odmítavý. Svatořečení *Escrivy* je jasným signálem, že v okolí papeže *Jana Pavla II.* zvítězilo krajně konzervativní, fundamentalistické křídlo. Komentátoři s jistou nadsázkou píší, že 6.10.2002 dobyli Španělé Řím. Takže máme novou protireformaci a definitivní potvrzení toho, komu se církev klaní – zda Bohu nebo penězům. Jinými slovy lze říci, že je to vyvrcholení vnitrocírkevního puče.“ (<http://www.astrologie.cz/forum/faq/faq29.htm>, 30.10.2002).

Co se týká neprůhlednosti členské základny organizace *Opus Dei*, jsou určité výjimky. Například jeden z mála veřejně známých členů *Opus Dei* je vatikánský mluvčí, ředitel Tiskového střediska (sálu/kanceláře) Svatého stolce, Dr. *Joaquín Navarro-Valls*, D.M., který se dnes těší nadprůměrné podpoře, spolupráci a pozornosti význačných jezuitských kněží a teologů po celém světě. Pochopitelně se těšil i veliké úctě přímo od papeže *Jana Pavla II.*:

„Papež poděkoval tiskovému mluvčímu Vatikánu za jeho 20letou službu. Vatikán/ZENIT Jan Pavel II. poděkoval *Joaquínu Navarro Vallsovi* za jeho 20letou službu ředitele Tiskového střediska Svatého stolce. Během soukromé papežské audience obdržel 68letý *Navarro Valls* děkovný dopis za svou službu v úřadu ředitele Tiskového střediska Svatého stolce. Tiskové středisko Svatého stolce bylo založeno v roce 1966 původně jako informační středisko Druhého vatikánského koncilu. Od roku 1990 mohli začít novináři využívat také služeb Vatikánské informační služby (VIS). Podle instrukcí upravených Janem Pavlem II. v roce 1986 je Tiskové středisko Svatého stolce zodpovědné za zveřejňování informací týkajících se aktivit papeže a Svatého stolce. *Joaquín Navarro Valls* je členem prelatury *Opus Dei*. Narodil se ve španělském městě *Cartagena* a studoval na univerzitách v *Granadě*, *Navarru* a *Barceloně*. Univerzitních titulů dosáhl v oborech medicína (1961), žurnalistika (1968) a komunikační vědy (1980). Nejdříve působil v lékařství (1962–4), od roku 1977 pak pracoval jako zahraniční korespondent madridských novin *ABC*. Jako delegát Svatého stolce prezentoval papežova stanoviska na mnoha konferencích OSN a je nositelem řady ocenění za svou mediální práci.“ (www.cirkev.cz, 16.12.2004).

45.9 Infiltrace církví v praxi

Můžeme tedy vidět, že nenásilná a nenápadná křížová válka prostřednictvím infiltrace je vyhlášena celému světu. Jezuitský řád prostřednictvím svých tajných členů nebo tajných agentů pronikl do všech náboženských a nenáboženských organizací ať politických, vojenských, hospodářských, ekonomických nebo fundamentalistických, nacionalistických, teroristických a pod. Z jezuitského řádu vycházejí zvláště vytypovaní všestranně vzdělaní a vyškolení agenti. Jsou také určeni k infiltraci všech náboženských denominací a k nasměrování jich do náruče *Vatikánu* a nebo k jejich rozložení a zničení.

Dr. **Rivera** byl jedním z nich. Sám ve svých spisech přiznává, že jen ve Španělsku rozložil a zničil nejméně 19 sborů. Tento exjezuitský kněz o této činnosti z roku 1950 vypráví po svém podařeném útěku z řádu roku 1979 toto:

„...Nenáviděl jsem protestanty – věřil jsem, že jsou našimi smrtelnými nepřáteli, a to způsobilo, že ze mne učinili agenta pro infiltraci k ničení těchto církví. ...Infiltrátor je člověk, který se vplíží nenápadně mezi ně tak, aby byl nepoznán, čím a kým vlastně je.

Když mi bylo 14 let, začali jsme s kurzem o protestantismu a jeho kacířství. Na velké tabuli uvedl učitel seznam všech církví, které bylo nutno tehdy infiltrovat. Učitel mi ukázal, kterou jsem z těchto skupin dostal za úkol infiltrovat. Byla to skupina pod písmenem C, tedy *Plymouthští bratři*, *Pentakostalisté*, *Baptisté* a *Unie evangelíků*.

Písmeno A obsahovalo: *Episkopální*, *Církev Boží*, *Metodisté*, *Luteráni*. Písmeno B obsahovalo: *Adventisté sedmého dne*, *Církev Nazarejských křesťanů*. Písmeno C mělo: *Plymouthští bratři*, *Pentakostalisté*, *Baptisté*, *Unie evangelíků*. Písmeno D obsahovalo: *Aliance misionářů*, *Shromáždění Boží*, *Mormoni*, *Svědkové Jehovovi*. Písmeno E zahrnovalo: *Mohamedáni*, *Církev koptická*, *Řeckokatolíci*.

Jak ubíhala léta, infiltroval jsem stovky sborů a organizací. Jezuité počali infiltrovat kolem roku 1550 každé náboženství a každou denominaci. A toto činí do dnešního dne, ovšem mnohem sofističtějším a obludnějším způsobem díky ekumenicko-charismatickému hnutí v některých fundamentalistických církvích. Kněží, kteří úspěšně infiltrovali Plymouthské bratry nám předali knihy od Darbyho, Skofilda, Kellyho atd, aby studovali rozdílná učení. ...Kněz nám dokonce ukázal, jak máme lámat chléb v den Páně. Když učitelé seznali, že bychom to už dovedli, přidělili nám úkol církve infiltrovat a řekli nám, jak máme předstírat přijetí Krista.

...Jediným povoleným náboženstvím ve Španělsku bylo římské katolictví. Místní kněží měli seznamy těch, kteří nebrali účast na mši a tajná policie je měla nahlášené. Tito policisté je pak sledovali tak dlouho, dokud nevypátrali jejich tajná podzemní shromáždění.

Byli jsme poučeni, jak si hrát s dětmi členů těchto církví a jak se jich vyptávat, když s nimi budeme sami. ...Naučili nás, jak přinést kytici paní, když bychom byli pozváni k obědu, jak máme být velmi zdvořilí, abychom k nim měli otevřené dveře a když jsme s nimi byli sami, měli jsme jim lichotit, jak jsou krásné a šaramantní.

Byli jsme poučeni, jak hrát na jejich city, projevujíc hluboký soucit, když jejich milovaný zemřel. ...Také jsme měli o ně projevit velký zájem, když se ocitli v těžké krizi.

Nejzajímavější částí naší nauky bylo roztržštění církve znemožněním pastora, o kterém se vědělo, že říká, že římstí katolíci nejsou křesťané. Takový se stal naším hlavním terčem. Jen ve Španělsku jsem mohl takto zničit nejméně 19 sborů.

Na tyto sbory byly pořádány přepadové akce. Při jedné takové přepadové akci jsem se nechal zatknout a tím se moje jméno objevilo v novinách, kde jsem figuroval jako kacíř. Od pastora této církve jsem pak dostal osobní dopis, jímž mne doporučoval jako věrného a důvěryhodného křesťana. On totiž nevěděl, že jsem to byl já, který je zodpovědný za tuto akci a za jeho uvěznění. Tehdy mi bylo 17 let.

S dopisem tohoto pastora jsem byl přijat v jednom Baptistickém sboru ve Venezuele. Naše instituce mne vyslala, abych tam infiltroval. A potom jsem se dostal do většího mezidenominálního teologického semináře v Kostarice. Mým posláním bylo zničit pastora, sbor i seminář. Měl jsem získat tolik jmen, jak nejvíce to bylo možné a odeslat je do Vatikánu. Byla to totiž protestantská škola připravující studenty ke kazatelství.

...Všechna tato jména jsou nyní zanesena do počítače pro inkvizici. Oni tam mají zaznamenaná všechna jména pastorů, každého člena církve všech denominací na celém světě, včetně katolíků. V budoucnu to bude nepochybně proti nim použito, budou-li stát proti této jediné světové supercírkvi, kterou se Řím snaží vybudovat. Tou supercírkví je míněna ta, kterou římskokatolická instituce shromáždí ze všech protestantských církví pomocí ekumenického hnutí pod svou nadvládou. Pronásledovaní věrní, kteří tuto nadvládu odmítnou, budou od ní odkázáni na smrt. Pak budou tajně mordováni...

Nyní se vrátíme zpět k tomu, jak jsem ničil baptistickou církev ve Venezuele. Polovina sboru věřila, že římskokatolická instituce je církví křesťanskou a já jsem jim na to říkal toto: »Ó ano, ... mám mnohé příbuzné v katolické církvi, kteří milují Pána a já věřím, že jsou spaseni jako věřící křesťané. To je křesťanská církev. A ti, kteří nevěří, způsobují strašné rozdělení a škodu tělu Kristovu. Už mnoho kazatelů na tuto církev útočilo a víra mnohých byla zničena. A to způsobilo mnoho zmatků a rozkolů. To musí přestat! My musíme kázat lásku.«

Takto vždycky mluví jezuité. Jsou to jejich fráze, které se zdají jako pravdivé. ...Dnes bych tomu pastorevi a těm, kteří vzdorují, chtěl říci: »Pastore, máš pravdu. Katolická církev není církví křesťanskou. Trpěl jsem v jejich rukou ve Španělsku. Nenávidí křesťany.«

Můj drahý pastor byl dosud ve vězení... a když mne tento baptistický pastor poslal do mezidenominačního semináře, rozšířil jsem pověst o tom, že měl nějaký vztah s osmnáctiletou dívkou. Byla sehnána dívka (katolické děvče). Ta řekla diakonům, kteří byli proti tomu pastoruvi, že by se chtěla z toho vyznat. Pastor však byl nevinný. Manželka se s ním rozvedla, církev byla rozbitá a já jsem přešel na jiné působiště...

Jsou tři nejdůležitější způsoby rozbití sboru:

1) Uvést ve špatnou pověst silnou vůdčí osobu sboru (kazatele). 2) Izolovat ho, to je pozbat ho jeho přátel a za 3) nějakým způsobem ho sprovodit ze světa.

1. způsob: Zničit jeho pověst lži proti němu. Překroutit něco, co řekl, aby vypadal jako nepřítel země. Uvést jej do nepříjemností s úřady. Falešně jej obvinít ze vztahu k ženě. Ku příkladu: Sekretářka, která má s ním milostný poměr. Dále zařídit, aby jej policie vyšetřovala z obvinění požívání drog, protože se chtěl vyhnout platit poplatky. Když by pak v takovém případě prokázal svou nevinu, je již pozdě. Sdělovací prostředky jej stačily představit jako viníka. Jeho pověst byla zhanobena. Když jej uvedou do špatné pověsti, pak se mu omluví za omyl. Je ovšem již pozdě. Pak třeba přichází telefonáty s pomluvou jeho manželky a jeho dětí z nemravných skutků. To je jen několik způsobů, jak takového člověka zneuctít. Od té doby je totiž považován za člověka nespolehlivého, označovaného jako lhář a zloděj.

2. způsob: Potom začíná kampaň psaníček a pomluv, ve kterých je takový člověk označen jako nevěrohodný. ...Je to zkrátka smolař. Ti, kteří se proti němu staví, vznášejí proti němu výhrady jako proti nepříteli způsobujícím rozdělení: »Je proti jednotě! Neproказuje Boží lásku, ... drží se svých vlastních podivných učení a pověr. Takto je svými spolupastory odstaven. Šíří se nová lež o nervovém zhroucení, ... všechno co řekne, je nevěrohodné.

Většina z nich se při tom podrobí a přistoupí na kompromis. Je to snadnější než bojovat proti takovému peklu. ...Izolace se používá, aby byl donucen vzdát se kazatelství.

3. způsob: Smrt je poslední východisko. Jestliže věří, že je povolán od Boha a nechce vstoupit v kompromis pod tlakem svých kolegů, přátel a rodiny, pak se stane neobvyklá věc: Je například sražen autem při nějaké nehodě. Může být zasažen autem a dostane se do nemocnice, ošetřovatelka mu zavře přívod kyslíku nebo dojde k záměně léku, nastane komplikace a on zemře. ...Nebo umírá následkem otráveného jídla nebo je živěn drogami, jež mu mění psychiku a dostane se do blázince. Také se stává, že se střetne s nějakým mužem, který jej probodne dýkou nebo hovoří s někým osobně, kdo jej náhle zastřelí.

Jedna smrtelně nebezpečná technika se zakládá na vyhledání dvojníka, který vypadá stejně jako oběť. Vybaven doklady totožnosti, používá jeho jméno, žije špatným životem, falšuje doklady, likviduje jeho pověst a ničí jeho čest.

Protestantský seminář, který jsem měl zničit, byl v Kostarice. Byl to seminář mezidenominační. Byly mi určeny dvě krásné dívky, které měly se mnou spolupracovat. Byly ze skupiny Katolické akce mládeže. Předstíraly fundamentalisticky založené znovuzrozené křesťanky. Karmen měla být mou přítelkyní v biblické škole. Marie byla určena k ničení pastorů a zavádění sexu mezi studenty.

Abych dokázal svůj antikatolický postoj, hádal jsem se za přítomnosti jiných studentů s jezuitskými kněžími, kteří přišli do tohoto semináře. Tito jezuité věděli, kdo jsem. Samozřejmě to byla jen přetvářka. Byl jsem to přece já, kdo poskytoval veškeré informace o této škole těmto kněžím a oni to dál poskytovali a předávali Svatému oficiu ve Vatikánu. Mezi studenty jsem

působil nevoli, protože jsem se i přes nejprísnejší předpisy o separaci chlapců a dívek vodil s Karmen za ruku.

Napřed začalo vznikat ze strany učitelek podivení, pak pohrdání a nakonec pohoršení. Dvě ženy učitelky, které byly misionářky a byly svobodné, tím byly těžce pohoršeny. Dále jsem vybral a určil několik katolických šviháků, kteří předstírali křesťany, aby tyto učitelky sváděli. Pak jsem navštívil noclehárnu pro dívky a nechal jsem se přistihnout, když Karmen byla v nočním úboru. Na dotaz učitelky odpověděla, že všechny dívky dělají totéž s jinými studenty. A pohoršení učitelek neznalo mezí.

Nastoupila diskuse a tento »skandál« se také dostal do sdělovacích prostředků. Jako novinář byl další jezuitský kněz, který to celé patřičně a barvitě popsal. Seminář byl otrěsen. Byl totiž označen za místo mravní zkázy.

Schválně jsem se také oblékal jako nemešlo, loudal jsem se a přicházel vždy všude pozdě. Bojoval jsem s učiteli a obviňoval je, že nemají křesťanskou lásku. Jakmile se proti mně ozvali, ihned jsem se ohradil slovy: »Nerýpejte do mě. Proč mě tak pronásledujete? Jednejte jako kněz.« Při každé příležitosti jsem je přesvědčoval, že v katolické instituci jsou mnozí dobří křesťané a že katolické školy jsou pro svou disciplínu lepší.

Marie byla velice zaměstnaná. Mnozí ze sedmnácti studentů, které svedla, byli ze školy vyloučení a nyní přišli na řadu pastoři a kazatelé. Pak bylo možné vidět pastora, jak často Marii ohmatával a hlídal ji, kam jde. A Marie hrála i citové divadlo. Tak padli tři pastoři: Metodistický, letniční a jeden pevně stojící kazatel... Její misie se zdařila. Všichni tři pastoři se stali plně ekumenickými. Začali kázat jen o Boží lásce a již vůbec nemluvili o tom, že římsští katolíci směřují do záhuby a odsouzení. Všechno proběhlo podle našich plánů. A tak dojde k ultimativnímu sjednocení všech církví s římskokatolickou institucí.

Vrcholem všeho bylo, když jsem studentům namluvil, že třítydenní hladovka zlepší kondici. Opět se to dostalo do novin a škola měla náběh na zánik. Katoličtí kněží žádali její uzavření. Prohlašovali, že je to satanovo doupě.

Pak na mne škola vydala zatykač. Představitel školy se mne pokoušel vyhostit ze země. Ovšem Vatikán pomocí Španělské vlády prohlásil, že jsem jen zběh z armády a na základě toho jsem byl přemístěn dřív, než mohli zjistit, že jsem jezuita. Dnes (1979) už je tato biblická koleť totálně ekumenická a plně spolupracuje s římskokatolickými kněžími. ...

Když jsem zruinoval teologický seminář a byl vzat zpět do Vatikánu, byl jsem vysvěcen (ordinován) za jezuitského kněze. Ve špionáži jsem byl tak obratný, že na mne vložili to největší jho a pověření. ...Když jsem opustil instituci, stal jsem se biskupem ve starořímské katolické církvi, držíc svou bullu mého vysvěcení pod apoštolskou poslušností římských biskupů.“ (A. Rivera: Alberto, Part I., vol. 12, Chick publ., California, USA, 1990, str. 14–23).

45.10 Infiltrace protestantů – ekumenie

Prvním předsedou vatikánského Sekretariátu pro sjednocení křesťanů byl americký kardinál A. Bea, augustián a projezuita, který vynaložil nemalé úsilí, aby došlo ke sblížení katolické církve s protestantskými a jinými církvemi.

IV. kongres o ekumenických otázkách, kterého se zúčastnilo na 120 jezuitských špiček ze 30 zemí, se konal v září 1971 v Dublinu. Zprávu nazvanou *Církve a církev katolická* přednesl americký jezuita E. Dulles. Vyzval řád, aby svou aktivitu v otázkách ekumenie zesílil a zdůraznil nezbytnost dialogu s křesťany – nekatolíky. Náplní ekumenických styků by se měly stát

otázky vzdělávání, teologické úvahy a sociální apoštolát. (*America*, 1971, sv. 125, č. 6, str. 141; *L'Osservatore Romano*, 20.8.1971).

V rámci *ekumenie* usilují jezuité o sjednocení všech křesťanských církví a o odstranění teologických rozporů. Pochopitelně, že vůdčím vyznáním víry musí být katolické. Bývalý jezuitský kněz **Rivera** ve vyprávění pokračuje:

„Pro mé zkušenosti ve vyzvědačství jsem byl určen pro ekumenické síly pod papežem Janem XXIII. Protestanti již dávno nebyli nazýváni heretiky, nýbrž odloučení bratři. Komunisté již nebyli našimi nepřáteli. Které organizace jsme v té době úspěšně infiltrovali? Protestanty všech denominací, ortodoxní vyznání všeho druhu, mohamedány, brahmíny, buddhisty, mormony, okolní církve, různá další východní náboženství, T.M., svědky JHVH, vědu myšlení, judaisty. A z dalších organizací? Celosvětovou vládu v OSN, komunisty, zednáře všech lóží, socialisty všech zemí, ateistických spolků, anarchisty, dělnické unie apod.

Díky maskovaným agentům jsme nepozorovaně pronikli do křesťanské televize, vydavatelství, nakladatelství, kde nás přijali jako učitele, pastory a evangelisty. Propagovali jsme hlavně lásku, jednotu, spojení všech se všemi vzájemně. To je naše oživení.

Naším mistrovským dílem je třetí mocnost a tou je Charismatické hnutí. To je most do Říma, kterým nás protestanti přijali s otevřenou náručí, (viz také kniha: Vatikán, Moskva, Washington, 1982).

První protestantské skupiny, které se přestěhovaly, byly adventisté sedmého dne a plné evangelium obchodníků. Teprve potom následovali baptisté, metodisté, presbyteriáni, luteráni, atd. Všichni byli infiltrováni včetně mormonů a svědků JHVH.

Pak následovaly všechny školy, semináře, univerzity a koleje. Do toho byla také přímou akcí jezuitů zatažena mládež z legie Marie a rytířů Kolumbových. Nyní už tyto všechny společnosti o Římu veřejně mlčí, neboť neodporují učení, že římskokatolický systém je křesťanskou církví. Je to skrz naskrz vítězství kompromisu. Téměř všichni protestantští kazatelé a pastoři se bojí mluvit proti Římu. Jestliže by takto učinili, ti z našich lidí, kteří jsou zakotvení v církvích, by je napadli a zneškodnili. Právě toto je to veliké odpadnutí.

Toho času jsem byl úplně zdeptán. Moje naděje byla ta tam. Měl jsem mluvit před ekumenickým shromážděním na setkání latinsko-protestantských vedoucích a římských katolíků ve Guatemale. Na stadionu bylo kolem 50 tisíc lidí. A tam jsem se dopustil neodpuštělného hříchu. Vyjevil jsem před tímto shromážděním, čím je Řím ve skutečnosti. To mi nešlo odpustit, ani nijak prominout: »Jak mohu mluvit před vámi o životě, když jsem mrtvý. Systém, je-muž já sloužím, zapáchá smrtí od zpovědnice po Marii. Od očistce po mši a po kněžstvo, kteří řížto zapírají Kristovo vzkříšení. Jak mohu mluvit o životě, když jsem vám lhal, infiltroval jsem a ničil vaše církve!? Domníváte se, že ekumenické hnutí znamená lásku a jednotu. Ve skutečnosti vám přinese smrt.«

*...Co musí kazatel učinit, aby se zbavil infiltrátorů ze své církve a získal římské katolíky pro Krista? Pastor musí mít odvahu říci z kazatelny to, co stojí v Bibli! Římští katolíci nejsou křesťané, protože římskokatolická instituce není křesťanskou církví. “ (**Alberto Rivera: Alberto, Part I, str. 24–29**).*

Není na světě náboženská organizace, která by nebyla prosáklá jezuitskými špicly. Jak jsme mohli z vyprávění Dr. **Rivery** vyrozumět, jezuité pronikli do řad protestantských církví tak, že se stali přímo jejich kazateli, misionáři, činovníky sboru, vedoucími mládeže, horlivými misionáři, evangelickými věrozvěsty a pod.

Nemysleme si, že v Čechách je to jiné a lepší než kdekoliv jinde na Západě. Právě nezkušenost a naivita českých, moravských, slezských a slovenských věřících *protestantů*, stejně tak jako i dalších z bývalého socialistického bloku je přímo vybízející k tomu, aby *Vatikán* mohl v klidu a téměř bez jakékoliv námahy zapouštět své kořeny doslova přímo na kazatelně *protestantských sborů*. To se týká nejen polokatolických církví, ale hlavně takových církví, které si zakládají na tom, jak přesně dodržují *Desatero*, protože mají správné znění *Božího Zákona* – zvláště 4. přikázání, jak jsou znalé *Bible*, jak správně křtí, jak se přiblížili k původním apoštolům, jak rozumí proroctvím, jak znají původní biblické jazyky a jak jsou proto daleko od *ekumenických* či dokonce vatikánských vlivů.

v roce 1997–1998 jsme měli možnost se blíže seznámit s praktikami některých kazatelů právě v těchto přísně *reformačních* církvích. Na jedné straně jsme viděli, jak tito lidé mistrně ovládají terminologii, zvyky, *Bibli* a různou doplňkovou náboženskou literaturu, jak se neustále pyšní, že ovládají hebrejštinu a řečtinu, jak tyto jazyky neustále ve svých kázáních používají a rozebírají, aby tím podepřeli svá „křesťanská“ tvrzení. Viděli jsme, jak projevují zájem zvláště o mládež a děti, jak přímo hýří různými organizačními nápady, jak všude hovoří zvláště o lásce, milosti, jednotě, radosti, vzájemném porozumění a bratrství s jinými křesťany z jiných církví a jak chválí toho či onoho katolického duchovního, jak citují jejich myšlenky a jak tyto jejich filozofie nadřazují nad *pravidlo protestantské víry*, to je nad *Bibli*. Na přímý dotaz, zda je jejich církev členem *ekumenického shromáždění a sdružení ostatních církví* pod *Světovou radou církví* se sídlem v Ženevě (založenou roku 1948 v Amsterdamu v Holandsku pod názvem *Ekumenická rada církví*), ovšem tito záhadní kazatelé odpovídají, že jejich církev nemá s *ekumenickým shromážděním ostatních církví* a s *Ekumenickou radou církví* a s *Křesťanskou akademií* (vedenou jezuitským knězem T. Halíkem) ani se *Světovou radou církví* nic společného. Maximálně, že jsou „pouze pozorovatelé“, jak to titíž lidé různě alibisticky také zdůrazňují ve svých interních církevních časopisech.

Nikdo však z věřících neviděl, že jejich organizační elán má cíl, a sice všechno *centralizovat* a směřovat k vlastním vrcholným církevním orgánům, odkud se pak všechny informace o svých „ovcích“ již snadno, nepozorovaně a ve větším množství převedou k jezuitům. V jejich radách a kázáních nikdo nevnímal dech *Vatikánu*, v jejich činnosti na mládeži a v mládežnických akcích nikdo neviděl pařáty jezuitů.

A pak jsme měli možnost ty samé lidi vidět, jak kontaktují katolické a jezuitské preláty nejen na domácí půdě, ale především v zahraničí a jak se zdržují v jejich přítomnosti a v katolických shromážděních.

Bylo pro nás také velmi poučné podívat se na komunistickou minulost těchto lidí, většinou funkcionářů těchto přísně *protestantských* církví. K našemu překvapení byli dříve ve službách *STB* po různými tajnými jmény. Tak jak sloužili dřív *STB* za *komunismu*, tak slouží *dnes Vatikánu*. A nic nemění na tom to, že někteří z nich jsou dál v církvi zapojeni do různých funkcí, dokonce i přímo těch nejvyšších. A tak je tomu ve všech postsocialistických státech. Čím vyšší církevní funkce, tím vyšší zamoření *Vatikánem*. Tato přímá úměra nemá téměř žádných výjimek.

Náš údiv však vzrostl ještě víc, když jsme se dozvěděli, že tyto církve jsou ke svým projezuitským a provatikánským šéfům natolik lhostejné a loajální, že ani nepovažují za nutné tyto dřívější spolupracovníky *STB* (a *dnes Vatikánu*) nejen sesadit, ale dokonce ani nechtějí odsoudit jejich dřívější *komunistickou zákulisní činnost* a úplně se od těchto politických machinací distancovat. I ty nejpřísnější *protestantské* církve vůbec nepovažují za nutné se od toho očistit, uznat chybu a s dřívější minulostí tajných komunistů a *STB* se rozejít. Jejich pří-

stup, při kterém tento křesťanský čestný čin nepovažují církevní organizace vůbec za důležitý, laika skutečně ohromuje.

Ovšem jejich postoj je pochopitelný, když uvážíme, že v jejich vedení jsou vatikánští a jezuitští agenti či dokonce přímo samotní tajní jezuité. Přístup těchto církví k této otázce od pádu komunismu až po dnešek jen každému pozorovateli zřetelně dokazuje, jak hluboko jsou církve zasaženy a paralyzovány „jedovatým vínem hněvu smilstva nevěstky“ a „vínem hněvu Božího“ – řečeno terminologií těchto *protestantů* vzaté z knihy *Zjevení sv. Jana*.

Podíváme-li se také do *anglikánské* a *presbyteriánské* církve pak zjistíme, že všichni kazatelé na vedoucích místech jsou tajní vatikánští agenti a velicí přátelé katolických prelátů – biskupů, arcibiskupů, kardinálů a dalších. Jak jsme měli možnost si ověřit, větší část těchto lidí jsou skuteční jezuité, z nichž někteří se dokonce již ani nenamáhají svou identitu ukrývat a v katolických a jezuitských časopisech píší o své „misijní“ práci v těchto bývalých *protestantských* církvích. Díky těmto lidem obě církve již plně splynuly v rámci *ekumenického* sdružení s *Vatikánem*. O pronikání *Vatikánu* do řad *anglikánské* a *presbyteriánské* církve vypráví také mnoho literatury jako například již námi zmiňovaná kniha: *Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, 1993, Dorchester House Publications*.

A co čteme dnes? „*Křesťanská konference se vyslovila pro dialog církví. Bohoslužbou ve Svatovítské katedrále a besedou s kardinálem Miloslavem Vlkem, který je od roku 1993 již dvě funkční období předsedou Rady evropských biskupských konferencí, skončila v Praze mezinárodní konference. Účastníci z více než 20 evropských zemí, mezi nimiž české hodnostáře zastupoval plzeňský biskup František Radkovský, vyzvali křesťany k jednotě a dialogu a zdůraznili priority ekumenické spolupráce křesťanských církví.*“ (*Lidové noviny, 2. února 1998*).

Nebo jiný úryvek:

„*V Plzni se už přes dva roky scházejí křesťané z několika církví a sborů ke společným modlitebním setkáním. Prvotní impuls přišel v březnu 1995, kdy se konala evangelizace Global Mission s Billy Grahamem. Z Portorika bylo přenášeno kázání a další duchovní program přes satelit i do několika českých měst, mezi nimi byla i Plzeň... Členové užšího výboru, zástupci římskokatolické církve, Křesťanského společenství, Církve bratrské, Evangelické církve metodistické a Křesťanských sborů se domluvili na pravidelném setkávání jednou za dva měsíce ke společné modlitbě a osobnímu sdílení. Navíc vyústila bratrská atmosféra při Global Mission ke vzniku celoplzeňských modlitebních setkání s cílem přimluvy za město a vzájemnému poznání křesťanů z různých církví... Na celoplzeňské setkání pravidelně přichází zhruba sto padesát křesťanů zejména z církví a sborů figurujících v užším výboru. Účastní se však také jednotlivci z řad husitů, adventistů, evangeliků, pravoslavných a dalších křesťanských církví, v jejichž denominacích se většinou nesetkali s charismatickým hnutím. Dále se scházejí činitelé všech plzeňských církví na takzvané velké ekumeně, která slouží k výměně informací a k domluvě na společných bohoslužbách. Z formálních neosobních vztahů vyrostla velká ekumena do netušených rozměrů... Různé formy setkávání katolíků, protestantů a letničních nacházejí velkou podporu u plzeňského biskupa Františka Radkovského, předsedy ekumenické komise při České biskupské konferenci, který má bytostný zájem na sblížení církví. Výčet ekumenických aktivit v Plzni doplňuje setkávání staršovstev sborů a farních rad. »Ve vedení místních církví se sešli lidé ekumenicky otevření. Nejednota jde proti svědectví křesťanů ve městech,« shodují se představitelé plzeňských církví.*“ (*Katolický týdeník, č. 36, 6.9.1998*).

Biskup V. Malý v roce 2000 potvrzuje, že „vztahy mezi katolíky a protestanty jsou u nás dobré. Obě strany se každoročně často setkávají. Bylo podepsáno několik důležitých dokumentů. Existuje například shoda o křtu, o duchovní službě ve vězeňství a v armádě, kde církve

spolupracují, včetně Církve československé husitské, v ekumenickém duchu. Nejenže si už nevyčítáme nic z minulosti, ale jsou zde konkrétní společné kroky.» (Mladá fronta DNES, 3.1.2000, článek: I katolická církev pomáhá hledat nové cesty, soudí biskup, str. 8).

Na sklonku roku 2001 čteme toto svědectví: „Poslanecká sněmovna schválila svou podobu církevního zákona. Od 1. ledna by se tak měla všechna charitativní církevní zařízení přeregistrovat na občanská sdružení. K čemu je to dobré? Proč musíme měnit něco, co tak dobře funguje už přes deset let? Už po prvním přehlasování senátního veta v PS se církev, hlavně katolická, ozvaly, že zákon neodpovídá Listině základních práv a svobod a že požádají o pomoc Ústavní soud. Ministerstvo kultury, které zákon vytvořilo, se brání tím, že všechna charitativní zařízení státu, měst či občanských sdružení se řídí určitými pravidly, jen ta církevní nikoliv. Církevní charity jsou však logickou součástí církví po staletí a jejich činnost není soukromou záležitostí, ale má mnohem hlubší poslání. Tento problém také ukázal, jak funguje v naší zemi ekumenismus – spolupráce mezi křesťanskými církvemi. Dávno platí, že vztahy mezi českými katolíky a ostatními křesťany jsou ukázkové a chválí je i Vatikán. Ekumenické sdružení ČR dokonce kdysi dopisem apelovalo na severoirské křesťany, aby si z nás vzali příklad. Ukázkový ekumenismus by tak církev mohly veřejně předvést i teď, kdy chtějí společně podat podnět k Ústavnímu soudu. Občané by se tak konečně mohli pořádně dozvědět o smíru mezi českými reformačními církvemi a katolíky, který byl nastolen po papežské omluvě za Husovu smrt. Křesťané u nás tak možná stojí před důležitým historickým krokem, který by v budoucnu mohl vyústit v jejich opětovnou jednotu, a vláda ČSSD stojí paradoxně na začátku tohoto senzačního kroku.“ (Mladá fronta DNES, 20.12.2001, článek: Křesťanská jednotu?, str. 12).

Nejinak je tomu v roce 2005. V lednu se dovídáme o více jak sto padesáti leté tradici, kdy si tak zvané křesťanské církve intenzivněji připomínají své rozdělení a projevují snahu po jednotě a modlí se za jednotu „křesťanů“ a za ekumenismus. **Katolický týdeník** položil Ekumenické radě církví otázku: „V lednu se konají dva modlitební týdny za jednotu křesťanů. Proč jsou dva a kdo je organizuje?“, a ta odpověděla: „Ten v pořadí první, nazývaný Alianční týden modliteb (ATM), pořádá Evangelikální aliance. Poprvé se uskutečnil na začátku roku 1861 a koná se pravidelně většinou první lednový týden. Za počátek slavení druhého – tzv. Týdne za jednotu křesťanů (TJK) – můžeme považovat rok 1908, kdy se poprvé na návrh Paula Wattsona, anglikánského (později římskokatolického) kněze, konal tzv. Oktáv za jednotu církví, slavený mezi svátky sv. Petra a sv. Pavla. Tento modlitební týden společně připravují zástupci Papežské rady pro jednotu křesťanů a Komise pro víru a řád Světové rady církví. (Začíná 18. ledna na svátek Panny Marie, Matky jednoty křesťanů. – pozn. red.).“ (**Katolický týdeník**, číslo 2, 4.–10. ledna 2005, str. 6).

Kromě jiného se týdeník také zeptal: „Které církve jsou v ERC (Ekumenické radě církví – poznámka autorů) sdružené?“ „Plné členství s hlasovacím právem má 11 církví (většina evangelických a evangelikálních, Církve československá husitská, pravoslavní a starokatolíci). Římskokatolická církev je prostřednictvím ČBK členem přidruženým. Adventisté a židovské obce mají status pozorovatelů. Přestože je římskokatolická církev pouze přidruženým členem, její zástupci pravidelně naše setkání navštěvují. Římští katolíci nejsou ve většině zemí plnými členy, zejména tam, kde jsou většinovou církví. Přesto existují výjimky, například Rakousko.“ (**Katolický týdeník**, číslo 2, 4. – 10. ledna 2005, str. 6).

Na začátku každého roku se ve všech větších českých městech odehrává „Novoroční ekumenická slavnost“, kterou navíc přenášejí média. Jde o „setkání zástupců křesťanských církví s těmi, kterým na poli umění, vědy a politiky není lhostejný duchovní stav české společnosti.“ (**Katolický týdeník**, číslo 2, 4. – 10. ledna 2005, str. 6).

O římskokatolickém charakteru ERC není třeba pochybovat. Stačí si všimnout dennodenních zpráv v médiích a sledovat církevní periodika. Například v roce 2005 byl na nejvyšší post ERC v České republice dosazen Pavel Černý. „Prezidium Ekumenické rady církví (ERC) v České republice zvolilo nového předsedu této organizace, která sdružuje nekatolické církve. Stal se jím dosavadní místopředseda ERC, dr. Pavel Černý, předseda Církve bratrské. Místopředsedou ERC bude na další dva roky biskup Starokatolické církve Dušan Hejbal. Biskup Vladislav Volný (Slezská církev evangelická a.v.), který byl předsedou v uplynulých obdobích, nekandidoval ani na jeden z postů vedení ERC.“ (*Katolický týdeník*, číslo 6, 1.–7. února 2005, ročník XVI., str. 7).

Tento předseda ERC při rozhovoru o registrovaném partnerství a pastorači homosexuálních křesťanů pro *Křesťanský týdeník* uvedl, že ekumenické církve a křesťané k této problematice oproti dřívějším tendencím *změnily názor* a že dnes není třeba takto orientované lidi stavět mimo církve a její služby a vyřazovat je z křesťanského společenství, ale že se pro tyto lidi nabízí „křesťanský život“ v *církevním celibátu římskokatolické církve*. Ten je, podle tohoto předsedy ERC, *pravou formou křesťanské služby v církvi* a ideálním řešením homosexuální orientace ve spojení s křesťanským životem a službou druhým. (*Křesťanský týdeník*, 19.2.2005, *Český rozhlas 1*, 9.15 – 10.00). Místo, aby zaujal naprosto jasné biblické stanovisko, radí *protestantským* a římskokatolickým homosexuálům vstupovat do *katolického celibátu* a tam sloužit jako *římsští katolíci*. Nevidíme zde další „lobismus“ pro římskou církev (musíme uznat, že značně cynický a ironický)? Na druhou stranu také vidíme, k čemu a pro koho celibát v dnešní době slouží.

A tak bychom mohli pokračovat dál nejen v případě *infiltrace* bývalých *protestantských* církví, ale i v případě *mormonů*, *svědků JHVH*, *hnutí Hare Krišna*, *scientologů*, *unitářů*, *chaosistů*, *diskordianů* nebo *svobodných zednářů*, *maltézských rytířů*, bývalých *templářských rytířů* atd. *Infiltrovány* jsou úplně všechny náboženské společnosti bez rozdílu. Stejně tak jsou infiltrovány všechny biblické společnosti, biblická nakladatelství a vydavatelství, biblické instituty a semináře, různá náboženská nakladatelství a vydavatelství, stejně jako různé charitativní *náboženské* spolky a organizace, evropské *náboženské* organizace s *masovou základnou* po celém světě a s *celosvětovým rozsahem* své činnosti (např. *Obec křesťanů*, *YMCA*, různé nadace a organizace při *OSN*, *Amnesty International*, *ISKCON*, *Freedom House* /o této organizaci viz dál/) a podobné instituce, ale také i různé organizace a společnosti nenáboženského charakteru.

V USA, jak čteme u *Lavreckého*, založili první masovou katolickou organizaci jezuité již roku 1882: „Kardinál Gibbons... si vysloužil pochvalu u mnohých amerických prezidentů a miliardářů. ...Gibbons založil roku 1882 první masovou katolickou organizaci v USA – »Kolumbovi rytíři«, která pracovala jako protiváha dělnické organizace »Rytíři práce.«“ (*J. Lavreckij: Vatikán, náboženství, finance a politika*, str. 244).

45.11 Freedom House

Pod rouškou šíření demokracie ve světě pracuje například také dokonale jezuita infiltrovaná *Freedom House* na šíření katolicismu a na sledování a informování o *náboženském pronásledování římských katolíků*. Díky této organizaci se svět dovídá o *novodobých mučednících* pro náboženství, nejvíce však pro *katolickou víru*.

Freedom House je nadnárodní, nezisková, nezávislá, nestranná, zpravodajsko – analytická, informační, americká, *prokatolicky orientovaná* organizace, která podporuje hlavně ná-

boženskou svobodu a římskokatolickou „demokracii“ po celém světě, financuje a hmotně, organizačně a ideologicky zabezpečuje *osvobozenecké* a „demokratizační“ procesy včetně vyústění do následných *převratů, pučů* a *revolucí* všude tam, kde se jedná o svržení režimů a diktatur (zvláště nekatolických) za účelem nastolení „demokratických“ římskokatolických vlád, které budou v postižených zemích po celém světě podporovat a udržovat náboženskou (hlavně římskokatolickou) „svobodu“ a „pořádek“. *Freedom House* pak nově nastolené vlády dále organizačně usměrňuje, podporuje, ochraňuje, ale současně i kontroluje.

Organizace má mnoho celosvětových programů. Například dnes (2007) v rámci programu *CDP (Cuban Democracy Project)* hmotně, finančně a duchovně zabezpečuje a podporuje *kubánské disidenty* jako kdysi *disidenty z evropských komunistických zemí*, podporuje vznik *tajných kubánských opozičních organizací* a bojuje za propuštění vězňů politických vězňů a *kubánských aktivistů* za lidská práva alarmováním a apelováním na *kubánskou vládu* a u vlád a intelektuálů v *USA* a v *Evropské unii*.

Dále asistuje při revolucích v *Eurosii* – ve střední *Asii* a v evropské části bývalého *Sovětského svazu* (např. finanční podpora *Oranžové revoluci* na *Ukrajíně*, *Tulipánové revoluci* v *Kyrgyzstánu*) (*Nations in Transit 2004: Democratization in East Central Europe and Eurasia. Rowman & Littlefield Publishers, Inc., Freedom House New York, Washington, Budapest, Bucharest, Belgrade, Kiev, Warsaw, 2004, <http://www.freedomhouse.org>; <http://stredniasie.zde.cz>; <http://www.electionworld.org/kyrgyzstan.htm>*).

Freedom House bojuje za *práva demokratických aktivistů, náboženských věřících, obchodních unionistů, novinářů*, je zastáncem volných trhů ekonomiky a nezávislosti médií. *Freedom House* dnes dělá *mezinárodního „advokáta“* všem mladým demokraciím kdekoliv na světě, kde jsou utlačovány diktaturou a politickými represemi v různých formách s následným napojením na vatikánské kruhy. Odmítá diktaturu ve *Střední Americe* a v *Chile* a *apartheid* v *Jižní Americe*, koordinuje římskokatolické osvobozené organizace (např. *polskou Solidaritu, filipínskou demokratickou opozici* z roku 1980) a je aktivně zapojena do integračního procesu států v *Evropské unii*.

V rámci projektu *RNP (Regional Networking Project)* vytváří oblastní síť různých vzájemně propojených pomoci mezi *Střední a Východní Evropou* těm zemím, jež se zbavily zastaralých diktátorských režimů. Síť pomoci mají zajistit přísun investic ze zahraničí pro stabilitu jejich začínající „demokracie“, svobodného náboženství a trvale rostoucí ekonomiky. Do tohoto projektu patří také kontrolování voleb, vytváření nových zákonů, kontrolování médií a případné tlumení vnitřních etnických nesnášenlivostí mezi jednotlivými skupinami obyvatel.

Organizace *Freedom House* otevřeně podporovala v roce 1940 *Marshallův plán* a vojenskou organizaci *NATO* a již v letech 1950 a 1960 všechna hnutí za občanská práva. V roce 1968 protestovala proti potlačení *Pražského jara* v tehdejší *Československu*, také proti okupaci *Afghánistánu* sovětskými vojsky, proti genocidě v *Bosně* a ve *Rwandě* a proti nelidskému, brutálnímu zacházení s opozicí na *Kubě, Barmě, Číně* a *Íráku*. V *Jordánsku* bojuje organizace za uvědomělost zdejších žen a za eliminaci domácího násilí v *jordánských rodinách*. V rámci programu *RIGHTS* bojuje proti zneužívání a mučení lidí zvláště v *Mexiku* a *Uzbekistánu*, v *Rumunsku* podporuje nezávislost zdejších mediálních organizací, hlavně v tisku, v *Srbsku* se snaží utlumit etnické čistky a nepokoje a zapojit *Srbsko* do *Společenství evropských národů*. Podle programu *PAUCI* usiluje *Freedom House* o kooperativní spolupráci mezi *Polskem, USA* a *Ukrajinou* a to ve všech oblastech. *Freedom House* zasahuje do zákonodárství v *Alžíru* a do lidských práv ve *Východním Timoru*, v *Uzbekistánu, Moldávii, Bělorusku, Turkmenistánu, Maroku, Lotyšsku* a v *Rusku*. (<http://www.freedomhouse.org/media /pressrel/021805.htm>).

Své aktivity stále sleduje nejen v *Afghánistánu, Iráku, Izraeli, Palestině, Súdánu, na Ukrajině, Zimbabwe, Kuwajtu, Číně, Tibetu* a v *Nepálu*, ale i v dalších zemích. Pokaždé to souvisí s „lidskými právy“ a s „demokracií“, ovšem, jak sami přiznávají, nejvíce s „obranou proti náboženskému pronásledování všech skupin po celém světě. Trvá na tom, že zahraniční politika Spojených států brání křesťany (pozn.: hlavně římské katolíky) a Židy, muslimské disidenty a různé náboženské menšiny, v zemích, jako je *Indonésie, Pákistán, Nigérie, Írán a Súdán*.“ (<http://www.freedomhouse.org/religion/>). Nejvíce se zastává tzv. „křesťanů“ (ve skutečnosti hlavně římských katolíků) ve všech arabských zemích včetně *Egypta a Sýrie*, a dále v zemích, jako je *Indie* nebo *Vietnam* (http://islam.prayer.cz/vietnam/vietnam_0024.php, 1.9.2004; <http://freedomhouse.org/religion/country/vietnam/Commentary%20on%20Ordinance.pdf>) a pochopitelně i v dalších zemích východní Asie:

„Podmínky pro náboženskou svobodu se na celém světě zhoršují, varuje nová zpráva (Washington D.C., USA) Podmínky pro náboženskou svobodu se celosvětově zhoršují, uvedla tento měsíc ve své zprávě nezisková organizace Freedom House, která sídlí v USA a zabývá se trendy v oblasti náboženské svobody. Studie, která se zabývá náboženskou svobodou ve více než 75 zemích, dochází k závěru, že náboženská práva jednotlivců jsou porušována zvláště Číně, Indii, Indonésii a Pákistánu. Zpráva také poukazuje na to, že mnohé ze současných konfliktů mají silné náboženské kořeny, jako je například Palestinsko–Izraelský konflikt a nebo vlna násilí mezi muslimy a křesťany ve Východní Indonésii. Zpráva dochází k závěru, že navzdory všeobecnému přesvědčení to nejsou západní země, které mají monopol na náboženskou svobodu. V jejím hodnocení náboženské svobody dostala například Botswana a Namibie vyšší hodnocení než Belgie a Francie, země které se v posledních letech pustily do politického a zákonného boje proti takzvaným »sektám«.“ (<http://www.casd.cz/index.php?ID=77> 16.11.2000).

„Paul Marshall, pracovník »Centra pro náboženskou svobodu« washingtonského Freedom House, řekl ve své přednášce v Praze dne 9.11.2003 mimo jiné toto: „Pronásledování křesťanů v muslimském světě má mnoho různých forem, ale chtěl bych zdůraznit, že jednou z nich je silný islámský terorismus. Teroristické skupiny, například ty napojené na Usámu bin Ládina, útočí na křesťany už mnoho let. Přejmenším v USA se lidé začali více bát nebezpečí islámského terorismu, a radikálního islámu vůbec. Neuvědomují si ale, že tyto skupiny napadají křesťany už po několik desetiletí, a to nejen v USA. Je důležité si uvědomit, že tyto extremistické skupiny, ať už jsou či nejsou teroristické, spatřují současný konflikt nikoli v politických, ale v náboženských měřítkách. Když se podíváme na Afghánistán, Pákistán, Turecko, Írán, Nigérii, Egypt, Indonésii, Jižní Filipíny či jiné země - ve všech těchto zemích teroristické skupiny, a někde také vláda, útočí na křesťany. Jedním z důvodů je právě pohled extremistů na současný konflikt. Cituji z nejznámějšího rozhovoru Usámy bin Ládina pro televizi Al Džazíra z roku 1998, ve kterém popisuje svůj pohled na svět: »Konflikt má dvě strany: první je světové křesťanství, spojené se židy a sionismem, vedené USA, Velkou Británií a Izraelem; druhou stranou je islámský svět.« S tímto názorem se můžete setkat jak u Usámy bin Ládina a jeho zástupce Ajmána Zavahrí, tak u skupin jako Hizballáh v Libanonu, Laskar Džihád v Indonésii, u Islámského hnutí Uzbekistánu. Tyto skupiny vidí současný konflikt jako konflikt s křesťanstvím a judaismem.“ (www.blisty.cz/2004/2/13/art16967.html; *Katolický týdeník*, č. 47, 23.11.2003).

„Res Catholica ve spolupráci s pražským dominikánským konventem pořádá k Mezinárodnímu dni modliteb za pronásledované křesťany přednášku Paula Marshalla »Silící pronásledování křesťanů ve světě«. Přednáška se koná v neděli 9. listopadu 2003 v 15 hodin v barokním refektáři dominikánského kláštera, Husova 8, Praha 1 – Staré Město. Po přednášce bude v 18.30 sloužena v kostele sv. Jiljí mše sv. za pronásledované křesťany ve světě. Paul

Marshall působí v Centru pro náboženskou svobodu washingtonského Freedom House. Je autorem řady knih, z nichž »*Their Blood Cries Out*« (»Jejich krev křičí«) byla využita a citována při přípravě Zákona o mezinárodní náboženské svobodě. Díky tomuto zákonu musí americký prezident při rozhodování o pomoci a spolupráci přihlížet ke stavu náboženské svobody v příslušné zemi. Marshallovy publikace o pronásledování křesťanů byly přeloženy do jedenácti světových jazyků. Přednáší po celém světě.“ (<http://jilji.cz/programy/2003-listopad.htm>).

Freedom House vede dozorčí rada, která se skládá z demokratů, republikánů, nezávislých politiků, vládních úředníků, obchodníků, novinářů, vědců, filosofů, spisovatelů, kteří jsou sjednoceni v pohledu na právo Ameriky zasahovat do mezinárodních záležitostí pro lidská práva a svobodu (seznam některých členů Freedom House je možné najít na adrese: <http://www.freedomhouse.org/media/pressrel/021805.htm>). Organizace získává peníze z odpočitatelných položek daňových základů, dále z grantů a z darů od různých nadací, společností, církví, fondů, ústavů, agentur, ale i bank, obchodníků, výrobců, průmyslníků a z dalších podobných sfér.

45.12 Ekumenie – jezuitská „sláva Boží“

Američtí jezuité vykonali už mnoho „práce“ pro „větší slávu Boží“. Proto dnes můžeme pozorovat obdivuhodný zvrat v postoji amerických protestantů. Podívejme se do jednoho z nejznámějších sborů v USA, do Willow Creek:

„Sdružení Willow Creek »**Willow Creek Community Church**« zahrnuje téměř 1200 sborů z 19 zemí, které představují více než 70 denominací. Zakládající sbor, Willow Creek poblíž Chicaga, oslavil 14. 10. 1995 své 20. výročí za přítomnosti 20 000 lidí. Sbor začínal se 125 lidmi v pronajatém kinosále. Nyní je umístěn v interdenominačním evangelickém sboru o rozloze 141 arů a za týdně docházky 15 000 lidí. Bohoslužby jsou ve středu a v neděli.

Článek z 23. ledna 1991 v časopise *The Christian Century*, napsal **Anthony B. Robinson** pod názvem *Učíme se ze sboru Willow Creek*:

„Willow Creek se rozkládá na 120 akrech v South Barringtonu ve státě Illinois, v severozápadním předměstí Chicaga. Jedná se o skupiny přízemních budov, které z dálky vypadají jako řídicí centrum nějakého prosperujícího podniku. Nejsou tam žádné kříže ani náboženské symboly, které by připomínaly, že se tu nachází nějaká církev.

Obřady, které se dnes konají ve Willow Creek, se nepodobají ničemu podobnému na americké půdě. Dobře osvětlené a prostorné hlediště s proskleným stropem vypadá jako luxusní divadlo s plyšovými divadelními sedadly a širokými uličkami. Luxusní zařízení láká ty lidi, kteří se v tradiční církvích cítí nepohodlně.

Když lidé zaplňují hlediště na víkendové »služby hledajícím«, hraje jim k tomu skupina tlumený jazz nebo rock. Bohoslužba začíná roztažením opony na obrovském jevišti za postupně zvyšujícího se tempa živě odlehčené hudby. Skupina hraje současný jazz a rok s náboženským textem, který je snímán na široké obrazovce, zpívá 16 zpěváků a tanečníků. Herci předvádějí dramatické scénky. Celé shromáždění zpívá jen velmi málo a prostě. Vše má příchut' profesionálního show. Na závěr zábavné části propukne bouřlivý aplaus. Lidem je řečeno, že se jedná o aplaus určený Bohu.

Začíná kázání – to je v souladu se zvyky amerických evangelistů. Avšak není třeba znát nějakou církevní teologii. Kázání jsou omezena na téma: láska, soucit, milosrdenství, přátelství s každým a další křesťanské ctnosti a nebo na potřeby přicházejících nekřesťanů.“

„Willow Creek deklaruje své evangelické a protestantské základy, ALE ... Robert Schuller, duchovní vůdce tohoto sboru, při návštěvě papeže v září 1987 v USA prohlásil: »Přišel čas, aby protestanti šli k pastýři (papeži) a řekli: 'Co máme udělat pro to, abychom přišli domů?'«

Před nedávnem Schuller vykonal zvláštní cestu do Říma, aby požádal o papežské požehnání stavebních plánů pro svou Křišťálovou katedrálu (Foundation, březen – duben, 1990). Schuller se pochvalně zmínil o jezuitěch jako o »úžasné organizaci zbožných mužů« a nazval je »drahými bratry v Kristu.« Bývalý jezuita Malachi Martin o jezuitěch říká, že jsou to »papežovi lidé« zapojeni do »války na život a na smrt proti křesťanství a demokracii.« (Watch!, červenec – září, 1990). Schuller byl v nedávné době spojen i s prosovětským miliardářem Armandem Hammerem. Přesto všechno ho Crisvell, B. Graham, Hybels a Wagner vychvalují a propagují. (*Calvary Contender*, 15.9.1990).

Jeho mottem k hlásání je: „Můžeme používat hudbu, divadlo a moderní jazyk, abychom předávali Boží slovo dnešní kultuře, ale naše poselství je tak staré jako sama Bible. ... Schuller se ve Willow Creek důsledně vyhýbá biblickým termínům, jakým je např. hřích.“ (Gregory A. Pritchard: *Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, Northwestern University, 836 str., citace ze str. 209*).

Poznáváme v R. Schullerovi tajného jezuitského agenta? Sledujme jeho další snahy o přispění ke tvorbě celosvětového náboženství tak, jak to diktuje New Age a jezuité:

„Robert Schuller je univerzalista. Nevěří, že Kristus je jedinou cestou do nebe. Hřích definuje jako ztrátu sebeúcty (1/24 Christian News), nebo »nedostatek víry v sebe sama«. Tvrdí, že Kristus vytrpěl kříž, aby posvětil svou a naši sebeúctu. Pro své »zvažování všech možností« je nazývám »Normanem Vincentem Pealem západního pobřeží«. Stojí v čele ekumenických církví spojených v Globální Misii (CUGM). V roce 1987 Schuller řekl, že je čas, aby šli domů do Říma. Před stavbou své Křišťálové katedrály jel do Říma, aby mu tam papež požehnal. (9/15/90 CC).“ (citace z časopisu *Calvary Contender*, 1. listopadu 1994).

„Willow Creek používá zábavu jako prostředek a cíl. Pokud jde o zábavu jako cíl, pak je úspěchem, když návštěvník odchází uspokojen a pobaven. Když se používá zábavy jako prostředku, pak je úspěchem, že návštěvník dojde v nějaké otázce ke svému obrácení se na křesťanství.“ (Gregory A. Pritchard: *Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek, str. 327*).

Podle disertační práce Dr. **Pritcharda** ekumenický sbor ve Willow Creek praktikuje prodávání křesťanství podle marketingové strategie, zaměřuje se na audiovizuální prostředky, prosazuje větší pocitovost, zakrývání důkazů a věrohodnosti, aby nedošlo ke ztrátě zábavy, snahy ztotožnit se s přicházejícími nekřesťany, stále větší psychologizování křesťanství a snahy získat křesťany pro svět. (Gregory A. Pritchard: *Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, str. 806–811*).

„Cho a Hybels se připojili k Schullerovi – Korejský pastor David Yonggi Cho a pastor megasboru Willow Creek Bill Hybels se podílejí na »Kampani v lednu 1996 za úspěšné církevní vůdcovství«. Schullerovo sebejisté poselství o »myšlení, které bere v úvahu všechny možné pravděpodobnosti« (viz jezuitská *Zásada pravděpodobnosti* ve 4. svazku, kap. 20.8, která slouží pro omluvu chování jednotlivce), které rozředuje evangelium. Nicméně se svou Křišťálovou katedrálou a televizním pořadem Hodina moci je nejsledovanějším televizním kazatelem.“ (*Calvary Contender*, 1.11.1995).

„O Hybelsovi Schuller řekl: »Jsem na něj hrdý, ... považuji ho za syna. Pokládám ho za jednu z největších událostí, které se v křesťanství naší doby dějí. Bill Hybels dělá nejlepší práci ze všech lidí, které znám.«“

Co je to za postavu, o níž Schuller píše takové ódy? Roušku tajemství poodhaluje prosin-cové vydání **Calvary Contender**:

„M. SCOTT PECK, zastávce hnutí New Age – Časopis *Life* píše, že »evangelium podle Scotta Pecka je směsice psychiatrie a křesťanství pokropené řeckou mythologií a bud-dhismem«. (*World*, 11/18) Peck v roce 1983 oznámil, že se stal křesťanem, ale jeho široce po-jatá definice křesťana nezahrnuje žádné vyznání víry, ale »miliony hinduistů, buddhistů, mus-limů, Židů, ateistů a agnostiků.« (*Christian Conscience*, 11/95). V roce 1988 Scott Peck ochotně podporoval knihu katolického kněze, obhájce mystického New Age, Matthewa Foxe: »Kosmický Kristus Nového Věku«. Ve svém rozhlasovém vysílání evangelik David Mains ob-sáhle a neustále velmi pochvalně cituje z Peckových spisů. A v tomto vysílání vyzdvihovaná Grand Rapid College (nyní Cornerstone College) přinesla ve svých novinách článek od Billa Hybelse, který Pecka cituje a kladně ho hodnotí.“ (**Calvary Contender**, 15.12.1995).

Jak je vidět, Hybels je tedy jeden z velikých agentů New Age propojených na jezuitský řád. O jeho spolupráci s dalšími jezuity přináší reportáž článek v časopise **What in the World**.

„Robert Schuller, pastor (kazatel) Křišťálové katedrály, bude 27.–30. ledna uvádět svou 27. kampaň za úspěšné církevní vůdcovství. Podle reklamy v *Christianity Today* z 11.9.1995 budou mezi hlavními řečníky John Wimber z denominace Vineyard Christian Fellowship, Bill Hybels z Willow Creek Community Church (Jižní Barrington, Illinois) a David Yonggi Cho z Yoido Full Gospel Church (Soul, Korea). Konference je sponzorována »Církvemi sdruženými v Globální misii« (CUGM). Členové CUGM podepsali prohlášení, že hledají »ducha jednoty, který je právě tak katolický, protestantský, ortodoxní a evangelický, jako charismatický.«“ (**What in the World!**, sv. 20, číslo 8, 1996).

„Hybels chce nyní oslovovat lidi přicházející z necírkevního prostředí a vyprávět jim evangelium běžnými hovorovými výrazy – jak to Schuller nedělá. V interview Hybels oznámil, co řekl Schullerovi: »Ve Willow Creek káži o hříchu. Místo slova požívám jen písmeno ‘S’, Bobe.«“ (pozn.: hřích je anglicky „sin“) (**Gregory A. Pritchard: Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek**, str. 209).

„Supersvětové supersbory – Lidé se dnes shromažďují do megasborů..., které mají vypadat tak, aby tam mohl přijít bezbožný, světský člověk a necítil se nijak ohrožen... Není zde agresivně vykládaná Bible, jen praktická, vtipná poselství zaměřená na to, aby se dotkla po-sluchačů právě v tom, co prožívají. O Billu Hybelsovi a dalších církevních vůdcích se říká, že jsou »ekumenickou a mládežnickou základnou«. Polovina návštěvníků je z katolického prostředí, a proto se uprostřed týdne koná tradiční »svátost přijímání.«“ (**Calvary Contender**, 15. října 1992).

„Rasové usmíření bylo ústředním tématem šesti místních akcí Ochránců zaslíbení (*Promise Keepers*), které se uskutečnily tohoto léta. V 7/1 CC vyšel článek s názvem »Ochránci zaslí-bení míří na rasismus«. K mnoha ekumenickým mluvčím při těchto událostech patřili Hill a Tony Evans, dále Bill Bright, Bill Hybels a prezident Moodyho biblického institutu Joseph Stowell. Hybels řekl, že mnozí lidé značně přeceňují, jak jsou v očích svatého Boha dobří. »Ale zeptejte se sami sebe,« řekl, »jak vypadáte ve srovnání s Matkou Terezou a Billy Graha-mem.« Jako mluvčí sem přicházejí charismatici, kteří budou vydávat nový časopis Ochránců zaslíbení pro muže. Doufají, že do Washingtonu, D.C. tato akce přitáhne v roce 1996 asi mi-lion lidí.“ (**Calvary Contender**, 1. září 1994).

„Jeden člověk o Hybelsovi poznamenal: »Měl by být politikem.« To nebyla záporná kritika, ale spíše lichotka na adresu toho, jak obratně Hybels zachází s ožehavými tématy...“ (**Grego-ry A. Pritchard: Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek**, str. 472).

„Luis Palau bude po osm týdnů provádět v Chicagu v roce 1996 své ekumenické evangelické tažení. Bill Hybels říká: »Modlím se, aby se všechny církve sešly dohromady, aby po celém Chicagu hlásaly evangelium...« Do těchto evangelizačních tažení se zapojují i kazatel Moodyho církve Erwin Lutzer a představenstvo Wheaton College, někdy také katoličtí vůdcové.“ (*Christianity Today*, 8. dubna 1996).

„Hybels učí, že každý si zaslouží jít do pekla, každý! A zaslouží si to za své vlastní skutky! »Je důležité, aby lidé nejprve pochopili tu špatnou zprávu. Je důležité, aby lidé pochopili nepřijemné dilema, že my všichni jsme se odtrhli od Krista«. Hybels učí, že ještě předtím, než někdo může přijmout dobrou zprávu, musí slyšet tu špatnou.“ (*Gregory A. Pritchard: Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek, str. 718*).

Vzpomeňme si na Duchovní cvičení Ignáce z Loyoly. Hybelsovo vyučování jde přesně podle koncepce čtyř týdnů tak, jako to předepsal Ignác Loyola, který do prvního týdne zahrnul všechny „hrůzy soudu a utrpení“.

Tento jezuita také vede k ideálům *New Age*, dále k Matce Tereze a k B. Grahamovi, který s nimi velice úzce spolupracuje a který byl ještě nedávno v USA mužem Říma číslo jedna.

„V roce 1990 napsal Hybels knihu »Čestný vůči Bohu«. V ní mimo jiné tvrdí, že existují dvě rozdílná evangelia – jedno pro muže a druhé pro ženy. ...Jedná se očividně o dvě soběstředná evangelia, která se úplně vyhybají otázce hříchu... Ale co lze očekávat od člověka, který svou službu vidí v tom, že hříšníci, kteří necítí potřebu vyznávat své hříchy se mají cítit příjemně v přítomnosti svatého Boha?

Přesto (nebo možná kvůli tomu) ostatní církve hladovějí po růstu v Hybelsově stylu, a proto se v zástupech hrnou do Willow Creek, aby se tam vyučily technikám »růstu církve«. V současné době navštěvuje shromáždění v sobotu večer a v neděli ráno asi 15 000 lidí, účastníci se »služeb pro hledající«, na kterých se hraje současná hudba, promítají multimediální projekce, hrají divadelní scénky a poselství je přizpůsobováno lidem, kteří »zkoumají křesťanství«. Hybels říká, že jeho tým ani nestačí zvládat narůstající počet žádostí o pomoc v ostatních církvích. Proto před nedávnem vytvořil Asociaci Willow Creek (WCA), což je mezinárodní síť podobně smýšlejících církví. Tato organizace bude pořádat zvláštní konference, kurzy a konzultace. Vytvořil také Fondy Willow Creek (WCR), publikační středisko spojující novou asociaci se Zondervanským nakladatelským domem. WCR bude vydávat knihy, audio a video nosiče z produkce zaměstnanců sboru ve Willow Creek i dalších členů asociace WCA.“ (*The BDM Letter, Biblical Discernment Ministries, říjen 1992*).

Jezuité v ekumenických církvích vždy prosazují své oblíbené divadlo velmi intenzivně. Zvláště vyniká snaha dělat ze všech vážných témat komedii a parodie. (Viz také: *Dr. Litchfield: Drama Ministry, Back to Religion & Politics Digest*; *Bole, Chuck & Paul McCusker: Youth Ministry: Drama & Comedy. Group Books, Colorado: 1987*).

Ekumenické tendence v Evropě byly v dubnu roku 2001 ve Štrasburku zpečetěny podepsáním dokumentu *Charta oecumenica – směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě* předsedou Rady evropských biskupských konferencí římskokatolické církve, kardinálem M. Vlkem, a předsedou Konference evropských církví, metropolitou Jéremiem, zástupcem cařihradsko-ortodoxního patriarchátu, zástupcem početně největšího nekatolického náboženského útvaru, pravoslavné církve, která de facto *Chartu* podepsala za všechny nekatolicky věřící církve. *Charta* pak byla přijata všemi hlavními oficiální nekatolickými náboženskými útvary v Evropě.

Její přesný text zní:

„1. zasedání 31. synodu ČCE (22.–25.5.2003)

TISK č. 16

CHARTA OECUMENICA

Směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě

„Sláva Otci i Synu i Duchu svatému“

Jakožto členové Konference evropských církví a Rady evropských biskupských konferencí jsme pevně rozhodnutí, že budeme v duchu poselství obou ekumenických shromáždění, konaných v Basileji v roce 1989 a ve Štýrském Hradci v roce 1997, uchovávat a rozvíjet naše vzájemné rostoucí společenství. Děkujeme trojjedinému Bohu za to, že skrze Ducha svatého vede naše kroky ke stále intenzivnějšímu společenství.

Doposud se osvědčily rozmanité formy ekumenické spolupráce. Chceme-li zůstat věrni Kristově modlitbě: „Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (J 17,27), nemůžeme zůstat lhostejní k současné situaci. S vědomím naší viny a v připravenosti k obrácení se musíme vynasnažit o překonání rozdělení, která mezi námi ještě existují, abychom společně mohli národům hlásat evangelium.

Skrze společné naslouchání Božímu slovu v Písmu svatém, skrze výzvu vyznávat naši společnou víru, jako i skrze společné jednání podle poznané pravdy chceme být svědectvím lásky a naděje pro všechny lidi.

Na našem evropském kontinentu, který se rozprostírá od Atlantiku až po Ural, od Severního mysu ke Středozevnímu moři a který se v současnosti vyznačuje kulturou, jež je víc než kdy jindy pluralistická, se chceme skrze evangelium zasazovat o důstojnost člověka coby Božího obrazu a jako církve chceme společně přispět ke smíření národů a kultur.

V tomto smyslu přijímáme tuto Chartu jako společný závazek k dialogu a ke spolupráci. Charta popisuje základní ekumenické úlohy, ze kterých odvozuje řadu směrnic a závazků. Na všech úrovních církevního života má vést k rozvoji ekumenické kultury dialogu a spolupráce a vytvořit závazné měřítko. Charta však nemá nikterak učitelský či dogmatický charakter nebo církevně-právní závaznost. Její závaznost spočívá spíše ve vlastním závazku evropských církví a ekumenických organizací. Ty mohou na základě tohoto textu formulovat vlastní dodatky a společné perspektivy, které se konkrétně zabývají jejich zvláštními výzvami a požadavky z nich vyplývajícími.

I.

Věříme v jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev

„Usilovně hled'te zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.“ (Ef 4,3–6)

1. Jsme společně povoláni k jednotě ve víře

Podle evangelia Ježíše Krista, jak nám o něm svědčí Písmo svaté a jak je vyjádřeno v ekumenickém nicejsko-cařihradském vyznání (381), věříme v trojjediného Boha: Otce, Syna a Ducha svatého. Tímto krédem vyznáváme „jednu svatou, všeo-

becnou, apoštolskou církev“ a naše ekumenická úloha tedy spočívá v tom, abychom tuto jednotu, která je vždy Božím darem, učinili viditelnou.

Viditelné jednotě ještě zabraňují zásadní rozdíly. Existují rozdílná pojetí, především co se týče církve a její jednoty, svátostí a úřadů. S tím se nemůžeme spokojit. Ježíš Kristus nám na kříži zjevil svou lásku a tajemství smíření; při jeho následování chceme vynaložit všechny své síly na to, abychom překonali problémy a překážky, které ještě naše církve rozdělují.

Zavazujeme se,

- že budeme jednat podle apoštolské výzvy listu Efezanům a vytrvale usilovat o společné pochopení Kristova spásného poselství v evangeliu
- že v síle Ducha svatého budeme pracovat pro viditelnou jednotu církve Ježíše Krista v jedné víře, která má své vyjádření ve vzájemně uznaném křtu a v eucharistickém společenství, jakož i ve společném svědectví a službě.

II.

NA CESTĚ K VIDITELNÉMU SPOLEČENSTVÍ CÍRKVÍ V EVROPĚ

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 13,35)

2. Společně hlásat evangelium

Nejdůležitější úlohou církví v Evropě je společné hlásání evangelia slovem i skutkem pro spásu všech lidí. Tváří v tvář mnohostranné dezorientaci, odcizení křesťanských hodnot, ale i nejružnějšímu hledání smyslu, jsou křesťané vyzýváni, aby svědčili o své víře. K tomu je třeba intenzivního nasazení a výměny zkušeností v oblasti katecheze, duchovní péče v místních společenstvích. Právě tak je důležité, aby veškerý Boží lid společně zprostředkoval evangelium veřejnosti a uplatňoval je společenským nasazením a přijímáním politické odpovědnosti.

Zavazujeme se,

- že budeme hovořit o našich evangelizačních iniciativách s ostatními církvemi, nacházet tak porozumění a zabraňovat nebezpečí konkurence nebo nových rozdělů;
- že budeme uznávat, že každý člověk se může podle svého svědomí svobodně rozhodnout pro náboženskou a církevní příslušnost. Nikdo nesmí být veden ke konverzi skrze morální nátlak nebo materiální podněty; právě tak nesmí být nikomu zabraňováno v konverzi, ke které se svobodně rozhodl.

3. Jít si vzájemně vstříc

V duchu evangelia musíme společně vyhodnotit dějiny křesťanských církví, které jsou charakterizovány mnohými dobrými zkušenostmi, ale i rozděleními, zneprátením a dokonce válečnými konflikty. Lidská vina, nedostatek lásky a časté zneužívání víry a církve pro politické zájmy těžce poškodily věrohodnost křesťanského svědectví.

Ekumena tedy pro křesťany začíná obnovou srdcí a ochotou k pokání a obrácení. V ekumenickém hnutí již vzrostlo smíření. Je důležité rozpoznat duchovní dary roz-

ličných křesťanských tradic, učit se jedni od druhých, a tak se nechávat obdarovat. Pro další rozvoj ekumeny je především nezbytné brát v úvahu zkušenosti a očekávání mladých a aktivně podporovat jejich spolupůsobení.

Zavazujeme se,

- *že budeme překonávat pocit vlastní soběstačnosti a odstraňovat předsudky, vyhledávat společná setkání, být jeden pro druhého;*
- *podporovat ekumenickou otevřenost a spolupráci při křesťanské výchově, teologickou formaci na všech úrovních, jakož i vědecké bádání.*

4. Společně konat

Ekumena se v současnosti projevuje v rozličných formách společného konání. Mnozí křesťané z různých církví společně žijí a působí – jako přátelé, sousedé, spolupracovníci, rodinní příslušníci. Zvláště manželé rozdílného vyznání musejí být podporováni v tom, aby žili ekumenu ve svém každodenním životě.

Doporučujeme, aby byla organizována a podporována bilaterální a multilaterální ekumenická grémia ve prospěch spolupráce, a to jak na místní, regionální, tak na národní a mezinárodní úrovni. Je nezbytné, aby docházelo na evropské úrovni k posílení spolupráce mezi konferencí evropských církví a Radou evropských biskupských konferencí a realizaci dalších evropských ekumenických shromáždění.

V případě konfliktů mezi církvemi je třeba iniciovat a podporovat úsilí o nápravu a mír.

Zavazujeme se,

- *že budeme na všech úrovních křesťanského života společně konat tam, kde jsou k tomu dány podmínky a kde tomu nebrání jiné důvody – víra či důležitější cíle;*
- *hájit práva menšiny, odbourávat nedorozumění a předsudky mezi většinovými a menšinovými církvemi v našich zemích.*

5. Společná modlitba

Ekumena žije ze společného naslouchání Božímu slovu, z působení Ducha svatého v nás a skrze nás. V síle takto přijaté milosti dnes existují rozmanité snahy o dosažení modlitby a bohoslužby k prohloubení duchovního společenství mezi církvemi a modlitby za viditelnou jednotu Kristovy církve. Zvláště bolestným znamením rozštěpenosti mezi mnohými křesťanskými církvemi je absence eucharistického společenství.

V některých církvích existují výhrady proti společné ekumenické modlitbě. Naše křesťanská spiritualita je však přece charakterizována ekumenickými bohoslužbami, společnými písněmi a modlitbami, zvláště modlitbou Otče náš.

Zavazujeme se

- *modlit se za sebe navzájem a za jednotu křesťanů;*
- *že se budeme učit poznávat a oceňovat bohoslužby a ostatní formy duchovního života jiných církví;*
- *jít vstříc cíli, kterým je eucharistické společenství.*

6. Pokračovat v dialogu

Přes naše rozdílná teologická a etická stanoviska má zásadní význam naše sounáležitost založená na Kristu. Byla nám dána obohacující rozmanitost, avšak protiklady učení v etických otázkách a v církevně-právních normách vedly i k rozdělení církví; rozhodující roli tu často hrály zvláštní historické okolnosti a rozdílný kulturní kontext.

Abychom dosáhli hlubšího ekumenického společenství, musíme bezpodmínečně pokračovat ve snahách o konsensus založený na víře. Bez jednoty ve víře neexistuje žádné plné církevní společenství. Neexistuje žádná alternativa dialogu.

Zavazujeme se,

- že budeme vědomě a intenzivně pokračovat v dialogu mezi našimi církvemi na různých církevních úrovních a zkoumat, co je možné a nutné prohlásit v závazné formě církevními autoritami za výsledky dialogu;
- při rozepřích, zvláště když v otázkách víry a etiky hrozí rozštěpení, je třeba vyhledávat možnost rozhovoru za účelem společného projednání těchto otázek ve světle evangelia.

III.

NAŠE SPOLEČNÁ ZODPOVĚDNOST V EVROPĚ

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Mt 5,9)

7. Spoluutvářet Evropu

V průběhu staletí se vyvinula Evropa, která se na rovině náboženské a kulturní vyznačovala převážně křesťanstvím. Selhání křesťanů současně způsobilo v Evropě a za jejími hranicemi mnoho zlého. Vyznáváme spoluzodpovědnost na této vině a prosíme Boha a lidi o odpuštění.

Naše víra nám pomáhá, abychom se poučili z minulosti a nasadili pro to, aby křesťanská víra a láska k bližnímu vyzařovaly naději pro morálku a etiku, pro vzdělání a kulturu, politiku a hospodářství v Evropě a na celém světě.

Církev podporují sjednocení evropského kontinentu. Bez společných hodnot není možné dosáhnout trvalé jednoty. Jsme přesvědčeni, že duchovní dědictví křesťanství představuje inspirující sílu k obohacení Evropy. Na základě naší křesťanské víry se nasazujeme pro humánnější a sociálnější Evropu, kde by platila lidská práva, základní hodnoty míru, spravedlnosti, svobody, tolerance, účasti a solidarity. Klademe důraz na hlubokou úctu k životu, na hodnotu manželství a rodiny, na přednostní službu chudým, ochotu k odpuštění a zvláště na milosrdenství.

Jakožto církev a jako mezinárodní společenství musíme čelit nebezpečí, že se Evropa rozvine v integrovaný západ a dezintegrovaný východ. Je třeba mít na zřeteli také rozdíl mezi severem a jihem. Současně je třeba zabránit jakémukoliv eurocentризmu a posilovat odpovědnost Evropy za celé lidstvo, zvláště za chudé na celém světě.

Zavazujeme se,

- že se vzájemně dohodneme na obsahu a cíli naší sociální zodpovědnosti a budeme dle možností společně zastupovat žádosti a vize církví vůči sekularizovaným evropským institucím;
- budeme bránit základní práva proti jakýmkoli útokům;
- že budeme odporovat každému pokusu o zneužití náboženství a církve pro etnické nebo nacionalistické účely.

8. Smířování národů a kultur

Rozmanitost regionálních, národních, kulturních a náboženských tradic vnímáme jako bohatství Evropy. Tváří v tvář četným konfliktům je úkolem církví, aby společně sloužily také smíření mezi národy a kulturami. Víme, že právě tak nezbytným předpokladem k tomu je pokoj mezi církvemi.

Naše společné úsilí je zaměřené na posouzení a řešení politických a sociálních otázek v duchu evangelia. Osobnost a důstojnost každého člověka vnímáme jako Boží obraz, a proto se zasazujeme o absolutní rovnocennost všech lidí.

Jakožto církve chceme v Evropě společně podporovat proces demokratizace. Usilujeme o mírové řešení na základě nenásilného řešení konfliktů. Odsuzujeme jakoukoliv formu násilí na člověku, zvláště na ženách a dětech.

Ke smíření patří podpora sociální spravedlnosti ve všech národech a mezi nimi, zvláště pak překonání propasti mezi chudými a bohatými a řešení problému nezaměstnanosti. Společně chceme přispět k tomu, aby vystěhovalci, uprchlíci a ti, kteří jsou bez domova, byli v Evropě přijati s důstojností hodnou člověka.

Zavazujeme se,

- že se postavíme jakékoli formě nacionalismu, která by vedla k ponižování ostatních národů a národnostních menšin, a budeme se nasazovat pro řešení bez násilí;
- posilovat postavení a rovnoprávnost žen ve všech oblastech života a podporovat rovnoprávné společenství žen a mužů v církvi a ve společnosti;

9. Ochrana stvořeného

Ve víře v Boží lásku, v lásku Tvůrce, s vděčností poznáváme dar stvoření, hodnotu a význam přírody. Se zděšením však vidíme, že dary země jsou vyčerpávány bez ohledu na jejich hodnotu, bez ohledu na jejich omezení a bez ohledu na dobro budoucích generací.

Chceme se společně nasadit pro trvalé životní podmínky pro celé tvorstvo. Ve zodpovědnosti před Bohem proto musíme společně uplatňovat a dále rozvíjet kritéria toho, čeho by lidé z hlediska vědeckého a technologického sice mohli dosáhnout, co však z etického hlediska dělat nesmějí. V každém případě je třeba, aby jedinečná důstojnost každého člověka měla přednost před tím, co je technicky realizovatelné.

Doporučujeme, aby byl v evropských církvích zaveden ekumenický den modlitby na ochranu stvořeného.

Zavazujeme se,

- že budeme nadále rozvíjet takový životní styl, ve kterém namísto vlády ekonomických a konzumních tlaků zdůrazníme odpovědné a trvalé životní kvality;
- podporovat světové církevní organizace a ekumenickou síť v jejich odpovědnosti za ochranu stvořeného.

10. Prohloubit společenství s židovstvím

Jedinečné pouto nás spojuje s izraelským národem, se kterým uzavřel Bůh věčnou smlouvu. Skrze víru víme, že naše židovské sestry a naši židovští bratři „zůstávají Bohu milí pro své otce. Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná“ (Ř 11,28–29). „Jim patří synovství i sláva i smlouvy s Bohem, jim je svěřen zákon i bohoslužba i zaslíbení, jejich jsou praotcové, z nich rodem pochází Kristus“ (Ř 9,4–5).

Litujeme projevů antisemitismu, jako jsou výlevy nenávisti a pronásledování, a odsuzujeme je. Prosíme Boha o odpuštění za křesťanský antijudaismus a naše židovské bratry a sestry o smír.

Je nezbytně nutné, abychom skrze hlásání a učení, nauku a život našich církví uváděli ve známost hluboké pouto křesťanské víry a židovství a abychom podporovali spolupráci křesťanů a židů.

Zavazujeme se,

- že se postavíme veškerým projevům antisemitismu a antijudaismu ve společnosti a v církvi;
- že budeme vyhledávat a zintenzivňovat dialog s našimi židovskými bratry a sestrami na všech úrovních.

11. Rozvíjení vztahů s islámem

Již po staletí žijí v Evropě muslimové. V některých evropských zemích tvoří silnou menšinu. Odsud vycházely a vycházejí mnohé dobré kontakty a sousedské vztahy mezi muslimy a křesťany, také však hromadné výhrady a předsudky na obou stranách. Zakládají se na bolestných zkušenostech v historii i nedávné minulosti.

Chceme zintenzivnit na všech úrovních setkání křesťanů a muslimů, jakož i dialog mezi křesťanstvím a islámem. Zvláště doporučujeme vzájemné rozhovory o víře v jediného Boha a objasnění chápání lidských práv.

Zavazujeme se,

- že budeme k muslimům přistupovat s úctou;
- že se budeme spolu s muslimy podílet na společných záležitostech.

12. Setkání s jinými náboženstvími a světonázory

Pluralita náboženských přesvědčení, náhledů na svět a životních stylů se stala charakteristickým rysem evropské kultury. Východní náboženství a nové náboženské společnosti se rozšiřují a u mnohých křesťanů se setkávají s ohlasem. Je stále více lidí, kteří křesťanskou víru odmítají, dívají se na ni s lhostejností nebo jsou zastánci jiných světonázorů.

Chceme brát vážně kritické otázky vůči nám a snažit se společně o jejich poctivé řešení. Současně je také třeba rozlišovat, se kterým společenstvím je dobré vést dialog a setkávat se a kterých je třeba se z křesťanského hlediska vyvarovat.

Zavazujeme se,

- *že budeme uznávat svobodu náboženství a svědomí každého člověka a společností a zasazovat se o to, aby mohli jak osobně, tak společně, soukromě či veřejně praktikovat své náboženství nebo světonázor při dodržování platného práva;*
- *že budeme otevření rozhovoru se všemi lidmi dobré vůle, sledovat společné záležitosti a svědčit o křesťanské víře.*

* * *

Ježíš Kristus, Pán jediné církve, je naší největší nadějí na smíření a pokoj.

V jeho jménu chceme pokračovat na společné cestě v Evropě. Prosíme Boha, aby při nás stál se svým Svatým duchem.

»Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.« (Ř 15,13)

* * *

Jakožto předsedové Konference evropských církví a Rady evropských biskupských konferencí doporučujeme tento dokument 'Charta Oecumenica' jako základní text všem církvím a biskupským konferencím v Evropě k přijetí a k převedení do vlastního příslušného kontextu.

S tímto doporučením podepisujeme tuto Chartu v rámci evropského ekumenického setkání, o první neděli po společných Velikonocích, v roce 2001.

Štrasburk 22. dubna 2001

Metropolit Jérémie

Předseda

Konference evropských církví

Kardinál Miloslav Vlk

Předseda

Rady evropských biskupských konferencí

Návrh na usnesení

Synod doporučuje sborům ČCE, aby se zabývaly dokumentem „Charta oecumenica – směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě“, podepsaným ve Štrasburku předsedy Konference evropských církví a Rady evropských biskupských konferencí v dubnu 2001.

Zdůvodnění: Synodní rada předkládá synodu tento dokument na žádost PO ekumenického, který se po léta studiem tohoto dokumentu zabýval a přispěl i k jeho obsahu. Vzhledem k tomu, že SR považuje dokument za podnětný i pro práci sborů ČCE, uvítala by, kdyby byl doporučen sborům k prostudování.“

Situace v ekumenii pokročila podle „scénáře“ Vatikánu natolik „dobře“, že už v roce 2004 můžeme číst tuto silně překvapující informaci:

„Aktuální zprávy Ignaciánské exercicie pro evangelickou Diakonii vedl husitský biskup Ve dnech 28-30. října vedl brněnský biskup Církve československé husitské Petr Šandera duchovní obnovu pro zaměstnance a dobrovolníky Diakonie Českobratrské církve evange-

lické. *Exercicie* se konaly v prostorách pensionu Sola Gracia v Bystřici pod Hostýnem. Jednalo se v pořadí již o čtvrté setkání diakonů a zájemců o diakonát.

Tentokrát byl program zaměřen čistě duchovně na rozdíl od minulých setkání, která měla charakter více studijní. »Rádi bychom, aby se typ diakonických dní střídal. Máme dvě setkání ročně z nichž jedno by mělo být vzdělávací a druhé v podobném duchu jako zde v Bystřici«, řekl Petr Hejl jeden ze tří evangelických diakonů. Setkání v Bystřici bylo podle Hejla otevřeno všem zájemcům (tedy nejenom pro zájemce o diakonát).

Duchovní obnova pro malou skupinu evangeliků byla vedena v duchu ignaciánských exercicií. »Jezdil jsem na tento typ obnovy do Příbrami na Svatou horu a později do Českého Těšína, kde vedl cvičení pro nekatolíky jezuita Ludvík Ambruster, současný děkan Katolické teologické fakulty v Praze. Zajížděl sem tehdy ještě z Japonska, kde léta žil«, vysvětluje biskup Šandera. »Jsou mi bližší jiné tradice než jezuitská, ale ignaciánská cvičení mě oslovila určitou plností«, dodal Šandera.“ (<http://www.christnet.cz/default.asp>, 1.11.2004).

Nebo podobná zpráva: »Evangelici usilují o zavedení jáhenské služby v církvi Čeští evangelici usilují o zavedení jáhenské služby v církvi podobně, jak k tomu došlo v římskokatolické církvi (ŘKC) po Druhém vatikánském koncilu...“ (<http://www.christnet.cz>, 29.4.2004)

45.13 Jezuitské sekty – vražedný nástroj

Jezuitská ekumenie však není jenom proto, aby sjednotila všechny církve a nechala je v rámci ekumenie bujet dál. Jejich skutečný záměr s těmito církvemi, pokud se nakonec nesklo-ní před papežstvím a pokud papeže neuznají jako jediného vládce nad církvemi a nad světem, je přímo hrůzostrašný – přesně podle jezuitské přísahy. V malém nám to ukazují čas od času tragické události různých, zdánlivě spolu nesouvisejících sekt.

Jak popisuje exjezuitský kněz **Rivera**, existuje ještě jeden důvod pro infiltraci protestantů. Popisuje ho takto:

„Když se dá do pohybu poslední inkvizice, římský chytře vymyšlený plán bude mít ten účel, zamezit kterékoliv skupině únik do bezpečného úkrytu. Řím a jeho spojenci uzavřeli průduchy za pomoci tajného jezuitu, kterého jsme znal. Jmenoval se Jim Jones. Byl to jezuitský diakon, vázaný přísahou pro zvláštní účely. Jonestownský masakr byl dobře promyšlenou vojenskou náboženskou a politickou událostí se šikovně ukrytou pravdou. ...Jim Jones byl studentem duchovního otce – démonem posedlého kazatele, zabředlého v okultních vědách. Byl mocným čarodějníkem a dobře cvičeným jezuitou. Pracoval v ekumenickém a charismatickém hnutí. Kázal a šířil »evangelium lásky«. Většina jeho následovníků byli římsští katolíci a lidé z římskokatolického podsvětí. Dále to byli protestanti z různých denominací. V roce 1953 založili křesťanské společenství Boží církve. V roce 1962 se stal misionářem v Brazílii, napojený na křesťanské společenství Boží církve, kterou založil. ...Jako správný jezuita nařídil v roce 1973 svým následovníkům, aby jej oslovovali »otče« a modlili se k němu. Není nic zvláštního, když se bezvýznamný vůdce malé církve stane čelným představitelem politického a náboženského života, jako například... Rosalyn Carterová (reprezentující prezidenta USA), guvernér Jerry Brown (jezuita), vicestarosta San Franciska, ale i senátoři, poslanci, generální prokurátoři. Brown byl dokonce delegován hned několika náboženskými vůdci najednou. ...Všichni tito lidé se podíleli na masakru proto, aby se jim dostalo pozdější celosvětové ochrany. Jim Jones plánoval a připravoval – pod vedením Říma – obětovat své stádo protestantských věřících, aby naplnil svou jezuitskou přísahu. Když bylo po všem, byl celý svět otřesen. Jeanie Mills, dále její manžel a jejich dcera napsali knihu »Six Years with God«, ve které výše uvedené sku-

tečnosti popsali (*The Times*, publ. So. Assoc. of D.D.A., str.26, July, 1980). 26. 2. 1980 byli za tuto knihu všichni zavražděni. Světový tisk a televize přinesly zprávu, že Jim Jones byl blázen, fundamentalista, který věřil Bibli. Všechny fundamentalistické církve se staly rázem podezřelými. ...Cílem toho je, aby veřejné mínění nutilo politiky schválit zákony zakazující shromažďování věřících. Jejich vydáním by mohlo začít kruté pronásledování protestantů, takže by nenalezli na zemi žádný bezpečný úkryt.“ (A. Rivera: *Double Cross*, str. 30–32).

Tento hrůzný masakr je také popsán v *Kronice lidstva* na straně 1049. Sebevražedný skupinový masakr byl spáchán 18. listopadu 1978 ve Guayaně. Vyšetřování vedlo ke zjištění, že „ctihodný reverend“ (jak ho nazývají i deníky z té doby), Jim Jones, měl kontakty s CIA a že masakr byl výsledkem pokusu s hypnózou lidské mysli všech zúčastněných a s jejich manipulací. Napřed byla otrávena batolata vstříknutím prudkého jedu injekcí přímo do krku. Pak byly otráveny všechny přítomné děti, pak ženy tím, že vypily otrávený džus a nakonec muži. To nelze učinit bez silného vlivu na mysl lidí. Navíc se zjistilo, že kdo nebyl otráven kyanidem, byl zastřelen zvláštní jednotkou, která byla přítomna a na všechno dohlížela! Jones sám měl hlavu také prostřelenou. Jed cyankáli mu pro lidi krátce před tím dodal osobní přítel, několikanásobný vrah, Henry Lee Lucas, který byl současně ve službách Vatikánu a jezuitského řádu.

Všechny tyto tajné jezuitské sekty mají cíl zlikvidovat nekatolické občany tak, jak to nařizuje jezuitská přísaha. Všimněme si dalších podobných případů a zjistíme, že všechny mají stejný průběh a stejný konec. Tyto malé rádoby „křesťanské“ skupiny a sekty nikdy nejsou namířeny proti katolíkům samotným, neboť „Vatikán je vládou sám pro sebe. Je to politický stát, jehož členem se stává každý římský katolík při křtu. Jeho občanství je především římské, pak teprve té země, ve které se zrodil nebo v ní žije.“ (A. Rivera: *Double Cross*, str. 30).

Pokaždé je v takovýchto případech hromadná, skupinová vražda (většinou po omámení drogami nebo slabým jedem) nebo sebevražda (většinou předávkováním drog nebo podáním silných jedů) namířena proti protestantům a ostatním nekatolíkům.

V dubnu 1993 to byl případ tajného jezuitu, Davida Koreshe, který založil sektu *Davidiánů* (*Davidovců*) složenou převážně z přísných protestantů – *Adventistů sedmého dne*. Masakr v texaské pevnosti u města Waco, která nakonec skončila v pondělí 20. dubna 1993 v plamenech, byl rovněž zinscenován za pomoci tajných vatikánských sil. Kdo nebyl zastřelen, uhořel. Jezuitská přísaha byla dokonale naplněna. *Církev adventistů sedmého dne* byla v médiích vláčena a pošpiněna. Jezuita Koresh splnil svůj úkol „skvěle“.

Na tuto přísně *protestantskou* církev ASD jsou jezuité vůbec velmi rozzlobeni. Patří k církvím, na které jsou maximálně zaměřeni. Jejich vrcholná organizace (*Generální konference*) a jejich nižší stupně (*Divize*) stejně tak jako jejich lokální organizace v jednotlivých státech (*Unie a Sdružení*) jsou jezuita a jejich agenti doslova zaplaveny. Ti tuto církev udržují v područí *ekumenie* a *Vatikánu*. Oficiálně sice církev tvrdí, že je jenom pozorovatelem světových *ekumenických* společenství a shromáždění, ale dnes není jediného státu, kde by tomu tak bylo. Všude je přímo neoficiálním členem bývalé *Křesťanské mírové konference*, v současné době je i neoficiálním členem *Křesťanské akademie* a *Ekumenické rady církví* nebo jejich podorganizací a odnoží.

A podobně jako v případě Davida Koreshe tomu bylo naposledy i v případě sekty *Nebeská brána* v roce 1997. I zde bylo využito důvěřivosti lidí, jejich pověřivosti a fantazie. O život však přišlo mnoho mladých lidí.

45.14 Ilumináti – infiltrace Nového světového řádu

Napřed se trochu blíže seznámme s řádem *iluminátů*, který je dnes propojen se všemi světovými systémy a který usiluje dokončit v novém tisíciletí *Nový světový pořádek*, jehož začátky se datují už v 19. století.

Ilumináti byli v *Německu* obživeni přesně 1. května roku 1776 doktorem práv *Adamem Weishauptem* (*6.10.1748 v Ingolstadtu), jezuitským knězem v *Ingolstadtu* a profesorem církevního práva na *ingolstadtské univerzitě* (1775), a to v rámci již existujících *zednářských lóží Německa*. Sám tento tajný a záhadný řád *iluminátů* existoval již od velmi ranných dob. Jeho první existenci můžeme dokonce pozorovat už v *Babylonii*. Postupem doby organizace navenek zanikala, ale znovu a znovu byla vždy někým obnovována.

V době *Ignáce z Loyoly* byla opět v úpadku a když se o ní *Ignác* při svém spojení s *okultními silami* dozvěděl a náznak její existence našel i ve starých spisech *Středního Východu*, rozhodl se tuto organizaci znovu založit, přesněji obnovit. Přispělo k tomu i to, že již předtím byl *Ignác* po určitý čas také členem sektářské skupiny „*Alumbrados*“ s hlavním sídlem v *Alcale*, kde poznal sílu sjednoceného myšlení, což byl základ k jeho pozdějším *Duchovním cvičením*. Později se této skupiny na nátlak *Vatikánu* musel zříci, nicméně v *alumbrados* zůstalo i tak mnoho jezuitů a františkánů a v utajení přežívali i přes nápor inkvizice, která celkem třemi edikty žádala římského pontifa o likvidaci této skupiny.

Ignácova vlastní zatajovaná *iluminátní organizace* nesla jezuitský charakter stejně jako jeho řád a za členy přijímala v 16. století hlavně jezuity. Tajnou hlavou byl sám ctižádostivý *Ignác z Loyoly*. Později oslabenou, ale nezaniklou skupinu *alumbrados* pak pevně propojil s tímto řádem a to celé později i se svým jezuitským řádem, neboť mu byla *alumbrados* svými *duchovními viděními* a různými *duchovními zjeveními* velmi blízká. Dnes je však *alumbrados* spojována s *ilumináty* a používá se v podstatě jako druhý ekvivalentní název pro *ilumináty*.

Ignác svou prozíravostí pochopil, že chce-li, aby jeho jezuité byli nejmocnější organizací světa, musí působit i jako řád *osvícenců*. V organizaci *iluminátů* proto zahrnili nejvyšší a nejmocnější jezuité. Sama organizace zůstala pod tajnou přímou vládou *jezuitského generála*, který na ni postupně převedl všechny tehdejší majetek řádu. Když pak byli jezuité celosvětově zakázáni, jezuitští *ilumináti* důmyslně a obratně schovali poslední veřejné zbytky jezuitského majetku pod svůj plášť. Část také kryli *svobodní zednáři*, kteří nikdy nebyli protináboženští, dále *maltézští rytíři*, tehdejší světové banky a několik menších organizací jako majetek *iluminátů*. Nikdo však netušil, že jde o majetek nenáviděných jezuitů. V řadách *iluminátů* vždy totiž byli a stále jsou nejbohatší a nejvlivnější jezuité světa.

Když se veřejnost dozvěděla, že *Loyola* založil také osvícenecké hnutí, použili jezuité svého člena *Adama Weishaupta* jako „nového“ organizátora *iluminátů*, aby *Loyolovo* jméno ukryli. K tomu došlo 1. května 1776. Udělali to z toho důvodu, aby svět uvěřil, že osvícenci nemají nic společného s katolickým systémem. Sami jezuité dokonce o *Weishauptovi* rozšířili zprávu, že už dávno není členem řádu tovaryšstva. Byl to ovšem podvod a sám *Weishaupt* byl vázaný jezuitskou přísahou mlčenlivosti.

Struktura a organizace řádu vykazovala již od svého počátku principy jezuitského řádu. Prohlašoval, že jeho cílem bylo dosáhnout díky vzájemné soudržnosti svých členů nejvyššího možného stupně morálky a ctnosti a položit základy reformace světa spojením lidí dobré vůle, kteří by se postavili na odpor pokračujícímu morálnímu zlu. Kdo by v těchto slovech hledal světovládné ambice?

V 18. století získali němečtí *ilumináti* během 4 až 5 let moc nad *Německem*. *Weishauptovým* cílem bylo skrýt čarodějnictví pod *pláštěm filantropie* a zničit křesťanství pomocí

ateistického humanismu a nakonec nastolit jednu celosvětovou vládu pomocí celosvětové revoluce. **Gryffin** ve své knize *Čtvrtá říše bohatých* shrnuje *Weishauptův* plán na světovou revoluci do těchto sedmi bodů: 1. Zrušení všech řádných vlád, 2. zrušení soukromého vlastnictví, 3. zrušení všeho dědictví, 4. zrušení vlastenectví, 5. zrušení všech náboženství, 6. zrušení rodiny a 7. vytvoření jediné světové vlády.

Weishaupt byl ve skutečnosti také *okultista* a *spiritista*, o čemž věděla pouze malá hrstka lidí. Kontakt s podsvětím získal v jezuitském řádu. *Spiritistické čarodějnictví* používal k vymývání mozků proto, aby se jeho následovníci důsledně stavěli proti křesťanství. Pomocí svých *hypnotických sil* sestavoval armádu *mezinárodních teroristů a propagandistů*, kteří měli pro jeho hnutí získat ještě další přívržence. Měli mu pomáhat v boji ke svržení všech náboženství a všech vlád. Měl také školy, které byly určeny speciálně k vyučování *internacionalismu*.

„Výjimečnost“ *Weishaupt*a byla v tom, že *okultismus* a *spiritismus* propojil s *ateismem*, *kabalistickým kouzelnictvím*, *racionalismem*, *novodobým mysticismem*, *demokracií*, *socialismem*, *anarchismem*, *fašismem*, *machiavelistickým amoralismem*, *alchymií* a *totalitářstvím*. Všechny tyto vlastnosti se totiž v tomto člověku kloubily dohromady a podle náladovosti používal při šíření vlivu buď to či ono. Byl to člověk plný vnitřních kontraverzí, vnitřního zmatku a nestálosti. Je ovšem zajímavé, že ve spojení se spiritistickým podsvětím všechny tyto protichůdné systémy vždy dostaly nový, doposud neznámý řád a *Weishaupt* je měl pak aplikovat po celém světě. Poslední označení „*nadšený filantrop*“ mimochodem pochází od *Thomase Jeffersona*. V ideách *Weishaupt*a bylo poznat *kosmopolitismus*, *globalizace*, *jednotná celosvětová vláda* a *hospodářské ovládnutí celé sjednocené zeměkoule*, která by měla být již pod jednotnou vládou. Jeho *touha po moci* je dnes nepopíratelná. Organizaci řádu řídil podle jezuitského schematu *Multi Level Marketing*. Jak sám o tom řekl: „*Bezprostředně pod sebou mám dva, kterým vdechnu celého svého ducha, a tito dva mají pod sebou zase každý dva jiné a tak dál. Tímto způsobem mohu velmi jednoduše uvést do pohybu a rozpálit tisíce lidí. A tímto způsobem se musí udělovat příkazy a operovat v politice.*“

Aby *Weishaupt* mohl *ilumináty* rozšířit po celém světě a dát jim ještě větší moc, rozhodl se propojit organizaci s nábožensky neutrálními *svobodnými zednáři*. V *Mnichově* proto roku 1777 vstoupil do zednářské lóže s názvem: „*Theodor zum guten Rath*“ a tímto způsobem chtěl uplatnit revoluční myšlenky pro celý svět. *Weishaupt* tedy spojil *ilumináty* se *zednářstvím* již krátce po jejich obnovení (založení).

Od roku 1780 se na řízení tohoto řádu podílel básník baron *Adolph Freiherr von Knigge* (1752–1796), soudce *Zwack*, knihkupec *Nikolai*, profesor *Westenrieder*, kanovník *Hertel*, baron *von Bassus*, starosta *Dietrich*, advokát *Bode*, baron *von Bussche* a údajně také hrabě *von Saint Germain*, vévoda *Constanzo*, vévoda *Ferdinand von Braunschweig* a vévoda *Ernst von Gotha*. Později se členy stávali i členové *lóží svobodných zednářů*, příslušníci vysoké šlechty, členové panovnických rodin, slavní básníci a umělci (*J.W. von Goethe* nebo *W.A. Mozart*).

Všichni, kteří vstupovali k *iluminátům* museli skládat *slib věrnosti, poslušnosti, neotřesitelné věrnosti a poddanosti řádu*. Je to tedy stejné, jako v jezuitském řádu, který totéž skládá svému *černému a bílému papeži*. Vrchní hlava *iluminátů* je od jezuitsko-iluminátorského zplození komunistického hnutí nazývána *Rudým papežem*. (Dnes je *rudým papežem* hlava jezuitského řádu – *černý papež*). Podobně jako u *svobodných zednářů* rozumělo pravým cílům *iluminátů* pouze několik nejvýše postavených mužů v čele organizace.

Svět přijímá *svobodné zednářství* jako velikou, dobročinnou společnost, která učí tomu nejvyššímu stupni morálky a ctnosti. Protože si *svobodné zednářství* vydobylo prestiž a uznání, naplánovali si *Weishaupt* s baronem *von Kniggem*, že se světa zmocní právě pomocí

tohoto bratrského řádu *svobodných zednářů*. Jejich plán spočíval v tom, že proniknou do všech úrovní řádu a to tak, aby mohli ovládat záležitosti celých národů a dojít tak k *jediné celosvětové vládě*.

Prvním krokem proto bylo, že se *Weishaupt* snažil ovládnout mezinárodní řád *svobodných zednářů*. Snažili se koupit vůdce *svobodných zednářů* pomocí myšlenky, že řád *iluminátů* je ještě vyšším a tajemnějším systémem než jakýkoliv vyšší stupeň *svobodného zednářství*. *Kult iluminátů* byl vystopován nejen až k *templářským rytířům*, ale i dál až k *řeckým a gnostickým zasvěcovacím kultům* a dokonce až k *Egyptu*.

Ve své vnitřní organizaci se řád *iluminátů* rozděloval do tří velkých tříd. 1. stupeň je *Školka*, 2. stupeň byl *Symbolické svobodné zednářství* a 3. stupeň *Mnohá tajemství*. Můžeme se také s jistotou dopustit jednoho jistého zobecnění, a sice, že *Weishauptův* záměr zachovat tajemství totiž funguje stále. Ani dva studenti *iluminologie* se nikdy úplně neshodnou v tom, co bylo (nebo je) „*vnitřním tajemstvím*“ nebo skutečným záměrem řádu. Když chce člověk skutečně proniknout do literatury na toto téma, pokaždé se před ním objeví nový nekonečný prostor plný nečekaných záhad, které s pomocí oficiálních příruček dějin je schopen sotva pochopit, natož vysvětlit druhým. A pokud si v tu chvíli člověk neuvědomí, kdo za řádem *iluminátů* dnes stojí, kdo jej řídí a kdo skrze tento řád ovlivňuje dnešní světový pořádek, pak je tu prostor pro děsivé spekulace podněcující maximálně autory sci-fi a nebo prostor pro nezáživnou paranoii. *Illumináti* jsou však dnes stejně tak vlastní prodlouženou rukou jezuitů jako například *Katolická akce* nebo *mariánské řády*.

Illumináti se měli podle *Weishaupta* stát tajnou společností uvnitř tajné společnosti *svobodných zednářů*, záhadou v záhadě, protože samotní zednáři byli a jsou dodnes tajnou společností. Se *svobodným zednářstvím* byli *ilumináti* (a jsou dodnes na památku svých počátků) spojeni dvojím členstvím a také podobným obsahem i rituálem. Aby zůstali skryti před větší částí populace, dali si tajná jména. *Weishaupt* si nechal říkat *Spartakus*, baron von *Knigge* byl *Philo*, von *Zwack* se nazýval *Cato*. Cestovali po celém světě a dávali i tajné názvy mnoha městům: *Ingolstadt*, kde *ilumináti* byli shromážděni nazvali *Eleusis*, *Rakousko* bylo *Egyptem*, *Mnichov* *Aténami*, *Vídeň* *Římem* a pod. Vymysleli si svůj vlastní kalendář. Takže *leden* byl *Dimeh*, *únor* *Bemeh*... atd.

Do *svobodných zednářů* pronikl *Weishaupt* se vši lstivostí a vychytralostí, která je vlastní jenom jezuitským kněžům. Nikdo ze *svobodných zednářů* jeho plánům nerozuměl. Jeho cíle a záměry byly důsledně utajované.

Illumináti pronikli do všech vlád v *Německu*, *Belgii*, *Holandsku*, *Francii*, *Anglii*, *Dánsku*, *Švédsku*, *Polsku*, *Maďarsku* a *Itálii*.

Plán *Weishaupta* na ovládnutí světa byl roku 1785 odhalen *bavorskou vládou*. Císař *Josef II.* vydal 11. prosince 1785 „*Zednářský patent*“, který udělal z osmi *vídeňských lóží* dvě, podřídil je panovnické kontrole, omezil počet jejich členů, odtajnil seznamy členů pro státní kontrolu a dokonce nechal státem dosazovat do lóží nové mistry. *Illumináti*, kteří byli propojeni se *zednářskými lóžemi* ve *Vídni*, byli sice touto vládou za spiknutí na svržení všech králů v *Evropě* a papeže potlačeni, nicméně k jejich úplné likvidaci nedošlo. Na tom se shodují všichni historici. Díky rychlému jednání *iluminátů* byly všechny jejich písemnosti a dokumenty včas stáhnuty, takže ke zveřejnění samotných *iluminátů* nedošlo. Jiné vlády však *ilumináty* neodhalily vůbec, ani neměly zájem se o *zednářské lóže*, kde se *ilumináti* pohybovali, zajímat a na varování bavorské vlády nedbaly.

Ve *Francii* byly *ilumináti* také zapleteni do *Francouzské revoluce*. V té době byl řád *iluminátů* už tajně prosáknut jezuitou, kteří skrze něj *revoluci* zákulisně ovlivňovali a vedli. Totéž

bylo i v případě *Americké revoluce* a tajného ovládnání vznikajícího *komunismu*. Není proto divu, že se od roku 1776 objevuje vždy v každém pokolení vlna senzačních „odhalení“ *iluminátů*.

Ilumináti pod bavorským názvem *Prokletí bavorští spiklenci* byli pak donuceni pokračovat pod jinými jmény než pod názvem *Ilumináti*. V *Německu* to byla *Liga spravedlivých*, jejímž členem se stal *Karel Marx*. Ten dostal za úkol přizpůsobit spisy *Adama Weishaupt*, které vznikly před 70 lety soudobým, aktuálním podmínkám.

V roce 1842 (12 let po *Weishauptově* smrti) začal *Marx* psát *Lize spravedlivých* revoluční propagandu a doufal, že podnítí ducha nepokojů. V roce 1844 ve spolupráci s *Bedřichem Engelsem* a pod dohledem *Ligy spravedlivých* začal psát neblaze proslulý *Manifest komunistické strany*, který se objevil začátkem roku 1848.

Ilumináti, vystupující v *Německu* jako socialistická tajná organizace pod názvem *Liga spravedlivých* se pak přejmenovali na *Ligu komunistů*. Tento název se ujal také v *Anglii*, kde pomáhal revoluční světovládné myšlenky podle *Ligy spravedlivých* alias *Ligy komunistů* sformovat *Bedřich Engels*. Dodnes komunisté oslavují 1. května jako den *Svátku práce*, jako „1. Máj“ a jako den vzniku svého *revolučního* hnutí. Důvěřivé komunisty by však asi „trefil šlak“, kdyby pochopili, že je to právě proto, že to byl den oživení německých *iluminátů*, které tohoto dne zorganizoval *Adam Weishaupt*. Ani není také samo sebou, že všichni komunisté používají jako svůj symbol *Pentagram*, to je pěticípou hvězdu, která je už od nepaměti používána *okultními* čaroději k *magickým* účelům. Její význam je zhruba ten, že má dojít k úplnému propojení *okultních sil* mezi všemi pěti obydlými světadílů a mezi nebem a zemí.

V roce 1890 se k tomuto světovému *revolučnímu* hnutí připojil *Vladimír Iljič Uljanov*, který si změnil jméno na *Lenin*. Stejně jako jezuitsko–*iluminátní* teroristická organizace ve *Francii* (kluby *jakobínů*) způsobily pád vlády *Ludvíka XVI.* a přispěly k *revoluci*, tak také jejich pozdější aristokratičtí bratři působící pod názvem *bolševici* svrhli pod vedením tajných jezuitů cara v Rusku a způsobili v roce 1917 *ruskou revoluci*. Tyto *komunistické revoluce* financovaly evropské a americké mezinárodní banky, které patřily převážně jezuitům nebo jejich *iluminátům*. *Lenin* pak dál rozvíjel myšlenky z *Marxova komunistického manifestu*, který čerpal ze spisů *Adama Weishaupt*, který se řídil příkazy z bankovního domu *Rothschildů*. **G. Allen** k tomu píše:

„*Karla Marxe si najala tajemná skupina, která si říkala Liga spravedlivých mužů proto, aby napsal Komunistický manifest jako demagogickou oblbavačku, kterou by oslovil lůzu. Ve skutečnosti byl Komunistický manifest v oběhu již mnoho let předtím, než bylo Marxovo jméno uznáno jako jméno autora této revoluční příručky. Ve skutečnosti také Karel Marx pouze zmodernizoval a kodifikoval revoluční plány a zásady, které před sedmdesáti lety položil Adam Weishaupt, zakladatel řádu iluminátů v Bavorsku. Seriózní vědci také uznávají, že Liga spravedlivých mužů je prostě jen odnoží iluminátů, kteří museli přejít do ilegality poté, když jejich plány v roce 1786 bavorské úřady odhalily.*“ (**Gary Allen: None Dare Call It Conspiracy; Concord press, 1971, str. 25).**

Do *Ameriky* se *ilumináti* vplížili se svobodnými zednáři již v 18. století. Ještě před přijetím ústavy a založením republiky bylo ve 13 koloniích vytvořeno 15 lóží řádu *iluminátů*. Roku 1785 byla v *New York City* založena *Kolumbijská lóže řádu iluminátů*. Mezi její členy patřil guvernér *DeWitt Clinton* a pozdější *Clinton Roosevelt* a *Charles Dana* a *Horace Greeley*. Následujícího roku byla založena lóže ve *Virginii*, se kterou byl ztotožňován *Thomas Jefferson*. Když byly *Weishauptovy* plány bavorskou vládou odhaleny, *Jefferson* ho mocně bránil jako „*nadšeného filantropa*“.

Ale mnoho amerických univerzit se proti *iluminátům* postavilo a před nimi samotnými stejně jako před jejich vlivem varovalo. První výbuch *antiiluminátní hysterie* v této zemi rozšířili v roce 1790 fanatičtí federalisté a soustředili se na obvinění, že *Thomas Jefferson* a demokratická strana jsou nastrčenými figurkami evropských *iluminátů*. I *George Washington* upozorňoval na to, že *ilumináti* propagují ďábelská tenata. (*D. Griffin: Fourth Reich of the Rich, Emissary publ., 1979*).

Poprvé byli odhaleni bavorskou vládou při pokusu o svržení všech evropských králů i papeže, po druhé vyšla pravda o nich najevo ve 40. letech 19. století – šířila ji antizednářská strana, která zjistila, že *ilumináti* stále ovládají zednáře a že *infiltovali* americkou vládu na všech úrovních. V obou případech byli *ilumináti* popisováni jako radikální demokrati nebo extrémně pravicoví anarchisté v tradici ultralevicového křídla *Francouzské revoluce*. *Ilumináti* dodnes spolupracují s *černými mágy*, *nacisty*, *satanisty* a *astrology* přesně tak, jak to dělali a dělají jezuité.

45.15 Dnešní směr zájmu jezuitů – New Age

Plány a vládu *iluminátů* věrně zobrazovalo komunistické *Rusko, Albánie, Čína, Kuba, Latinská Amerika, Severní Korea a Východní Evropa*. Jejich *komunismus* byl a je i nyní ovládán světovými bankéři, ne samotnými *komunisty*. Komunistické státy stále nepřímou plní příkazy superbohatých mezinárodních bankéřů, kteří ovládají obchod tohoto světa.

Weishaupt všem svým následovníkům vštěpoval zásadu, že musí *infiltrovat* všechny vládní složky všech národů, chtějí-li dosáhnout cíle, kterým je ustanovení jediné světové vlády – „*Nového světového pořádku*“ (*řádu*). Poprvé to udělali, když pronikli do *zednářských lóží* a když se dostali na vrcholná křesla všech vlád. Pak začali vést národy směrem k *Novému světovému řádu*, což je latinsky *Novus Ordo Seclorum* a anglicky *New World Order*. Tohoto nového světového uskupení chtějí dosáhnout prostřednictvím hnutí „*New Age*“ (hnutí *Nového věku*) a trvalého celosvětového nastolení by měli dosáhnout prostřednictvím hlasování, až budou ve funkcích hlavních zákonodárců ve všech státech najednou. A to by se mělo stát ještě dříve, než dojde k ustanovení *luciferiánské vlády*.

Myšlenka na *luciferiánskou vládu* není nová. Pocházela také od *Weishaupt*. K této myšlence chtěl *Weishaupt* jako „*apoštol Lucifera*“ celý *světový řád* nasměrovat a dovést ho jako k vrcholnému cíli.

Weishaupt při svých *okultních* a *spiritistických* setkáních se satanem uznával tohoto bývalého *Lucifera* jako Boha, kterému se měl potom klanět celý svět. *Komunismus* měl být jenom přestupní stanicí, pouze mezistupněm ke zničení křesťanství a všech světových vlád. Pak měli být nové komunistické špičky novodobými *luciferiány*, kteří by ovládli světový obchod a měli by kontrolu nad celým světem. Něco z těchto plánů a vizí se již podařilo zrealizovat.

Dnešní *luciferiáni* už například kontrolují všechno světové bohatství a ovládají hlavní světové organizace bez ohledu na to, zda se jedná o katolické, *komunistické* či *protestantské* seskupení (např. *ekumenickou Světovou radu církví* se všemi jejími pobočkami a národními odnožemi, která byla založena 23. srpna 1948 v *Amsterodamu* s výhradním záměrem náboženské *ekumeničnosti* pro *Nový světový řád* super bohatých!).

I tito *luciferiáni* nejsou ovšem nikým jiným, než z větší části tajnými jezuity, kteří ve skutečnosti ovládají svět – jeho banky a bohatství, ovšem pod změněným názvem různých organizací.

Podobně jako *ilumináti* v 18. století ve *Francouzské revoluci*, tak i dnešní *spiritistické* hnutí *New Age* se snaží zničit křesťanství pomocí *celosvětové sociální transformace*. Ke hnutí *New Age* patří učitelé, úředníci, vědci, umělci, zákonodárci, vládní činitelé, milionáři, významné osobnosti, lékaři, odborníci, právníci, psychologové a další, kteří se snaží připravit křesťanský svět na přijetí moderní verze *Nimrodovy jediné světovlády* – vlády *luciferiánů*, tedy několika tajných vysoce postavených špiček jezuitského řádu.

Obdobou *komunistické revoluce* je *Vodnářské spiknutí*. Je to vlastně obrat ve vědomí a svědomí jednotlivců, což bude mít za následek úplnou strukturální změnu celé společnosti po celém světě, vrcholící opět jedinou světovládou. *Vodnářské spiknutí* spolupracuje s hnutím *New Age* stejně tak jako s *ilumináty*, jezuity a *Vatikánem*.

Hnutí *New Age* oficiálně usiluje o zachování evropské inteligence a římskokatolického systému, ale současně má ve svém tajném programu likvidaci mnoha desítek miliard lidí stejně jako likvidaci všech náboženských směrů, zvláště pak křesťanství a nastolení ateismu.

New Age tajně usiluje o oslabení vlivu *Vatikánu*, a to tím, že monopolní úlohu katolicismu odsouvá do pozadí a *Bibli* překládá tak, aby neurážela a nepohoršovala žádné jiné náboženské směry ani odlišné rasy lidí. Překlady pocházející z tohoto hnutí proto vypouštějí mnoho textů, mnoho slov i jmen a různé křesťanské termíny zevšeobecňují a zjednodušují. Cílem je ovlivnit všechny křesťanské náboženské směry tak, aby splynuly se sociálním křesťanstvím, s liberalismem, s buddhismem, hinduismem, islámem, ortodoxními směry a toto všechno pak s komunismem. Všechny směry mají splynout nakonec v *jeden jediný univerzální bezbožný systém*, který bude svým principem podobný papežství, ale jeho duch bude katolicismus daleko přesahovat. Jediným Bohem zde má být *světovládná moc*.

Jiným nástrojem hnutí *New Age* k ovlivnění člověka jsou filmy a knihy, ve kterých zvláště vyniká tematika science fiction a nebo likvidace skutečné křesťanské historie a přepisování dějin neexistujícími, zcela vymyšlenými příběhy a událostmi.

Cílem těchto knih a filmů je vyvolat v lidech buď *strach*, *hrůzu*, *odpor* a *nenávisť* k nebi a k hvězdnému kosmickému prostoru (např. filmy z konce 20. a začátku 21. století: *Hvězdné války I – III*, *Muži v černém I – II*, *Vetřelec I – IV*, *Vesmírná pěchota I – III*, *Den nezávislosti*, *Unesení*, *Invaze*, *Válka světů*, *Mutant*, *Mutant 2* a další), aby obyčejní lidé nevěnovali nebi žádnou pozornost a vzhlíželi k němu s *nechutí*, *stresem* a *odporem* nebo naopak očekávali z nebe příchod jakýchkoliv forem života „soucítících“ s lidstvem na zemi a snažících se mu pomoci (*Blízká setkání třetího druhu*) a nebo, aby byl v lidech probuzen soucit s odporně vypadajícími mimozemskými civilizacemi (*E.T. mimozemšťan*).

Stejně tak je dalším úkolem *New Age* zlikvidovat poslední památky na skutečný průběh lidských dějin a uvrhnout lidstvo do naprostého opovrhování předchozí křesťanskou érou. To najdeme například v *hororových filmech o upírech*, v nichž jsou *počátky upírů* kladeny většinou do doby ukřižování Krista, kdy prvním upírem se údajně stal oběšený *Jidáš* či jeho potomci, dále ve filmech o vyhánění démonů z lidí (*Pojídač hříchů*, *Konstantin* a další) a v dalších podobně tematicky zaměřených filmech. Pokaždé v těchto filmech až příliš vyniká kladná úloha římskokatolické církve a jejích mnišských řádů jako jediné či nejspolehlivější nositelky a zastánkyně lidských práv a svobod a také vysvobození od napřírozených bytostí či událostí jako např. jezuitský film *Stigmata* z roku 2005.

Hnutí *New Age* má mnoho směrů a proniká skutečně vším. Je to prodloužená ruka *iluminátů* a jezuitů současně. Například velmi úzce souvisí s vědeckým bádáním po mimozemských civilizacích (*Ufologie*) nebo proniká do hračkářského průmyslu podle záměru ovlivňovat děti. Ale na druhé straně také souvisí s politikou a s nastolením takových vládnoucích systémů, aby si byly co nejvíce podobné a aby připravily půdu pro vládu jednoho jediného systému nad celým světem – *Nového světového řádu*. To je totiž skutečný cíl hnutí *New Age*. Tento cíl je ovšem ukrýván pod nejvyššími ideály humanismu, tolerance a přátelství v mezinárodních vztazích.

Hnutí *New Age* ovládají jezuité a je řízeno z *Říma*. Má svoji tajnou centrální strukturu. Ovšem oficiální tvrzení je takové, že je to nadpolitické hnutí bez centrálního vedení. Ve skutečnosti můžeme pozorovat, kolik „nadstranických“ a „nadnárodních“ politiků myšlenky hnutí *New Age* propaguje. Různí humanisté, prezidenti, bojovníci za lidská práva, *disidenti*, církevní hodnostáři včetně papeže a další apelující na všechno, co lidstvo po celém světě sjednocuje – mír, sociální jistoty, ochrana rodiny, lidská práva, spravedlnost, zvyšování životní úrovně, ekologie, láska, pravda a ukončení lží a nenávistí. Myšlenky *New Age* můžeme najít jak u evropských politiků tak i například v *Indii* (*Dalajláma*) nebo *Vatikánu* (*matka Tereza*, papež). Hnutí *New Age* nemá žádné hranice. Je to celosvětové hnutí podporované stovkami milionů upřímných, nicméně podvedených lidí.

Ani dnes, na začátku 21. století téměř nikdo neví, že program kontroly a následné plánované likvidace desítek miliard lidí naplňuje hnutí *New Age* důsledně už nyní; například v *Africe*, *Asii*, *Střední* a *Jižní Americe* a na různých ostrovech v obou oceánech apod.

Již dlouho prosakují zprávy, že exituje mnoho forem tzv. řízeného celosvětového nepřátelství vůči chudým obyvatelům této planety, něco jako mnoho forem celosvětového „spiknutí“ jakési šedé „eminence“, která je v pozadí za mnoha událostmi světového rozsahu. Na otázku, kdo je touto záhadnou, tajnou eminencí, hledá odpověď mnoho historiků, politologů, humanistů, vědců, sociologů, ekonomů a další. Tito autoři se ve svých často až spleťtých, krkolomných úvahách a teoriích však překvapivě shodují v jedné věci: Vliv jednoznačně přichází ze sféry průmyslu a bankovníctví.

Všichni shodně konstatují, že užitek z válek mají předně banky a průmysl, které často podnikají na obou frontách válčících stran, hospodářské krize podle nich nikdy nepadají z čistého nebe. V pozadí souběžně s krizí probíhají bankovní přesuny nepředstavitelných částek peněz z místa na místo. Vzpomeňme například na burzovního spekulanta *George Sorozu* v 90. letech 20. století, který díky úspěšným akcím proti libře na burze způsobil pád anglické měny. Obrovské finanční krize jsou vždy důsledkem gigantických finančních spekulací a následně bankovních převodů.

Výroba drog a obchodování s nimi by nebyla dnes celosvětově možná, kdyby tato činnost neměla své ochránce na těch nejvlivnějších místech. Pisatelé o *New Age* a o celosvětovém spiknutí vůči chudým lidem se shodují v tom, že především v *USA* by dovoz drog a distribuce nebyla možná bez akční podpory policejních míst, agentur pro boj s drogovou závislostí a vlivných politiků.

Údajně i epidemie *AIDS*, jak píše například *W. von Rohr* ve své knize *Tajní vládcové světa*, *Fontána, 2003, ISBN 80-7336-089-6, na straně 36 – 40*, byla vyvinuta v laboratořích k vyhlazení homosexuálů v průmyslových zemích a černochů v *Africe*, aby její přírodní bohatství a veškeré suroviny získaly západní multimilionáři. Podle velmi rozšířeného názoru v *USA*, *virus HIV* naplánovaly, financovaly, vyvinuly a vypustily mezi nic netušící lidi hlavně tyto organizace společně: špiónážní organizace *CIA* (*Central Intelligence Agency*) a *NSA* (*National Security Agency*) a organizace *SOD* (*Army chemical Corps-Special Operations*

Division) ve *Fort Detricku* ve státě *Maryland* (silně jezuitský stát!). Tato aféra byla dokonce i vyšetřována americkým senátem, který došel k poznání, že deseti milionová dotace amerického kongresu v roce 1969 na výrobu chráněné, státem utajované biologické látky sloužila (podle popisu vyšetřovací komise) pro vývoj úplně nového syntetického biologického prostředku, na který si lidé dosud ještě nestačili vyvinout přirozenou obranu, nového nakažlivého organismu, který se v určitých významných vlastnostech liší ode všech dosud známých organismů, které rozšiřují nemoci. Nový mikroorganismus narušuje imunologické a fyziologické procesy, na nichž jsme závislí, abychom nepodlehli infekčním chorobám. První testy nově vyvinutého přípravku na účinnost měly být podle všeobecného názoru údajně vyzkoušeny na nežádoucích skupinách obyvatelstva, na černoších, homosexuálech a na *Američanech*, jejichž předkové jsou z *Latinské Ameriky* nebo ze *Španělska*, totiž na *Hispancích*. Speciálně vyškolení pracovníci pod pláštěm výzkumného programu proti *hepatitidě B* z pověření *CDU (Center for Disease Control)* v *New Yorku*, *San Francisku* a ve čtyřech dalších amerických velkoměstech pak tuto nemoc rozšířili mezi tímto obyvatelstvem. Do *Afriky* byl *virus* údajně přivezen v rámci očkovacího programu proti neštovicím, který si vzala pod patronát *WHO (World Health Organization)*.

Veškeré vyšetřování komise nakonec vedlo do „vytracena“ a všechny předchozí názory a domněnky dnes nejdou jednoznačně prokázat. Faktem ale zůstává, že v průběhu 20. století bylo testováno na lidech v *USA* bez jejich vědomí a pod ochranou armády veliké množství různých látek, při nichž skončilo mnoho životů. Faktem je i to, že již dnes bohatství *Afriky* jakým je ropa, drahé a vzácné kovy, diamanty a ostatní drahokamy zvyšuje absurdní bohatství hrstky lidí patřících k elitě světových vlád a že toto přírodní bohatství je neustále zdrojem všech bratrovražedných bojů, opakovaných etnických čistek a občanských válek po celé *Africe*. A faktem také je, že nemoc *AIDS* je největším vrahem afrických černochů, homosexuálů a drogově postižených či přímo již závislých lidí. Africký kontinent například vymře do patnácti až dvaceti let, nebudou-li včas podány účinné látky proti viru. (V *ČSSR* byly oficiálně první dva případy lidí nakažených *virem HIV* přiznány ve druhé polovině roku 1985 a do roku 1990 to bylo kolem třiceti případů. Většinou šlo o nakažení krví nebo krevními deriváty.)

I v *Evropské unii* se něco podobného odehrává a to v souvislosti s *nemocí BSE*. Blíže o tom například spis holandského vědce a spisovatele **Robina de Reutera: *BSE – nemoc šílených krav a likvidace zemědělství. Osud nebo záměrně vytvořené zlo?*, ISBN 80-903576-0-1, 2001.** Spis je uveden v „**PŘÍLOHÁCH**“ na konci posledního svazku jako **Příloha č. 16**.

V rámci tohoto likvidačního programu podporuje *New Age* s jezuitskou rafinovaností například i *genocidní spory* a pak následné *genocidní bratrovražedné války*. Vyvolává *povstání, revoluce* a *chaos* prostřednictvím svých nastrčených organizací – *chaosistů, revolučních organizací, teroristických organizací, vojska magnátů* apod. Ve všech případech jde totiž o akce projezuitských sil pracujících současně jako nejvyšší představitelé hnutí *New Age* a současně i v organizaci *iluminátů*.

Dnes jsou *ilumináti* převážně v *OSN* v *New Yorku*, což je jejich hlavní tajné sídlo. Jejich myšlenkou je učinit z *USA* policejní světový dozor nad všemi národy světa (*NATO, IFOR, SFOR, UNPROFOR* apod.) s nejvyšším vlivem. Tato organizace je také propojena se *svoobodnými zednáři*. (**W.J. Sutton, R.A. Anderson, D.D.: *The Illuminati 666; New York, USA, 1995***).

O zákulisní politice *OSN* velmi podrobně vypráví kniha: ***Totalitní světovláda***, kterou ze slovenštiny (původně pocházející od poslance Národní rady *Slovenské republiky, Karola Ondriaše*, vyd. Ekokonzult, Bratislava) přeložil do češtiny a doplnil vlastními poznatky absolvent římskokatolické Teologické fakulty Univerzity v Českých Budějovicích, bývalý předseda

International Commission of Conscience – /Mezinárodní komise svědomí/ – mezinárodní organizace pro odhalování zločinů proti lidskosti a ochranu lidských práv, v dnešní době Komisař pro lidská práva, *Martin Herzán*. Kniha je v necenzurované podobě uvedena v „**PŘÍLOHÁCH**“ na konci posledního svazku jako **Příloha č. 15**.

Dr. **Alberto Rivera** toto propojení mezi všemi systémy světa prostřednictvím jezuitů také zjistil a to přímo osobně. Zjištění této pravdy bylo pro něho těžkým pokrmem. Vypráví:

„Když jsem se stal knězem, věřil jsem, že naleznu pravdu a pokoj v mém srdci tak, jak jsem slíbil své matce. Místo toho jsem se stal ubožákem. Čím víc jsem postupoval v jezuitském řádu, tím více zkaženosti jsem v této instituci pozoroval.

Byl jsem pozván k účasti na černé mši podávané nejvyššími jezuitů v Monstery v severní části Španělska. Když jsem poklekl k políbení prstenu tohoto hodnostáře, spatřil jsem symbol na tomto prstenu, jehož vlivem mi ztuhla krev. Byl to symbol zednářů. Věc, kterou jsem nenáviděl a o níž mi bylo řečeno, abych proti ní bojoval.

*Všechno se mi zhroutilo. Narazil jsem přímo na černého papeže – jezuitského generála, který hýbe Vatikánem v Římě a působí v zákulisí. On byl také zednářem a členem komunistické strany Španělska. Zatočila se mi hlava, když jsem objevil jezuitského generála, majícího těsné spojení s ilumináty v Londýně. Je to tvrdý pokrm. Několik týdnů jsem byl nemocen. V zákulisí se spojovalo a kloubilo úplně všechno, proti čemu jsem byl určen, abych bojoval.“ (**Alberto Rivera: Alberto, Part I., str. 24**).*

Novým směrem jezuitů není tedy jenom propojení se všemi současnými politickými systémy, ale jejich vedení k myšlenkám hnutí *New Age*. Skrze toto hnutí pak úplná likvidace těchto systémů nebo přeformování do nových. Konečným cílem je univerzální splynutí do jednoho balíku, který by byl vlastnictvím luciferiánů, neboli tajných jezuitských špiček.

Není možné, aby nám uniklo, že zákulisí celé této politické transakce vytváří spiritismus. *Ilumináti* kromě toho, že to byli a jsou *nacisté, komunisté, socialisté, teroristé a revolucionáři*, jsou hlavně *černí mágové, astrologové a satanisté*. Dodnes tajně uctívají temné d'ábelské síly a vědomě se klaní samotnému d'áblu. Hudební skupiny jako **Black Sabbath, Kiss, Led Zeppelin, Deep Purple**, všechny soudobé skupiny hudebního proudu **Heavy Metal** a další, kteří vědomě vzývají na pódiu *satana* a své desky *satana* zasvěcují a křtí je svou krví, jsou malou předehrou k těmto spiritistickým vládcům a malou ukázkou v jejich uctívání *satana*.

Ilumináti se snaží vlivem *spiritistického* pozadí a prostřednictvím hnutí *New Age* spojit evropskou a americkou kulturu a propojit je se všemi východními náboženskými směry. Je to z toho důvodu, že tato východní náboženství uctívají slunce, měsíc a hvězdy pod různými jmény bohů a *spiritistické síly* jsou *nejúčinnější a nejsilnější* právě při uctívání těchto východních bohů. Proto *New Age* propaguje spojení s východním náboženstvím a všechno, co s tím souvisí, se snaží naroubovat na křesťanskou kulturu západního světa. Jsme proto svědky šířící se *esoterické hudby, východního způsobu meditace, propagování jógy, hathajógy, východního způsobu životosprávy, relaxace, východního způsobu myšlení* apod. Vstřícnou náruč, ač se to zdá naprosto neuvěřitelné, nachází hnutí *New Age* právě ve Vatikánu:

V »Nostra Aetate« z Druhého vatikánského koncilu bylo uvedeno: »Různá náboženství se snaží reagovat na to, jak lidstvo hledá definitivní vysvětlení stvoření a význam lidského putování životem. Katolická církev přijímá pravdu a dobro, které se nachází v těchto náboženstvích, a vidí v tom odraz Pravdy Krista, kterého hlásá jako 'cestu, pravdu a život'. Chce udělat všechno možné, aby spolupracovala s jinými věřícími na zachování všeho, co je dobré v jejich náboženstvích a kulturách.«

*Všudypřítomné hnutí New Age, které vyšlo otevřeně najevo v roce 1975, také pomáhá spojit světová náboženství, a to zvláště tím, jak Západ přijímá hinduistické a buddhistické myšlení a zvyky. Římskokatolická církev dělá v tomto směru hodně tím, že urychluje svou strategii pro ekumenickou a náboženskou spolupráci. Například celé jedno vydání časopisu *The Catholic World* z května/června 1990 bylo věnováno buddhismu. Byly tam články jako např. 'Ctihodný Budha jako křesťanský svatý' a květnatý životopis 'Jeho svatosti Dalajlámy'. O tibetském buddhistovi bylo napsáno, že »je často v kontaktu s katolickými vůdci, včetně 'svého starého přítele', Jana Pavla II., se kterým se setkal nejméně pětkrát, a Pavla VI., se kterým měl dvě setkání. Současný papež ho podporuje jako 'velkého duchovního vůdce'. Stejně jako Matka Tereza a Lech Walesa i Dalajláma je nositel Nobelovy ceny míru. Při uváděcím obřadu byl nazván: 'svatý, láskyplná sláva, mocný v řeči, výjimečného rozumu, absolutní moudrosti, držící učení, oceán'.« (Chambers Encyclopedia: sv. 13, str. 621).*

Když to vše uvážíme, je pro nás poučením pamatovat, že na první konferenci Parlamentu světových náboženství v Chicagu v roce 1892 byla stanovena vize věhlasného východního mystika Swami Vivekananda o 'společnosti sestávající ze západní vědy, socialismu a indiánské duchovnosti'. Druhý Parlament světových náboženství se konal v roce 1992 ve Chrámu porozumění, v 'duchovní organizaci spojených národů' ve Washingtonu D.C. mohl oslavovat blížící se naplnění Vivekanandova proroctví.

*V roce 1981 mluvil papež o tom, jaké zvláštní místo udílí Řím východním náboženstvím. Prohlásil: 'Musí se najít cesty, aby se stal dialog se všemi náboženstvími realitou všude, ale zejména v Asii, kolébce starodávných kultur a náboženství'. Přesně za devět let potom předpověděl, že nová injekce života pro Církev v dalších několika letech by měla přijít z Východu. Stejně tak jako návštěvníci kostelů při uctívání římskokatolických obřadů hledí i papež směrem na Východ. Při letu nad Moskvou (což bylo papežství dovoleno poprvé po více než 85 letech) prý papež na své cestě do Soulu prohlásil: 'Lux ex Oriente. V Evropě bude nový náboženský život z Východu'..“ (Michael de Semlyen: *All Roads Lead to Rome?*; Dorchester House Publications, GB, 1993, str. 94–95).*

*Východní náboženské směry se v římskokatolickém prostředí cítí již „jako doma“. Eku-
menismus je služkou a prodlouženou rukou hnutí New Age. Pravidelná setkání a společné meditace se staly již zcela běžnou záležitostí: „Mezináboženský dialog 2004 V odsvěceném kostele svaté Anny v Praze pořádala 1. prosince Nadace Forum 2000 spolu s Nadací Víze 2004 již osmý ročník diskusního setkání s meditací – Mezináboženský dialog 2004. Tentokrát se jeho účastníci zabývali především třemi hlavními tematickými okruhy: náboženství a politika, místo náboženství v sekulární společnosti a vztah islámu a Západu. Akci moderoval katolický kněz Tomáš Halík, ...setkání se mj. zúčastnili Mohamed Abbas, předseda Muslimské unie, rabín Samuel Abramson, vedoucí rabinátu Pražské židovské obce, Ernst Ludwig Ehrlich, tajemník Rady křesťanů a Židů ve Švýcarsku, Kakuhan Enami z japonského buddhistického kláštera, Józef Życiński, lublinský arcibiskup a bývalý člen Papežské rady pro kulturu a další. Akce skončila společnou meditací spojenou se čtením z buddhistických textů, Koránu, Tóry a Nového zákona a symbolickým zapálením svící představiteli jednotlivých náboženství.“ (Katolický týdeník, číslo 50, 7.–13. prosince 2004, ročník XV., str. 5).*

*O tom, jak je východní náboženství silně působivé hovoří například článek **Sri Chinmoy – člověk míru / síla míru** v časopise *Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna*; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 6, 17–19. Z reportáže je zřetelně vidět, jaké lidi si hnutí New Age vybírá k šíření svých myšlenek. Matka Tereza i Sri Chinmoy právě pocházejí z Východu.*

Ve článku je ukázáno, jak má tento jogín se svou okultní metodou rozjímání otevřené dveře nejen u *Václava Havla* (stejně jako další *okultista* a *spiritista Dalajláma* a jemu podobní), nejen u *Michaila* a *Raisy Gorbačovových*, nejen u papeže *Jana Pavla II.*, u *Dalajlámy*, u organizátorů pražského běhu míru, ale i na půdě *OSN* nebo v *britském parlamentu*!

Jak při takových setkáních působí? „*Třikrát zpívá AUM. Pak je ticho. V hlubokém transu jogín nechává svůj pohled putovat hledištěm, a když se dívá jednomu za druhým do očí, vypadá to, že vzduch má zvuk, přestože je napjaté ticho. »Něco v tom určitě je«, píše reportér Mc-Morrow z New York Daily News. Co vlastně Sri Chinmoy dělá, když tam stojí v tichu se sepjatýma rukama? »Snáším dolů nekonečný mír, světlo, blaženost (povšimněme si zde souvislosti s římskokatolickou mší, která snáší také dolů – Krista, to je světlo, pokoj a lásku – aby ho kněz znovu poranil a ukřižoval!) a každý, kdo je přítomen, přijímá tyto kvality podle vlastní schopnosti«, vysvětluje Sri Chinmoy. (Je to úplně stejné jako při katolické mši – i zde výsledek závisí na připravenosti duše, ovšem ve zpovědnici.) »Pln inspirace se vracím ke své práci a pak všechno, co skutečně potřebuji, ke mně přichází samo, takže mohu dosáhnout za jeden den s úsměvem to, co mi jinak trvá týdny nervózního snažení«, popisuje jeden pracovník OSN to, co získal z této chvíle.*

Sri Chinmoy byl také pozván, aby vedl tiché meditace a modlitby pro mír v Kongresu ve Washingtonu a v britském Parlamentu v Londýně. ...Leonard Bernstein po chvíli tiché meditace se Sri Chinmoyem a po poslechu jeho hudby řekl: »Jaká je síla v hudbě tohoto člověka! Můj hudební duch je hluboce dojat. Mohu jen doufat, že se jednoho dne možná zúčastním této vesmírné fontány klidu a hluboké energie, ve které on pobývá.«

Ano, *spiritistické okultní síly* se dovedou maskovat klidem a nebývalou energií. Dovedou se maskovat za slova míru, uklidnění, dobra, lásky, vesmírné pohody, blažeností, za světlo sesílané shůry, za morální a duchovní hodnoty, tolerance, porozumění apod. Stále jsou to však tytéž síly, které spolupracují s každým nebiblickým náboženstvím (viz například zjevení Panny Marie nebo okultní spolupráce jezuitů s duchovním podsvětím a s vědou, jak je to popisováno níže).

Okultní síly si používají i tohoto *Sri Chinmoye*. „*K jeho obdivovatelům patří i matka Tereza z Kalkaty. Řekla o tomto jogínovi, že je to »dobrý člověk, který chce v druhém vzbudit dobro.«*

I tato žena je agentkou *New Age*, stejně tak jako *Dalajláma*, papež *Jan Pavel II.*, *Javier Perez de Cuellar*, olympionik *Carl Lewis*, mnoho humanistů, hudebních skladatelů, zpěváků, textařů, ale i prezidentů a politiků. Všichni tito lidé jsou východním náboženstvím zasaženi. Aniž si to uvědomují, slouží nevědomky mnohem vyšším zájmům, než jejich vlastní politický obzor stačí vůbec pojmout. V pozadí za tímto vyšším zájmem, jak ještě několikrát uvidíme, je *Vatikán* a řád jezuitů.

45.16 Tajemství a zákulisí Evropské unie – svaté Říše evropské

Existuje opravdu jen málo lidí v našem 21. století, kteří znají pravý, skutečný původ *Evropské unie*. Dnes už téměř nikdo neví, že jde původně o *římskokatolický projekt* mající své počátky ve *svaté Říši římské*, která měla být první *Evropskou unií* založené na *sjednání Evropy do jedné jediné říše duchovně, hospodářsky a vojensky podřízené papeži prostřednictvím spolehlivých, římskokatolických vladařů*.

A pokaždé, když se světové evropské mocnosti rozpadly na drobné státy i přes všechny snahy o dokonalé propojení papežským „tmelem“ autority a moci *Říma*, znovu a znovu vystávaly tendence Svaté stolice uskutečnit a tak naplnit vlastní sen o světové římskokatolické říši. Nejdříve v *Evropě*, potom s připojením evropské části bývalého SSSR, pak s připojením *Blízkého Východu* včetně *Izraele*, potom s připojením všech středo- a východoasijských států, potom s připojením afrického a australského kontinentu a *Kanady*, potom s připojením *Latinské Ameriky* a *Střední Ameriky* a nakonec s připojením *USA* a všech ostrovů.

Jaké štěstí, že se tento světovládný projekt papežství pokaždé pokazí již v samotné *Evropě*! Vzpomeňme na jakékoliv snahy o sjednocení *Evropy* například za *Karla Velikého* v 8. století, za *Otty I.* v 10. století, za *Napoleona* či za *Hitlera*. Pokaždé se zdá, že evropské státy budou poslušny a že papežský „tmel“ autority a moci *Říma* bude pevně držet jednotlivé střípky celoevropského kontinentu dohromady. Leč marně i přesto, že uměle slepená *Evropská unie* pokaždé kratší dobu vydržela a nebýt těch několika málo „náhodných“ zásahů zvenčí, jistě by si *Vatikán* až do dnešní doby mnul ruce nad tím, jak pevně a mocně drží opratě všech vlád ve všech evropských a ostatních zemích neboli ve své římskokatolické *Evropské unii* a nakonec i v *Celosvětovém domě*.

Z historického hlediska zatím tedy zůstalo jen u papežského snu. Nicméně pokaždé, když se Svatá stolice probudí a začne realizovat svůj sen, stává se situace velmi nebezpečnou, ač si to zprvu nikdo neuvědomuje. Stačí si jen povšimnout, jak takový papežský projekt v dějinách vždy skončil. Nebylo pokaždé na jeho konci válečné či revoluční krveprolití, nové politické uspořádání a nové uskupení států v *Evropě*?

Neměly bychom být k otáce *Evropské unie* apatičtí, laxní a povrchní. Zvláště, když se tento hrůzostrašný projekt uskutečňuje přímo před našima očima. Ano, válka skončila, ekonomika evropských zemí se vzpamatovala, *Německo* zesílilo s požehnáním římské stolice do nebývalé „krásy“ a stalo se jednou z nejmocnějších evropských zemí. Ale to všechno nás nesmělo uklébat do klidu. Právě tato situace byla nejvhodnější, aby se znovu mohl spustit ten prastarý projekt na světovládnou moc římského pontifa. Pochopitelně, že napřed v *Evropě*.

V prvním kroku musel *Vatikán* navázat spolupráci s *USA* a s jeho pomocí podporovat západní evropské státy, aby se po válce co nejrychleji vzpamatovaly. Současně musel svojí politikou neustále oslabovat země *Východního bloku* a ekonomicky tlačit *Moskvu* k co největším zbytečným výdajům, zvláště na poli mezinárodní bezpečnosti a soutěže ve zbrojení s *USA*.

K provedení svého plánu nyní *Vatikán* ovšem zvolil jiné zbraně. Zjistil, že „*křížovým tažením na Východ*“, to jest „*misí*“ svých vojáků ve víře, kterou sám hrdě nazýval „*křížovou výpravou proti bolševikům*“ (*J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 91*) s „*dobře nabroušeným německým mečem*“ v ruce (*Mein Kampf, kap. 14, část II. + kap. 4, část I.*) nic nezmůže. Národy se vzchopily k tvrdé odvetě a necelých sedm let trvání „*tisícileté Třetí říše*“ skončilo totálním nezdarem.

Myslíme si, že tato druhá světová válka s *Evropskou unií* nijak nesouvisí? Jistěže souvisí! Obě světové války byly totiž způsobeny snahou zrealizovat plán na *sjednocení Evropy*. A v případě druhé světové války dokonce nacisté otevřeně do světa hlásali myšlenku *Evropy sjednocené* do „*Třetí říše*“. I britský historik a politolog *John Laughland* v knize *Znečištěný pramen* jednoznačně a přesvědčivě dokumentuje, že idea o *Evropské unii* neboli o *sjednocené Evropě* současných „*stavitelů Evropského domu*“ se až nápadně shoduje s nacistickými myšlenkami o *jednotné Evropě* a o „*společném evropském osudu*“ ve „*Třetí říši*“. I v knize „*Mein Kampf*“ najdeme dostatek materiálu potvrzujícího, že idea dnešních katolických politiků o *Evropské unii* s římskokatolickou vládou v čele vykazuje velmi podobnou shodu s nacistickou

ideou „*Třetí říše*“ s vládou katolického německého národa – „vládou jedné německé krve“ po celé Evropě a následně po celém světě.

Nicméně sama historie nám dosvědčuje, jak obě války skončily. Proto Vatikán nyní zvolil taktiku studené války podloženou argumenty atomových zbraní a argumenty dokonalé špiónážní techniky a taktiku ekonomické války podloženou argumenty západních měn oproti východním a argumenty vysávajícího zbrojení.

A proč to všechno Jan XXIII. a následující papežové zrealizovaly? Odpověď je zcela jednoduchá. Vatikánský drak papežství již během druhé světové války rozhodl a naplánoval, že ať dopadne válka jakkoli, bude ve svém projektu pokračovat, ať to stojí, co to stojí.

Ve 20. století proto o *Evropské unii* hovoří již papež Pius XII., který pro další papežské následovníky, své kolegy, vydává jasný program do budoucího období. Jeho plán je tak dokonalý, že je doslova harmonogramem pamatujícím na všechny důležité body. Jeho naléhání na co nejrychlejší realizaci je ve světle toho, co jsme si předtím pověděli, více než pochopitelné:

„Nikdo nepochybuje o tom, že při vytváření Evropské unie mohou vyvstat veliké těžkosti. Někdo může namítat, že pro dosažení tohoto cíle a jeho akceptování všemi národy Evropy v psychologickém rozměru bude nevyhnutelné počkat, abychom se všichni odpoutali od událostí poslední války. Není možné však čekat. Pokud nám skutečně záleží na tom, aby tato unie splnila svůj účel a pokud toužíme, aby plodným způsobem pomohla věci svobody a evropského smíření, věci hospodářského míru a celosvětové politiky, je nejvyšší čas, aby se unie stala skutečností. Některí si dokonce kladou otázku, zda již není pozdě.“ (Pius XII., projev na kongresu Evropské unie federalistů, Řím, 11. listopadu 1948; Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80-86345-27-0).

Sám papež Pius XII. má eminentní zájem na uvedení *Evropské unie* do života! Pročpak asi?

Naléhání Pia XII. na integraci Evropy vedlo k tomu, že se urychleně „usmířilo“ Německo s Francií. Ta má vůči římské stolici totiž co odčinit! Je proto rozhodnuto, že bude Německu pomáhat a navíc má před světem nést obvinění z toho, že v letech 1870 až 1945 byly prý její vinou, totiž nepřátelstvím k Německu, rozpoutány tři světové války, které „zblátily“ Německo a ostatní státy v Evropě. Toto křivé a nespravedlivé ideologické vysvětlení „ochuzení Německa a Evropy“ nevyšlo odnikud jinud než z vatikánských komnat. Řím potřebuje obětího beránka, aby mohl zdůvodnit potencionální možnost rozpoutání nové války v Evropě a udržet tak lidi v atmosféře nejistoty a strachu z případného nového konfliktu. Ke spolku Německo – Francie se posléze logicky přidává také Itálie, země papežské stolice.

Ještě pod dohledem Pia XII. se rozjela evropská integrace. Pod vedením jezuitů: německého kancléře Konráda Adenauera, francouzského ministra zahraničí Roberta Schumanna a italského politika Alcida de Gasperiho dospívá Evropa do celku *Evropského společenství* – „ES“ (o Unii v dnešní podobě se píše až v souvislosti s rokem 1992, kdy byla podepsána v Maastrichtu smlouva o *Evropské unii*).

Tito tři jezuitští politikové, přišli podle římskokatolického tisku, „s myšlenkou, že pouze úzká spolupráce mezi zeměmi Evropy, může Evropu od příštích válek zachránit. Tato myšlenka byla velmi podporovaná Američany. Zvláště Robert Schumann měl svou zkušenost. Jako rodák z Alsaska–Lotrinska byl za svého života německým i francouzským občanem podle toho, která země Alsasko zrovna okupovala. Věděl, že další válka mezi Francií a Německem by byla svobodné Evropě osudná. O tom, že idea tří velkých osobností evropské politiky – Adenauera, de Gasperiho a Schumanna – byla požehnáním pro Evropu, svědčí dnešní úspěch Unie i častá

setkání francouzských a německých představitelů. ...Adenauerova a Schumannova myšlenka byla tedy správná. I proto například katolická církev usiluje o svatořečení Roberta Schumanna a Alcida de Gasperiho.“ (**Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž**).

A nejen tyto dva jezuitské politiky, ale v současné době i samotného jezuitského papeže Pia XII. Z jeho „jasnozřivého“ harmonogramu pro vybudování nové *svaté Říše evropské*, to je *Evropské unie*, čerpá Vatikán a evropští jezuitští politikové dodnes (rok 2005). To si přece zasluhuje nebeskou síň slávy!

Kancelář Německé spolkové republiky a potom i Spolkové republiky Německo v letech 1982 až 1998, Helmut Kohl, o římském katolíkově R. Schumannovi prohlásil: „Křesťanská víra se stala duchovním rámcem Roberta Schumanna a zůstala jím po celou dobu jeho života. Pro Schumanna jako politika a věřícího se demokracie a křesťanství vzájemně prolínaly. Demokratický stát mohl podle něj fungovat pouze tehdy, pokud nepodceňoval křesťanské principy. Sjednocení Evropy chápal jako možnost integrace různých kultur k jednomu společnému křesťanskému základu.“ (**Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž**).

Tuto zprávu musíme správně dekodovat! Výrazy kancléře Helmuta Kohla, silně praktikujícího římského katolíka, papežova přítele a věrného dítěte Vatikánu jsou záměrně zevšeobecněna, aby jeho slova byli ochotni přijmout i jinověrci. Skutečný význam jeho slov je následující: Křesťanská víra zde není ničím jiným než římskokatolickou ideologií. Demokracií se zde nemyslí pravá pluralitní, svobodná demokracie, ale pouze takový systém, který se aktivně podílí na katolizaci společnosti, aktivně pomáhá při zavedení a udržování římskokatolické moci a aktivně spolupracuje s Vatikánem na realizaci římskokatolického snu o duchovní a posléze i časné nadvládě papežství. Jedná se zde o římskokatolickou demokracii. Křesťanskými principy jsou zde římskokatolická dogmata a doktríny, křesťanstvím je zde římskokatolická víra a křesťanským základem je zde sama římskokatolická církev se svým papežstvím v Římě a učením katechismu. Po dosazení těchto pravých významů slov se nám odhaluje jasný římskokatolický Schumannův profil a jeho snaha o katolizaci Evropy. (O záměrné záměně výrazů tak, aby prvotní zprávu přijali i lidé nevěřící nebo věřící nekatolických vyznání, bude více řečeno v sedmém a zvláště v osmém svazku **TDJ**.)

O politikovi, „*velkém křesťanovi, prorokovi nové doby a kandidátovi blahořečení... svatý dnešních dnů*“ (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, **článek: Robert Schuman a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů, listopad/prosinec, 2001**) a „*otci Evropské unie*“ neboli „*Montánní unie*“ (www.csi-cr.cz...) Robertu Schumanovi můžeme v roce 2003 číst další jasné svědectví:

„*Brusel (Od našeho zpravodaje) – Kříže, rožně, lámací kola a meče patří na vyobrazeních křesťanských světců k běžné »výbavě«. Pokud se však svatým stane i »otec Evropy« Robert Schuman, vystačí s jedním papírem v ruce: se svou deklarací, která vytvořila základ pro nynější Evropskou unii. A stát se to může. Čtyřicet let od své smrti v září 1963 je tento Lucemburčan, Němec, Francouz, Alsasan a Evropan na nejlepší cestě k blahořečení, což je poslední stupeň před svatořečením. Možná, že do vatikánských seznamů blahoslavených přibude jeho jméno záhy, snad už po skončení tohoto roku. V létě 1940 by asi nikdo neřekl, že oddaný katolík Schuman má vůbec šanci stát se svatým. Právě odhlasoval zákony, které pohřbívaly Francouzskou republiku a dávaly všechnu moc profašistickému režimu maršála Pétaina. Předtím působil několik týdnů jako ministr první Pétainovy vlády. Jen o dva roky dříve, v době mnichovské krize, vynaložil všechny síly na podporu dohody s Hitlerem. Jako právník dokazoval, že Francie nemá vůči Československu vlastně žádné vojenské závazky (i když je měla).*

Toleroval fašistický režim

Katoličtí politici jako Schuman měli ve třicátých letech sklon tolerovat fašistické režimy a doufat v dohodu s nimi. Tehdy vystupoval fašismus jako »režim zítřka«, který odstraní slabiny demokracie a postaví pevnou hráz proti bolševismu. O to horší pak bylo poválečné vystřízlivění uprostřed válečných trosek a mezi hromadami mrtvol. U Schumana začalo toto »probouzení« už za války: dva roky okupace strávil v nacistickém vězení, po útěku z něj se pak léta skrýval. Pro své předválečné chování měl však Schuman pádný důvod: svůj původ. Narodil se v Lucembursku, vystudoval v Německu a do jeho armády byl povolán za 1. světové války. Po jejím skončení se stal politikem ve vítězné Francii. Jeho státní příslušnosti se měnily, ale jedno zůstávalo: vazba na zemi otců, na Alsasko. Tato oblast změnila jen během jeho života svou státní příslušnost hned třikrát. Zdejší lidé se pokaždé museli nějak přizpůsobit novému režimu. Usmíření či dohoda mezi Francií a Německem se jevila jako jediná cesta, jak zastavit tento kolotoč neustálých územních změn. Příležitost k tomu dostal Schuman po roce 1945, kdy působil jako ministr zahraničí a premiér Francie. Pět let po válce, kdy lid ještě tížily strašlivé vzpomínky na nedávnou minulost, navrhl první krok k překonání válečné minulosti Evropy – převedení kontroly nad zdroji uhlí a oceli pod mezinárodní správu. Bez těchto surovin totiž nikdo nemohl zahájit přípravu na válku.

Poslušná ruka Vatikánu?

Už Schumanův politický partner, německý kancléř Konrád Adenauer, tvrdil, že »je to svatý člověk«. Politici odpůrci to viděli jinak: každodenní účast na mši, na niž si Schuman potrpěl i jako čelný politik, byla pro ně důkazem, že tento muž je spíše poslušná ruka Vatikánu než »Francouz srdcem«, za nějž se rád označoval. Nebyl tak docela tím ani tím: byl to člověk se svou vírou a tu se snažil uplatnit i v politickém životě. Pravda, když mu při autohavárii zahynula matka, chtěl se stát knězem a oddělit se od světa. Avšak přátelé jej od toho odradili s tím, že »světci dvacátého století nosí světský šat« a musí se podílet i na světských věcech. Právě to na něm často vyzvedával nynější papež Jan Pavel II., který jej považuje za příklad křesťana zapojeného v politickém životě. Ze tří křesťanskodemokratických tvůrců dnešní spojené Evropy postoupil Schuman ve Vatikánu zatím nejdál. O blahořečení se však uvažuje i u Konráda Adenauera a u poválečného italského premiéra Alcida de Gasperiho. »Technická« Evropská unie by tak mohla za pár let získat hned celou svatou či alespoň blahoslavenou trojici.“ (*Mladá fronta DNES*, 8.9.2003, článek: *Otec Evropské unie je na nejlepší cestě k blahořečení*, str. 10).

Schumannova představa o novém evropském domě bez hranic jednoznačně koresponduje se sociálním učením církve, což potvrzují i katolické zdroje: „Při setkávání však budeme také narážet na hranice, ale Schumann vidí hranice pozitivně: »Politické hranice byly výsledkem historického a etnického vývoje, dlouhodobého úsilí po národní jednotě. Nikdo jistě nemá v úmyslu je odstranit. Dříve se měnily násilným dobytím nebo výnosnými sňatky. Dnes stačí, když je znehodnotíme. Naše evropské hranice by měly stále méně omezovat výměnu myšlenek, osob i zboží. Nad zastaralým nacionalismem má v budoucnosti stát pocit solidarity národů. Zásadou nacionalismů bylo, že daly státům tradici a solidní vnitřní strukturu. Na těchto starých základech musí být vystavěn nový dům – nová Evropa. Nadstátní musí spočívat na národním základu.« Tato slova obsahují myšlenky sociálního učení církve o solidaritě, subsidiaritě a svobodě při současném zdůraznění vzájemné odpovědnosti a závazku pomoci slabšímu.“ (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, článek: *Robert Schumann a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů, prosinec, 2001*).

„Robert Schumann se nestal slavným proto, že měl velké myšlenky, ale proto, že svůj život žil podle křesťanských ideálů. Když **Hans August Lückner**, poslanec Evropského parlamentu a přítel Roberta Schumanna, byl v procesu blahořečení dotázán, zda by ho považoval za hodna

blahořečení, i kdyby nebyl velkým politikem a státníkem, odpověděl: »Tato otázka mě poněkud překvapuje, protože jsem nikdy nepomyslel na to, že bych měl Roberta Schumanna posuzovat jednou jako křesťana a po druhé jako politika. Robert Schumann je pro mne synonymem integrované osobnosti. Často jsem vedle něho klečel v kostele...při různých zasedáních organizoval vždy bohoslužby a chodil denně na mši. sv. Viděl jsem, jak se modlí, jak niterně prožívá eucharistii, jak přistupuje ke stolu Páně...« Robert Schumann žil pro své ideály, když dále vedl skromný způsob života, jezdil vlakem druhou třídou, i když toho už dávno neměl zapotřebí. Vyhledával Boží přítomnost, když aranžoval slavnostní zahájení bohoslužeb i tiché mše během zasedání.

V roce 1958 došlo k volbě prezidenta Evropského parlamentu. Když předsedající vyslovil Schumannovo jméno, zvedl se celý parlament a nepřetržitě tleskal plných pět minut. Tehdy se **Gaetano Martino**, pozdější italský ministr zahraničí, obrátil na předsedajícího: »Pane předsedo, volba je zbytečná, touto aklamací vyslovil Evropský parlament obdiv Robertu Schumannovi a jasně řekl, že je nejen naším prvním prezidentem, ale i 'otcem Evropy'!«

Romano Guardini o Robertu Schumannovi řekl: »Každý člověk na tomto světě má úlohu, kterou má plnit s nejlepším vědomím a svědomím. Ale jsou úkoly, které čekají na toho, kdo se plně podřídí Boží vůli a ze všech sil se snaží uskutečnit to, co je mu uloženo«. A takovým člověkem byl Robert Schumann, skutečný svatý dnešních dnů.“ (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, článek: **Robert Schumann a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů**).

O římskokatolických základech Evropské unie a o jednoznačném vlivu římskokatolického sociálního hnutí na sjednocovací proces v Evropě píše i římskokatolická periodika v USA: „Před koncem dubna 1990 se dvanáct národů EHS (Evropského hospodářského společenství) pod vedením prezidenta Françoise Mitterranda z Francie a kancléře Helmuta Kohla vydalo na cestu směrem k politické unii. Jejich cílem je do roku 1993 sjednotit společnou zahraniční a bezpečnostní politiku. Kdyby se to podařilo dokončit, byly by národy EHS přivedeny k politické jednotě. Takové byly cíle prvních architektů EHS. Ale jen někteří věřili, že je to reálné. I když Velká Británie, Dánsko a Portugalsko projeví výhrady a nezájem o tento směr, nestačilo to na potlačení nadšení většiny národů. (Washington Post, 29. dubna 1990).

Vydavatel římskokatolických novin Sunday Telegraph, Peregrine Worsthorne, popisuje Jacquesa Delorse jako člověka »ze silně katolické francouzské rodiny, která příslušela k sociálnímu katolicismu, který je nepřátelský k individualistickému kapitalismu anglicky mluvících zemí.« (Sunday Telegraph, 6. ledna 1991). Podle Delorse, který oslovil plenární shromáždění francouzských katolických biskupů v Lurdách v říjnu 1989, následuje (dobíhá) socialismus hned za katolicismem.

Jacques Delors je produktem katolického sociálního hnutí stejně jako německý kancléř Helmut Kohl, dřívější italský prezident Andreotti, španělský premiér Felipe Gonzales a bývalý polský premiér Tadeusz Mazowiecki. Katolické sociální hnutí věří, že neexistuje žádný vznešenější úkol, než sjednocení našeho kontinentu. Holandský premiér Ruud Lubbers, oddaný katolík, který navštěvoval jezuitskou kolej, je tvůrcem Maastrichtské smlouvy o politické unii (Catholic Herald, 13. listopadu 1992). Lubbers úzce spolupracuje se svým kolegou, federalistou Jacquesem Delorem, který má také jezuitské vzdělání, na rozpracování Maastrichtské smlouvy, aniž by se dal odradit narůstající nedůvěrou evropských národů vůči této smlouvě. V Británii nás nejvíce sváděly články na jedné straně vyzývající k neúčasti a na druhé straně chválící zisk z podpůrných programů (ze subsidiarit). Politické zřízení Británie bylo rozpolcené. Podpůrné programy jsou výhradně jezuitským plánem, a jsou zformovány proto, aby měly význam pro co nejvíce lidí. V Maastrichtské dohodě na podpůrné programy neexistuje

žádná definice. Budou pokaždé znamenat to, co si lidé budou přát, aby znamenaly, a to především u těch, kteří jsou u moci. (Pod pláštěm podpůrných programů budou tedy ti, kteří jsou u moci provádět cokoli, co se jim zlíbí a navíc legálně. Jak chytré! – pozn. autorů) Skutečnost, že nebyly podpůrné programy přímo zavrženy, odráží naneštěstí nerozhodnost a nedostatek státotvorné schopnosti britské vlády.

Novinový sloupek Peterborougha v *Daily Telegraphu* ze 14. října 1989 ukazuje na to, že tehdejší kancléř John Major uprostřed strachu Británie, že jí budoucí monetární strategie (strategie jednotné měny) obejde, požadoval, že bude utvářet evropskou agendu. »Hodně si zahrával s podpůrnými programy (se subsidiaritou). Mylně jsem se domníval, že toto neo-hrabané, ošklivé slovo je další součástí nově vytvořeného eurožargonu, ale jeden katolický přítel mi řekl, že ve skutečnosti se jedná už o zavedený vatikánský výraz, který poprvé použil Pius XI. v roce 1931 v encyklice: *Quadragesimo Anno* (společné dílo rakouských a německých jezuitů – pozn. autorů). Z původu tohoto slova subsidiarity může vzniknout podezření, že evropské společenství je prostě jen znovu obnovená svatá Říše římská.«

Peregrine Worsthorne dospěl ke stejnému závěru. V srpnu 1991 nadepsal jeden z hlavních článků *Sunday Telegraphu* titulkem: »TAK TEDY SVATÁ ŘÍŠE ŘÍMSKÁ?«. Worsthorne popsal Jana Pavla II. jako »toho nejpolitictějšího papeže moderních dob.« Právě v pohybu směrem k federalizaci evropského společného trhu spolu s nadcházejícím členstvím východoevropských zemí stejně jako ve zmatku Sovětského svazu může papež vidět tu největší příležitost na rozšíření katolické politické moci od pádu Napoleona neboli od protireformace. ...Jestliže evropský federalismus zvítězí, stane se evropské společenství skutečnou říší. Bude jí chybět císař, ale bude mít papeže! Je těžké si nemyslet, že by takto Wojtyła neuvažoval.«

Papežství se může podařit víc než jen oživení staré svaté Říše římské. Jak dokládá profesor Malachi Martin: »Papežství je nejlépe situováno k tomu, aby řídilo jakoukoliv světovou vládu, která se může objevit.« »Jestliže zítra nebo příští týden nějakým nenadálým zázrakem vznikne jedna celosvětová vláda, římskokatolická církev bude jednat samostatně... a jako první se stane plně zrealizovanou, aktivní a naprosto nezávislou geopolitickou mocností v současné světové aréně. I papež je definován jako celosvětový, první plně kvalifikovaný geopolitický vůdce.«

...Gibraltarská mince o hodnotě 20 liber, která připomíná minci, která je v oběhu v Británii, má na sobě obraz Panny Marie s dítětem a okolo této rytiny je nápis: »Naše paní Evropy«. Budoucí mince, které se pro sjednocenou Evropu plánují, budou ECU, které *Sunday Telegraph* popisuje jako »EKUmenickou minci«. Tři ze čtyř mincí vyražených v Belgii nesou rytinu historických hlav Evropy, která byla sjednocena jako svatá Říše římská, a to jmenovitě: Karel Veliký, Karel V. a habsburská císařovna z 18. století, Marie Terezie. Čtvrtá mince o hodnotě 25 ECU znázorňuje římského císaře Diocletiana, který se pokusil obnovit staré pohanské náboženství krutým pronásledováním křesťanů na začátku 4. století n.l.

Široce rozšířená publicita tlačí habsburský rod znovu do středu zájmu rakouských politických kruhů. Poslední korunní princ Otto, člen evropského parlamentu za pravé křídlo křesťanské sociální unie, který nyní žije v Bavorsku, je přesvědčen, že už svítá na den evropského »Reichu«. Mnoho konzervativních politiků a novin s velkým nákladem podporuje kampaň za zrušení tak zvaných habsburských zákonů, které brání oživení a znovuvytvoření Říše. Otto se svým synem Karlem pracuje moderními politickými způsoby na ideálech své rodiny – na nadnárodních ideálech. (*Sunday Telegraph*, 22. listopadu 1992)

Protestantská Aliance se ptá: »Proč nás nikdo neinformoval o tom, že hvězdy na evropské vlajce mají symbolizovat novou svatou Říši římskou s Marií, která symbolizuje 'Královnu Evropy'?« Evropská komise se vydává na pouť do Říma a další bruselští delegáti cestují do San-

tiaga de Compostela, aby označili jubileum Evropy. ...To jsou skutečnosti, o kterých by se lidem mělo říci. (The Reformer, leden únor, 1993).“ (Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?; Dorchester House Publications, str. 86–90).

Římskokatoličtí historikové sami otevřeně ve svém pojetí dějin Evropské unie píší, že to byli právě katoličtí politikové, kteří usilovali o Evropskou unii na bázi svaté Říše římské. Například v přednášce PhDr. Malého čteme: „... po druhé světové válce, která znamenala ještě podstatně horší utrpení než ta první, znovu ožila jakožto důsledek válečné deziluze a snahy zabránit nové strašlivé litici. Tehdy se jí chopili i politikové. 19. září 1946 Winston Churchill pronesl ve švýcarském Curichu projev, kde přímo vyzval ke vzniku Spojených států evropských. Byla provedena anketa mezi poslanci většiny evropských zemí a ta vyzněla jednoznačně ve prospěch těchto tzv. Spojených států evropských. K této ideji se přihlásili významní pováleční politikové katolické orientace jako Robert Schumann, francouzský premiér a ministr zahraničí, Konrad Adenauer, kancléř spolkové republiky Německo, tehdy tzv. západního Německa a italský premiér Alcide de Gasperi. Už zde se ovšem projeví rozdíly, protože jak Adenauer, tak de Gasperi i Robert Schumann měli na mysli Evropu postavenou na křesťanských základech. Zvláště Konrad Adenauer mnohokrát hovořil o tom, že myšlenku evropské jednoty je třeba postavit na principu bývalé Svaté říše Římské národa německého, jinak tato myšlenka nemá žádný smysl. ...Robert Schumann...byl hluboce věřícím katolíkem... jak Adenauer, tak de Gaulle už si uvědomovali určité nebezpečí, které vyplývá z tohoto čistě ekonomického chápání procesu evropské integrace a aby tomu čelili, tak se rozhodli vytvořit separátní smlouvu mezi Francií a Spolkovou republikou Německo. Symbolem toho měla být tzv. osa Paříž – Bonn z r. 1962, což bylo zpečetěno mší v remešské katedrále, již se společně účastnili jak de Gaulle, tak Adenauer. Adenauer zvláště na začátku 60. let byl velmi kritický k myšlence evropské integrace a připomínal, že pokud se nebude proces integrace vyvíjet na křesťanských základech, je odsouzen k nezdaru.“ (Přednáška – R. Malý: Proč by měl křesťan hlasovat proti vstupu do EU, <http://www.natia.cz/archiv1/204.htm>, jaro, 2004, celý text přednášky je v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 13**).

Biskup Malý jasně potvrzuje, že „otcové myšlenky sjednocené Evropy byli vzorní katolíci. Robert Schumann má být blahorečený, Konrad Adenauer nebyl pouze matrikový člen církve. De Gasperi byl též katolík.“ (<http://www.ecav.sk/info/spravodajstvo/2002/tlac-2002-06-14-c.htm>).

O římskokatolických politicích (podle Vatikánu a jeho příznivců „křesťanských politicích“) se můžeme v souvislosti s Evropskou unií dočíst i v mnoha dalších materiálech, například v samotném **Prohlášení křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie**: „Myšlenka sjednocené Evropy vznikla po 2. světové válce s cílem zabránit dalším možným válečným konfliktům jako projev vůle evropských národů a významných křesťanských politiků.“ (**Ekumenická rada církví v České republice: Prohlášení křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie, 17. února 2003, konference „Křesťané a Evropská unie“**, <http://www.ekumenickarada.cz/>).

Nebo v katolické **Kronice lidstva** zastřeně přiznávající, že papež: „už svou první návštěvou ve vlasti roku 1979 prolomil dlouholetou bariéru mezi Vatikánem a zeměmi sovětského bloku, což bylo předzvěstí nové politiky papežského státu vůči těmto zemím, založené na snaze o zabezpečení svobodného působení římsko-katolické církve v těchto zemích a v širších souvislostech na koncepci »křesťanské Evropy«.“ (**Bodo Harenberg: Kronika lidstva, Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992, str. 1009, čl.: Československo 21.–22.4.1990**).

O něco otevřenější jsou katolické noviny. Například **Katolický týdeník**, č. 24, 14.6.1998 věnuje aktivitám českých a moravských římskokatolických biskupů v Bruselu dva články. Komisař pro vnější styky *Evropské komise* se zeměmi střední a východní Evropy, Hans van den Broek, zde jasně říká:

„Velmi vítáme, že čeští biskupové přišli do Evropské komise... Církev je třeba zapojit do přípravy ČR na vstup do unie, zevrubně ji informovat, co se na obou stranách děje, jaké postupy a nástroje se používají. Významní aktéři v občanské společnosti, k nimž církev nepochybně patří, mají nezastupitelnou úlohu – informují veřejnost o svých názorech, zdůrazňují normy a hodnoty, které nás v Evropské unii spojují a zároveň jako v každém členském státě připomínají úřadům zranitelné vrstvy společnosti. Právě církev by měla upozorňovat, kde dochází k nespravedlnosti či bezpráví, apelovat na prosazení sociálních aspektů politiky.“

V jiném článku: „**Naši biskupové v Bruselu**“ v tomtéž vydání **Katolického týdeníku** se píše:

„Čeští biskupové přijeli... s jednoznačně kladným poselstvím – ano Evropské unii, ano členství ČR v ní, usilujeme však nejen o ekonomickou a politickou, ale i duchovní integraci. »Vedle ekonomického sjednocení vidíme potřebu duchovní jednoty mezi námi. Kladli jsme otázku, kdo to má dělat, neboť to není v popisu práce států. A dospívalo se k závěru, že by zde mělo docházet ke spolupráci církví a církve by měly tuto službu plnit, ... Katolická církev pro to očekává od vstupu do EU vyšší míru tolerance, stability a nadvlády práva, ale také posílení vzájemnosti a pomoci.«“

Slova o „nadvládě práva“ a „posílení vzájemnosti a pomoci“ nepatří nikomu jinému, než samotnému kardinálu M. Vlčkovi, který vedl delegaci asi devatenácti římskokatolických nejvyšších představitelů České biskupské konference. Článek současně nezapomíná připomenout, že katoličtí biskupové si upevnili představu o EU jako o „sice složitém, ale vyváženém a stabilním systému založeném na právním základě, vyrůstajícím z křesťanských tradic a ponechávajícím církvím značný prostor k působení.“ (**Katolický týdeník**, č. 24, 14. 6. 1998).

Kontrola stavu *Evropské unie* římskokatolickou církví prostřednictvím jejích biskupů je již pravidelnou záležitostí. Například ve článku „**Církev má vést v Evropě dialog**“ v „**Katolickém týdeníku**“ čteme, že „Biskupové členských zemí Evropské unie se sešli v druhé polovině listopadu v Bruselu ke svému pravidelnému zasedání. Českou biskupskou konferenci zastupoval na Komisi biskupských konferencí zemí Evropské unie (COMECE) pražský pomocný biskup Václav Malý. ...biskupové ocenili, že se do článku 52 této ústavní smlouvy podařilo vtělit, že instituce Evropské unie povedou pravidelný, transparentní a otevřený dialog s církvemi a že byla uznána právní subjektivita církví jako takových. ...toto je nejpodstatnější, čeho církve mohly dosáhnout. ...Cílem COMECE je provázet sjednocovací proces Evropy a stále připomínat, že by měl být provázen hodnotami nejen všeobecnými (spravedlnost, právo, demokracie a solidarita), ale i dalšími, jako jsou například ochota k oběti, pokora, nezištnost, čest a podobně. Zároveň je cílem COMECE podílet se na přípravě podkladů k oficiálním dokumentům Evropské unie v otázkách sociálních, bioetických, otázkách týkajících se přistěhovalců atd. Jsou to cíle dalekosáhlé, ale myslím, že už se leccos podařilo uskutečnit.“ (**Katolický týdeník**, číslo 50, 7.–13. prosince 2004, ročník XV., str. 5).

Římskokatoličtí „biskupové se s předsedou Evropské komise shodli i na tom, že je třeba hledat způsoby soustavné a neformální spolupráce evropských institucí s církví, kdy nesmí zůstat jen u proklamací a několika nahodilých setkání.“ (**Katolický týdeník**, číslo 13, 22.–28. března 2005, ročník XVI., článek: **Biskupové podporují přijetí evropské ústavy**, str. 5).

Římskokatolická církev hledá neustále další a další možnosti, jak co nejvíce obsadit ty instituce EU, které ještě nejsou pod dostatečnou kontrolou a dostatečným vlivem Říma. I když je projekt EU projektem Vatikánu, přesto se mezi instituce EU dostaly i takové, které si jdou zatím svoji vlastní, svobodnou cestou, což se například po dlouhém řečnickém a hlasovacím boji projevilo v odmítnutí zmínce o Bohu a o křesťanství v textu preambule evropské ústavy, a to díky některým „neposlušným“ poslancům evropského parlamentu a nebo ve vyloučení papežova osobního přítele a úzkého spolupracovníka s vatikánskou kurií, *Rocca Buttiglioneho*, z funkce eurokomisaře pro jeho výroky odsuzující homosexualitu a propagující systém praktikujícího katolíka. Ani zde nebylo nic jednoznačné a o toho vatikánského agenta se na půdě evropského parlamentu svedla rovněž těžká bitva. Na těchto příkladech můžeme vidět, že EU ještě není zcela pod přímým vlivem papežské stolice, nicméně doba zvratu ve prospěch římskokatolických sil je již velmi blízko.

K Evropské unii má vřelý vztah i současný papež: „*Papež k evropské ústavě: Jan Pavel II. uvedl, že jeho pocity vůči EU jsou nyní ambivalentní. »Svatý stolec podporoval Evropskou unii ještě předtím, než byla vytvořena její právní struktura a sledoval její vznik s velkým zájmem.*« řekl papež při svém rozhovoru s předsedou Evropské komise Romanem Prodim v předvečer podepsání Evropské ústavy. Ale dnes Jan Pavel II. cítí povinnost říci za křesťanské Evropany, že na vlastní dějiny nelze zapomenout – ať už bude křesťanství v evropských dokumentech připomenuto nebo ne. »Nemůžete odseknout kořeny, z nichž vyrůstáte,« řekl papež.“ (Katolický týdeník, č. 46, 9.–15. listopadu 2004, ročník XV, str. 5).

V březnu 2004 dostává papež Jan Pavel II. cenu Karla Velikého (jeden z válečných sjednocovatelů dřívější Evropské říše) jako logický důsledek vlastního snažení o spojení Evropy: „Cena Karla Velikého Janu Pavlu II. Jan Pavel II. převzal 25. března 2004 v Klementinském sále z rukou zástupců města Čáchy a Karlovy nadace jako mimořádné vyznamenání medaili Karla Velikého. Jak řekl primátor města Čáchy, Jürgen Linden, je toto vyznamenání oceněním toho, že Jan Pavel II. »vynikajícím způsobem svým životem ztělesňuje pro nás evropské hodnoty, zvláště úctu k lidské důstojnosti a svobodě, rovnosti a solidaritě a lidskému soucítění. Váš apel na přijetí zmínky o Bohu v evropské ústavě navazuje na židovsko-křesťanské tradice našeho původu a je zakořeněn v přesvědčení, že Evropa bez míru a smířčí role církve ztrácí svou tvůrčí sílu. Pouhé profánní obsahy nemohou dát lidem žádnou orientaci.«

Řečník také ocenil úsilí papeže o mezináboženský dialog s židy a muslimy, který je předpokladem pro vnitřní mír v Evropě a v našich velmi rozmanitě složených městech.

Papež v poděkování hovořil o své vysněné podobě sjednocené Evropy: »Jaká je to Evropa, kterou si dnes člověk musí vysnit? Myslím na Evropu bez sobeckých nacionalismů, ve které se národy vnímají jako životná střediska kulturního bohatství. Myslím na Evropu, ve které nejsou velké výdobytky vědy, hospodářství a sociálního pokroku zaměřeny na pustý konzumismus, nýbrž na službu lidem, kteří mají nouzi, a na solidární pomoc jiným zemím, které rovněž sledují cíl sociální jistoty.«

»Evropa, která mi tane na mysli, je politická – nebo ještě lépe – duchovní jednota, ve které křesťanští politikové všech zemí jednají s vědomím lidského bohatství, které přináší víra.« Podle vyjádření Jana Pavla II. se Svatý stolec od začátku angažoval v procesu sjednocení Evropy. Z dosavadních nositelů ceny Karla Velikého byl přítomen mezi jinými 88letý zakladatel Taizé bratr Roger.“ (Světlo 16, týdeník Matice cyrilometodějské, ročník 2004).

Těžko uvěřit tomu, že papež hovoří i za protestanty. V jeho slovech jednoznačně zaznívá římskokatolický duch vlastních zájmů v Evropě. Rouškou je zde zájem o chudé země bez sociálních jistot.

„Píše se duben 2003. Vatikán. ...Svatý otec Jan Pavel II. nás očekává na vozičku. ...»Vaše Svatosti, jak se díváte na Evropskou unii?« ptám se. »Je to dobrý projekt. Ze všeho nejvíce potřebujeme návrat ke křesťanským kořenům. To je důležitější než blahobyť. Je třeba stavět na tom, co trvá. Společně lze také vykonat více dobra. Nebojme se!« říká papež.“ (**Katolický týdeník**, č. 15, 5.–11. dubna 2005, ročník XVI, článek: *Na který zážitek s papežem nejraději vzpomínáte? – Pavel Jajtner, velvyslanec Česka ve Vatikánu, str. 3*). V papežových slovech se jedná výhradně o katolické kořeny. Nikoliv o smíšené s jinověrci.

O tom před rokem hovořil i nejvyšší český římskokatolický představitel: „Občané české republiky v »Evropském domě« ...Kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský a primas český. »Katolická církev se od samého počátku vyslovovala pro vstup České republiky do Evropské unie v duchu myšlenek Jana Pavla II. On začal po pádu komunistického systému při všech vhodných příležitostech mluvit o nutnosti sjednocení Evropy. Nevychází však (jak to dělají politici) ze situace dnešní společnosti v ekonomii a v politice, z rozvoje vědy a techniky, ale má pro své myšlenky základní křesťanskou motivaci, a tou je závěť Ježíše Krista, jeho modlitba, »aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě...« (Jan 17). Tato Ježíšova prosba odpovídá nitru a identitě člověka, který je stvořen pro vzájemnou otevřenost, sdílení, a tím i společenství. A to nejen na rovině individuální, ale i na rovině národů. Dlouhá staletí zde byla katolická církev rozestá po všech národech světa, ale přitom jednotná a univerzální. Má i svou bolestnou zkušenost s roztržením jednoty. V minulosti Evropy univerzalismus církve jistě ovlivnil i vytváření jakéhosi širokého volného politického společenství. Současný postup na tyto tehdejší snahy navazuje. Na začátku novověku toto velké evropské společenství nahradily jednotlivé národní státy. Tento vývoj měl dobrý vliv na posílení národního vědomí a individuality jednotlivých národních celků. Dnes se však společnost vrací ke snaze po jednotě, odpovídající více »znamení časů«. Také církev pro svou vlastní minulou zkušenost tyto snahy vítá a podporuje. Co konkrétně přinese tato událost pro církev? Závazek v evropské ústavě k trvalému partnerskému dialogu s církvemi může být i pro naše poměry prospěšný. Legislativa EU neupravuje žádnou normou právní vztahy církví ke státu, protože konkrétní náboženské poměry v jednotlivých evropských zemích jsou velmi různorodé a takové zásahy by mohly být po civilně-právní stránce chápány jako nevhodné vstupování do vnitřních záležitostí církví. To, co očekáváme, je větší tlak na prohloubení a zdokonalení našeho práva i právní praxe v oblasti církevní i majetkové. To může být po dlouhé době totality, která dodnes zanechala i v našem právním systému značné negativní stopy, pro církev jen prospěšné. Vstup do EU bude pro křesťany velkou výzvou, aby se podle svých historických duchovních zkušeností a ve spolupráci s celoevropskými církevními institucemi podíleli na nové evangelizaci Evropy.«“ (**Katolický týdeník**, č. 18, 2004, článek: „*Vstupujeme do Evropské unie*“).

Prohlášení kardinála Vlka k referendu o našem vstupu do EU: Pražský arcibiskup a český primas kardinál Miloslav Vlk vyzývá ve svém prohlášení občany k zodpovědné účasti v nadcházejícím referendu o přistoupení naší země k Evropské unii. Ve dnech 13.-14.6.2003 budou moci občané České republiky rozhodovat o tom, zda vstoupíme do Evropské unie. Jedná se o mimořádnou příležitost, která umožní každému, aby svým hlasem ovlivnil směřování naší země a život příštích generací. Nebylo by dobré, kdybychom se tohoto práva vzdávali a později litovali, že ostatní rozhodli bez nás a možná i proti našemu přesvědčení. Vyzývám proto každého, komu na osudu naší vlasti záleží, aby se všelidového hlasování o našem přistoupení k Evropské unii zúčastnil. Zvláště vybízím příslušníky církve, aby se všichni zúčastnili hlasování s kladným postojem, který vícekrát doporučil papež Jan Pavel II. (Česká biskupská konference, 11.6.2003).

V tomtéž roce 2003 vysílá **Rádío Vatikán** zprávu o propojení jezuitského řádu s Evropskou unií: „Budapešť. V maďarském Dobogókő, severně od Budapešti, skončil jezuitský kongres na

téma rozšiřování Evropské unie. Pětidenního setkání se zúčastnilo na 50 jezuitů, kteří se v různých evropských zemích angažují v práci s uprchlíky a nezaměstnanými, působí v akademických kruzích, v médiích a také v církevních strukturách Evropské unie a v dalších mezinárodních organizacích. Během setkání se snažili odpovědět na otázku jaké šance a jaká ohrožení čekají Evropu po připojení kandidátských zemí, ve kterých jsou často sociální problémy, ale také sekularizace, kritičtější než v zemích Západní Evropy, a jakou roli může ve stávající situaci sehrát církev a řeholní komunity. K hledání nových způsobů jak obohatit Evropskou unii o křesťanské hodnoty vyzval účastníky kongresu maďarský velvyslanec při Evropské unii, Georg von Habsburg. »Evropa potřebuje dnes křesťanství více, než by se mohlo zdát. Nenechte se tedy předběhnout jinými« – řekl v promluvě k jezuitům maďarský diplomat.« (Rádío Vatikán, 29. srpna 2003). Nejedná se zde pochopitelně o křesťanství nekatolické, nýbrž výhradně o takové učení, které jezuité sami podporují a šíří, tj. římskokatolické.

Jsou to také jezuité, kdo dnes vedou dialogy o evropské integraci a kdo ovlivňují společnost tak, aby vykonávala to, co si Řím přeje. To můžeme vidět i ve slovech jezuitského kněze T. Halíka, který k tomuto tématu říká: „Možná namísto tahanic o změně preambuly bychom měli nejdříve otevřít klidnou a kompetentní rozpravu o tom, že evropská integrace nemůže zůstat v politicko-ekonomické rovině. Měla by působit i v oblasti duchovní, kulturní a morální. Nedávno jsem měl na konferenci o úloze univerzit v evropské integraci na pařížské Sorboně příležitost zdůraznit potřebu kultivovat „společenské evropské vědomí a svědomí“. A že přitom nemůžeme ignorovat přínos křesťanství, to je, domnívám se, očividné.“ (T. Halík: *Zvolenie Klausu považujem za tragédiu*, slovenský časopis *SME*, 4.3.2003).

Papežská rada pro jednotu křesťanů ve spolupráci se Světovou radou církví a Eku-
menickou radou církví na Slovensku sestavila program Týdne modliteb za celoevropskou
jednotu křesťanů, který se koná v termínu 18.–25.1.2005. Letošní texty kladou důraz na
sjednocování církví v jejich službě světu s vědomím, že jediným základem církve je Ježíš
Kristus. Kdo stojí v pozadí textů a komentářů programu Týdne modliteb za jednotu křesťanů?
V brožuře se mimo jiné píše:

„Je pro nás radostí ohlásit zrození nové éry spolupráce mezi Papežskou radou pro jednotu křesťanů římskokatolické církve a Komisí pro víru a řád Světové rady církví a dalšího, byť malého kroku směrem ke křesťanské jednotě. Letos je to poprvé, co Papežská rada a Komise text pro Týden modliteb za jednotu křesťanů nejen společně připravily, ale také společně vydávají. ...Tradičním datem Týdne modliteb za jednotu křesťanů je 18.–25. leden. Tuto dobu navrhl v roce 1908 Paul Wattson tak, aby zahrnula dny mezi svátkem svatého Petra a svatého Pavla, a tak nesla symbolický význam. ...Text do současné podoby zpracovala mezinárodní přípravná skupina jmenovaná Papežskou radou pro jednotu křesťanů a Komisí pro víru a řád Světové rady církví. Tento tým vedený otcem Emilem Váňou se sešel v jezuitském exercičním domě v Piešťanech na Slovensku. Chtěli bychom také poděkovat středisku a všem jeho pracovníkům za jejich přijetí a modlitební podporu našeho díla.“ (Program Týdne modliteb za jednotu křesťanů „Pozvání ke společným modlitbám“, vydala: Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví, Praha, 2004, str. 7 a 15).

V předvečer podpisu Evropské ústavy na římském Kapitolu *Rádío Vatikán* hlásí: „Křesťanský přínos Evropě nelze smazat. Vatikán Křesťanský přínos k utváření Evropy nelze popřít, ani když ho zamlčí oficiální dokumenty. Jan Pavel II. to připomněl při dnešní audienci předsedy Evropské komise, Romana Prodiho. Poté, co nominovaný předseda Evropské komise, José Barroso, stáhl svůj návrh složení nové exekutivy Evropské unie, zůstane na Prodim, aby předsedal zítřejšímu podpisu evropského ústavního dokumentu. Při slavnostní ceremonii na římském Kapitolu ztvdí konstituci reprezentanti 25 členských států. V promluvě k

Romano Prodimu a jeho doprovodu Jan Pavel II. zdůraznil, že Svatý stolec od počátku podporoval vznik Evropské unie. Aktivně sledoval jednotlivé etapy rozvoje a vždy se řídil povinností otevřeně formulovat oprávněná očekávání mnoha evropských křesťanů. »Proto Svátý Stolec všem připomínal, jak křesťanství v různosti svých projevů, přispělo k formování společného vědomí evropských národů a k utváření evropské civilizace. Ať už to bude nebo nebude uznáno v oficiálních dokumentech, je to nepopíratelná skutečnost, kterou žádný historik nebude moci opomenout.« zaznělo v papežském projevu. Svátý otec poděkoval Romano Prodimu, za dílo vykonané v době jeho mandátu v čele Evropské komise. Vyjádřil přání, aby obtíže spojené s novou Komisí byly vyřešeny v duchu vzájemného respektu a svornosti. Evropské unii popřál, aby vždy vyjadřovala to, co je nejlepší ve velkých tradicích členských zemí, usilovala o mír mezi národy a přinášela pomoc nejpotřebnějším zemím jiných kontinentů.« (Rádio Vatikán, 28. října 2004).

Lze si také povšimnout, jak Německo, krátce po podpisu Evropské ústavy dne 29.10.2004 na římském Kapitolu, oceňuje prostřednictvím svých římskokatolických politiků papežovu politiku v Evropě: „Vatikán. Na soukromé audienci přijal Svátý otec předsedu frakce Evropské lidové strany a Evropských demokratů, Hanse–Gerta Poetteringa. Německý politik předal Janu Pavlu II. medaili Roberta Schumana, kterou udělují křesťanští demokrati Evropského parlamentu. Prof. Poettering při té příležitosti poděkoval papežovi za přínos ke sjednocení Starého kontinentu a podporu polskému hnutí »Solidarita«. Během setkání se mluvilo také o problémech spojených s ústavním traktátem Evropské unie“ (Rádio Vatikán, 30. listopadu 2004).

A na jaře roku 2005 už má Evropská unie svého apoštolského nuncia: „Evropská unie má svého apoštolského nuncia. Stal se jím dosavadní apoštolský nuncius ve Venezuele, arcibiskup André Dupuy (65). Státní sekretář Svatého stolce Angelo Sodano při svém setkání s předsedou Evropského parlamentu Josepem Borrellem zdůraznil, že integraci Evropy získává funkce papežského velvyslance při EU stále více na důležitosti. André Dupuy pochází z francouzského Soustons. Ve Venezuele působil od roku 2000.“ (Katolický týdeník, č. 11, 8.–14. března 2005, ročník XVI., str. 5).

45.17 Důsledek infiltrace

Hlavním důsledkem jezuitské *infiltrace* organizací nebo celých systémů je to, že všechno, co je *infiltrováno* je časem nasměřováno na Vatikán. Jezuité jsou schopni prostoupit cokoli a naprosto suverénně se pohybovat v jakémkoliv prostředí. Nevadí jim vůbec nic. Jako jsou rozhodnými zastánci katolicismu, stejně tak mohou být při *infiltraci* rozhodnými stoupenci vědeckého ateismu, komunismu, socialismu, terorismu, neofašismu, svobodného zednářství, protestantství, židovství, hinduismu, islámu či hnutí New Age. Jejich adaptace v daném prostředí je nezměrná, jejich *morální teologie* jim dovolí cokoli a omluví jim všechno, jen aby byla „věšší sláva Boží“.

Například o propojení Vatikánu se zednáři a komunisty se zmiňuje již exjezuitský kněz **Alighiero Tondi**, který píše tuto osobní zkušenost:

„Když mne v červnu 1951 povolal k sobě tehdejší místopředseda italské Katolické akce Luigi Gedda a vypravoval mi o plánu vysoké církevní hierarchie vytvořit novou politickou stranu, která by byla s to nahradit křesťanskodemokratickou stranu a která by se pod tajným vedením Katolické akce, tj. Vatikánu skládala z fašistů, liberálů a monarchistů, tázal jsem se, nač takový manévř. Gedda mi odpověděl, že »nahore« už teď De Gasperiho stranu nepoklá-

dají za nástroj schopný zajišťovat v naší zemi zájmy církve. Vysvětlil mi, že tajná dohoda křesťanskodemokratické strany s podnikateli a zednáři nejen škodila italské politice a státní správě, ale vážně ohrozila i autoritu náboženství a autoritu církve.

Na mou námitku, že nová strana, vstoupí-li do ní fašisté, liberálové a monarchisté se v ničem nebude lišit od staré, protože i v těchto skupinách jsou podnikatelé a zednáři, Gedda poznamenal, že »je třeba rozlišovat«.

»Ale«, zdůraznil jsem, »pak jde o totéž, jako spolčit se s komunisty. I ti, tak jako zednáři, jsou vyobcováni z církve.«

Gedda odpověděl, že mezi vyobcovanými a vyobcovanými »je zase třeba rozlišovat.«

Aby mne uklidnil, řekl, že křesťanskodemokratická strana je mizerná strana, potápějící se koráb a že tady se už prostě nedá nic dělat. »Ať už tak či onak,« poznamenal, »nijak se neznepokojíte, poněvadž až budeme u moci, ti, kteří nám dnes pomáhají, nám budou sloužit.« “
(**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 84**).

Tak jako se Vatikán zřekl svých lidových stran, aby se spojil s fašisty, tak nebude váhat zřici se křesťanskodemokratických stran, aby se spojil s neofašisty, skinheady, pseudoskauty, neoanarchisty, neokomunisty, neonacisty a s dalšími skupinami schopnými podvrátit stávající moc a pořádek v zemi. A když tyto skupiny splní to, co jim Vatikán prostřednictvím svých tlumočnicků nadiktuje a nařídí, pak bude mít dostatek prostředků, jak si tyto skupiny podrobit, aby mu sloužily. To je také jeden z dalších dílčích plánů jezuitů.

Proto jsou také všechny tyto dřívější spolky „náhle“ znovu obživovány. Proto také sílí hnutí skinheadů, vznikají nové a nové spolky neofašistů, neonacistů a anarchistů po celé Evropě, sílí neokomunistické podsvětí i tam, kde bychom to vůbec nečekali (Hollywood apod.), upevňují se spolky anarchistů a římskokatolická církev se stále více a více angažuje v současných skautských organizacích (dnes již plné tajných jezuitů!).

Odkud plynou finanční prostředky potřebné k růstu těchto neofašistických hnutí? Kdo je ideologicky živí a odkud čerpají materiály pro svou „věrouku“? Není to většinou z Německa, Rakouska, Belgie, Holandska, Itálie, Polska a Francie (navracené marnotratné dcery do náruče římskokatolické církve a jezuitů!)? I v Čechách můžeme jasně sledovat pronacistické ambice těchto skupin. Stačí se jen více zajímat o podsvětí ve velkých městech a o novodobé podzemní aktivity.

Úřady jsou si až příliš jisti ve svých názorech a pohledech na tyto neoskupiny a silně podceňují nebezpečí, které hrozí. Neoskupiny se zatím bezcílně pohybují z jednoho státu do druhého, z místa na místo nemajíce žádného pevného cíle. Velmi vážně hrozí, že to však bude jen do té doby, až provatikánské vlády plné tajných jezuitů, jež se dostanou k ještě větší moci (pokud jim to veřejnost a parlamenty dovolí), dají náhle svými zákony signál k zahájení útoku proti svobodě svědomí, pořádanosti země, klidu obyvatelstva a proti vžitým pořádkům.

Pak nastoupí v ulicích proti pokojnému obyvatelstvu stejná krvavá brutalita jako v době před druhou světovou válkou. K moci pod ochranou zákonů přijdou tyče, nože, hvězdice, sekery, skoby, háky, řetězy, přezky, praky, mačety, střelné zbraně, trhaviny a výbušniny. V zemích zavládne nepopsatelný revoluční chaos a každý si bude přát JAKÝKOLIV zásah, jen aby zase přišel klid a pořádek.

A katolický „pořádek, mír a demokracie“ přijde. Vystanou nové fašistické a nacistické diktatury – ideální vzor moderní vatikánské vlády. Vzpomeňme na předválečné události ve Španělsku, Německu a Itálii a jakou úlohu tam hrál Vatikán. I sám římskokatolický hrabě **Kalergi–Coudenhove** například doznává: „Katolicismus je fašistickou formou křesťanství. ...

*Katolická hierarchie spočívá plně a bezpečně na vůdcovském principu, majíc neomylného papeže jako doživotního velitele ve svém čele.“ (Kalergi: *Crusade for Pan–Europe*, str. 173 a L.H. Lehmann: *The Vatican Policy in the Second World War*, str. 7).*

Ovšem v těchto budoucích neostrukturách nebudou už ti původní nic nechápající a naivní skinheadi, neofašisté, polovojenští skauti a další, ale přímo tajní jezuité a jejich agenti. Tyto skupiny totiž mezitím spolehlivě prosáknou – *infiltruji* a pak je použijí výhradně pro své cíle.

Máme neoficiální signály, že se příprava na vyvolání *zmatku* děje už nyní, za našich dnů. Je to jeden z tajných plánů jezuitů, o kterém *Řím* ví a má jeho mlčenlivé schválení a tichou podporu.

To všechno se může stát již velmi blízkou realitou, pokud stávající *parlamenty* a *vlády* včas *nezasáhnou* a tvrdě neskoncují nejen s těmito *neoskupinami*, ale dokud také nevytvoří jednotné zakazující zákony vůči těmto zárodkům provatikánských diktatur. A pochopitelně, dokud také jasně před veřejností neidentifikují pravého a jediného mecenáše všech těchto diktaturních rakovinných buněk.

Současní zákonodárci by měli mít stále na paměti: Kde si *Vatikán* a jeho monarchové, jeho prezidenti, jeho preláti a jeho řeholní agenti zvyknou, *cítit se jako páni a vůdci*, tam se pak chovají jako dravé šelmy, které již nikdy nemíní své území opustit. A pokud tak musí učinit, odehrává se to jen za nevýslovného utrpení a úsilí druhých a krvavou cestou. Většinou však pouze na krátkou dobu. I skutečné šelmy se časem vrací do svých teritorií a „hájemství“ pro svoji další kořist.

45.18 Jezuité a komunistická ideologie dnes – Nový světový řád

V komentáři k výsledkům voleb do *italského parlamentu*, jež se konaly 20. června 1976, časopis *Civiltà cattolica* napsal:

„Italská komunistická strana je realitou, se kterou je nutno dnes více než kdy jindy počítat. Je nezbytné vzít na vědomí požadavek spravedlnosti, který tato strana hlásá i usilování široké veřejnosti, jež vyjadřuje. Proto nelze ignorovat návrhy, které předkládá, ale naopak je třeba je pečlivě zkoumat a posuzovat.“ (La civiltà cattolica, 1976, Quaderno 3 026, str. 84)

V těchto volbách dostali *komunisté* 12 milionů hlasů.

Jak *Lavreckij* dokazuje, jezuitům není *marxismus – leninismus* zcela cizí a nebezpečný. Řád dovede *marxistické teorie* skloubit se svou vlastní *sociální doktrínou*. Tak mohou existovat obě vedle sebe, aniž by si překážely. Obě strany počítají s „pracujícími vrstvami obyvatel“.

V letech 1950 dokonce jezuité vydali knihu *Socialistické papežství*, ve které se zdůrazňovalo, že úkolem papežství je podílet se na určité formě *socialismu*. Kniha vyvolala veliký skandál a její druhé vydání mělo proto ve své předmluvě návrh na „přijatelnější“ název: *Komunistické papežství*, o kterém se vědělo, že nevyvolá tolik rozruchu jako název první.

V roce 1971 zveřejnilo 80 chilských duchovních prohlášení, ve kterém vyzvali křesťany k aktivní účasti při výstavbě *socialismu*. V dubnu 1972 se v *Santiago* konalo meziamerické shromáždění hnutí *Křesťané pro socialismus*, kterého se zúčastnili kněží z mnoha zemí *Latinské Ameriky*. Kněží tvořili 65% delegátů.

V dubnu 1975 se konal ve *Quebecku* sjezd hnutí *Křesťané pro socialismus* jako všesvětový kongres hnutí pro *socialismus*. Zúčastnilo se 20 zemí, včetně *Jižní a Střední Ameriky, Afriky a Asie*. V červenci 1975 zasedal výbor tohoto hnutí ve *Francii*.

Zajímavé je, že různé *prosocialistické křesťanské skupiny* jsou jezuity zamítány a řád s nimi oficiálně nesouhlasí, ale neoficiálně s nimi jezuité nejen spolupracují, ale dokonce je i řídí a používají pro své různé akce a cíle. Jezuité nebo jejich agenti jsou i ve vedení všech těchto *prokomunistických* hnutí, spolicích a organizacích.

Připomeňme si, co o životě *komunistického kubánského revolucionáře* prozrazuje internet:

„*Fidel Castro se narodil 13. srpna 1926 (některé zdroje uvádějí 1927) na farmě v Mayarském magistrátu v provincii Oriente. Navštěvoval dobré katolické školy v Santiagu de Cuba a v Havaně, kde prošel spartánským režimem na jezuitské internátní škole Colegio de Belen. V roce 1945 se zapsal na Havanskou univerzitu, kterou ukončil v roce 1950 s hodností právníka. Oženil se s Mirtou Diaz–Balartovou v roce 1948, ale v roce 1954 se rozvedl. Jejich syn Fidel Castro Diaz–Balart, narozený v roce 1949, slouží jako šéf kubánské komise pro atomovou energii.*“

Castro, kubánský *komunistický prezident*, je jezuita pod zvláštní, tajnou přísahou (stejně tak, jako jeho protivník *Bill Clinton*, prezident *USA*), i když by na to rád zapomněl a vzal mnoho věcí ve svém životě zpět. Jezuitské školy mu však natrvalo vtiskly pečeť jezuitství a není možné ji jen tak ze svého života vymazat. Proto mohl klidně papeži *Janu Pavlu II.* při jeho návštěvě na *Kubě* koncem ledna 1998 sdělit, že může hovořit *otevřeně*, naprosto *svoobodně a bez zábran, co chce*. A proto mohl také papež klidně *Fidelovi* při mši za účasti sta tisíců věřících *žehnat* jako katolicky věřícímu člověku (viz všechny deníky z předposledního lednového týdne 1998, u nás např. *Mladá fronta DNES* nebo *Lidové noviny*, 23.1.1998).

Podívejme se, jaká byla reakce papeže, když *Fidel Castro* provedl svou *kubánskou revoluci* a nasměroval zemi ke *komunismu*:

„*Prvního ledna 1959 svrhly revoluční síly Kuby po dvouletých krvavých bojích tyranský režim chráněnce amerických monopolů Batisty. Moc na Kubě přešla do rukou pracujících. Katolická hierarchie se otevřeně postavila na stranu imperialistických sil. Biskupové odsuzovali činy vlády Fidela Castra a vyzývali věřící, aby se postavili na rozhodný odpor proti těmto změnám. Kubánští kontrarevolucionáři, kteří našli útulek v zahraničí, spolu se svými imperialistickými ochránci požadovali, aby Jan XIII. přerušil diplomatické styky s Kubou a aby vyobcoval Fidela Castra z církve. Papež odmítl, dát se cestou odsuzování kubánské revoluce bez ohledu na obrovský tlak, který na něj vyvíjela mezinárodní reakce a konzervativní kruhy v církvi samé. Ani v jednom ze svých projevů nebo výroků Jan XIII. neodsoudil revoluční Kubu, její státníky nebo její vnitřní či zahraniční politiku.*“ (*S.G. Lozinskij: Dějiny papežství; Horizont, Praha, 1989, str. 300–301*).

Zde tedy můžeme vidět, že myšlenka *Nového světového řádu (pořádku)* začala již kvasit a že si razila cestu i za samotnými vatikánskými zdmi. Je to právě *komunismus*, který se má stát přestupní stanicí k *Novému světovému pořádku*.

Podívejme se, jaký postoj zaujal *Vatikán* ke *komunismu* v dalším období. Je to náhoda, že *Řím* brzy na to **15.5.1961** vydává encykliku *Mater et Magistra*. Co je tam tak důležité, že musela vyjít brzy po *revoluci*?

„...*Druhou důležitou zvláštností této encykliky Mater et Magistra bylo, že neobsahovala přímé výpady proti komunismu. Nadto encyklika dovoľovala, i když s výhradami, aby katolíci »vstoupili do vztahů s osobami, jež mají jiné životní názory.*« Takovými osobami se rozuměli *komunisté.*“

Myšlenky *New Age* můžeme vidět i v jezuitských dokumentech *Druhého vatikánského koncilu*. Je to ve skutečnosti tajný program jezuitů – *iluminátů*, který svým *komunistickým* kolegům na *východě* pomáhá vojensky oslabit *Ameriku*, aby mohl *komunismus* podle plánu tajných jezuitských špiček snáze proniknout i do *Spojených států amerických*. Jak však tento tajný program uvést oficiálně do života? Jednoduše – stane se *oficiálním* stanoviskem *Druhého vatikánského koncilu*:

10. dubna 1963 vyšla druhá encyklika Jana XIII. *Pacem in terris* (Mír na zemi)... Jan XXIII. v ní odsoudil závody ve zbrojení a vystoupil za všeobecné a úplné odzbrojení, za zákaz atomových zbraní a za politiku mírového soužití bez jakýchkoli omezení. ...Z dokumentů přijatých čtvrtým zasedáním je nejvýznamnější pastorální konstituce o Církvi v současném světě, v níž se vyjadřuje názor církve na nejostřejší problémy současnosti. Odsuzuje se v ní válka, závody ve zbrojení, použití atomové zbraně; jako jeden z hlavních úkolů lidstva se zdůrazňuje zabezpečení míru ve světě. Mimo to konstituce uznává náklonnost nejenom soukromého, ale i státního a společenského majetku a připouští, že se za spravedlivou kompenzaci může soukromý majetek předat do rukou státu. ...V církevních kruzích se začalo hovořit o »teologii revoluce«, »teologii osvobození« a dokonce i o »teologii partizánského boje«. V zemích Latinské Ameriky se začali objevovat kněží revolucionáři, kteří vyzývali k boji s reakcí a s imperialismem nejenom letáky, ale i zbraněmi.“ (S. G. Lozinskij: *Dějiny papežství*; 300–305).

Tyto kroky jezuitů a *Vatikánu* ovšem vyžadovaly, aby byla odsunuta inkvizice do ústranní. Co to znamená? Zrušit index zakázaných knih a přejmenovat inkvizici – stávající *Svaté Oficium* na nějakou nenápadnou kongregaci. Co proto čteme dál?

„Jedním z významných aktů, vyplývajících z rozhodnutí *Druhého vatikánského koncilu*, byla reorganizace kongregace *Svatého oficia* (inkvizice). V den, kdy byl koncil ukončen, 7. prosince 1965, byl uveřejněn papežský dekret, který měnil název *svatého kanceláře na Kongregaci učení víry* a 14. července 1966 byl zrušen *Index zakázaných knih*. ...“ (S.G. Lozinskij: *Dějiny papežství*, str. 305).

45.19 Další moderní proudy v katolické teologii – vstupní brána k *New Age*

Důsledkem sblížení *katolicismu* s *komunismem* nastalo odtajnění mnoha prací různých dříve zavrhaných katolických a jezuitských teologů. K nejvýznamnějším patří:

Jezuita George Tyrrell, S.J., (1861–1909), narozen v *Irsku*. Je představitel modernistických názorů na jezuitský řád. Prohlásil, že „*papežství je už překonané*“. (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 274).

Jeho spisy byly *Římem* cenzurované. Byly označeny za *kacířství*. Nikdo mu nerozuměl. Byl nakonec z *tovaryšstva generálem řádu* vyloučen. Tyrrell vystupoval proti struktuře a funkčnosti hierarchické církve. Říkal, že „*církev produkuje jen jakousi vykonstruovanou jednotu, která nemá nic společného se skutečnou duchovní jednotou. Nemí nic víc než produktem středověkého myšlení*.“ (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 275).

Dalším z nich byl jezuita Jacques Maritain, katolický jezuitský teolog roku 1930. Ten napsal jednu z nejvýznačnějších knih *Integrální humanismus*, ve které je římskokatolická církev definována jako *bratrstvo*, které má *revoluční touhy bojovných mas*.

„*Heslo francouzské revoluce: Svoboda, rovnost, bratrství* byl výbuchem *křesťanské myšlenky* v politickém prostředí. Pro Maritaina je politickou levicí všechno, co je historicky nejvýznamnější. Ve skutečnosti Maritain přijal jakousi historickou teologii vybudovanou na mar-

xistické filozofii: *Náboženskou pravdu je třeba hledat výhradně v masách lidí. ... Arcibiskup Giovanni Battista Montini – budoucí papež Pavel VI. – napsal předmluvu k italskému vydání Integrálního humanismu. Montini zůstal nadšeným obdivovatelem Maritaina po celý svůj život, což byla skutečnost, která měla důsledky jdoucí až za Tovaryšstvo Ježíšovo.*“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 305**).

A třetím z nich je jezuita Pierre Teilhard de Chardin, S.J. (1881–1955) narozený ve Francii. Mísil náboženskou teologii s evolucí a katolickou filozofií s biologií. Podporoval myšlenku, že země se otáčí kolem slunce apod. Měl modernistické, vědecké pohledy na víru a teologii. Prohlásil, že „*evoluce znamená, že Bůh vdechl duši do opice. ... Vycházel z Darwinovy evoluce, kterou považoval za skutečnost a nikoliv za teorii.*“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 287**).

Byl velikou osobností, mnoho jezuitů v něm vidělo nového Ignáce. Teilhard byl zároveň sociolog, antropolog, archeolog a paleontolog, psal o filosofii a evoluci. Za tyto názory bylo jeho dílo pochopitelně okamžitě Římem zakázáno a velmi přísně cenzurováno. (Viz také **J. Lavreckij: Vatikán, ... str.131**).

Také dominikánský otec Congar tvrdil, že „*křesťanství nemůže pokřesťanit lidstvo – kolektiv lidí celého světa – aniž se stane politickým spolkem lidí. Podle něho každý krok v časném pokroku v sekulárním světě, každý národ, který se osvobodil z nadvlády pravicového křídla nebo kapitalistů, představuje krok v rozvoji Božího království. Církev se musí stát univerzální svátostí nového kosmického spasení, které je uváděno do světa člověka ne nadpřirozenou mocí, ale materialistickým bojem člověka za zlepšení jeho ekonomického a sociálního postavení.*“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 305–306**).

Tuto filosofickou teorii obdivuje také exjezuita, profesor **Malachi Martin**.

Tím jsme se zhruba seznámili s jezuitou, kteří byli zasaženi myšlenkami *iluminátů* a kteří písemně zaznamenali nejen jejich ideologii, ale přidali také svou vlastní.

Oficiální řád stejně jako Řím tyto myšlenky musel zákonitě odsoudit jako kacířské, neboť nevedly nikam jinam, než k *evoluci, komunismu, socialismu* a k beztřídní společnosti. Papež nepochopil, že nový jezuitský směr nastupuje k útoku a hodlá svou *novou ideologií* ovládnout následující staletí.

Teprve až ve druhé polovině 20. století uvolňuje papež středověkou upjatost a dovoluje své církvi „dialog“ s těmi, kteří již dávno přijali učení tajných jezuitů a *iluminátů*. Avšak pozdě. Toto nové bojiště už zcela ovládli jezuité.

Nový papež, který pak nastoupil, je neoblomný a hodlá dokonce znovu zavést středověký duch církve. Hněv tohoto tvrdohlavého, panovačného bigotního papeže, Jana Pavla II. (také „*přesvědčeného komunisty*“, jak píše kněz **Alberto Rivera**) proti šířiteli *prokomunistických myšlenek*, generálu jezuitského řádu Arrupemu byl nakonec tak veliký, že „... Papež (Karol Wojtyla, Jan Pavel II.) obvinil dokonce i jezuitský řád z teologických úchylek a jeho generál byl penzionován (bezprecedentní případ v dějinách řádu!). Zároveň Jan Pavel II. oficiálně uznal řád Opus Dei (Boží dílo), jehož činitelé spolupracovali s diktátorem Francem ve Španělsku, podporovali diktátora Salazara v Portugalsku a jsou v těsném spojení s Pinochem v Chile. Roku 1984 podepsal Jan Pavel II. nový Kodex kanonického práva katolické církve, který kněžím zakazuje, aby se zabývali politickou činností.“ (**S.G. Lozinskij: Dějiny papežství; str. 305**).

Tento zákaz je však naprosto opomíjen a dnes v 21. století můžeme (tak jako ve středověku) tvrdit, že co katolický prelát, to vychytralý politik. Ryba smrdí od hlavy a je to jen

logický důsledek toho, že i sám papež *Wojtyla* se neštítel dál spolupracovat přes *Opus Dei* s neofašistickými a podobnými diktátorskými systémy.

Vraťme se však k sesazení černého generála řádu bílým papežem – první sesazení v dějinách tovaryšstva. Papež *Jan Pavel II.* sesadil 5. října 1981 dva vysoko postavené jezuitu v řádu a na jejich místo si dosadil své lidi – *Paula Dezzaho* a *Giuseppe Paittaaeho*. A stejně tak ostře odstranil generála *Arrupeho*. Svého osobně jmenovaného superiorgenerála, *Paula Dezzaua* pověřil, aby oznámil, že je milostivě povoleno, aby se v Římě sešla generální kongregace tovaryšstva a vybrali si ze svých řad nového generála. Bílý papež předpokládal, že se řád před ním zachvěje a že si vyberou silně loajálního vůdce ochotného poslouchat *Wojtylův* diktát. Jak hluboce se zmýlil!

V září 1983 začala 33. kongregace, aby zvolila svého dalšího generála. Do čela řádu byl vybrán silně „mazaný“, pro Řím kontroverzní politik:

„Když byl *Piet Hans Kolvenbach* zvolen za 28. jezuitského generála na Generální kongregaci č. 33 v září 1983, mnozí pozorovatelé ještě doufali, že pod jeho sportovním zevnějškem bude duch, který by mohl přinést zvrát v událostech – že svým tichým a téměř zpěvným tónem řeči by mohl vyslovit první slova skutečného záměru – skončit jezuitskou válku proti papežství. Všechny tyto naděje na zvrát padly se slovy, kterými *Kolvenbach* oslovil delegáty 33. kongregace, když byl zvolen. »Budeme sloužit papeži a církvi«, řekl nový otec generál jako jasné potvrzení arrupismu,» jestliže to bude znamenat službu člověku. Sloužit člověku v jeho veliké zaměstnanosti politickou nespravedlností a materiálním nedostatkem, zůstane také primárním cílem jezuitů.« Všechny naděje padly...“ (*Malachi Martin: The Jesuits, str. 483–484*).

Hans Kolvenbach se ukázal jako pravý pokračovatel *Arrupeho* myšlenek směřujících k Novému světovému řádu (pořádku). Jedním z cílů tohoto světového řádu je zlikvidovat v samotném závěru svého přerodu a vývoje všechny náboženské proudy a ponechat pouze kultovní uctívání d'ábla. To vyžaduje tvrdou ruku a pevné vedení boje proti Vatikánu.

Papež *Jan Pavel II.* se proto stává ještě větším vězněm, než jeho předchůdci. Neudělá ani jeden krok, aby neměl v patách a kolem sebe jezuitu. Při každé bohoslužbě a kdekoliv, při každém odpočinku, při každém projevu v Římě, při každé státnické návštěvě kdekoliv a kdykoliv, ano, dokonce i v papamobilu – všude jsou kolem něho jezuitští vojáci. Je to „odměna“ řádu za sesazení generála. Zvolením nového generála řádu se urychlil proces přípravy na příchod Nového světového pořádku.

Papež nesmí učinit už nic svévolně, co by řád jezuitů v jeho plánech pozastavilo. Dovolil si příliš a již dlouho nyní si uvědomuje, že tehdy jeho život visel na vlásku. Tajní jezuité ho však potřebovali a včas tajnou likvidaci papeže zastavili. Politická situace k nové volbě papeže nebyla příhodná. Už brzy musel padnout ve Východním bloku komunismus. Osobní komunistické zkušenosti papeže byly pro *Wojtylu* výhodou, na kterou vsadil, když odstraňoval svou konkurenci – černého papeže. Ten také znal komunismus velmi dobře.

Ukázalo se pak, že papež *Jan Pavel II.* svou konkurenci (*Arrupeho*) sice odstranil, ale řád jezuitů hluboce podcenil. Konkurence padla pouze na čas. *Kolvenbach* byl velmi chytrým jezuitou. Věděl, že po své volbě nesmí veřejně s komunisty sympatizovat. Jeho aktivita však musela dál pokračovat v rámci *New Age* a Nového světového pořádku. Proto jako nový generál řádu byl *Kolvenbach* krátce po své volbě v Indii, která je plná náboženských úchylek a výstředností. Jezuitům se tam podařilo promíchat katolicismus s hinduismem, na což byli pyšní. *Kolvenbach* pak jmenoval jednoho ze svých asistentů, *Michaela Amaladosse*, který byl v Indii.

Tento asistent mimo jiné ukázal, že všechna náboženství jako *hinduismus* a *katolicismus* jsou „vírou, která vede ke stejnému cíli.“ Říká: „Žádné náboženství si nemůže dělat nároky na prioritu a těžko lze dodržet požadavky úplnosti v zájmu církve.« I když Amaladoss vystupoval jako jezuita a katolík, nemyslí a nemluví ani jako katolík, ani jako křesťan.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 484**).

Lépe vzhledem k myšlence *New Age* by to napsat už asi nešlo.

45.20 Liberální teologie – vstupní brána ke komunismu a k Novému světovému řádu

Liberální teologie začala v roce 1973 publikací knihy peruánského jezuitu, otce *Gustava Gutierréze: Teologie Liberalismu*. Kniha vznikla v *Latinské Americe* a pro tuto zemi to byla reakce na odcizenou evropskou papežskou církev.

„Nícméně musíme říci, že *Latinská Amerika* poskytla živou laboratoř pro vyzkoušení různých teorií a formulací, které se pak všechny spojily pod názvem *Liberální teologie*.“ I přesto, že vznikla v *Latinské Americe*, „měla své největší propagátory v *Severní Americe*, a to zvláště jezuiti.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 307**).

Liberální teologie se v podstatě ztotožňuje s revolučními představami lidových mas. Přijímá sovětskou taktiku a metodu manipulací davu v politice.

„Výzva liberální teologie byla pro jezuitu příkazem. Lákavé je na ní zaslíbení četných davů.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 308**).

Liberální teologie chce osvobodit katolické myšlení od zastaralých teologických názorů. Odvrací se od *scholastické teologie*, nevychází z učení papežů, ani ze starověké teologické tradice církve, ani z dekretů papežských bul a církevních koncilů. Vychází z předpokladu národa jako celého Božího lidu. Požaduje, aby se jezuité – *socialisté* jako boží lid zapojili do sociální evoluce a revoluce. Navazuje na *Marxovo* učení o třídním boji.

Liberální teologie hlásá, že „*Panna Marie* je matkou revolucionáře Ježíše – a ve skutečnosti tedy všech revolucionářů, kteří usilují o svržení všech kapitalistů. Boží království je socialistický stát, ze kterého byl odstraněn kapitalistický útlak. Kněžství je buďto služba, kterou poskytuje jednotlivec (kněz), který buduje *socialismus* a nebo je to »Boží lid«, který si koná bohoslužby podle toho, jak se mu to líbí. Seznam takto upravených katolických pojmů může být dlouhý, jak chcete. Liberální teologové se zmocnili všech katolických pojmů o zbožnosti, víře, asketismu a teologii.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 312**).

„Chytře využitý nový »teologický« slovník nejen ospravedlňuje, ale také vybízí k použití jakýchkoliv prostředků – včetně ozbrojeného násilí, mučení, znásilňování lidských práv, podvodů a hlubokého odcizení protináboženským silám, které jsou výslovně ateistické jako byl SSSR a Castrova Kuba. Tímto způsobem bude dosaženo marxistické »evoluce« a jejího zaslíbení – materiálního úspěchu.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 312**).

„Tím, že se jezuité přidali k liberální teologii, ztratil Řím služby jediné organizace, která by vyřešila problém katolické církve v zemích třetího světa.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 313**).

V 70. letech „někteří jezuité... byli v popředí boje za sociální spravedlnost, například v Súdánu...“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 409**).

„Sám Arrupe se sešel s jezuitu ze sovětských satelitních zemí a dozvěděl se od nich, že »naši členové se těší značné svobodě. «...můžeme kázat evangelium, vyučovat katolické učení a dokonce i objektivně kritizovat vládu umírněným tónem.« Všude jezuité bojovali proti politickému útlaku, chudobě, neznalosti a někteří při tom hodně riskovali i život. V červenci 1973 v Rhodesii zajali vražedné guerrilly Roberta Mugabeho, otce Clemence Freyera a další jezuitu. Po celé Latinské Americe, ale zejména v Nicaragui, El Salvadoru, Guatemale, Chile a Peru jezuité neúnavně pracovali na rozšíření nové teologie liberalismu. Vedli studenty středních i vysokých škol v rámci marxistických taktik a přidávali se ke skupinám guerrill jako bojovníci. To všechno se dělalo z uvážení sociopolitických důvodů. »My Filipínané už nemůžeme dál čekat na zázraky,« prohlásil jeden mladý jezuitský superior o tom, co se děje v jeho komunitě v oblasti Negros Occidental, kde se zapojil do misie při vyučování cukrovarnických dělníků, jak se mají sjednocovat. »Nyní musíme jednat, abychom národu přinesli sociální spravedlnost.«“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 409–410**).

Na 10. výročním mezinárodním kongresu ve španělské Valencii, 31. července 1973, Arrupe jako generál řádu prohlásil „Musíme být lidmi pro ostatní, musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.« Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitství.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 415**).

V 80. letech narůstá přesvědčení Jana Pavla II. o tom, že pro římskokatolickou církev je nezbytný autoritativní výklad dokumentů z Druhého vatikánského koncilu. Proto Jan Pavel II. a mnoho ostatních byli zasaženi odklonem jezuitů ve směru liberální teologie a ústupků od církevních dogmat. A tímto způsobem se do církve dostal modernismus. Našel si cestu přes hierarchii, řády a kongregace i přes laické členy.

„V roce 1984 kardinál Josef Ratzinger vydal oficiální pokyny pro všechny katolíky týkající se liberální teologie. Ratzinger stojí v čele Kongregace pro věroučné otázky (inkvizice) a oficiálně je přímo zodpovědný Janu Pavlovi za uchovávání čistoty katolického učení. Když mluví, chápe se to běžně jako kdyby mluvil papež. ...Kolvenbach okamžitě s Arrupovskou arogancí vydal veřejný komentář k Ratzingerovým pokynům – což vlastně znamenalo komentář na Jana Pavla. Byl zklamán »negativními aspekty« Ratzingerových pokynů.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 485**).

Pak následuje výpis dokumentů, kterými se Kolvenbach a Ratzinger hádali. **Martin** se zmiňuje o knize z roku 1985: **Teologie a církev**, kterou napsali jezuité pod vedením jezuitu Segunda a vydali ji v Torontu, v Kanadě, jako jezuitské varování a odpověď Janu Pavlu II. „Účelem bylo dát papeži na vědomí, že pokud dá své požehnání Ratzingerovým pokynům o teologii liberalismu, potom bude mít jako papež problémy, mnoho problémů.“

„Jezuita Chuan Luis Segundo papeži vyhrožuje: »Papež, jak říká, nás kritizuje, kritizuje liberální teologii, ale jeho kritika je z nevědomosti a je nespravedlivá. Papež nerozumí ani liberální teologii, ani marxismu, ze kterého jsme obviňováni.«“ V této knize obvinili papeže, že chce Vatikán dostat do stavu, který existoval před Druhým vatikánským koncilem. (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 487**).

45.21 Boj křížáků nekončí

Zdá se tedy, že jezuité infiltrovali již všechno, co se infiltrovat dá. Může být tedy tato zbraň jezuitů schována do pouzdra? V žádném případě. Ještě je nutné infiltrované náboženské východní směry spojit dohromady.

Proto se musí jezuité více než doposud věnovat *Východu*. Víc do něho proniknout, více ho tajnými jezuitu prosáknout, více ovlivňovat jeho náboženská rozhodování. Ještě není propojeno pravoslaví, islám, hinduismus, buddhismus a další proudy vzájemně mezi sebou. A až bude toto dokončeno, pak nastane druhá fáze této novodobé, nenápadné, tiché a přitom mohutné *křížové války* – největší jakou kdy jezuité vedli. V jejich plánu je propojit všechny náboženské směry a všechny proudy a všechny církevní systémy tak, aby vznikl *jednotlivý konglomerát celosvětového náboženství*. První část této války je téměř vyhrána. Katolický a protestantský svět je těsně před úplným sjednocením. Totéž se musí podařit také u východních směrů a pak tyto dva bloky ještě spojit v jeden.

Tak monumentální plán nemůže být zcela utajen. Jeho stopy nalézáme i v oficiálním deníku. V roce 1994, jak říká provinciál (šéf) českých jezuitů Čupr, se uvažovalo o otevření jezuitského „*Centra pro východní studie na Velehradě, kam by měl být postupně, až budou vychováni čeští učitelé* (pochopitelně jezuité) *přemístěn z Říma jezuitský Orientální ústav*“ spolu s českými jezuitskými učiteli.

„*Půjde prý o studijní a vědecké pracoviště, jehož cílem bude odstraňovat bariéry mezi západním a východním křesťanstvím. Je to signál zatím tichý, ale neměl by být přehlédnut: nejmladší jezuitská generace se zvolna chystá k postupu na východ.*“ (*Magazín Dnes, 11. srpna 1994*, článek: „*Tovaryšstvo*“).

Nenásilná křížová válka tedy pokračuje. A jsme přímými svědky jejího tažení. Avšak jen velmi málo lidí si uvědomuje, co to ve skutečnosti znamená.

Je užitečné si povšimnout, jak církev římskokatolická stále využívá sebemenší příležitosti k tomu, aby se prezentovala kdekoliv směrem na východ. Nevadí, že se jedná o obchodní nebo jiné záležitosti. Vždy si najde dostatek důvodů, jak se na východě v doprovodu svých jezuitů „připomenout“:

„*Pražské Jezulátko přicestovalo na Filipíny. MANILA/PRAHA(ČTK) – Věrnou kopii Pražského Jezulátka přivezl na Filipíny ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz, který ji oficiálně předal při nedělní slavnostní mši v manilské katedrále do rukou tamního arcibiskupa kardinála Jaimeho Sina. (Pražské jezulátko předal jako dar filipínským katolíkům).*“

Jak ČTK sdělila, Česká biskupská konference, donace repliky Pražského Jezulátka je vrcholnou součástí »Českých dnů«, které se nyní konají ve filipínském hlavním městě. V Manile se koná zároveň i výstava »šatníku« Pražského Jezulátka spojená s výkladem o vzniku a rozšíření úcty k tomuto symbolu dětství Ježíše Krista. Voskovou sošku v 16. století darovala mariánskému klášteru bosých karmelitánů v Praze paní Polyxena z Lobkowicz.

V rámci výstavy se návštěvníci dozvědí zajímavé informace o poutních místech v České republice, o církevních stavebních památkách i o patronech Čech, Moravy a Slezska. Ve vybraných obchodních domech se bude konat prodejní výstava českého zboží, např. skla, porcelánu, bižuterie, českých granátů a hudebních nástrojů. Chybět nebude ani gastronomická přehlídka českých specialit a vystoupení tradiční české a moravské dechovky.

Pochopitelným doplněním »Českých dnů« bude prezentace českých vývozních komodit. Zúčastněné firmy povedou obchodní jednání s filipínskými partnery a bude jim zpětně prezentována nabídka vývozních komodit od filipínské vývozní komory.

V církevní části delegace jsou kromě biskupa Lobkowicze ještě karmelitánský kněz Marco Chiolerio – rektor malostranského kostela Panny Marie Vítězné, kde je originál Pražského Jezulátka od r. 1628 uchováván, a tiskový mluvčí České biskupské konference Daniel Herman.

Z necelých 70 miliónů obyvatel Filipín tvoří katolíci téměř 85 procent. Misionáři, mezi nimiž byli i Češi, si v minulých staletích přinesli na souostroví i kopie sošky Pražského Jezulátka. Jednu ze sošek darovali místnímu panovníkovi, který krátce nato ukončil dlouhotrvající válku mezi vládci jednotlivých ostrovů a umožnil jejich sjednocení. Od té doby je Pražské Jezulátko na Filipínách silně uctíváno a jeho sošku lze nalézt snad v každé domácnosti. Ročně přijíždí do Prahy kolem 40 000 filipínských turistů, kteří hojně navštěvují kostel Panny Marie Vítězné, kde je původní soška Pražského Jezulátka uchovávána.“ (Internetové České noviny, 19.1.1998; Svobodná Evropa, 18.1.1998. 19.00).

Je užitečné sledovat, jaká tajemná moc je tomuto římskokatolickému symbolu přisuzována a jak se kult jeho uctívání rozšiřuje ve světě stále víc a více:

„Pražské Jezulátko má zachránit hokejisty. EDMONTON/PRAHA – Řeholnice z kanadského řádu drahocenné krve se snaží zabránit tomu, aby byl krachující hokejový klub Edmonton Oilers prodán do Spojených států. Balíkem dolarů přispět nemohou, protože žádný nemá, a tak se modlí k Pražskému Jezulátku. Jsou totiž přesvědčeny, že právě Jezulátko zařídilo českým hokejistům olympijské zlato v japonském Naganu.

Podle kanadského tisku však moc času nemají. Neseženou-li Edmontonští do konce týdne 10 milionů dolarů, zmocní se jejich klubu americký boháč Les Alexander a přestěhuje ho nejspíš do Texasu. Nevyslyší-li Bůh prosby třinácti kanadských řeholnic, zůstane pravděpodobně jediným týmem NHL v provincii Alberta Calgary Flames. Tomu ovšem řeholnice fandit nehodlají.

K Pražskému Jezulátku se na celém světě obracejí miliony lidí a někteří uvádějí, že byli vyslyšeni. »Před třemi roky nám sem přinesli jedni rodiče berličky svého dítěte, které bylo po modlitbách náhle uzdraveno,« prozrazuje Vojtěch Kohut z řádu bosých karmelitánů, kteří se starají o originál voskové sošky Jezulátka v malostranském kostele Panny Marie Vítězné. »Dost často k nám chodí matky, které nemohly mít děti, prosily o ně a teď je mají,« ilustruje Vojtěch Kohut kult Jezulátka.

V letní sezoně putuje za Božím dítětem do malostranského chrámu až 3 000 poutníků denně. »Jsou z celého světa, hlavně z Itálie, Španělska, Filipín a Jižní Ameriky. S Pražským Jezulátkem je totiž spojen nejrozšířenější český kult ve světě,« tvrdí Kohut. V lednu vezl biskup František Lobkowicz věrnou kopii sošky na Filipíny, kde kult nabyt takových rozměrů, že ho někteří považují za součást národní identity.

Podle manilského kardinála Jaime Sina je tajemstvím obliby betlémského dítěte jeho jednoduchost a odevzdanost spolu s neuchopitelným Božím majestátem.“ (Lidové noviny, 13. března 1998).

45.22 Infiltrace Židů

V současné době můžeme pozorovat velmi překvapující skutečnost, a sice, že se Vatikán snaží proniknout do židovství skrze židovské tradiční ceremoniální svátky a přizpůsobit si je pro sebe a podle sebe. Cílem je dosáhnout toho, aby si veřejnost myslela, že židovské svátky velmi úzce s katolickými souvisí a že právě katolické svátky pochází přímo ze židovských.

Je pravda, že některé věroučné body mezi židovským a katolickým náboženstvím jsou si velmi podobné, například uctívání mrtvých, modlitby za zemřelé, modlitby za svaté, víra v nesmrtelnou duši, víra v posmrtný život, víra ve svaté, vyvyšování národní židovské tradice nad židovská **Písma (Svitky)**, upřednostňování Talmudu před **Svitky**, uctívání a vyvyšování rabínů,

uctívání dobrých skutků, systémy různých tradičních svátků, honosné chrámy a modlitebny a pod. To vše je velmi blízké Židům i katolíkům.

Všechny tyto jmenované body však s židovskými **Svítky** ani s celou **Bibli** nesouvisí, stejně tak jako se **Svítky** nesouvisí dnešní symbol *Izraele* – tzv. *Davidova šesticípá hvězda* složená ze dvou trojúhelníků. Předchozí věroučné body včetně této hvězdy mají původ v *okultním učení*. Mají své kořeny již v době *Babylonu*.

Hvězda se do židovského náboženství dostala až po započetí 16. století našeho letopočtu a symbolizuje *dva rovnostranné trojúhelníky* dané přes sebe tak, aby jeho vrcholy vytvořily *šesticípou hvězdu*. Tyto rovnostranné trojúhelníky mají v sobě *tříkrát šedesát stupňů*, neboli je to zakódované *magické číslo 666*. Tento *symbol šesticípé hvězdy* pochází z *tajného kabalistického učení*, které se do židovské víry *infiltovalo* právě po 16. století n.l. Král *David* jako i další následující králové *Izraele* z doby hluboko před naším letopočtem nemají s touto *hvězdou* naprosto *nic společného*. Nenajdeme o ní žádné zmínky ani v **Bibli** samotné. Je to pozůstatek pozdější *infiltrace mystického okultního proudu* do židovství.

V této *infiltraci židovství* pokračovali jezuité, kteří na *okultní proudy* navázali. Jezuité neustále usilovali získat *Jeruzalém* pro svoje světové stanoviště, odkud by pak ovládali celý svět.

Tento svůj plán jezuité nikdy nevzdali. Mezi *černým a bílým papežem* vznikla kvůli *Jeruzalému* i rivalita, která sahá až do dnešní doby. Cílem papežství je získat *Jeruzalém* jako symbol křesťanství pro sebe. Pravým důvodem je však zmocnit se židovské kultury se vším všudy a pozměnit ji natolik, aby nebylo žádného rozdílu mezi katolicismem a *judaismem*.

V pozadí za tím vším je *nenáviděná sobota*, podle původního židovského **Desatera** *pravé čtvrté přikázání*, kterou katolicismus *svévolně změnil na neděli*. A tuto *neděli*, neboli katolickou sobotu *Židé* nikdy neuznali a neuznají, protože v hebrejském znění **Desatera** je napsané slovo **sabat**, které ve spojení s ostatními starozákonními texty jasně znamená *sobotu*. To, že se jedná o skutečnou *sobotu*, potvrzuje i pozdější **Nový Zákon**.

Dalším tajným důvodem zmocnění *Jeruzaléma* je zmocnit se jeho bohaté národní knihovny a zlikvidovat všechny písemné památky na pravé, původní a čisté *starozákonné židovské křesťanství*, které je od katolického náboženství velmi odlišné.

Proto můžeme v dnešní době pozorovat, jak se *Vatikán* snaží vetřít do přízně *Židů* a co nejvíce se k nim přiblížit. Právě k těm *Židům*, na které v minulosti činil pogromy a zákulisně proti nim štal jeden národ za druhým. Násilím ovšem ničeho nedosáhl, a to ani ve druhé světové válce prostřednictvím *Německa* a americké *CIA* po válce (více o tom například kniha: **Tajná válka proti Židům** od autorů *Johna loftuse* a *Marka Aaronse, Goldstein, Trilabit, Praha, 1997*).

Proto dnes přechází *Řím* do diplomatického, úlisného tažení, které vždycky nakonec slavilo větší úspěch než násilí. Toto diplomatické tažení ovšem předpokládá, že se *Vatikán* za své dřívější pronásledování *Židů* omluví.

I to je ovšem v plánu. Jezuité stanovili, že se *Vatikán*, aby dosáhl diplomatického vítězství, omluví nejen *Židům*, ale hned rovnou celému světu a zvláště civilizované *Evropě*. Krok, který v dějinách katolicismu nemá obdoby. Není to však ještě ona omluva, kterou v *České republice* slyšeli lidé na *Letenské pláni*, když byl papež *Jan Pavel II.* na návštěvě v *Praze*. Tam se omluvil pouze jednou či dvěma větami v tom smyslu, že katolická církev se omlouvá všem, kterým v minulosti ublížila. To byla jen formální, alibistická omluva bez jakékoliv lítosti nad zničením více jak sta miliónů lidských životů, připočteme-li vraždění *indiánských* a *černošských* otroků jezuitskými *otrokáři*.

Největší množství těchto formálních, laciných omluv Vatikánu celému světu přinesl rok 2000 a částečně i rok 2001. Tisk o tom přinesl následující konkrétní svědectví:

„Světící biskup arcibiskupství pražského, Václav Malý, je přesvědčen, že papežova lítost nad Husovou smrtí je jedním z dalších zlomových okamžiků katolické církve i českých dějin. ... »Jan Pavel II. se už vyslovil k některým bolestným kapitolám historie. Projevil lítost v souvislosti s inkvizicí, chováním Vatikánu v éře holocaustu či naposledy ve vztahu k Janu Husovi. Chystá se omluvit za křížové výpravy. Co by ještě mohlo následovat? Jan Hus byl posledním tématem. Bylo by důležité ještě znovu zmínit násilnou rekatolizaci v jednotlivých zemích, tedy i u nás. Bylo by dobré, kdyby se tak stalo v kontextu Velkého jubilea 2000. I když je pravda, že papež se za to omluvil už při svých návštěvách České republiky. Také je třeba zmínit, že katolíci misionáři v minulosti ne vždy postupovali s citlivostí k jiným kulturám.«“ (**Mladá fronta DNES, 3.1.2000, článek: I katolická církev pomáhá hledat nové cesty, soudí biskup, str. 8**).

„Reformní Církev československá husitská prožívá v posledních týdnech významné okamžiky své existence. 8. ledna oslavila osmdesáté výročí svého vzniku a před Vánocemi se dočkala omluvy papeže Jana Pavla II. za upálení mistra Jana Husa. Tedy za smrt člověka, jehož jméno si před osmdesáti lety 140 katolických kněží vybralo do názvu své nové církve, distancující se od Vatikánu. Po téměř pěti letech Jan Hus už katolíky a protestanty tolik nerozděluje. I proto může patriarcha Církve československé husitské, Josef Špak, bez zaváhání prohlásit, že vztahy jeho církve s katolickou nebyly nikdy lepší. »Když se dnes díváte na televizi 1. ledna, tak nás vidíte všechny v jedné řadě. Už proti sobě nestojíme jako nepřátelé nebo konkurenti. Ten rybník, ve kterém máme lovit lidi, je tak obrovský a těch ryb je tolik, že není třeba, abychom přetahovali z jednoho houfu do druhého,« říká Špak. »Jak jste se cítil ve Vatikánu, když papež pronesl slova o své hluboké lítosti a vyzdvihl statečnost mistra Jana Husa?« »Velice dobře. Už jsem tam nejel jako nějaký služebník, ale naprosto pokojně se srdcem otevřeným přijmout všechno, co se tam nabízí ohledně smíření. Při všech jednáních panovala bratrská atmosféra. Ať už to bylo na Lateránské univerzitě nebo při prohlídce vatikánských pokladů. Ukázali nám i tajné vatikánské archivy, viděli jsme akta týkající se kostnického procesu, což každému není umožněno.« »Doufal jste v něco takového před deseti, dvaceti lety?« »Dalo se tušit, že změny nastanou, ale že to půjde tak rychle, to je skutečně zásluha osobnosti polského papeže, jeho autority. On vychází z díla, které před ním začal Jan XXIII. Také jsem se poklonil u jeho hrobu v katakombách chrámu sv. Petra.« ...»Jak chápali členové vaší církve nedávné události ve Vatikánu? Vy sám jste se vyjádřil v tom smyslu, že musí následovat i další gesta?« »Budou muset následovat další kroky, další jednání. Celý ten obrovský balík problémů se rozpadne na dílčí otázky. Tím se nezbytně dostaneme k nejobtavnější otázce – platného vysluhování svátosti Večeře Páně. My se třeba s katolíky i s pravoslavnými sejdeme při bohoslužbě slova. Při společném zvěstování, při modlitbách. Modlíme se společně Otčenáš, ale když máme přistoupit ke stolu, tak už to nejde.«“ (**Mladá fronta DNES, 22.1.2000, článek: Katolíci už nejsou nepřátelé, říká patriarcha Špak, str. 6**).

„Řím, Praha – Na dnešek plánovala katolická církev zveřejnění dlouho očekávaného dokumentu, kterým vyjadřuje lítost nad některými temnými kapitolami minulosti. Rozsáhlý, 92stránkový materiál, nazvaný Paměť a usmíření, si klade za cíl vyrovnat se s chybami Vatikánu, jako byly zločiny inkvizice, necitelnost k obětem holocaustu či neomluvitelné násilnosti při obracení na víru. Je součástí šířeji pojímaného úsilí Jana Pavla II. dát Svatému roku pečeť usmíření i kajícínosti. Někteří francouzští a němečtí teologové však již odhalili podstatnou část omluvy s předstihem, minulý týden. »Katolická církev hledá cesty, jak na prahu nového milénia ulevit svému svědomí,« podotkla agentura Reuters. »Pokud možno tak, aby nepřiznávala ve velké míře vlastní vinu.« Ochota církve k omluvám má své limity. Odborníci neshledávají v novém materiálu velký posun proti podobným pokusům v nedávné minulosti,

jako byla například lítost nad chováním církve v éře holocaustu, zveřejněná v roce 1998. Nový dokument, vypracovaný v italštině, vyjadřuje lítost nad krutým údělem obětí holocaustu a přesvědčuje věřící, aby všechny podobné křivdy »uchovali v paměti«. Svou vlastní roli v událostech druhé světové války však Vatikán nezmiňuje, ačkoli k podobnému gestu vybízely četné židovské organizace. Přímá omluva se v této souvislosti v dokumentu neobjevila. »Pochopitelně jsme zmínili jen některé chyby,« uvedl pro agenturu AP Jean-Louis Bruges, jeden z církevních expertů, kteří radili při přípravě materiálu. Pokud by mělo být zmíněno vše, seznam by podle něho nikdy nebyl ukončen. »Dnešní křesťané nejsou odpovědní za chyby, které se staly v rozmezí šestnáctého a devatenáctého století,« zdůraznil Bruges. Teologové museli mít podle jeho slov na paměti, jak budou podobná slova vnímána v těch částech světa, kde je katolicismus v menšině. »V takových oblastech by mohla být omluva vnímána jako naše slabost,« dodal. Kritici zdůrazňují, že očekáváním nedostála především pasáž týkající se holocaustu. »Nepřátelství a nedůvěra nezanedbatelného počtu křesťanů ve vztahu k Židům je bolestnou historickou skutečností,« uvádí se zde. Mnozí zde postrádají jasně definovanou roli, kterou v temné době sehrál »válečný papež« Pius XII. V posledních letech se objevily četné důkazy, že se nepokusil svou morální autoritou zlepšit situaci pronásledovaných uprchlíků. Navíc v diskusi se Spojenci snižoval význam zpráv, které naznačovaly masový rozsah nacistických hrůz.« (Mladá fronta DNES, 7.3.2000, článek: **Vatikán se chce omluvit za minulost, ale..., str. 12).**

„Vatikán, Praha – Ve včerejší prosbě světu o odpuštění papež pojmenoval hlavní pochybení, která tíží svědomí katolického světa. Jeho projev, nazvaný Význání viny, se dotknul nepřipustného násilí, ke kterému se uchýlovali katolíci při křížáckých taženích. Přiznal i zločiny inkvizice a netoleranci v řadách křesťanů. Jan Pavel II. vyjádřil zármutek z chování katolíků vůči Židům, necitlivý postoj k ženám i romské menšině. »V některých obdobích se katolíci chovali netolerantně,« citovala jej agentura AP. Bylo to poprvé v historii, kdy se projev hlavy katolické církve v takové míře obrátil k vlastním pochybením. Kritika přesto sledovala jen obecnou rovinu, nikoho nejmenovala. Papežova příkladu následovali při mších katoličtí představitelé v mnoha zemích světa. »Čeští katoličtí hodnostáři vyjádří při nedělních bohoslužbách lítost nad historickým proviněním katolíků,« plánoval plzeňský biskup František Radkovský, odpovědný v České biskupské konferenci za ekumenismus. Jan Pavel II. byl během mše podle všeho v dobré kondici, pohyboval se nicméně na malé pojízdné tribuně. »Slovní spojení 'násilí při službě pravdě' se objevovalo nejčastěji při papežově ohlédnutí do vzdálenější historie,« podotkla agentura Reuters. Papež připomněl období kolonizace i prvních misionářských výprav. »Katolíci nezřídka zavrhlí evangelium a popustili uzdu násilí,« uvedl. Při násilné evangelizaci byla podle jeho názoru často pošlapávána odlišná kultura i náboženské tradice. »Velmi to pošpinilo obraz církve,« připustil papež. »Tyto hříchy odporovaly lásce, míru a respektování kultur,« uvedl před shromážděním Stephen Fumio Hamao, předseda Kongregace pro pastorální péči o migrující. Kardinál Joseph Ratzinger vyzval desetitisíce prelátů a poutníků, aby se vyznali z chyb páchaných ve jménu pravdy. Připomněl hrubé násilí při křížáckých taženích i temné období inkvizice. Papež upozornil, že církev utrpěla exkomunikacemi během náboženských schizmat. Kardinál Edward Cassidy prosil za odpuštění hříchů vůči Židům. »Křesťané musí připustit nemalý počet hříchů spáchaných vůči židovskému národu,« prohlásil. Nacistický holocaust papež nezmínil. Několik významných rabínů vyjádřilo rozčarování nad nedostatečností těchto slov. Současně vyjádřili přesvědčení, že podrobněji se papež vysloví příští týden během své historické návštěvy Izraele a palestinských území. Kamenným sváru je osoba »válečného papeže« Pia XII., který prokazatelně umenšoval význam nacistických hrůz. »Nečekejme od symbolického obřadu okázalá gesta sebestačství,« tišil však již v průběhu týdne kardinál Roger Etchegaray přepjatá očekávání. Jan Pavel II. musel

často čelit výhradám z řad církevních představitelů, že omluva zachází daleko. Přesto neopomněl připomenout i současnost. »Vyznáváme se z naší odpovědnosti za zlo, které je dnes pácháno,« řekl.“ (*Mladá fronta DNES*, 13.3.2000, článek: *Jan Pavel II. nabídl gesto smíření*, str. 8).

„Omluvu papeže Jana Pavla II. a jeho prosbu o odpuštění za hříchy katolické církve přijaly české církevní kruhy většinou s uspokojením. »Tento další z kroků k uzdravení historické paměti a smíření vítáme s porozuměním. Pro protestanty je to současně výzva, aby se i oni postavili jiným způsobem ke společným dějinám,« řekl biskup Slezské církve evangelické Vladislav Volný. Biskup starokatolické církve Dušan Hejbal řekl, že omluva je pozitivní věc, ale že doufá v celkovou změnu postoje Říma. »Věřím, že za slovy budou následovat i činy, tedy že se římskokatolická církev nebude chovat jako jediná pravá,« uvedl. Předseda České křesťanské akademie Tomáš Halík považuje papežovo gesto za jeden z nejvýznamnějších aktů v duchovních dějinách lidstva. Pro Čechy by podle něho mohlo být podnětem, aby se vyrovnali i s vlastními vinami z nedávné historie. »Kdo z našich politiků by měl odvahu zpřístupnit všechna fakta a naprosto pravdivě pojmenovat naše selhání, jako to udělal papež jménem církve?« zdůraznil. Zdrženlivější je Odilo Štampach, který nedávno opustil římskokatolickou církev a přidal se ke starokatolíkům. Podle jeho názoru mentalita, která vedla k inkvizici, křížáckým válkám, antijudaistickým výpadům a k pohrdání náboženskými tradicemi národů, stále trvá. Na rozdíl od zahraničí česká židovská komunita není vůči papežovi tak kritická za to, že se málo věnoval odpovědnosti církve v době holocaustu. Čeští Židé považují omluvu za počátek. »Papež stojí uprostřed dvojího ohně, nemalá část těch, které reprezentuje, jistě nesdílí jeho názor,« upozornil předseda Federace židovských obcí Jan Munk.“ (*Mladá fronta DNES*, 14.3.2000, článek: *Omluvu Jana Pavla II. zástupci církví přijali*, str. 2).

„Vatikán – Kajicná slova, která vyslovil Jan Pavel II. v souvislosti s mnohými historickými omyly katolické církve, se setkala ve světě vesměs s kladnou odezvou, avšak určité rozpaky zůstaly. Ozývají se již názory, že omluva zahrnula příliš málo a přišla příliš pozdě. Současně s těmito hlasy zaznívá i kritika ze strany »tvrďého jádra« uvnitř římskokatolické církve. Podle mnohých církevních činitelů bylo vyjádření lítosti nepředloženým činem, který snížil prestiž církve. »Historický význam tohoto materiálu spočívá v tom, že papež pootevřel dvířka polemice o současných i minulých pochybeních své církve,« napsal německý list Die Welt. Německá evangelická církev soudí, že papežovo prohlášení si zaslouží »uznání a úctu«, katoličtí biskupové se omezili na připomenutí, že je třeba více pokory. »Je to dobrý nápad,« uvedl Fred Robichaud, jeden z věřících, krátce po mši v americkém New Orleans. »Pravděpodobně měla přijít už před padesáti lety z úst papeže Pia XII.,« prohlásil. »Z ohlašované velké historické hodiny katolické církve mnoho nezbylo,« domnívají se Süddeutsche Zeitung. »Žádné jasné slovo o pronásledování Židů, nic přesnějšího o inkvizici ani o rozštěpení církve, i provinění křesťanů vůči jiným národům byla odbyta příliš rychle,« napsal deník. V této souvislosti se objevily četné dohady, že původní převratný papežův koncept byl na nátlak konzervativců z řad církevních hodnostářů změněn. »Nedílná papežova prosba o odpuštění za hříchy, kterých se v minulosti dopustila katolická církev, prošla na poslední chvíli revizí a byla zmírněna,« napsal italský deník Corriere della Sera. Přesto označuje papežův projev za historické gesto. Britský The Guardian soudí, že čin Jana Pavla II. byl velice odvážný. Poznamenává však, že papež není jediný, kdo by měl žádat o odpuštění.“ (*Mladá fronta DNES*, 14.3.2000, článek: *Papežova lítost: dobrý nápad, ale příliš pozdě*, str. 11).

„...Do čtvrtka odpoledne se »napjatě« čekalo, zda papež při návštěvě v Jad Vašem vysloví omluvu za postoj církve při holocaustu. ...Papež se sešel s nejvyššími izraelskými rabíny a v Jad Vašem SAMOZŘEJMĚ vyslovil ZNOVU to, co řekl mnoha způsoby jinde a co bude říkat zase, protože je zapotřebí to říkat. Stejně tak se sešel s Jásirem Arafatem, s křesťany nejrůz-

nějších vyznání i s muslimy. ...Média si nevšimla, že se loni na podzim oficiálně usmířila římská církev s luteránskou, a uzavřela tak několikasetletou reformační při. Média téměř nezažnamenala sérii papežem iniciovaných vědeckých sympozií, na nichž se církevní historikové vypořádávali s temnými kapitolami katolických dějin jako inkvizicí či křížovými výpravami. Velkou omluvu za všechno zlo způsobené křesťany, kterou papež vyslovil na začátek letošního Velkého půstu, přivítalo většinou krčení ramen a spekulace, kdo z konzervativních kardinálů na poslední chvíli zmanipuloval text. ...“ (**Mladá fronta DNES, 24.3.2000, článek: To si myslíte, že je papež antisemita?, str. 9).**

„Jeruzalém (Od naší spolupracovnice) – Slzami nad osudem šesti milionů obětí holocaustu vyvrcholila v památníku Jad Vašem historická návštěva Jana Pavla II. ve Svaté zemi. »Na tomto místě vzpomínek mysl, srdce i duše mají potřebu mlčet. Mlčet, protože ani nejsilnější slova nemohou dostatečně odsoudit strašnou katastrofu holocaustu,« řekl včera Jan Pavel II. »Vzpomínáme hlavně proto, abychom zajistili, že zlo nikdy více nezvítězí tak, jak zvítězilo nad miliony nevinných obětí nacismu,« řekl papež. Potomci obětí holocaustu však očekávali více – omluvu za chování církve a tehdejšího papeže Pia, který nikdy neodsoudil antisemitskou politiku hitlerovské třetí říše ani později odhalené masové vyhlazování Židů. Podobně jako v nedávné omluvě Vatikánu hlava miliardy křesťanů na světě přiznala vinu jednotlivých křesťanů, ale nikoli pochybení církve jako celku. »Jako římský biskup a následník apoštola Pavla chci ujistit židovský národ, že katolická církev, motivovaná evangeliem pravdy a lásky, lituje nenávist, pronásledování a antisemitismus křesťanů vůči Židům kdykoli a kdekoli v historii,« řekl Jan Pavel II. Mnozí Izraelci tedy jen marně očekávali, že Jan Pavel II. učiní prohlášení, v němž odsoudí morální slepotu a politikaření, které vedly mnohé katolické biskupy, kardinály a také papeže samého k zločinnému mlčení nad vyvražďováním Židů za války. »Očekával jsem, že papež jako Polák, křesťan a nositel Ježíšova kříže v Římě odsoudí chování těchto nemorálních kleriků,« píše David Weinberg v komentáři pro deník Jerusalem Post. Během své návštěvy v Jad Vašem Jan Pavel II. zapálil věčné světlo ve stanu Vzpomenutí nad kamenem, pod nímž je pohřben popel židovských obětí nacismu z šesti koncentračních táborů. Papež obdržel darem deset kreseb židovského malíře z Antverp, jenž zahynul během holocaustu, a setkal se s šesti Izraelci, kteří holocaust přežili. V rámci své poutě do Svaté země Jan Pavel II. včera absolvoval také historické setkání s izraelskými hlavními rabíny a oficiální přijetí izraelským prezidentem Chajimem Weizmanem. »Moje poslední návštěva v synagoze byla návštěva starobylé synagogy v Římě,« řekl Jan Pavel v neformálním rozhovoru s hlavním aškenázkým rabínem Israelem Lauem a se sefardským rabínem Bakšim Doronem při vstupu do sídla hlavního rabinátu a přilehlé Velké synagogy v Jeruzalémě ještě před začátkem oficiálního setkání. Jejich osobní rozhovor pokračoval také po setkání. Papež se zeptal rabína Laua na jeho polské kořeny. »Moje rodina žila v Polsku téměř tisíc let,« řekl Lau. Během soukromé schůzky se tyto duchovní osobnosti zabývaly otázkami dialogu mezi židovstvím a křesťanstvím a také osudem iránských Židů, kterým v těchto dnech hrozí poprava. Poté předali rabíni Lau a Bakši Doron papeži Janu Pavlovi hebrejskou bibli vázanou v kůži s věnováním: »V úctě papežovi Janu Pavlu II., který nás poctil svou návštěvou, v upomínku na Jeruzalém, Svaté město, hlavní město státu Izraele.« Také papežova návštěva v oficiální rezidenci izraelského prezidenta stála v ostrém rozporu s posledním setkáním izraelského prezidenta Zalmana Šazara s předchůdcem Jana Pavla II. v Megidu v roce 1964. Dvacet let před ustavením diplomatických vztahů mezi Izraelem a Vatikánem se papež dokonce vyhnul oslovit prezidenta Šazara jeho oficiálním titulem a děkovný dopis adresoval: pan Šazar, Tel Aviv.“ (**Mladá fronta DNES, 24.3.2000, článek: Papež vyjádřil lítost nad utrpením Židů, str. 1).**

„Papež Jan Pavel II. se vrací ze Svaté země. Mnozí křesťané jsou nadšeni. »Když se sem dostanete, je to jako příchod do nebe,« prohlásil po jedné ze mší v Izraeli Londýňan Greh

Singh. Ti, kdo v křesťanské nebe nevěří, jsou spíše zklamáni. »Očekával jsem více,« řekl vrchní aškenázský rabin Meir Lau. Papežovu návštěvu tedy očekává stejný osud jako jeho velkou omluvu za hříchy katolické církve před dvěma týdny. Ve všech, kromě části katolíků, zbude pachutí prázdného gesta. Hluboce zbožným židům nestačilo, když Svatý otec vložil lístek s prosbou za odpuštění do škvíry ve Zdi nářků. Žádali ho, aby sňal z krku kříž. To však on, jako hluboce zbožný křesťan, nemohl učinit. Nedůvěra je příliš hluboká. Až příliš dlouho totiž křesťané připravovali židům peklo na zemi. Nikdo nevěří, že minulost zmizí jen díky slovům lítosti, byť o její upřímnosti nelze pochybovat. ...Papež nemohl očekávat, že bude pochopen, i když z úst židovských i palestinských politiků se mu dostalo slov uznání a úcty. Možná však jeho slova nebyla určena jen židovským, ale zejména katolickým uším. Poté, co se Jan Pavel II. omluvil před čtrnácti dny za viny katolíků, řekl jeden italský biskup: »Nevím, ve jménu koho se omlouval.« Vyjádřil tak mínění mnohých souvěrců a hierarchů, kteří se domnívají, že prosba o odpuštění oslabuje moc církve...“ (Mladá fronta DNES, 27.3.2000, článek: Papež u zdi nářků, str. 8).

„Za co se papež neomluvil“ Omluvil se za mlčení svých předchůdců k holocaustu, za dýmající hranici mistra Jana, za krvavé půtky katolíků s protestanty, za mučírny inkvizice i za masakry křížových výprav. Za to všechno se už mnohokrát omluvil, a vy to od něho chcete slyšet pořád dokola? Hanba vám, nevděčníci! Tak pravil 24. března v Mladé frontě DNES Martin C. Putna, mladý katolický intelektuál. Co bylo, bylo. Smyje však pouhá omluva prolitou krev? »Dnešní křesťané nejsou odpovědní za chyby, které se staly v rozmezí šestnáctého a devatenáctého století,« zdůrazňuje Jean-Louis Brughues, jeden z církevních hodnostářů, kteří se podíleli na přípravě papežova »omluvného« dokumentu s názvem Paměť a usmíření. Jak prosté. Jenže podle této logiky nenesou ani dnešní mladí holohlavci a třešničkáři odpovědnost za »drobné přehmaty«, kterých se dopustili jejich otcové–zakladatelé. Kdyby se nám ti hoši za Hitlera a Stalina omluvili, přestali bychom se na ně dívat skrz prsty? Otázky tím ale nekončí. Kdo nese vinu za katastrofální přelidnění křesťanských zemí Třetího světa a za masové šíření nemoci AIDS, když papež tolik horlí proti používání prezervativů? Kdo se kdy omluví stovkám milionů obyvatel Afriky, Asie a Jižní Ameriky, které křesťanští misionáři připravili o jejich původní náboženství a vnutili jim »jedinou pravou« víru? Každý vnímavější cestovatel si dřív nebo později všimne paseky, kterou misionáři ve světě natropili. V roce 1542 se v indické (tehdy portugalské) Góe vylodili jezuité. Pod vedením fanatického Františka Xaverského tu pak ve jménu kříže vzplály hinduistické chrámy. Nechceš se stát křesťanem? Tu máš mečem do hlavy! A šup s tebou na hranici! Dnes užívají křesťanští misionáři v Indii jemnějších metod. Jsi chudý? Dej se pokřtít, pak budeš mít naši nemocnici a školu zadarmo! V Africe lákají křesťané muslimy do kostelů maskovaných za mešity. Na Filipínách působí křesťanská skupina New Tribes Mission. Když misionáři někde uprostřed džungle vyslídlí nový kmen, hned tam vlítnou, spálí domorodcům dřevěné sošky předků a bůžků a šupito presto z nich udělají »civilizované« křesťany. Batákové ze Sumatry, kdysi obávaní lidojedi, už dnes nenosí sukně z palmových listů. Oblečení v bělostných košilích a černých sakách každou neděli pěji v kostelíčku písně k chvále Páně. A to všechno jen proto, že pár misionářů nesnědli včas. V projevu s názvem Význání viny se Jan Pavel II. letos v březnu mimo jiné kál i za přehmaty při obracení na víru. Křesťané tím prý »pošlapávali odlišné kultury a jiné náboženské tradice«. V listopadu 1999 ovšem papež při příležitosti návštěvy Indie označil evangelizaci Asie za »absolutní prioritu« křesťanů v třetím tisíciletí. Myslí to ten pán vůbec vážně? Mezi zánikem domorodých náboženství pod botami křesťanských misionářů a mezi dnešním metastazováním hamburgerové popkultury není žádný rozdíl. Důsledný odpůrce globalizace by měl proto s transparentem v ruce povykovat před branami Vatikánu přinejmenším stejně hlasitě jako před McDonalidem či před Světovou bankou. Svatý Bonifác obrátil kdysi Germány ke křesťanství poté, co pokácel

jejich posvátný dub. Nebylo to ale stejné barbarství, jako kdyby nám dnes muslimové zapálili svatovítskou katedrálu? Křesťané s oblibou zdůrazňují, že teprve přijetí jejich víry zařadilo pohanské Čechy mezi »civilizované« a »kulturní« západní země. Cyril a Metoděj však bohužel zároveň vymazali naše kulturní kořeny – pohanskou tradici. Můžeme si proto jen domýšlet, o co všechno přišla Evropa poté, co se sem z Palestiny přes Řím rozšířil jeden z mnoha dobových orientálních kultů. Jaké podivuhodné slovanské panteony zmizely pod tlakem semi-tského monoteismu? Průměrný obyvatel sekulárních Čech si ovšem podobné otázky neklade. Křesťanský Bůh mu chybí stejně málo jako všechny ty dávnými kronikáři a obrozenci vymyšlené »staročeské« Morany, Perunové či Radegasti. Místo pohanské slavnosti slunovratu slaví Vánoce, v den předkřesťanského svátku probuzení přírody si užívá volného Velikonočního pondělí. Na rozdíl od sousedního Polska mu žádný politik s kolárkem nemluví do toho, zda si smí koupit pornografický časopis či použít prezervativ. Bůh zaplat'." (**Mladá fronta DNES, 5.4.2000, článek: Za co se papež neomluvil, str. 8).**

„Již nyní papež jmenoval nejvíce kardinálů a prohlásil více svatých než jakýkoli jeho předchůdce. Omluvil se za inkvizici a holocaust, pokusil se o sblížení s muslimy i židy. Pravidelně hovořil ve prospěch chudých a potřebných celého světa. Letos ho ještě čeká jmenování dalších dvou desítek kardinálů, aby tak doplnil stodvacetičlenný sbor. Počátkem září chystá blahoslavení dvou svých předchůdců. »Jan XXII., prorok všech změn, se kterými přišla církev v průběhu šedesátých let, nemůže být předmětem diskuse,« napsal týdeník Time. »Pius IX., antisemita z minulého století, však rozhodně ano.« Tolik jeho nadcházející úkoly. Co by měl udělat podle mínění kritiků? Jmenovat biskupy i svaté s větší rozvahou, zní široce sdílené přesvědčení. »Výtky proti Svatému otci můžeme shrnout zejména do jediné fráze: mlčení na téma Pius XII.,« citovala agentura Reuters častý názor. Britský historik John Cornwell se domnívá, že veškeré omluvy na téma holocaust vyznívají hluše, pokud katolická církev nezmění tento postoj. ...Spisovatel Tad Szulc sledoval v pozadí papežových cest především tři hlavní cíle: snahu o osobní duchovní zážitek, pobídku k usmíření mezi hlavními světovými náboženstvími, a konečně: nenápadné směřování k roli vyjednavče a mírotvorce. Byl to on, kdo jako první muž v čele katolické církve navštívil synagogu. Lámal ledy ve vztazích s Castrovým režimem. Není vyloučeno, že další překvapení si ještě schovává, říkají znalci o Janu Pavlovi II.“ (**Mladá fronta DNES, 22.4.2000, článek: Jan Pavel II. učinil krok. Kolik jich zbývá?, str. 12).**

„...Mea culpa – omluva českých křesťanů za dřívější hříchy – se ale očekávala. Po omluvě papeže Jana Pavla II. ji učinili i představitelé české církve. »Na přelomu tisíciletí je třeba udělat nové rozhodnutí, chceme-li mít naději, kterou sami dáváme,« říkal v předvečer pouti olomoucký arcibiskup Jan Graubner. »Papež nás vyzval k očištění paměti, k ohlédnutí za svou historií. Kde jinde než na Velehradě je k tomu vhodné místo?« ptal se kardinál Miloslav Vlk při hlavní mši tisíců věřících před bazilikou...“ (**Mladá fronta DNES, 7.7.2000, článek: Velehrad: nejdříve koncert, pak omluva, str. 12).**

„Hus a Vatikán. »Katolická církev nikdy nepřiznala mistrovo umučení. Oni se pouze omluvili, ale nikdy nepřiznají své zločiny. Zápas o Husa bude pokračovat dál.« Josef Haubelt, historik, člen sdružení Volná myšlenka, v proslovu během vzpomínkového setkání k výročí Husova upálení.“ (**Mladá fronta DNES, 10.7.2000, článek: Výroky a názory, str. 4).**

„Rok 2000 zní omluvami. Omluvil se papež za viny své církve. Omluvil se (naposledy o víkend) i český klérus. Za upálení Jana Husa, za viny v časech pobělohorské protireformace... V tichosti svatovítské katedrály omluva katolíků mířila k tisícovce naslouchajících uší. Svět za branou katedrály takřka neslyšel. Škoda příležitosti. Omluva patřila i těm vně svatostánku. Profesor Pekař napsal, že plánem Bílé hory bylo »proměnit ducha staré Čechie«.

Násilné donucení obyvatel k víře vítězů, ke katolictví – aby byl potlačen duch rebelie – pak označuje za nejzávažnější důsledek pro dějiny naše i střední Evropy.“ (**Mladá fronta DNES, 3.10.2000, článek: Omluva, již neslyšet, str. 9).**

„12.3.2000 Omluva Jan Pavel II. se jako první papež v historii omluvil za hříchy, jichž se v minulosti dopustili představitelé katolické církve. ...3.9.2000 Svatořečení Papež Jan Pavel II. prohlásil i přes mezinárodní protesty za svatého papeže Pia IX. Ten seděl na svatém stolci v letech 1846 –1878. Kritici mu vyčítají silný antisemitismus.“ (**Mladá fronta DNES, 28.12.2000, článek: Civilizace 2000, str. 25).**

„V Řecku podal Jan Pavel II. smířlivě ruku pravoslaví, v Sýrii vkročil do mešity jako vůbec první hlava katolické církve. Brzy jedenaosmdesátiletý papež možná nestál během svého pontifikátu před větší výzvou. Početné zástupy náboženských horlivců v ortodoxním Řecku již dlouhé týdny žily napjatou a nepřátelsky laděnou atmosférou. V mírnější podobě ji odrážely nápisy: Papeži, jdi domů! Také o poznání méně nevraživí syrští křesťané zcela neodložili staletou animozitu. Vatikán kráčí v křížáckých stopách, říkali. Jan Pavel II. přesto uspěl více, než se čekalo. Ortodoxní mniši v Řecku nakonec skončili s protesty. Papež políbil nad plán symbolicky půdu země, kterou navštívil, a dočkal se dokonce i potlesku. Uměřeně přátelské bylo přijetí v Sýrii, a to i ze strany muslimů. Ani zde nepřehlédli olivovou ratolest v ruce znaveného poutníka. Čím to? Nejvíce bodů získal papež, putující ve stopách apoštola Pavla, bezpochyby neokázalou pokorou. Veřejné mínění se pomalu obrátilo při pohledu na nemocmi sužovaného muže, který žádá odpuštění za chyby svých předchůdců. Nelze neocenit vitalitu a cílevědomost, s jakou stárnoucí papež bojuje o zlepšení vztahů s představiteli jiných monoteistických vyznání. Tím spíše, že lze tušit, v jak složité situaci Jan Pavel II. podobná gesta formuluje. Není tajemstvím, že ve Vatikánu zaznívá i názor, že omluvná slova znevýhodňují pozici katolíků. Tedy zjednodušeně: Nač se máme věčně někomu omlouvat, tolerovat v Římě největší evropskou mešitu a přitom trpně sledovat, v jaké nedůstojné pozici jsou katolíci například v Saúdské Arábii? Triadevadesátá papežova zahraniční cesta však ukazuje, že otevřený přístup přináší body. Jak cenné, ukáže ještě plánovaná návštěva převážně pravoslavné Ukrajiny. Již nyní se však současně ukazuje, že Jan Pavel II. drží v ruce omezené nástroje. Je patrné, že lepší atmosféru mezi vyznavači jednotlivých monoteistických vyznání nemůže naordinovat sebelépe míněná slavnostní ceremonie. Ilustruje to i omluva, kterou papež před časem vyslovil v souvislosti s oběťmi holocaustu a tehdejší rolí Vatikánu: židovští představitelé to ocenili, podezřívavost však zůstala. Možná nejčtenějším vkladem podobných gest se proto ukázal jejich dopad na každodenní život v místech, jako jsou ulice Damašku či některé řecké ostrovy, kde žijí katolíci i ortodoxní křesťané v míru a klidu vedle sebe. Televizní záběry, které ukázaly toleranci a úctu, s jakou zde věřící slavili návštěvu vedle sebe, byly snad i pro něj nejvzácnějším zjištěním. Vysokou církevní hierarchii možná předbíhá tento vzájemný respekt o celá staletí.“ (**Mladá fronta DNES, 7.5.2001, článek: Poutník Jan Pavel II. překlenul mnohé staré rány, str. 8).**

„Jan Pavel II. si ve své vatikánské pracovně prohlíží obrazovku přenosného počítače. V minulých letech papež často cestoval do vzdálených zemí, aby biskupům osobně předal své poselství. Zdravotní stav ho však tento rok donutil zvolit jiné řešení, a tak jedenaosmdesátiletý představitel katolické církve se rozhodl zůstat ve Vatikánu. Proto včera vůbec poprvé využil k zaslání svého oficiálního dokumentu internet. Do Tichomoří zaslal omluvu za násilí, které napáchali misionáři na tamních obyvatelích.“ (**Mladá fronta DNES, 23.11.2001, článek: Papežovo poselství e-mailem, str. 1).**

„Vatikán – Bývalý polský prezident generál Wojciech Jaruzelski, který je na soukromé návštěvě v Římě, byl ve Vatikánu přijat papežem Janem Pavlem II. Informovala o tom včera

agentura AFP. Audience, o níž se Vatikán nezmínil, se konala v pondělí večer a trvala asi půl hodiny. »Vzhledem k tomu, že projíždím Řím, nemohl jsem učinit jinak než navštívit papeže, jak to dělám vždy, když jsem zde,« citovala generálovo prohlášení agentura. Schůzka se konala pouhé dva týdny před 20. výročí státního převratu v Polsku z 13. prosince 1981. Ani papež, ani Jaruzelski však tuto událost, kdy byl v Polsku vyhlášen výjimečný stav a kdy došlo k zatýkání hlavních představitelů opoziční odborové ústředny Solidarita, nepřipomněli. Jaruzelski však hrál v tehdejších událostech bezesporu stěžejní úlohu. »Nežádal jsem odpuštění za 13. prosinec, ale už pouhá skutečnost, že mě (papež) přijal, dokládá – alespoň podle mého mínění –, že papež do jisté míry oceňuje, co užitečného jsem vykonal,« prohlásil generál Jaruzelski. Oba představitelé se v minulosti setkali již několikrát, a to jak během papežovy cesty do rodného Polska, tak při různých příležitostech ve Vatikánu. V roce 1983, kdy vnitropolská krize kolem Solidarity vrcholila, papež veřejně vyjádřil polským odborářům i jejich předákovi Lechu Walesovi plnou podporu. Polská justice nyní Jaruzelského soudí za jeho podíl na zásahu zvláštních jednotek proti dělníkům, k němuž došlo v Gdaňsku v roce 1970. Jan Pavel II. dosud zašel ve vstřícných gestech a vyjádřeních mnohem dále než kterýkoli z jeho předchůdců. Omluvil se například Židům za pochybení církevního státu během temné éry holocaustu. Jiná omluvná slova o nepřijatelném chování misionářů adresoval téměř do celého světa. Při návštěvě Václava Havla v Římě a ve Vatikánu rovněž vyjádřil lítost nad smrtí Jana Husa. «**(Mladá fronta DNES, 29.11.2001, článek: Jaruzelski: Svatý otec zřejmě ocenil mé činy, str. 8).**

„Lidé si zde připomněli výročí příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje. »Tyto významné postavy historie dnes vzpomínáme i se vstupem naší země do Evropské unie. Také Cyril a Metoděj spojili učení víry západní a východní Evropy a dnes je považujeme za evropské spolupatrony,« uvedl hejnický páter Raban. Jak dále duchovní řekl, věřící vzpomínali v úterý i výročí upálení mistra Jana Husa. »Od roku 1999, kdy se papež omluvil jménem církve za upálení, nás Husova otázka spíše spojuje. O upálení jsme na mši nemluvili, ale myslím, že každý v duchu si na Husa vzpomněl. K výročí upálení v roce 2015 lze snad očekávat i jeho rehabilitaci,« řekl Raban.«**(Mladá fronta DNES, 7.7.2004, článek: Lidé v Libereckém kraji si připomněli věrozvěsty, str. 5).**

Římskokatoličtí preláti si včetně papeže myslí, že lidé uvěří tomu, že oněch několik neosobních, nekonkrétních gest na usmíření učiní nyní „dějinný průlom“ v důvěře světa k Římu. Pravda, tento akt nemá v dějinách církve zatím žádné obdoby. Proč by však 1 400 let stará intrikářská instituce měla budit v dnešní době větší důvěru, než budí ostatní diktátoři, despoti, usurpátoři a tyrani? Charakter římskokatolické církve se omluvami v zásadě nemění a ani nezmění. Dokazuje to i ten fakt, že na jedné straně se Vatikán omlouvá světu za „příkoří“, které mu Řím v minulosti prováděl, na druhé straně vyhláší za svaté právě ty, kteří toto příkoří prováděli, tajně ho iniciovali a podporovali a to i po všech těchto omluvných slovech.

Plánovaná univerzální omluva římskokatolické církve má mít podle jezuitů za následek úplné zapomenutí, tj. přesně umlčení všech zvěstev, které katolicismus po celou dobu existence napáchal a již nikdy se podle přání Vatikánu nebudou smět nikým připomínat. V pozadí pochopitelně nebude (jako nebyla ani v Praze) skutečná lítost.

Cílem této pokrytecké omluvy bude jen jedna jediná věc, a sice získat širší pole působnosti pro své zákulisní diplomatické tažení proti Židům. Vatikán potřebuje, aby Židé přestali být vůči němu ostražiti. Současně si přeje, aby také již nikdy nevzpomínali hroznou úlohu Německa za válečného tažení moderních křižáků Evropou v letech 1938 až 1945. Je proto potřeba Židy ukolébat ve falešné jistotě o lásce Vatikánu k Izraeli a jeho svátky postupně převést na katolické.

Tím však ve skutečnosti nastala druhá etapa křížového tažení proti Židům a na Jeruzalém. Toto město má být Vatikánu odměnou za jeho zákulisní jezuitskou válku a diplomacii vůči Izraeli. Když násilí nepomohlo, pomůže diplomacie, intriky a zákulisní politika obalená do pláště přátelství a ekumenického porozumění k Židům.

Ovšem tato plánovaná budoucí omluva za všechno katolické příkoří předpokládá už dnes odstranit nežádoucí pohled na katolickou inkvizici. To je první, co musí podle jezuitů Vatikán udělat. Není proto ani překvapením, když dnes čteme následující zprávy, a to přímo z katolických zdrojů:

„Mezinárodní vědecké sympozium pro přípravu dalšího očišťování sporných momentů v dějinách církve bude svoláno do Říma. Má prověřit činnost Nejvyššího kapitolského tribunálu, tedy římské inkvizice. Výsledky zkoumání historiků a teologů, vybraných »super partes« čili bez ohledu na náboženské vyznání, výhradně na základě odborné kompetentnosti, budou předloženy Svatému stolci. Na jejich základě chce papež Jan Pavel II. v rámci Velkého jubilea roku 2000 pronést jménem dnešních křesťanů prosbu o odpuštění za oběti křesťanů minulosti. Má se tak stát 8. března 2000 po kajícím procesí k bazilice sv. Sabiny na Aventinu.

Podle slov prefekta Kongregace pro nauku víry, kardinála Josepha Ratzingera má očista kontroverzních míst v dějinách církve vysoký mravní význam i pro současnost: »Je třeba, abychom si byli vždy vědomi pokušení církve jako instituce změnit se ve stát, který pronásleduje své nepřátele. Církev musí být vždy tolerantní. Prosme tedy Pána za odpuštění za tyto skutečnosti! Ať nám dá pochopit, že církev nesmí dělat mučedníky, ale musí být vždy církví mučedníků, abychom znovu neupadli do těchto omylů!« (Katolický týdeník, č. 32, 9.8.1998, str. 3).

„Podle zprávy vatikánského časopisu Tertio millenio papež Jan Pavel II. uvažuje o přiznání viny, případně o prosbě o odpuštění za chyby a opomenutí církevních představitelů minulosti. Papež učiní toto symbolické gesto pravděpodobně v průběhu oslav Jubilejního roku 2000.“ (Katolický týdeník, č. 33, 16.8.1998, str. 3).

Už roku 1993 jsme mohli zaznamenat přípravy:

„Rehabilitace staré inkvizice je pro Vatikán něčím jako jeden ze článků víry, protože inkvizice žije a dobře se jí daří v rámci demokratických svobod, i když jsou zde určitá omezení. Římskokatolický spisovatel, teolog a bývalý kněz ve své knize z roku 1988: Náměstkové Kristovi, Temná strana papežství, píše o moderní inkvizici. Je umístěna v Casa Santa, papežově domě Na rohu, který je znám jako palác inkvizice. V nedávných letech se musela pod nátlakem tisku svatá, katolická a apoštolská inkvizice více než jednou přejmenovávat podobně jako sovětská tajná policie. V roce 1908 se tato nejstarší z římských svatých kongregací stala Svatým Oficiem. Od roku 1967 se změnila na Kongregaci pro otázky víry. Současný tajemník a výkonný šéf dříve s titulem Velký inkvizitor, je bavorský kardinál Ratzinger, ale prezidentem inkvizice vždy byl a zůstává vládnoucí pontifex. Na jiném místě profesor de Rosa popisuje Ratzingera jako muže stojícího po papežově pravici.

Ratzinger zvedá telefon a volá například knězi do Los Angeles, aby buďto ukončil své výzkumy o názorech biskupů na celibát nebo si okamžitě sbalil zavazadla a do hodiny svůj úřad opustil. Není proto překvapením, že teologové jsou přemísťováni ze svých vyučovacích míst, kněží sesazováni ze svého úřadu proto, že oponovali neomylnému učení. Není překvapením, když je biskup v disciplinárním řízení proto, že se chová jako Ježíš, že slouží zdeprimovaným lidem a odmítá exkomunikovat lidi, kteří mají ve svém srdci upřímnost a lásku. Právě tento kardinál Ratzinger na Anglikánsko-římskokatolické mezinárodní komisi (ARCIC) a na eku-

menickém pokroku hledal větší ústupky pro učení o spasení a úloze církve. (*Observations: Kongregace pro otázky víry, leden 1989*).

Při dobré pověsti, jaké se Vatikán v posledních letech tohoto milénia těší, je také důležité, jak působí kardinál na veřejnost. Podle časopisu *The Catholic Herald* se jedná o »strohého kardinála Josefa Ratzingera, nazývaného v Itálii Inkvizitor poslední doby.« Jako prefekt kongregace pro otázky víry dozírá na správnost věrouky a byl vytipován, aby se stal hvězdou nové italské televizní stanice. Článek říká, že Vatikán ostře popírá, že by tuto stanici financoval a uvádí se zde, že počáteční hotovost poskytl dva římské podnikatelé z *Opus Dei*. (*Catholic Herald, 13. ledna 1989*).“ (**Michael de Semlyen: *All Roads Lead to Rome?*, str. 182–183**).

Tato instituce *Opus Dei* je výhradně jezuitského založení od samého počátku své existence. Kryje akce jezuitů i akce jejich agentů, akce různých projezuitských organizací, tajně spolupracuje s mezinárodními silami a mezinárodním terorismem a pod. Vratme se však k inkvizici. Jakou moc užívá projezuitský kardinál Ratzinger?

„Ratzinger stojí v čele Kongregace pro věroučné otázky (inkvizice) a oficiálně je přímo zodpovědný Janu Pavlovi za uchovávání čistoty katolického učení. Když mluví, chápe se to běžně jako kdyby mluvil papež.“ (**Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 485**).

Podívejme se, jaké jsou nejnovější zprávy z tohoto jezuitské prostředí prosáklého krví mučedníků všech věků, tedy i z tohoto 20. století:

„**Vatikán zpřístupnil archiv inkvizice bez pompy.** Řím, Praha – Stavidla dějin katolické církve se včera otevřela.

»Jsme tu, abychom pohovořili o zpřístupnění dosud pro vědeckou veřejnost nedostupné části archivu katolické církve,« suše pronesl před zhruba dvěma sty pozvanými vatikanology a historiky v sále starobylé římské akademie Lincei arcibiskup Tarcisio Bertone.

Vatikán tak bez jakékoliv okázalosti či velkých slov oficiálně oznámil, že zpřístupňuje archiv inkvizice.

Historici budou moci poprvé v dějinách nahlédnout do zhruba 4500 zachovalých svazků o délce asi 610 metrů, v nichž se nacházejí dokumenty o zhruba stovce procesů proti kacířům a archiv cenzury se soupisem zakázaných knih.

Prizvaní profesori a odborníci při včerejším studijním dni zdůraznili, že si bude po prostudování archivu možné vytvořit jasnou představu o fungování církevních soudů, které sice někdy posílaly lidi na smrt, ale na druhou stranu často postupovaly mnohem lidštěji než soudy světské. Jasněji se budou historici také orientovat při hodnocení postoje církve k Židům – neboť ti se na papeže mnohdy obraceli s prosbou o ochranu.

Při zahájení sympozia v sále chyběla nejvyšší vatikánská autorita náboženské a mravní nauky katolické církve: kardinál Joseph Ratzinger, který vede Kongregaci pro doktrínu víry, jež je následnickou institucí někdejšího Svatého oficia pro univerzální inkvizici. Ratzinger na setkání zavítal až v odpoledních hodinách, což pozorovatelé hodnotili jako další důkaz toho, jak neformální a nesenzační ráz chce katolická církev zpřístupnění archivu dát.

»Dokumentace 20. století je velmi rozsáhlá a bude zpřístupněna později,« uvedl monsignor Bertone a podotkl, že Kongregace už vybavila archiv počítači a vypracovala provizorní inventář nejstaršího materiálu. K písemnostem budou mít přístup všichni badatelé bez ohledu na národnost či náboženské anebo politické přesvědčení. Jedinou podmínkou bude doporučení církevní či vědecké instituce.

Archiv je jen torzem toho, čím kdysi byl. Vatikán nechal v letech 1815 až 1817 zničit část dokumentů z obav, že by se mohly dostat do rukou nepřátel katolické církve. Zničená dokumentace se týká většiny procesů. Další část byla podobně zlikvidována za revoluce v roce 1849. Teodor Marjanovič, Josef Kašpar (Mladá fronta DNES, 23. ledna 1998).

Myslí si snad autoři článku, že je možné uvěřit tomu, že inkvizice měla za celou dobu středověku jenom zhruba stovku procesů? Desítky a desítky MILIÓŇŮ lidí přišli o život právě díky inkvizici. A pochopitelně, že bez jakýchkoliv procesů. Jejich počet mnohokrát převyšuje číslo všech lidí povražděných během obou světových válek ve 20. století dohromady. A další MILIÓNY lidí povraždil Vatikán v genocidních válkách na různých místech naší planety v období po druhé světové válce až do dnešní doby.

Jak mohou tvrdit, že inkviziční soudy postupovaly mnohem mírněji než soudy světské? Vždyť středověké světské soudy pokaždé patřily inkvizici a byly inkvizicí řízeny. Je to zase jenom hrubá jezuitská lež.

Odpolední příchod Ratzingera do sálu sympozia jakoby říká, že Vatikán už vůbec nevěnuje inkvizici žádnou důležitost. Ale i to je jezuitská diplomacie a ve svém důsledku lež, která se snaží zastřít pravý opak. Inkvizice je stále činná a přijde doba, kdy (pokud si to státy nechají líbit a dovolí to jejich parlamenty) se znovu postaví do čela všech světských soudů a bude formulovat zákony pro ni nejvýše výhodné, povolující římskokatolické církvi soudní právo, a to pro celou veřejnost s jakýmkoliv trestem. Blíže o tom v pozdějších kapitolách.

Velmi zajímavou zprávu o vatikánském archivu čteme z léta roku 2001, tedy o několik let později:

Vědci se prou s Vatikánem, který nechce odkrýt archiv. Washington – Společná skupina židovských a katolických historiků zastavila bádání o papeži Piu XII., který stál v čele katolické církve v době II. světové války, protože Vatikán jejím členům odmítl přístup do svých archivů. Skupina měla za úkol prozkoumat, zda se papež ve své době provinil mlčením o holocaustu, což se mu někdy vytýká. Šéf Světového židovského kongresu (WJC) Elon Steinberg řekl, že odmítnutí Vatikánu otevřít své archivy je »hlubokým morálním selháním«. Steinberg přitom zdůraznil, že své archivy pro bádání o období druhé světové války otevřely kromě Vatikánu už všechny evropské státy. »S hlubokou bolestí se musíme domnívat, že Vatikán hodlá udržovat hanebné mlčení okolo Pia XII.,« pravil. Některé židovské skupiny tvrdí, že Pius XII. se vůbec neozval proti hromadnému vyvražďování Židů, přestože o tom měl mnoho informací. Vatikán ale proti této tezi namítá, že Pius XII. pro Židy pracoval a že díky jeho mlčení jich přežilo více, než kdyby holocaust nahlas kritizoval. Ve skupině historiků jsou zastoupeni tři židé a tři katolíci. Vznikla poté, co v roce 1999 vyšla kniha britského historika Johna Cornwella »Hitlerův papež«, která na spory okolo osoby Pia XII. upozornila. Loni tato skupina vydala předběžnou zprávu, ve které sdělila, že není s to dospět k definitivnímu závěru, dokud jí Vatikán nezaručí úplný přístup ke svým archiváliím z válečné doby. Její žádost byla odmítnuta v červnu. (Mladá fronta DNES, 25.7.2001, Ze světa, str. 8).

Postoj Vatikánu je logický a dal se očekávat. Dokumentace 20. století totiž ještě není všechna přepsána a zfalšována. Je jí přeci jenom opravdu mnoho. Vzpomeňme na úlohu jezuitů za Ruské revoluce, ve světových válkách, při masakrech Srbů v roce 1941–1945 a 1991–1992 a pak až do ukončení konfliktu roku 1995, na podílu studené války, na podílu v amerických válkách, v asijských a afrických masakrech, v revolucích a pod.

K poznámce o likvidaci archivu v předešlém citátu nutno podotknout, že inkviziční archivy byly ve Vatikánu vždy tajné a že si je Vatikán ničil pokaždé sám, bez přispění revolucionářů, kteří by takový archiv naopak zabavili. Nelze proto uvěřit zmínce o tom, že byl Vatikán donu-

cen revolucí archiv zničit. Všechno to jsou pouze alibistické výmluvy a omlouvání skutečnosti a pravdy.

Svědčí o tom například zpráva, že po zrušení inkvizice v 18. století byly v Itálii veškeré inkviziční dokumenty okamžitě zničeny: „*GRAFFITI VĚZŇŮ. Bývalé vězení sicilské inkvizice v Palermu se stane muzeem. Kobky, v nichž byly v 17. a 18. století vězněny stovky údajných kacířů, čarodějnic a lidí s jinou vírou, hlavně muslimů a židů, se během dvou let otevrou veřejnosti. Restaurování objektu, který je majetkem palermské univerzity, přijde na deset milionů dolarů (asi 250 milionů korun). Vězeňská graffiti, která pokrývají zdi šestnácti cel ve dvoupatrovém paláci Steri, dochovala nejen vzkazy a modlitby, ale i portréty svatých. Po zrušení inkvizice koncem 18. století byly všechny její dokumenty zničeny. Architekt Domenico Policarpa, který se podílel na restaurování, proto říká, že tyto kresby vězňů jsou jediným důkazem, který zbyl. Papež Jan Pavel II. se v roce 2000 za náboženské pronásledování omluvil.*“ (**Mladá fronta DNES, 14.8.2004, článek: Muzeum z mučírny, str. 1).**

V předchozím citátu ze dne **25.7.2001** o archivu je pro nás ovšem velmi zajímavá zpráva, a sice ta, že bude archiv také sloužit ke správnému vysvětlení postoje církve k Židům. Zde můžeme vidět jasně zřetelnou stopu o dnešní snaze Vatikánu infiltrovat judaismus a překonvertovat jej na svůj systém. Je to jeden z kroků, kterými se chce Řím k Židům přiblížit.

Na jedné straně je inkvizitor Ratzinger ostřížem katolických doktrín a archivu inkvizice, na druhé straně se tváří jako ten, kdo chce s inkvizicí úplně skončit. Opět známá jezuitská taktika a praxe.

O tajném vatikánském archivu z druhé světové války čteme v roce 2002 další zprávy: „*Vatikán – Vatikán, veden snahou vyvrátit obvinění, že papež Pius XII. učinil příliš málo proti holocaustu, zpřístupní některé dokumenty z druhé světové války. Jak oznámila vatikánská místa, »během několika let budou otevřeny archivy z období před druhou světovou válkou, z války i z poválečné doby«. Vatikánské prohlášení upřesňuje, že badatelům budou zpřístupněny vybrané archivy zachycující rovněž období do roku 1939, kdy budoucí papež Pius XII. sloužil na vatikánské diplomatické misi v Německu. Dokumenty obsahují informace o vztazích mezi papežským stolcem a Německem v letech 1922 až 1939. Tyto dokumenty budou přístupné pro vědecké bádání od roku 2003. V následujících třech letech bude otevřen přístup i k dokumentům z let 1939 až 1958, rovněž zaměřeným na vztahy Vatikán – Německo. Po otevření archivů týkajících se vztahů mezi Vatikánem a nacistickým Německem za druhé světové války volali již léta badatelé po celém světě – zejména různé židovské skupiny. Právě tyto kruhy obviňovaly Pia XII., že během války zůstal vůči nacistickým zvěrstvům nečinný a nesnažil se zabránit holocaustu. Vatikán proti těmto obviněním mnohokrát protestoval. S odvoláním na své badatele upozorňoval, že katolická církev proti holocaustu nevystupovala nahlas v obavě, aby nacisté nesáhli v okupovaných zemích k represáliím.*“ (**Mladá fronta DNES, 16.02.2002, článek: Vatikán prý otevře předválečné archivy, str. 10).**

„*Vatikán – Vatikán včera oznámil, že od 1. ledna příštího roku zpřístupní archivní dokumenty, které se týkají činnosti kardinála Eugenia Pacelliho, někdejšího papežského nuncia v Německu. Ten sloužil jako vatikánský velvyslanec v letech 1922 až 1929 a později, v roce 1939, byl zvolen do papežského úřadu jako Pius XII.*“ (**Mladá fronta DNES, 30.10.2002, článek: Vatikán otevře archivy, str. 9).**

Zdá se tedy, že mistrné dílo klamů a podvodů je již z části dokončeno a vědecká veřejnost může tedy konečně nahlédnout. Kdo však bude těmi badateli a co budou vlastně studovat? Budou se vůbec zabývat originálností jednotlivých dokumentů nebo se spokojí jen s tím, co si budou moci přečíst a ofotit? Od otevření a zpřístupnění uplynul už více jak rok a stále není nic

slyšet. Že by historikům bádajícím v těchto archivech došla slova a nebo se báli vydat svědectví o pravosti a hodnověrnosti zkoumaných dokumentů?

O snaze proniknout do systému židovských svátků a infiltrovat je, ukazuje také například následující rozhovor. Všimněte si, jak je v otázkách tazatele mistrně židovskému rabínovi podsouvána katolická věrouka tak, jako kdyby měla s židovstvím už nějakou pevnou, předem danou souvislost:

„Rabín: Vatikán vyrazil do boje proti antisemitismu. O židovském svátku chanuka, postoji Vatikánu k antisemitismu a deseti přikázáních hovořil s LN hlavní izraelský rabín Israel Meir Lau.

LN: Tento rok připadl židovský svátek chanuka na stejné dny, kdy křesťané slaví Vánoce. Vidíte v obou svátcích nějaké společné znaky?

Abych řekl pravdu, nevím přesně, o čem vánoční svátky jsou a co pro křesťany znamenají. Co ale znám, je židovský svátek chanuka, který zvláště zdůrazňuje duchovní přežití židovského lidu jako celku. Každý, kdo zná příběh o tom, jak k tomu zázraku – chanuce – došlo, ví, že to byla zkouška židovského ducha, zda dokáže přežít. To nebyla válka o území anebo nezávislost, to dokonce nebyl ani boj o fyzické přežití. V té době jsme měli v Jeruzalémě svůj druhý chrám. A v době, kdy helénská kultura chtěla rozprostřít svá křídla po celém světě a Řekové dobývali izraelskou půdu, pokoušeli se s Židy naložit stejně jako s ostatními národy – donutit je zapomenout na vlastní tradice a národního ducha. A právě proti tomu Makabejci, hrdinové chanuky, bojovali. A proto si myslím, že se chanuka odlišuje od svátků jiných, a to židovských i ostatních.

LN: Jakou roli by měl hrát judaismus v dnešní době, kdy svět kráčí cestou kulturní globalizace?

Judaismus je prvním monoteistickým náboženstvím. Všechna ostatní hrdě nepopírají, ať už je to křesťanství či islám, že si z židovských zákoníků vzala principy víry – jednoho Všemohoucího – v duchovní podobě, ne tedy fyzicky. A deset přikázání jako »Nezabiješ« a všechna další bylo dáno nám, a to před 3310 lety. Takže zde přirozeně existují mezi monoteistickými náboženstvími úzká pojítka. Židovské je však nejstarší, a také proto papež ve svém projevu před týdnem mluvil o židovském lidu jako o svých starších bratrech. Před čtrnácti dny jsem byl v egyptské Káhiře na univerzitě al-Azhar a nejvyšší islámský duchovní vůdce dr. Tantaví, šajch al-Azharu, mi hrdě řekl, že mají blízko k judaismu. A kdo bojuje proti judaismu, bojuje proti islámu. Tak mi to řekl.

LN: Letos byla chanuka poprvé oficiálně slavena i ve Vatikánu. Jak toto gesto hodnotíte?

K tomuto gestu mohu říct jednu věc – zabraňuje šíření antisemitismu. A to je nejdůležitější. Protože nyní nemůžete Židy jen tak obviňovat z jakéhokoliv zločinu, pokud vám dá Vatikán ospravedlnění, když se sám účastní oslav našich svátků. Mír ještě nenastal, ale přinejmenším to zabraňuje projevům nenávisti.“ (*Lidové noviny*, 30.12.1997).

Článek ve všech aspektech potvrzuje předchozí informace. Není těžké zde pozorovat snahy nejen o sblížení Vatikánu s Židy pod pláštěm zabráňování antisemitismu (tolik oblíbeným tématem Židů), ale i o sblížení islámu s judaismem. Vzpomeňme si, že islám je věrnou kopií Vatikánu a co udělá Vatikán, dělá i islám. Proto jestliže se Vatikán letos poprvé vydal směrem k Židům, totéž okamžitě udělá i islám.

Další ukázky z konce minulého století dokreslují, jakým způsobem a při kterých výročích by mohl mít Vatikán u Židů úspěch:

„Židé nemají své vánoce, zato se pyšní chanukou. Nejen křesťané, ale i Židé si v nadcházejících dnech budou užívat sváteční atmosféru. Židovské náboženství sice nezná vánoce, letos však jejich svátek chanuka připadá na stejné období jako křesťanské oslavy narození Ježíše Krista.

Prosincová chanuka, což v hebrejštině znamená zasvěcení, se slaví vždy osm dní, počínaje 25. dnem měsíce Kislev. V letošním roce začínají tyto židovské svátky téměř přesně jako vánoce – 23. prosince. Židé si v těchto dnech připomínají své vítězství roku 165 před naším letopočtem pod vedením Judy Makabejského nad vojsky Antiocha IV. Epifana a dobytí Jeruzaléma. Až později začala být chanuka spojována s legendou o nálezu jediného džbánu rituálně čistého oleje, jehož obsah by vystačil jen na jeden den svícení. Přesto však světlo vydrželo osm dní a nocí do chvíle, kdy si kněz v chrámu vylišoval olej nový. Proto také Židé po celou sváteční dobu rozsvěcují pokaždé v oknech svých domovů osmiramenné svícny – každý večer jednu svíčku, až plápolají všechny na počest Judovy odvahy a na zázrak v chrámu.“ (MF Dnes, 23.12.1997).

„Adventní světlo má tisíciletou tradici. Když křesťané v předvánoční době zapalují svíčky na adventním věnci, pokračují tím v židovské tradici staré přes 2000 let, totiž ve slavení svátků světla zvaných chanuka. Toto slovo znamená »zasvěcení«. Začátek svátků spadá do 25. dne židovského měsíce Kislevu (tedy na konce listopadu a začátek prosince). V synagogách a obydlích se během svátků zapaluje každý večer nové světlo v sedmiramenných svícnech (menorách), které symbolizují šest dní stvoření a sedmý den odpočinku. Židovské svátky trvají osm dní a připomínají znovuzasvěcení jeruzalémského chrámu v době Makabejských, který byl předtím znesvěcen pohanskou bohoslužbou syrsko–helenistických vládců. Když byl chrám 165 dnů před začátkem křesťanského letopočtu znovu zasvěcen Hospodinu, nastal podle legendy zvláštní jev; v sedmiramenném svícnu hořel malý zbytek rituálně čistého oleje, který by normálně stačil pouze na jeden den, celých osm dní.“ (Lidové noviny, 12.12.1997).

Co k tomu dodat? Takových katolických naroubovanin bude směrem k židovským svátkům přibývat. Je to pochopitelné, neboť jezuité plní harmonogram svého generála již po staletí a ten zní: *Vzhůru do Jeruzaléma!*

45.23 Další činnost jezuitů

Osobním vyprávěním exjezuitského kněze Dr. **Rivery** se nyní podíváme na další tajné akce jezuitů od druhé světové války. Vyprávění zachycuje různá poválečná období a je vybíráno z **Riverových** děl *The Godfathers* a *Double Cross*:

„Když se válka chýlila ke svému konci, Sovětská armáda (posílená výzbrojí USA) zaútočila z Východu, zatímco spojenecká vojska vpadla do Německa ze Západu, kde ničili Hitlerovu armádu. Na tajnou Hitlerovu žádost, poslal generál Franco do Německa svou proslavenou modrou armádu, složenou většinou z Baskických vojáků. Celá divize projela vlakem pod Vatikánskou vlajkou přes spojenecké linie. Spojencům řekli, že je to misie na záchranu mnichů, řádových sester a kněží před zavražděním. Modrá armáda společně s německou bránila Berlín. Když Hitler viděl, že je ztracen, spáchal sebevraždu a nacistické vedení převzal římský katolík, admirál Dönitz. Nacisté namísto toho, aby modrou armádu navrátili podle svého slibu do Španělska, nechal admirál Dönitz do tohoto vlaku naložit německé zlato a poslal je do Švýcarska uložit na konto Vatikánu ve švýcarské bance.

Modrá armáda byla podvedena. Většina z těch, co přežili, skončila v ruských věznicích. Američanům bylo sděleno, že projíždějící vlak přes jejich linie je »vlak milosrdenství« od

papeže, vezoucí zdravotnické potřeby pro raněné. Když spojenci uzřeli papežskou vlajku, vlak propustili bez kontroly. Pouze malá část modré armády se vrátila do Španělska. tam byli buď zastřeleni nebo uvězněni, aby se nikdo nemohl dovědět pravdu o osudu německého zlata. Avšak zvláštní velitelé modré armády – spoluúčastníci zrady – se vrátili se slávou. Tito byli za své úkoly štědře odměněni.

8. května 1945 Německo kapitulovalo. Evropa se nalézala v ruinách. Nevěstka ze Zjevení 17. kapitoly se opět dostala do nesnází. Jedno její dítě, které papež Pius XII. podporoval, padlo (fašistická strana) a druhé nenáviděné, se stalo vítězem (komunistická strana).

Jezuité, vždy připraveni k odvetě, sestavili následující plán pro případ, že by druhou světovou válku prohráli.

1) Přimět lidi, aby uvěřili, že Vatikán neměl nic společného s válkou a přesvědčit svět, že holocaust nikdy neexistoval.

2) Poslat odbojné kněze, mnichy a řádové sestry do koncentračních táborů, aby mohli před světem prohlásit, že byli také pronásledováni.

3) Nařídili katolickým rodinám a kněžím, aby chránili Židy v jejich domech, aby Židé mohli o nich v budoucnu podat dobré svědectví ve svých knihách a filmech. (Poznámka: Mnozí z těchto Židů se již stali katolíky).

4) Na Druhém vatikánském koncilu ukázat světu novou tvář.

5) Vybrat komunistického papeže ze světa za »železnou oponou«, který by ovlivnil komunisty a přetáhl je do římskokatolické církve, aby se tím naplnilo proroctví Fatimy, v němž měl papež Pius XII. rovněž své prsty.

Tento plán začal Řím naplňovat v roce 1981.“

V dalším vyprávění Dr. **Rivera** říká, že v případě, že USA podepíše konkordát s Vatikánem, stane se pak katolicismus jediným státně uznávaným náboženstvím ve Spojených státech a vyslovuje obavy Američanů, že to s nimi a s jejich dětmi může dopadnout jako se Židy tak, jak to ukazuje fotografie. Na přiložené fotografii je zachycen výjev hromadné vraždy Židů vysvlečených do naha v koncentračním táboře a jak jsou jejich mrtvoly odstraňovány buldozerem.

„Po skončení druhé světové války odmítl papež Pius XII. chránit druhé vatikánské »dítě« – komunismus, a proto byl odstraněn. Papež Jan XXIII. po nástupu k moci svolal Druhý vatikánský koncil, který téměř zničil protestantismus ve Spojených státech i v Evropě tím, že zavedl náboženství »lásky a polibků«... a zpracováním komunistů.

Papež Jan XXIII. navrátil na západní frontu svého oblíbence a chránil jej. Byl jím FIDEL CASTRO, bojovník za práva utlačovaného lidu, věrný katolík a osvědčený jezuita pod přísahou. Běda každému, kdo táhne s Fidelem... Papežové ho však podporovali stoprocentně... včetně milovaného komunistického papeže z Polska.

Římskokatolická konference armádních důstojníků založila po občanské válce organizaci Ku Klux Klan, která pod vedením jezuitů sílí den ode dne. Tato odnož zednářského hnutí vznikla ve státě Tennessee r. 1865 ze tří důvodů:

1) Členové Ku Klux Klanu se prohlašovali za protestanty a šířili nenávist vůči Židům, katolíkům a černochům, čímž zničili představy biblických křesťanů a jejich snahy získat tyto lidi láskou.

2) Ku Klux Klan bojoval s katolíky o vlastní ochranu.

3) Z řad protestantů získali podezřelé černochoy a vehnali je do náruče Vatikánu a nové armády černých jezuitů získaných po celé Americe... Ku Klux Klan je dalším mistrovským podvodem jezuitů. ...

Milióny katolíků a jiných lidí padlo v první a druhé světové válce. PROČ? Aby Vatikán získal větší moc. Hrají vysokou hru a milióny lidí v ní platí svými životy.

1. Fašisté byli oklamáni. Tato skupina, která vyrostla v USA, není ničím jiným než akcí římských katolíků, vedenou jezuitu.

2. Ubohá ortodoxní církev byla zničena křížáckými výpravami a papežskou zabijáckou organizací ustašovců. V dnešní době se klaní novému komunistickému papežovi a nalézají se ve svých táborech. Byli také podvedeni.

3. Oklamáni byli i členové původního Ku Klux Klanu. A to nejen tehdy, když si uvědomili, že vhánějí lidi do rukou jezuitů. Je to jedno z nejmladších »dětí« nevěstky.

4. I Izrael byl podveden. V současnosti se přátelí se svým dřívějším nepřitelem na život a na smrt – Vatikánem, který je v minulosti mnohokrát pronásledoval a hubil.

5. Svobodní zednáři byli také podvedeni. Dokonce ani nevěděli, že papež Pius XII. byl také skvělým zednářem. Ani by nikdy nevěřili tomu, že i oni jsou »dětmi« nevěstky a že je shora řídí černý papež.

6. Ubozí protestanti díky svým vůdcům jsou také papežovi oblíbenci a mnozí z nich jsou spolupracovníky Vatikánu.

7. Podvedeni byli i komunisté. Jsou jednoduše odnoží římskokatolické instituce, jako najatí vrahové Vatikánu. Hledají utopickou zemi, aby byli Kristem zničeni, jakmile na papežův příkaz zaútočí v budoucnu na Izrael.

8. A nejhůře na tom jsou sami katolíci. Byli podvedeni a oklamáni přijetím podvrženého Baálova náboženství (slunečního kultu), převlečeného do křesťanského oděvu. ...

„Kdokoliv se otevřeně postaví proti populárnímu náboženskému systému, bude odsouzen na smrt.

»A co tvůj život, Alberto? Pokoušeli se tě zabít?« zeptal se Riverův přítel. To víš, že ano. ... V Londýně mě uvrhli před příjíždějící metro a v Irsku vtrhla do mé ložnice Irská republikánská armáda. Vedou ji jezuité pod přísahou. V USA mi někdo dal do jídla během modlitebního shromáždění kus skla. Nejméně pětkrát na mě někdo vystřelil a před několika lety na mě Vatikán vymyslel nejsmrtelnější útok. Byl to falešný bratr. ...“

Ve svém vyprávění dr. **Rivera** obrací pozornost také na prezidenta USA a popisuje obřad jeho přísahy:

„Čtyřboký obelisk »hledí« na čtyři světové strany. Na jeho vrcholu je pyramida, která představuje kombinaci náboženství a celosvětové politické moci. Je možné jej vidět v Egyptě, ve Spojených státech (památník ve Washingtonu) a ve Vatikánu. Pro jezuitu, svobodné zednáře a ilumináty tajně představuje jednu celosvětovou vládu. Je to okultní obelisk. Představuje boha Slunce – Baála. Kromě toho též znázorňuje sexuální život. Je to symbol mužského pohlavního údu. Jako jezuita vázaný přísahou jsem se dozvěděl, že jde navíc o tajné světové znamení jezuitů pro úspěšné šíření ekumenického hnutí za účelem likvidace protestantismu a pro přípravu podpisu konkordátu mezi Spojenými státy a Vatikánem.

Prezident USA skládal prezidentskou přísahu před tímto obeliskem. Poprvé v dějinách Spojených států byl obřad přísahy přesunut na západ od Kapitolu. Prezident Reagan skládal slib tváří v tvář washingtonskému monumentu. Stalo se to 20. ledna 1981 (Newsweek, 26. led-

na 1981). Znal prezident Reagan význam tohoto symbolu? – Nevíme!“ (*The Godfathers*, p. III., *Double-Cross*, p. II.).

Kolik špíny jezuitského řádu zachycuje toto vyprávění! A stále ještě nejsme u konce s úplným výčtem činnosti jezuitů.

Ten ve skutečnosti nebude nikdy končit. Jezuité například založili v *USA* i řád *Columbových rytířů* koncem 19. století s *okultním* věroučným systémem. Je to vlastně jezuitský řád pod jiným jménem, působící hlavně na středních a vysokých školách. Mladí lidé i zde skládají důležité přísahy různého stupně utajení apod.

Tento řád slouží hlavně pro *infiltrování* nově vznikajících organizací na území *Spojených států amerických*, *Austrálie*, *Anglie*, *Německa* a *Francie*. Mladí muži jsou prostřednictvím tohoto řádu organizováni přímo americkými jezuiti.

A tak bychom mohli pokračovat dál. Byli to například opět jezuité, kteří se v *USA* dostali již do prvního vedení organizace *Svědků JHVH* nebo *Mormonů*. Obě „církve“ zakládali lidé, kteří s jezuitským řádem velmi úzce spolupracovali.

Ovšem bezesporu k nejzajímavějším činnostem jezuitů patří experimenty s *UFO* a založení oboru *Ufologie*, u jehož zrodu stáli zasvěcení tajní jezuité, kteří pak tento obor rozšířili jak v *USA* tak i v *Evropě*.

45.24 Nejtajnější experimenty jezuitů – UFO

Velmi mladý vědní obor ufologie má své kořeny ve vládě *USA*, která se začala zabývat různými neindetifikovatelnými létajícími předměty na nebi již v minulém století. Sledováním výskytů těchto úkazů byla později pověřena nejenom *CIA*, ale i *FBI*. Obě organizace dostaly oprávnění pátrat a vyšetřovat ve vojenském sektoru, kde se *UFO* zjevovalo nejčastěji. Jezuitské špičky byly tedy do problému *UFO* přímo vtaženy, aniž o to nějak samy usilovaly.

Paradoxem zůstává, že se jezuité nikdy do této záležitosti veřejně nebo oficiálně příliš nehrnuly. Dokonce by se mohlo zdát, že se problému s *UFO* jakoby vyhýbají. To můžeme pozorovat u oficiální, mnohem menší části řádu tovaryšstva, jejíž členská základna se každým rokem zmenšuje. Ovšem úplně jinak je tomu v případě tajných jezuitů, kteří o tom všem přísně mlčí a v případě provalení informací navenek se tváří, že s tím nemají nic společného.

Stručně si napřed projdeme vztah mezi vědou a jezuitským řádem. Tak jako vytvářeli jezuité ekonomický monopol a žárlivě střežili své ekonomické zkušenosti a poznatky a pod rouškou, že to je dábelské učení nedovolili nikomu, aby se tím zabíral, stejně tak tomu bylo i v případě vědy.

Oficiálně se jezuité od vědy přísně distancovali a odmítali ji jako dábelské pokušení. Neoficiální, tajní jezuité však usilovně laborovali a prováděli mnoho *experimentů* v oblasti *fyziky*, *chemie*, *biologie*, *medicíny*, *alchymie* a v dalších oborech středověku. Co v jednom světadílu zakazovali a pronásledovali, to na jiném světadíle podporovali a podrobně zkoumali. Své výsledky sdělovali *generálovi řádu* přes své nadřízené a ten je po ověření jinými jezuitskými skupinami „uváděl“ do praxe.

Co bylo cílem těchto *experimentů*? Pochopitelně, že to nebylo nic jiného, než zjistit onu lukrativní substanci na prodloužení tehdy velmi krátkého života (odtud také pochází i onen pověstný, ironizovaný a komediální *elixír života*) a přijít na tajemství výroby tehdejších,

vzácných a drahých hmot, například porcelánu, voňavek, jiného druhu hedvábí, koření, umělých kamenů, barevného skla apod. Mezi tyto látky patřilo pochopitelně i zlato.

Nic z toho se naštěstí řádu vyrobit nepodařilo, ovšem, co se podařilo, bylo to, že se rozvinul *mystický okultismus* do nebývalé síly. Tajní jezuitští professoři totiž začali spojovat různé výrobní pokusy se spoluprací s *temnými duchovními silami*. Tyto *okultní magické síly* pak vedly své „laboranty“ samy a rozvíjely jejich chabé, lidské možnosti. V podstatě to byly právě tyto *spiritistické okultní síly*, které skrze svá *média*, to je jezuitu, prováděly své vlastní experimenty. Jako forma komunikace mezi těmito silami a jezuitu byla *vidění a slyšitelné projevy* naprosto stejného charakteru, jako tomu bylo u *Ignáce z Loyoly*.

Ale nebyly to experimenty ledajaké. Tajní jezuité jako médium duchovních sil byli například těmito silami nasměrováni na určité druhy nerostů vydávající radioaktivní záření. Jezuité pak například znali tajemství, že záření zesílí, jestliže kameny projdou určitým „očisťujícím“ procesem. S radioaktivním zářením v parách kysličníku fosforečného nebo v přítomnosti ještě dalších fosforeskujících či fluoreskujících látek se pak prováděly různé pokusy s *okultním, magickým zázemím*. Jiné pokusy se prováděly v parách rtuti, další pokusy se prováděly se samotným koncentrováním radioaktivních zářičů, další pokusy se prováděly v oblasti drog a jejich vlivu na *lidský mozek a myšlení* (např. *halucinogenní pokusy*), jiné pokusy se konaly ve spojení s *hypnózou člověka* a snahou ho hypnoticky cele a dlouhodobě *ovládnout*, jiné pokusy byly s přímými tělesnými kontakty mezi zasvěcenými jezuitu a *magickými, démonickými silami* apod.

Není pochyb o tom, že při těchto pokusech plných světelných efektů byla mysl a duše zasvěcených jezuitů uváděna do nejvyššího stupně extáze. Tito lidé se stávali *přímými médii temných duchovních sil* a současně i jejich přímou laboratorní „krysou“. V zajetí sil se pak například pohybovali jako ve stavu beztlíže nebo byli vyneseni do velmi vysokých výšek, různě se v povětří přemísťovali z místa na místo, jejich mysl byla uváděna do transu, ve kterém viděli věci, které nikdy předtím ani potom neviděli a které nemohli ani pořádně pojmenovat.

Není proto divu, když v různých knihách o *UFO* nacházíme zprávy, že jakési záhadné předměty byly viděny na nebi již v době středověku, ba i létající lidi (dokonce i celé skupiny lidí), dále létající zvířata, různé části lidských či zvířecích těl nebo jen lidské obleky apod.

Ovšem nacházíme také zprávy, které popisují úkazy již velmi podobné úkazům naší doby. A tyto úkazy, většinou jako stříbřitě lesklé ovály, kola, trojúhelníky, disky, doutníky a jiné geometrické útvary, které jsou buď bezbarvé, nebo barvy mraků nebo úplně odlišných barev či dokonce světélkující, blikající, troubící apod. začaly s postupem doby přibývat.

Zdá se, že s blížící se dobou moderního 20. století to má logiku, když bylo víc a více pozorování různých létajících předmětů. Technický pokrok apod. Ale skutečné opodstatnění má nárůst *UFO* v poslední době úplně někde jinde.

Když tajní jezuité zvládli kontakty s *okultními duchovními silami* natolik, že se mohla mezi nimi rozvinout spolupráce, nastala doba, kdy začali tyto duchovní síly využívat ke svému hlavnímu úkolu. (Přesněji řečeno *magické okultní síly* se nechaly zdánlivě ovládnout a vést těmito *jezuitskými mágy*, ovšem za určitých podmínek). *Mágové* se je naučili natolik ovládat a natolik s nimi spolupracovat, že se rozhodli je využít plně ve prospěch svého původního plánu s řeholí.

Pro svůj rozmach, růst a pro své bohatství využívali jezuité právě těchto *okultních sil*, a to stoupající měrou. Proto také jezuité velmi dobře vynikali v ďábelské vědě *astrologii*, proto i dnes vynikají například v *parapsychologii*, *hypnóze*, *esoterismu*, v *magnetismu*, *mesmerismu*,

spiritismu, v *bílé i černé magii* a v dalších *dábelských* oborech o vlivech na člověka, stejně tak jako například v hnutí *New Age* apod.

A protože s jídlem roste chuť, začali jezuité *experimentovat* ve stále větším a širším měřítku s tím cílem, aby prostřednictvím těchto sil *ovládli myšlení všech lidí celého světa najednou* a aby byli sami schopni *vyvolat* – kdykoliv si vzpomenou – skutečný *zázrak* na nebi a před zraky diváků třeba i snést oheň z nebe, jak to píše **Jan** v knize *Zjevení*.

Všechno začalo záležet hlavně na domluvě mezi *médiem* a mezi *silami*. Ne vždycky se ale *experiment* vydařil. Vyžaduje si to pokaždé stále většího a většího úsilí na ovládnutí těchto sil. Všechno bylo soustředěno k jednomu jedinému cíli, aby se jezuité stali nejvyššími vládci světa a aby měli podmaněny úplně všechny národy.

Zdá se to až utopistické, ale nezapomeňme, že fanatická touha po vládě a touha být všude a za všech okolností vždy prvními – tedy vlastnosti, které jsou jezuitům charakteristické – dohání tento řád k činnosti, o kterých se nám, běžným lidem jen těžko uvažuje, natož pak přijímá jako skutečnost.

Jezuitské špičky o svých záměrech a o spojení s *okultním podsvětím* nikdy nehovoří – přesněji nesmí hovořit, neboť jsou vázáni *nejpřísnějším a nejtajnějším slibem zasvěcení* a kdyby nebylo několika jezuitů, kteří z řádu utekli a změnili svou identitu, aby se ukryli a kteří o tom věděli, těžko by se svět něco takového vůbec kdy dověděl.

Proto, když byly *CIA* a *FBI* (organizace protkané jezuity skrz naskrz) pověřeny k vyšetřování případů havárií *UFO* a kontaktů s *UFO*, větší část z jezuitů o tom vůbec nevěděla a pár vyvolených funkcionářů (tajných jezuitů) předstíralo, že o *UFO* nic neví a že tento problém sledují poprvé. Jejich, až nápadný distanc od celé problematiky *UFO* není neznalému pozorovateli podezřelý. Jezuité ve vedení těchto organizací musí stále předstírat, že je to ani příliš nezajímá.

Mezitím tím, co *USA* vyšetřovalo mnoho případů výskytů *UFO* na svém území, vytvořily se samostatné civilní skupiny pro jejich sledování nejen v *USA*, ale i v *Evropě* a v ostatních částech světa. Mezi jezuitu bylo rozhodnuto, že tyto skupiny budou *infiltrovány* a pro lepší kontrolu spojeny do jedné jediné *nadnárodní organizace*. Jejich cílem v této organizaci je nyní nezastírat a nevyvracet to, co je již skutečností, a sice, že *UFO* opravdu existuje, ale musí na všechno ostatní neustále vrhat stíny *tajemství, záhady, neřešitelnosti, nevysvětlitelnosti*, mnoho neznámých veličin apod.

Jejich úkolem v těchto skupinách a ve *vrcholné organizaci* je všechno balit do mnoha *otázek* a nedovolit, aby si lidé uvědomili jakoukoliv souvislost s *okultními duchovními silami* a tím více snad dokonce přímo s řádem jezuitů. Zde se ukazuje, jak dobré je mít oficiální řád jako masku k tajné činnosti. Kdo by si pomyslel, že tito středověcí, „zaostalí“ mniši mohou mít něco společného s něčím, co je záhadou pro veškerý moderní svět a co nedává spát tisícům vědců po celé zemi!

Tito vědci jsou však ponořeni do uměle nastrčených problémů a uměle vytvořených záhad a jdou podstrčenou cestou. Jen velmi málo z nich dnes už tuší, co se za problémem *UFO* asi skrývá.

Například **Dr. Pierre Guerin** v *FSR*, sv. 25, č. 1 píše: „*Chování UFO se podobá spíše magii než fyzice, pokud víme ...moderní ufouni a démoni z minulosti jsou pravděpodobně tožní.*“

Nebo **John A. Keel** ve své knize *UFO – Operace Trojský kůň* píše: „*Zdá se, že projevy UFO jsou do značné míry pouze menšími odchylkami starodávných démonických projevů.*“

Jak své *experimenty* tito zasvěcení jezuité v současné době provádí, se lze již jen těžko domnívat. Zde bychom mohli vstoupit na pole spekulací a teorií. Pravdou ovšem zůstává fakt, že své pokusy ještě důmyslněji a hlouběji kloubí a propojují s *okultním, magickým podsvětím* a že se při tom využívá všech dostupných moderních prostředků.

Můžeme také s jistotou sdělit, že *satanské, d'ábelské síly* se již natolik na jezuitských čarodějích vycvičily a natolik pronikly samy i jejich prostřednictvím do přírodních zákonů, že se vznikem zázraků *experimentují* rovněž odděleně, a to už v takových dimenzích, kam běžnému člověku není vůbec umožněno vstoupit.

Toto *duchovní podsvětí* je největší badatelskou a „vědeckou“ organizací světa. Je to ovšem organizace démonického *duchovního podsvětí* a tajní jezuitští *mágové* jsou si toho vědomi. Dělají všechno proto, aby s nimi neztratili žádné spojení a aby měli stále přehled o činnosti, které tyto síly vyvíjí.

Pravdou je, že tito zasvěcení jezuitští *okultní šlechtici* jsou přímo těmito silami *ovládáni* a že jsou plně v *jejich službách*. Již se nestávají *mrtvolou v ruce lidských vedoucích jezuitů*, ale *mrtvolou, kusem hadru, nemyslicím a výkonným robotem výhradně v ruce těchto temných sil*. Je to také nejžádanější vrchol a nejvyšší bod všech *východních druhů náboženství i islámu a katolicismu jako nebiblických náboženství*.

Pravdou také je, že všechny novodobé úkazy *UFO* se z největší části objevují právě v *Jižní a Střední Americe* a jak později uvidíme, není to žádná náhoda. I v tom je logika.

Nyní pokračujeme v chronologii souvislostí. *Experimenty* byly vlivem různého mezinárodního dění přerušovány, ale speciálně vybraní tajní jezuité, pokaždé znovu zasvěcení nejprísnější přísahou do celé této problematiky vždy po zklidnění událostí pokračovali ve výzkumech dál. S postupem doby se již nespokojili s *okultní alchymií*, ale pro svůj cíl ovládnout celý svět prostřednictvím zázraků, museli proniknout do všech vědeckých oborů a shromažďovat všechny jejich výsledky. A tak jako to dělali ve středověku, tak to pak také dělali i v následujících stoletích: shromážděné výsledky konzultovali s *okultními silami* a vzájemně kombinovali možnosti mezi materiálním a nehmotným (duchovním) světem.

Vlivem těchto moderních *experimentů* se rozvinulo mnoho různých „vědeckých“ oborů, jako například právě zmiňovaná *parapsychologie, živočišný magnetismus, hypnóza, telepatie, telekineze* apod. Původní propagátoři těchto novodobých oborů většinou také s jezuitským prostředím nějakým způsobem více či méně spolupracovali nebo dokonce z něho přímo pocházeli.

Není tajemstvím, že mnoho atomových vědců jsou jezuité, stejně tak mnoho dnešních i dřívějších *chemiků, fyziků, astronomů a meteorologů*. Ze všech těchto vědních oborů jsou výsledky tajně shromažďovány a posílány mimo *Evropu* k dalšímu zkoumání a k propojení s okultními silami. Centrum je ve *Spojených státech*, pokusné pracoviště k experimentům je *Střední a Jižní Amerika*.

Právě z toho důvodu jsou tyto kontinenty baštou a rájem jezuitů. Duchovní síly si spolupráci podmínily experimentováním v *Jižní a Střední Americe*. Odtud má být také duchovními silami organizována přes *OSN* i budoucí vláda luciferiánů, dále dnešní iluminátoři a přes *Řím* hnutí *New Age* a *svobodní zednáři*.

V současných výzkumech jde tajným jezuitům stále o stejný cíl, který učinil již své první vítězné tažení, a sice ovládnout myšlení lidí z celého světa najednou a podle potřeby vyvolat a ovládnout nebeské *zázraky*, které by světovou vládu podpořily. První cíl byl částečně a zatím provizorně splněn zavedením televizní a pak internetové sítě po celém světě.

Ovšem je to jen chabé napodobení toho, o co tito zasvěcení jezuité usilují. Smyslem je *ovládnout lidské mozky* bez jakékoliv svazující a většinou nespolehlivé techniky, kterou navíc může příjemce kdykoliv svobodně vypnout. Druhý úkol byl vítězně několikrát za sebou vyzkoušen *zjevením se Panny Marie*. I zde to jsou ovšem pouze dílčí výsledky. Hlavní vítězství jsou teprve v budoucnu. Ovšem jak ukazují časopisy a knihy o *UFO*, ta doba, kdy se cíl naplní, už přijde brzy.

Není také pochyb, jak nám sledování informací na tomto poli ukázalo, že fenomén *UFO* má vždy úzkou souvislost s tajnou *světovládou* toho či onoho tisíciletí. I v dnešní době tyto *temné duchovní, okultní a spiritistické síly* spolupracují se světovládcí na vytvoření *Nového světového řádu (pořádku)* prostřednictvím hnutí *New Age*, *iluminátů*, *luciferiánů* a *Vatikánu*. Zatím jde o *experimentální* spolupráci, ale pokud to lidstvo dovolí, přijde doba, kdy to bude pak přísný zákulisní diktát všem existujícím světovládcům na všechny lidi dohromady s cílem vytvořit *ateisticko-okultní světovládu*.

Rozebírání dalších souvislostí by bylo skutečně již nad rámec nejen této kapitoly či celého svazku, ale i celé této knihy. Každý, kdo půjde v tomto tématu do hloubky zjistí, že v současné době je přímá vazba *UFO* s *ilumináty*, kteří se také nazývají *Řád Stříbrné hvězdy (Argentum Astrum)* mající za symbol oko *Hora (zednářské oko na jednodolarové bankovce)*, dále s kultem *Siria* (jedno z jmen *démonické síly*) a s tajnými společnostmi zasvěcenců jak na *Blízkém Východě* (například od dřívějšího řádu šlechtických *templářů* – dnešním řádem některých tajných jezuitů – nebo od *okultních kabalistů*), tak i v *Egyptě, Řecku, Indii, Asii* a s *indiánskými národy* na západní polokouli.

Při probírání hlubších informací narazíte na jména jako *Kenneth Grant*, spolupracovník mága *Crowleye*, *Crowley* se zabývající se *halucinogenními* postupy na *ovládání lidské mysli*, *J.G. Bennet*, *Gurdjieff*, súfistický historik *Indries Shah*, *George Hunt Williams* – kontaktní osoba pro *létající talíře*, který běžně hovoří i s jejich bytostmi, okultní mág *Dr. John Dee* a další. Jako literární odkazy se zde nabízí tituly: *Robert Anton Wilson; Cosmic Trigger (Kosmická spoušť)* nebo *Murray Hope: Praktická egyptská magie*.

Velmi cenným přínosem v této problematice je kniha od *Daniela Hájka: UFO – Tajemství a souvislosti, JUPOS, Otrava, 1998, ISBN 80-85832-10-0*. *D. Hájek* v této knize stručně, ale přehledně a velmi průkazně dokumentuje propojení mezi bytostmi z *UFO* a *okultismem* s přímou vazbou na *keltské náboženské tradice*, dále na *spiritismus* a na *New Age*. Kniha demaskuje mnoho záhad, které jsou okolo *UFO* vytvořeny, včetně samotných bytostí z *UFO*. Právě na základě jejich vlastních *vzkazů* a *poselství* planetě Zemi a na základě vlastních *sdělení lidstvu* autor jasně dokládá přímou souvislost mezi těmito bytostmi jako *duchovními silami* a mezi moderními *spiritistickými podvody* uvádějícími v úžas celé lidstvo moderního 20. a 21. století.

Moderní *experimenty* jezuitů dnes přesahují jakýkoliv rámec lidské představivosti. Každý *experiment* je spojen s *touhou po moci* a po *ovládnutí člověka*. Na výzkum všech doposud neznámých přírodních zákonů, zákonitostí, jevů a souvislostí mají dnes tajní jezuité mnoho možností. Jednak moderně vybavené laboratoře a jednak informace přímo od svých kolegů z řad atomových vědců a z různých oblastí fyziky, matematiky, chemie, biologie, biochemie, astronomie a dalších vědních oborů.

A jsou to právě *Spojené státy americké*, které první pochopily, jaký obrovský význam a zisk plyne z jezuitských *experimentů* s přírodními zákony ve spojení se *spiritismem*, to je s *duchovními mocnostmi a silami temna*.

Proto již v minulosti sám „prezident Truman ...povolal otce Patrika Yanceye, jezuitu z provincie New Orleans do Rady Národního vědeckého ústavu, kterou tvoří 16 pedagogů a 7 významných osobností vědeckého světa. Účelem tohoto ústavu je podnítit vytvoření národní politiky a vést základní bádání a vědeckou výchovu.“ (*Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str.39*; také *Romano, str. 33*).

Je to současně i zájem *iluminátů* a *finančních magnátů*, aby se například v oblasti atomového výzkumu investovalo nejvíce „*mozků a duchovních sil*“ jak do okultních praktik ve spojení s moderní vědou, tak také do vývoje nových, modernějších zbraní. Proto je dnes mnoho tajných jezuitských vědců nasazeno vedle již jmenovaných oborů i do oblasti kosmického a zbrojního výzkumu.

45.25 Některé konkrétní experimenty jezuitů

Na některé *experimenty* se podívejme například do nejčtenějšího a nejprekládanějšího časopisu v Evropě o záhadách UFO, *Magazín 2000*, dále do časopisů *Vesmír*, *Země lidé*, *Po-
divuhodný svět záhad a tajemna*. Je zde mnoho informací, které s tím, co je výše popsáno, souvisí.

Tak například cíl *ovládnout lidské myšlení* na základě původního čistě vědeckého *experimentu* najdeme ve článku: **Projekt Montauk – jeden z nejtajnějších projektů dějin lidstva:** „Projekt Montauk ...si všímá hlavně toho, že část světově proslulých vědců byla během druhé světové války zatažena tzv. »Tajnou světovou vládou« do projektu pod názvem Projekt Duha (Rainbow-Project). ...Projektu Duha, který se později stal známým jako Filadelfský experiment ... se vedle Nikoly Tesly a Alberta Einsteina účastnil rovněž dr. John von Neumann (bývalý Němec dr. Hans von Neumann) ...V projektu Duha se experimentovalo s technikou, která měla znemožnit určování polohy lodí nepřátelskými radary. ...

Následuje popis pokusů, které byly úspěšně dokončeny v roce 1940 v *brooklynském přístavu*. V této době dostal tým vědců posilu v podobě T. Townsenda Browna, který byl odborníkem na *gravitaci* a *elektromagnetismus*. Pokusy se neustále dařily. Vedoucím týmu byl N. Tesla, který „*tušil, že armáda přejde k pokusům za přítomnosti posádky. Oznámil »šedým mužům« v pozadí, že nastanou potíže, jestli bude na lodi posádka. Na jeho názor se však ne-
dbalo. Tesla proto v březnu 1942 odešel z vedení projektu. Vedení převzal von Neumann...*“

Zde je dobré si povšimnout, že autoři knihy, ze které článek vznikl, P. Nichols, P. Moonem a D. Cameronem, se netají tím, že v pozadí celého projektu byla *tajná světová vláda* a *šedí muži*. Vyvstává otázka: Je těžké uhádnout záhadu, kdo vytvářel *tajnou světovou vládu* v době druhé světové války, kdy papež se svým jezuitským řádem a s věrným Německem prováděli *křížové tažení* celou Zemí? Je to náhoda, že právě matematik a německý šlechtic von Neumann jde do pokusů na živých lidech? Podívejme se, co se odehrávalo dál:

„Dne 20. července 1943 se konala další zkouška. ...Lod' zůstala 15 minut neviditelná, ale posádce se udělalo zle, všichni trpěli dezorientací a duševními poruchami. Zkouška, která byla později známá jako Filadelfský experiment, byla provedena 12. srpna 1943. Šest dní před tím se nad lodí objevila tři UFO. Zdálo se, že vše dobře probíhá. Pozorovatelé mohli rozpoznat obrysy neviditelné lodi na vodě, ale pak se to doslova stalo! Modře se zablesklo a lod' zmizela. Když se asi o čtyři hodiny později lod' zase objevila, divákům se naskytl pohled, na který nikdy nezapomenou. ...“

Pak je popisováno, co se všechno stalo a jaká to byla katastrofa pro celý projekt. Pro nás je zde velmi důležitá zpráva, a sice, že „...*Von Neumann pak přiznal, že to má souvislost s jeho pokusem o vytvoření umělé reality, který se mu v té chvíli vymkl z kontroly. ...*“

V říjnu 1943 následoval další neúspěšný pokus: „...*Byla to absolutní katastrofa. ... Vojenské námořnictvo ze strachu projekt skončilo. V rozporu s »Tajnou vládou«, která měla nad celou akcí dohled. ...*“

Uprostřed roku 1949 vznikl projekt Phoenix. Měl vysvětlit jevy, jež se udály během Filadelfského experimentu. Dr. John von Neumann a jeho výzkumný tým opět dostali příkaz, aby se věnovali novému úkolu. ...Tým měl zjistit, kde byla v roce 1943 učiněna chyba v souvislosti s lidským faktorem.

Na začátku 50. let bylo rozhodnuto spojit zbytek Filadelfského projektu s meteorologickou kontrolou v projektu Phoenix. Ústřední vedení se nalézala v laboratořích Brookhaven na Long Islandu a dr. John von Neumann se ujal řízení. Avšak, když začal s výzkumy, velmi rychle si uvědomil, že je nezbytné zabývat se metafyzikou, protože v rámci Filadelfského experimentu byla ovlivňována fyzická, biologická a rovněž elektromagnetická struktura člověka ...“

Autoři knihy se dále zaobírají spojením duše a těla člověka – tedy tématem, které mají jezuité prakticky, experimentálně a velmi detailně prozkoumané, ovšem s pomocí *okultních d'ábelských sil*. Projekt musel otázku ducha, duše a těla člověka prozkoumat ještě hlouběji, aby mohl dojít ke svému cíli.

„Práce v rámci projektu Phoenix vyvrcholily v roce 1967, kdy předložil Kongresu závěrečnou zprávu. Členové kongresu byli nejdříve fascinováni výsledky, které dokazovaly, že je možné ovlivňovat lidské vědomí elektromagnetickými vlnami a že člověk dokáže konstruovat stroje, jejichž pomocí může manipulovat s lidským myšlením. ...Avšak předtím, než Kongres projekt zrušil si brookhavenská skupina kolem sebe vytvořila silné mocenské centrum. V něm nejvyšší zasvěcenci tajných služeb a také »Tajné světovlády« mající k dispozici technologii neviditelnosti Stealth mohli s absolutní jistotou ovlivňovat lidského ducha. Když se o tom dozvědělo armádní velení, bylo samozřejmě touto myšlenkou nadšeno. ...Peníze poskytla brookhavenská skupina a vojsko dalo k dispozici vybavení. ...Projekt byl pojmenován Phoenix II, ale zasvěcenci ho označovali jako projekt Montauk. Jako finanční zdroje uvádějí vedle 10 miliard dolarů ve zlatě, které bylo v roce 1944 získáno vyhozením vlaku s nacistickým zlatem do povětří, také podpora rodiny Kruppů, která rovněž kontrolovala koncern ITT. Takto se dal náležitě do pohybu vlastní projekt Montauk v roce 1971. ...O všech vykonaných pokusech byla pečlivě shromažďována data. ...Útok na lidského ducha mohl začít.

Mezitím Preston Nichols (jeden z autorů knihy) pozdější technický vedoucí projektu Montauk, který pracoval na začátku 70. let jako elektroinženýr čistě vědecky s telepatii, přitom objevil vlnu podobnou rádiové vlně, která přenáší myšlenky. ...Trvalo další tři roky, než byl konečně dokončen vývoj a následně zkonstruován zesilovač myšlenek, který dovedl čist, zesilovat a vysílat myšlenky... dokonce s velmi vysokým stupněm přesnosti myšlenky reprodukovat. Médium v Montauk–Chair si potřebovalo jen představit nějaký materiální předmět a ten se pak objevil někde na základně. Například: Člověk zaměřuje své vědomí na nějaký předmět a ten se postupně materializuje!

S touto technikou se experimentovalo ještě rok, až byla překonána další překážka. Duncan se mohl prostřednictvím například kadeře či jiné indicie sledované osoby za pomoci zesílení vysílače Montauk dívat očima této osoby, slyšet jejíma ušima, čichat jejím nosem a myslet jejím způsobem myšlení! Později se mu podařilo dostupnou technikou vtisknout svého ducha do jiné osoby a manipulovat s jejími myšlenkami, přimět ji, aby učinila věci, jež by tato osoba

nikdy dobrovolně neučinila. ...Projekt Montauk spojuje podmínky moderní vědy s nejvyspělejšími esoterickými technikami...“ (*Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 2–5*).

Není pochyb, že tento projekt řídí jezuité. Je to jeden z případů, kde *experimentují* skuteční vědci a jezuité jsou v pozadí projektu. Ovšem u jiných projektů jsou těmito vědci přímo i jezuité. Naštěstí přístroje v projektu Montauk mají jen malý dosah a rozsah omezený. Přesto však můžeme říci, že na poli ovlivňování lidského myšlení je učiněn už velký kus cesty, a dokonce úspěšně. A právě to je alarmující.

Podívejme se ovšem ještě na další souvislosti, které časopis přináší. Článek **UFO nad dělnickým rájem** popisuje, jak nad *Fidelovou Kubou* (víme, kdo *Fidel Castro* ve skutečnosti je) jsou od konce října 1994 pozorovány „stovky neznámých létajících objektů.“ Objekty byly pozorovány také na „svátek Všech svatých (1. listopadu).“, což je svátek starého tovaryšstva.

Zajímavá je také informace o *okultním jogínovi Sri Chinmoyovi* na téže 6. stránce. Na straně 10 si můžete přečíst inzerát na knihu od *J. Spencera*, který kromě jiného popisuje, jak lze odhalovat zločiny pomocí *okultních praktik*, ale věnuje se i dalším tématům, které souvisí právě s duchem, duší a tělem člověka a jak to všechno může „moderní věda“ zvrátit do záhadných dimenzí. I zde všude můžeme v popisech jevů vnímat doteky jezuitských *experimentátorů*.

Velmi zajímavý je článek **Marcahuasi – Hora bohů** na straně 11–16 stále téhož čísla stejného časopisu. Zde je popisována historie a okultní jevy, které se váží k náhorní plošině *Marcahuasi* v *Andách*, 80 km severovýchodně od *Limy* v *Peru*. Článek ukazuje, že tomuto „posvátnému“ místu se hodně věnoval spisovatel, vědec, esoterik, prehistorik a jeden z otců *New Age* (*Nového věku*), peruánský jezuita – **Daniel Ruza** (1900–1991), který měl zvláštní zálibu v *okultní literatuře* a studiu *posvátných míst* na zemi.

Ve své knize **MARCAHUASI – Historie fantastického objevu** jezuita **Ruza** popisuje, že tato plošina byla od nepaměti pokládána za *posvátné území* s řadou zajímavých soch lidských hlav, těl apod. Každá z hor obklopující plošinu je také *posvátná* – přesněji řečeno od bývalých domorodců *zasvěcená různým bohům*. V těchto horách i na plošině samotné se vyskytuje *obrovská síla*, která je schopna *zasáhnout a ovlivnit lidský organismus*.

Článek přináší vyprávění jednoho nemocného (jezuitský **Ruzoův** učeň), který byl prostřednictvím této *síly* uzdraven. Ovšem tuto *sílu* mu naordinoval jakýsi „náhodný“ chodec kolem, který používal *jogínskou* metodu – její prvky, aby *okultní sílu* do nemocného dostal. Uzdravení pak proběhlo podobnou cestou, jako například v *Lurdách* při *zjevení Panny Marie*.

Tento článek dále ukazuje, že právě na této plošině a na okolních horách dochází k častému výskytu *UFO*. Článek říká, že „Pro obyvatele městečka *San Pedro de Caste* na úpatí *Marcahuasi* je něco takového jako zahlédnout *UFO* něčím zcela běžným. Na otázku, zda na *UFO* věří, reagovali tak, jako by to byla ta nejpodivnější otázka, jakou jen lze položit, asi jako kdyby se jich někdo ptal, jestli věří v existenci *krav*.“

Pak následuje vyprávění očitých svědků, kterých je celá vesnice včetně dětí. Pekař z vesnice například „sdělil, že *stříbřitý disk s pestrobarevnými světly* vídá nad *Marcahuasi* *létat pravidelně*. Domnívá se, že *UFO* mají *pravidelný letový řád*. Objevují se totiž *vždycky koncem měsíce*. ...“

Článek také vypráví, jaký osud a pokatoličtění potkalo i samotné obyvatele *San Pedra*, které je dnes výhradně katolického založení.

Na závěr přináší článek mnoho zajímavých informací o jezuitovi **Ruzoovi**. Ve své knize o této oblasti mimo jiné **Ruzo** napsal: „*Záměrem této knihy je opětne spirituální (duchovní) sjednocení všech těch, kdož jsou přesvědčeni, ... že je nezbytné vypátrat posvátné háje, posvátné hory, podmořské jeskyně a systémy chodeb, kde bude moci toto lidstvo zužitkovávat te-lurické síly Země, aby opět nastolilo fyzikální a sociální rovnováhu. ...*“

Vzpomeňme si na *temné duchovní síly* a na jezuitskou *liberální a sociální teologii*! Článek popisuje ještě další aspekty, které jasně ukazují na propojení jezuitů s *okultními silami*, u nichž jedním z *experimentálních projevů* jsou i zjevení *UFO*.

Budeme-li listovat dál tímto časopisem a jeho různými čísly zjistíme, že nejvyšší počet zjevených objektů *UFO* je nad *Jižní a Střední Amerikou* a nad *Mexikem*. Všechny tyto země spojuje ta skutečnost, že jsou to bašty římskokatolické církve a jezuitské řehole. Čtenář se doví, že mnoho zviditelnění objektů *UFO* vždy nějak souvisí s různými *katolickými* nebo *po-hanskými okultními svátky* té či oné země. Zde platí téměř zákonitost.

Další skutečností je fakt, že různé záhadné projevy těchto *okultních sil* – zvláště *pik-togramy* v trávě, obilí, jeteli, kukuřici, lnu a jiných vyšších rostlinách – se objevují také při různých výročích *okultních* či *římskokatolických svátcích*. Jak dokonce ukazuje článek **Konfe-rence o UFO v Düsseldorfu** program této konference také souvisel s náboženstvím. V progra-mu mimo jiné zazněla přednáška „*o UFO a mariánských zjeveních. ...se svými kouzly vystou-pí Copperfieldův přítel, mág z Las Vegas Bob Borgia, Aztékové z Mexika předvedou své po-svátné tance...*“ Kongresu se chtěl zúčastnit i jezuitský prezident USA, Bill Clinton. (**Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 24**).

Dokreslující článek: **Záhadné obrazce v obilí se vrátily** na **stranách 27–30** tohoto časopisu celé propojení mezi *UFO* a *keltskými* a *katolickými náboženskými svátky* jenom potvrzuje. Článek popisuje, jak se skupina *ufologů* vydala do *Anglie* (kolébky *spiritismu*) hledat *pik-togramy*. Tito lidé viděli například „*pět kruhů rozestavěných do kříže*“ (pěticípá hvězda a kříž se společně používaly při starodávných *okultních zasvěcovacích obřadech*), dále píší, jak lokalita, kde vznik obrazců sledovali, na ně „*zapůsobila svou magickou tajemností*“. V jiný den museli kolem desáté večerní hodiny vystoupit na „*posvátný kopec Woodborough Hill*“. Na druhý večer vystoupili na *Silbury Hill*, kde, jak píší, „*opět na nás dýchlo magično posvátného kraje*“. Na tomto kopci svým hovorem a svou vnitřní koncentrací „*přivolávali kruhy*“.

Jak článek dále ukazuje, kruhy se jim skutečně podařilo přivolat, a to hned dvakrát za se-bou. Takže pak mohli zkonstatovat, že „*někdy se stává, že se kruhy povede přivolat i jednomu člověku. Musí být však silným médiem...*“

Velmi mne zajímalo srovnání psychotronického zkoumání obou médií. ...V mnoha přípa-dech se nezávisle na sobě shodovaly, jako kdyby byly obě ze stejného těsta. Kruhy podle nich nejsou jenom grafickým – geometrickým znázorněním jakéhosi poselství, ale fungují i tak, jako třeba kompaktní disky, na kterých jsou jakousi kombinací tajemných kosmických, zem-ských, přírodních energií a psychoenergie vycházející z nevědomí člověka zaznamenány velmi důležité vzkazy a upozornění.“

Zde můžeme zřetelně vidět skryté působení okultních temných sil. Článek dále vypráví o jasném několikerém zjevení *UFO* hned za sebou s působivými světelnými efekty. Místo, nad kterým se objekty zjevovaly po celou noc se v *Anglii* po dlouhá léta nazývá *Golden Ball* (ne-boli: *Zlatý Baál* – *posvátné místo* k uctívání *Baála, boha slunce*, často znázorňovaného zlatý-mi podobiznami).

I denní tisk někdy přinese z této oblasti zajímavé informace, které potvrzují předchozí závěry. Například:

Experti jednali o UFO, ACAPULCO/RIO DE JANEIRO – Více než tři sta badatelů z desítky zemí se zúčastnilo druhého světového kongresu odborníků na neidentifikovatelné létající předměty (UFO), který před týdnem, 5. prosince 1997, skončil v mexickém Acapulcu. Před dvaceti lety se na stejném místě konal první kongres s touto tematikou.

V současnosti podle badatele Jaime Maussána panuje větší jistota o existenci tzv. pánů hvězd a ufologie se utěšeně rozvíjí. »Výzkum natolik pokročil, že se již jedná o přijatou vědu. Otevřela se možnost, že do dvaceti let se uskuteční kontakt s mimozemskými objekty,« řekl. Země Latinské Ameriky se možná stanou »ufologickou velmocí«, neboť světové ufologické fórum v brazilském Rio de Janeiru bylo zahájeno v den, kdy skončil kongres mexický. Jeho účastníci s napětím očekávali zejména zprávu o tajné misi brazilského vojenského letectva, které pátralo v amazonském pralese v roce 1977 po mimozemšťanech. Brazilského fóra se účastní více než čtyři desítky expertů na UFO z dvaceti zemí světa. Osmidenní jednání potrvá do 14. prosince 1997. (*Lidové noviny*, 12.12.1997).

Není divu, že se Latinská Amerika stane ufologickou velmocí, když je již velmocí jezuitskou a skutečným rájem římských katolíků (*TÝDEN*, 19.1.1998, str. 86). Je také rájem okultních sil z ďábelského duchovního podsvětí, a to mnohem více, než například současná Anglie!

Snad nejzřetelněji je vidět propojení mezi bytostmi UFO a okultními a spiritistickými ďábelskými duchovními silami v knize **D. Hájka: UFO – Tajemství a souvislosti**. Kniha je cenná zvláště tím, že cituje různá skutečná poselství UFO bytostí a zároveň je rozebírá a srovnává s mnoha jevy moderního věku naší doby. Krok za krokem vede čtenáře k hlubokému pochopení souvislostí mezi UFO a velikým podvodem moderního spiritismu. Kniha přináší velmi cenné informace o temném duchovním světě a jeho moderních praktikách.

Kdo pochopí realitu zjevování UFO a chování bytostí z UFO, není rozhodně překvapen, že například v jednom poselství lidstvu se bytosti odkazují na „poselství z Fatimy“ (str. 150), v jiném poselství prohlašují, že „oni nyní společně s pannou Marií připravují stvoření nového Nebe a nové Země...“, a z jiného svědectví se dovídáme, že „v září 1980 se uskutečnil poslední přímý kontakt Giorgia a jeho přátel s Rafaelem (bytostí z UFO). Jako dar na rozloučenou jim bylo dáno prožít zážitek, kdy do nich vstoupil sám Bůh a naplnil je nevýslovným štěstím. Zažili i přítomnost panny Marie a dostali příkaz, aby o těchto všech událostech a poselstvích napsali knihu.“

Vzpomeňme si na duchovní zážitky Ignáce z Loyoly s „Bohem“ a s různými zjeveními Panny Marie. Souvislosti jsou více než jasné. Jiná svědectví v této knize jasně ukazují, že UFO bytosti cítují (často nesprávně) **Bibli**, dále, že zkreslují skutečnosti o biblickém Ježíši Kristu a že vyvyšují právě ty bytosti z UFO, které mají jména pohanských antických bohů. Nejvyšší autoritu shodnou s Kristovou měla ve vesmíru bytost jménem *Astarta* (neboli znovu *Marie*!!) nebo také *Aštar* (str. 131). Není překvapením ani to, že si tyto bytosti výrazně přejí nástup *Nového věku* – *New Age*. Kniha o tom přináší mnoho svědectví zvláště ve své druhé polovině od 5. kapitoly.

A tak bychom mohli pokračovat výběrem dalších titulů. Koho tato tematika zajímá, určitě najde mnoho podobných, ne-li ještě zřetelnějších důkazů o propojení mezi UFO a okultními duchovními světy a jezuitskou řeholí. Nyní se ještě podíváme do další oblasti, která je veřejnosti velice známá, a to na *mezinárodní terorismus*.

45.26 Mezinárodní terorismus – další forma jezuitských organizací

Jezuitský řád vytvořil řadu svých *teroristických organizací* nebo jejich vytvoření *inicioval*. Tak byli v období *Francouzské revoluce* vytvořeni například terorističtí *jakobíni* a dnes to jsou různá *revoluční* komanda, popravčí národní čety, různá hnutí a skupiny za osvobození země (*Taliban, Tamilští tygři, ETA, IRA*), dále různé *separatistické organizace* a hnutí, různé *extrémisté, nacionalisté, ultranacionalisté, fundamentalisté* apod.

Pochopitelně ne za všemi *teroristickými organizacemi* byli jezuité od počátku, ale s jistotou dnes můžeme říci, že všechny *teroristické organizace*, ať jsou kdekoliv, jsou už dnes plně *infiltrovány* a díky jezuitům dokonale *propojeny*, aby byly *centrálně koordinovány*.

Je to opět jedno z četných tajemství řádu, které tajní jezuité velmi bedlivě střeží. Přesto jsou našťásti zaznamenány úniky informací a my se díky jim můžeme jen v němém úžasu dovídat i o takových skutečnostech, jako například, že všechny *arabské teroristické protiizraelské organizace* měly svého centrálního tajného koordinátora a přívržence, oficiálního šéfa *OOP (Organizace pro osvobození Palestiny)*, nositele Nobelovy ceny za mír (!) z roku 1994, *Jásira Arafata* (celým jménem: *Muhammad Jásir Abdar Raúf Arafat Kidvá Husajní* a krycím jménem z válečného období: *Abú Ammár – Otec stavitel*) (*4.8.1929). Tento autokratický terorista a válečník byl také přímo napojen na *Vatikán* a na *generála jezuitů*. Jeho tajné *teroristické* hnutí *Al Fatah* propojuje vzájemně všechny *arabské teroristické organizace* a je, jako všechny ostatní podobné organizace, prostoupeno tajnými jezuiti a jejich agenty skrz naskrz.

Navenek však tyto organizace jako *Hizbaláh, Hamas* a jeho odnož *Kásán*, ale i *Džihád* nebo afgánský *Talibán* apod. působí jako samostatné a spolu nesouvisející lokální fundamentalistické organizace mající každá svůj vlastní program a zaměření. Všechny *teroristické organizace Středního a Blízkého Východu* však slouží *Vatikánu* přímo nebo nepřímo k *likvidaci izraelského státu* a k *obnovení nebo zesílení islámu*. Jsou proto *Vatikánem* přes *OOP* a *Jásira Arafata* a přes klíčové země *Středního Východu* (*Egypt, Jordánsko* apod.) tajně podporovány. Je to systém přímé i nepřímé podpory jak finanční, zvláště přes *Německo, Francii, Španělsko, Portugalsko, Itálii, Švédsko* a *Belgii*, tak i materiální, co se týká zbraní, munice, vojenské techniky apod. K této podpoře ovšem patří také černý obchod s ropou, se zlatem a s drogami.

Přímé vazby *Jásira Arafata* s *Vatikánem* potvrdil oficiální necírkevní i církevní tisk v době jeho úmrtí 11. listopadu 2004 ve *Francii*. První zprávy o jeho smrti se šířily tiskem již 5.11.2004. Podle francouzských politiků to byl však omyl. Všechna hlavní média 12.11.2004 informovala, že *Jásir Arafat* byl například dvanáctkrát na *přímé oficiální návštěvě* ve *Vatikánu*, že byl *osobním papežovým přítelem* a velikým zastáncem *křesťanství* (tj. ve skutečnosti *římského katolicismu*) na *Blízkém Východě*:

„Jan Pavel II. se setkal s Arafatem při různých příležitostech celkem 12-krát. Poprvé ve Vatikánu roku 1982. ... 15. září 1982 se uskutečnilo první setkání tehdejšího šéfa Organizace pro osvobození Palestiny, Jásira Arafata, s Janem Pavlem II. Bylo plánováno na 5 minut, ale protáhlo se na 55 minut... Po setkání Svatý otec v jedné ze svým promluv zdůraznil právo každého národa na svou vlast, na vlastní území a vlastní identitu. Zdůraznil nutnost vzájemné úcty mezi sousedními národy. Vatikánští organizátoři Papežovy návštěvy ve Svaté zemi vzpomínají na dokonalou spolupráci se speciálními složkami Izraele i Palestinců. Vytvářela dokonce iluzi, že začíná nová, lepší etapa – naneštěstí místo toho propukla intifáda. Další detail, širšímu veřejnému mínění neznámý: Jan Pavel II. chtěl navštívit Svatou zemi a místa „Abraháмова putování.“ Saddám Hussain nedovolil, aby papež přijel do chaldejského Ur. Arafat tehdy napsal iráckému prezidentovi důrazný list, ve kterém mu vytýkal jeho jednání jako lidskou i politickou chybu. Zajistil, aby zvláštní vyslanec doručil list přímo do Saddá-

mových rukou – avšak bez výsledku...” (**Rádío Vatikán**, <http://www.radiovaticana.cz/>, článek: **Arafat vytýkal Sadámovi zákaz papežské návštěvy, 14.11.2004**).

„**Vatikán**. Jan Pavel II. kondoluje k smrti Jásira Arafata, k níž došlo dneska v noci v Paříži. V telegramu – podepsaném kardinálem státním sekretářem, Angelem Sodanem a adresovaném do rukou Ravhí Fattúha, předsedy palestinské zákonodárné rady, Jan Pavel II. vyjadřuje svou blízkost Arafatově rodině, palestinskému národu a jeho představitelům. „Svatý otec svěřuje jeho duši do rukou Všemohoucího a milosrdného Boha a modlí se ke Knížeti pokoje, aby hvězda harmonie brzy zazářila nad Svatou Zemí a aby oba národy, které v ní přebývají, žily ve vzájemném smíření jako dva nezávislé a suverénní státy.“ – čteme v papežské kondolenci k Arafatově smrti.“ (**Rádío Vatikán**, <http://www.radiovaticana.cz/>, článek: **Kondolence k Arafatově smrti, 14.11.2004**).

Katolický týdeník z listopadu téhož roku: „Předseda Francouzské biskupské konference, arcibiskup Jean–Pierre Ricard vyzval osoby zodpovědné za Izrael a palestinské oblasti, aby měli politickou odvahu k mírovému řešení situace v oblasti. »Myslíme na budoucnost tohoto národa, jeho očekávání i strasti,« řekl. ...Na pohřbu, který se konal 13. listopadu v Káhiře, byla přítomna také delegace Svatého stolce, v čele s latinským jeruzalémským patriarchou Michaellem Sabbahem. Při této příležitosti zazněly zvony ve všech katolických kostelích ve Svaté zemi. Kondolenci k úmrtí Arafata zaslal také papež Jan Pavel II. V telegramu (podepsaném státním sekretářem Angelem Sodanem) adresovaném předsedovi palestinského parlamentu, prozatímnímu prezidentovi Ravhímu Fattúhovi, vyjadřuje papež Arafatově rodině i palestinskému národu a jeho představitelům svou blízkost. »Modlím se, aby hvězda harmonie brzy zazářila nad Svatou zemí a aby oba národy, které v ní přebývají, žily ve vzájemném smíření jako dva nezávislé a suverénní státy.« Agentura Kathpress v této souvislosti citovala ředitele tiskového střediska Svatého stolce, Joaquína Navarro Vallse. Ten Arafata označil za »vůdce s velkým charismatem, který svou zemi miloval a pokoušel se ji přivést k nezávislosti.«

VZTAHY S VATIKÁNEM: První papežská audience Jásira Arafata se uskutečnila v září 1982. Konala se na protokolárně nejnižší úrovni, ve vedlejší místnosti vatikánské audienční haly. I tak proti ní zaznělo mnoho protestů, křesťané i někteří Izraelci ji označili za »mezinárodní ocenění teroristy«. Plánovaná audience se z pěti minut protáhla na pětapadesát. »Během svých dalších deseti návštěv Vatikánu už Arafat vstupoval hlavní branou,« uvádí ve své zprávě pro agenturu Kathpress její korespondent Johann Schidelko. »Pro Vatikán, kterému Svatá země, její oba národy i tamní křesťané obzvlášť leží na srdci, se stal Arafat klíčovou osobností. A Vatikán zase získal své sympatie u Palestinců,« uvádí Schidelko. Opakovaně zval Arafat Jana Pavla II. do Svaté země. Nejprve do pásma Gazy, pak do Betléma. »Očekáváme Vás, Vaše svatosti,« vybídl papeže při návštěvě Vatikánu v roce 1999. Tato návštěva se uskutečnila v březnu roku 2000. Už méně známá je podle viceředitele Vatikánského rozhlasu P. Andrzeje Koprowského skutečnost, že Jan Pavel II. chtěl navštívit Svatou zemi a místa Abrahamova putování, ale irácký diktátor Husajn mu nedovolil přijet do chaldejského města Uru. Arafat tehdy napsal Saddámu Husajnovi list, ve kterém mu důrazně vytkl jeho lidskou i politickou chybu – ale bez výsledků. »Aniž bychom chtěli přemalovat narůžovo politickou historii, za připomínku stojí, že Arafat byl prvním arabským politikem, který přiznával Izraelcům právo na vlastní stát a zároveň usiloval o uznání palestinského státu pro Palestince. Musíme doufat, že gesta toho druhu v nejbližší budoucnosti převládnu nad gravitačními silami vyvolanými únavou a zoufalstvím na obou stranách konfliktu,« řekl na závěr P. Koprowski.

O Arafatově vztahu ke křesťanům se vyjádřil také jeruzalémský latinský patriarcha, mons. Michael Sabbah:

»Jaký byl podle vás vztah Arafata ke katolíkům ve Svaté zemi?«

»Arafat dlouhou dobu platil za teroristu, ale po první audienci u Svatého otce na sebe upoutal světovou pozornost. Mj. říkal, že Palestina se svou bohatou křesťanskou kulturou nepatří pouze Palestincům či Izraelcům, ale celému světu. Staral se o křesťany a jejich kostely. Důkazem toho bylo třeba slavení Vánoc a dalších křesťanských svátků či dosazení křesťanů na vedoucí místa ve městech a obcích s velkým počtem křesťanů, jako je Betlém, Beit Sala, Beit Sahour. Jeho univerzální vize překonávala nacionalismus a doufejme, že bude pokračovat dále, i za nových vůdců – jak v Palestině, tak v Izraeli.«

»Jaké máte na Arafata vzpomínky vy osobně?«

»Vzpomínám, jak se modlil o Vánocích, přestože nebyl křesťan. Obdivoval andělský zpěv – 'Sláva na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle'. Na naše telefony odpovídal ihned. Stál při nás. Několikrát zasáhl při diskusích mezi křesťany a muslimy, hlavně v oblasti Betléma, a osobně dohlížel na usmíření obou stran.« (vat)« (**Katolický týdeník, č. 48, 23.–29. listopadu 2004, ročník XV., str. 5).**

Skrytá protiizraelská politika Jásira Arafata byla velmi dobře patrna při jeho oficiálních návštěvách v zemích *Evropské unie*, kde odsuzoval *Izrael* za všechna protiarabská opatření a za odvetné útoky proti palestinským organizacím. A *Evropská unie* mu v tom dávala plně za pravdu a finančně jeho politiku podporovala.

Dnes to římskokatolická *Unie* dělá již zcela veřejně. Jakmile je *Izrael* napaden teroristickým útokem ze strany *Arabů*, státy *Evropské unie* mlčí a jediný, kdo útok odsoudí je *Amerika* a její satelitní země. Jakmile však *Izrael* realizuje svoje ochranné opatření proti těmto útokům, například stavbu zdí či posílení ostrahy na hranicích nebo uzavření průchozích zón mezi svojí a arabskou částí v inkriminovaných městech a na citlivých územích, pak první kdo nesouhlasí jsou právě země *Evropské unie* včetně *Vatikánu*. Všechny tyto římskokatolické země žádají svobodu pro arabské obyvatelstvo – jejich volný pohyb přes hranice a zrušení kontrol a omezení na arabsko–izraelských hranicích a na *Izraeli* požadují maximálně jen „dovolené“ diplomatické řešení konfliktu.

Organizace pro osvobození Palestiny, vládnoucí garnitura Palestiny, teroristické protiizraelské organizace a další složky a organizace budoucího vojenského palestinského státu pohltily od devadesátých let minulého století dohromady již tolik peněz plynoucích zvláště ze štědré *Evropské unie*, že když „vůdce s velkým charismatem“ – Arafat – zemřel, jeho manželka Suha Arafatová (*1964, původně katolička, pak přešla k islámu), žijící s dcerou Zahwou (*červenec 1995) v Paříži dědila desetinu majetku OOP, který dnes činí přes třináct miliard amerických dolarů, tedy přes 1,3 miliardu dolarů uložených na osobních Arafatových kontech v zahraničí, kam je Arafat dal převážně v letech 1995 až 2000 (**Mladá fronta DNES, 9.11.2004, str. 11**). V době, kdy Suha bydlela již trvale v Paříži (od r. 2000), dostávala každý měsíc od Arafata na osobní konto tolik dolarů, že to tehdy činilo v přepočtu tři miliony českých korun. Ovšem, jak zjistila francouzská policie, nebylo výjimkou, když jí na konto přišlo v tehdejší přepočtu 400 milionů korun ročně (**Mladá fronta DNES, 11.11.2004, str. 40**).

Zahraniční příspěvky držely Arafata na špici palestinské vlády a OOP. „...Arafat sám patřil mezi nejbohatší muže planety – na jeho osobních účtech se podle různých odhadů nachází 300 milionů až 1,3 miliardy dolarů. Jde vesměs o zahraniční příspěvky na boj za palestinskou nezávislost, avšak Arafat s nimi volně nakládal a využíval je k udržení vlivu.“ (**Mladá fronta DNES, 12.11.2004, str. 8**).

Dnes již není tajemstvím, že palestinský vůdce inkasoval každý měsíc 10 milionů dolarů na své konto. A „...následující údaje poskytl bývalý ministr financí palestinské samosprávy Džavíd Ghusajn. V letech 1979 až 1989 přicházelo na podporu OOP ze zahraničí okolo 200

miliónů dolarů ročně, z toho 80 miliónů ze Saúdské Arábie. Hlavním zdrojem příjmů byly povinné odvody palestinských uprchlíků v cizině ve výši pěti procent mzdy. Ghusajn podle svých slov předával v té době Arafatovi každý měsíc šek v hodnotě 10 miliónů dolarů. »Předseda odmítal cokoli vyúčtovat,« citovala Ghusajna agentura AP. Vůdce hnutí za nezávislost se prý obával »ohrožení národní bezpečnosti«.

...Na počátku 90. let se cosi změnilo. Arafat udělal osudovou chybu podpořil Irák za války v Perském zálivu – a proud peněz vyschl. Saddám se podle Ghusajna pokoušel svému ojedinělému fanouškovi ztrátu kompenzovat a vyplatil mu osobně asi 150 miliónů dolarů. To však sotva stačilo. V roce 1993 byly podepsány dohody v Oslu a peníze se začaly opět sypat – tentokrát hlavně z USA, Evropské unie a Japonska. Z finančního hlediska to byl druhý Arafatův zlatý věk. Ještě v roce 2000 si pořizoval tryskový letoun Challenger za 23 miliónů.

...Sálím Fajád je bývalý pracovník Mezinárodního měnového fondu, jenž se později ujal funkce ministra financí na samosprávných územích. Před dvěma lety poslal na OOP auditory, kteří objevili v rozpočtu díru o velikosti 900 miliónů. Šlo o peníze, které dorazily do Palestiny ze Západu v letech 1994 až 2000. Krátce nato putovala z různých účtů na Kajmanských ostrovech, ve Švýcarsku a Lucembursku zhruba stejně vysoká částka na konto Palestinského investičního fondu, spravovaného Fajádem. Tato transakce prý značně rozzuřila jistou vlivnou osobu, která ovšem v Palestině odmítá žít – Suhu Arafatovou. Vůdce zaplatil. Ale kolik z toho, co mu zbylo, už nikdy nevrátí? A kolik toho dostala Suha? Arafatova manželka již řadu let inkasuje 100 až 200 tisíc dolarů měsíčně a v posledních třech letech bylo na její účty ve Francii převedeno několik miliónů.“ (Mladá fronta DNES, 25.11.2004, str. 12).

Vdovský důchod, který jí byl po smrti Arafata vyměřen, činí přes dvacet miliónů dolarů ročně.

Stovky miliónů darovaných dolarů investoval Arafat také do obchodování a do průmyslu po celém světě: „Organizace pro osvobození Palestiny (OOP): disponuje vlastním jménem v hodnotě minimálně 500 miliónů dolarů, které nepodléhá kontrole samosprávy. ...Palestinské obchodní sdružení (PCSC): investiční holding sdružující obchodníky včetně členů OOP. Má podíly v nejrůznějších firmách: Bioniche Life Sciences (Kanada), Avmax, Onyx, SliverHaze, Chalcedony (USA), Aruba (hotely v Karibiku), investuje do pěstování banánů a těžby diamantů v Africe. Disponuje jménem v hodnotě stovek miliónů dolarů. Palestinský investiční fond: spravuje majetek, který patří palestinské samosprávě. Vznikl v roce 2000, o dva roky později převzal od Arafata 900 miliónů. Řídí jej ministr financí Sálím Fajád. Vlastní monopolní podniky (např. na výrobu cementu) v Palestině a podíly ve firmách jiných arabských zemí v celkové hodnotě 400 miliónů dolarů.“ (Mladá fronta DNES, 25.11.2004, str. 12).

Jednou z nejsledovanějších teroristických organizací je také *Irská republikánská armáda IRA*, která je přímo řízena jezuitou stejně tak jako její katolické politické křídlo, *Sinn Fein* vedené prezidentem této politické organizace, jezuitou *Gerry Adamsem* a zastupované jezuitským mluvčím *Martinem McGuinnessem* a dalšími, kteří jsou běžně jmenováni v každodenních zprávách všech největších evropských deníků.

Sinn Fein je výhradně teroristickou politickou organizací severoirských katolíků a je tajným politickým křídlem některých odnoží *IRA*, i když to dnes *Sinn Fein* radikálně popírá a tváří se, že s katolickou *IRA* nemá už nic společného. Neoficiálně je ovšem *Sinn Fein* a všechny organizace, které tajně zastupuje plné jezuitů, kteří přes tuto organizaci ovlivňují např. všechna jednání o Severním Irsku v Dublinu.

O spojení organizace *IRA* s *Vatikánem* dnes již nikdo nepochybuje. *IRA* si od samého počátku klade za cíl vydobýt pro římské katolíky celé *Irsko* neboli učinit z *Irsku* výhradně římskokatolický, ale nejlépe přímo jezuitský stát. Jinými slovy se snaží různou cestou a různými prostředky zbavit *Severní Irsko protestantského* obyvatelstva. K tomu má pochopitelně i požehnání přímo od papeže:

„Worsthorne ze *Sunday Telegraphu* napsal v únoru 1991 v úvodním článku: »OHYZDNÁ TVÁŘ ISLÁMU«: »Celá léta nebyl ze strany islámu věrohodně odsouzen terorismus. Totéž se dá říci o postoji římskokatolické církve k terorismu v *Irsku*. ... « *The International Herald Tribune* odhaluje, že v roce 1988 ve *Strassburku* obvinil Jan Paisley papeže za to, že poslal krucifixy členům *IRA*, kteří drželi protestní hladovku. (*International Herald Tribune*, 12. října 1988) ...

Zdá se, že římskokatoličtí kněží podporují teroristy. Například *Sunday Express* ze 17. května 1987 otiskl smuteční projev fr. Briana McNeice při zádušní mši za masového vraha Patricka Kellyho z *IRA*: »Byl to spravedlivý a věrný muž, který miloval svou rodinu, svou irskou kulturu, svou víru a svou zemi.« Mnoho lidí se diví a je šokováno senzačními odhaleními, že bývalý kněz používal vatikánskou banku, aby tam tajně schovával finanční kapitál *IRA*, a přesto tomu britský tisk věnoval malou pozornost. *Sunday Times* ze 4. prosince 1988 daly jenom malý prostor zprávě o tom, že britská inteligence odhalila síť *IRA*, kdo které patřil i Ryan (Patrick). Tato síť infiltrovala a používala katolické banky po celém světě. Říká se, že teroristickými účty, ze kterých byly financovány obchody vedené *IRA*, proudily desítky miliónů liber. ... Tři týdny před povstáním o velikonočním týdnem v roce 1916 přijal papež Benedikt XV. delegaci irských dobrovolníků v čele s Georgem Noblem, hrabětem Plunkettem. Diskutovali s papežem o podrobnostech tohoto povstání a vzpoura byla požehnána »jeho apoštolským dobrořečením pro muže, kteří se vydali čelit smrti v zájmu osvobození *Irsku*.« (*The Irish Press*, 26. května 1933)

Zjišťování novin *The Irish Press* odhalují, že k požehnání irského povstání došlo shodou okolností v době, kdy do *Vatikánu* přijel britský zplnomocněný velvyslanec. Pozorovatelé v té době se domnívali, že by měl takovému pokrytectví dát najevo nesouhlas. Ale ani slovo! Ku podivu, stejně jako tomu bylo později s Ryanem v roce 1988, jedině *Times* a ještě dvě další periodika se druhého dne o této události zmínily, avšak bez jakéhokoliv komentáře. Vyšlo to až v roce 1933, tedy 17 let po této události.“ (**Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, str. 110 – 112**).

Ovšem představa realizace, jak dosáhnout nastolení římskokatolického státu *Irsko*, rozděluje organizaci *IRA* na mnoho vzájemně soupeřících křídel, frakcí, odnoží a podskupin, které si vzájemně různě konkurují.

Některé chtějí *Irsko* „očistit“ od *protestantů* klidnou, diplomatickou cestou, některé polovojenskými akcemi, některé *teroristickými* výpady proti civilistům a policii a některé přímo náboženskou válkou podobnou válce *ustašovců* v *Jugoslávii*. A tak, jak se tato jezuitská nenávist přelévала do té či oné organizace nebo spolku, vzniklo také mnoho dalších názvů, o nichž ovšem tisk a média spíše mlčí a nebo to všechno zahrnují pod název *IRA*.

To ovšem není přesné, i když je pravdou, že je nenávist proti irským *protestantům*, stejně tak jako proti *protestantské Anglii* (i když je nyní v náboženském područí *Ekumenie* a *Vatikánu*) a proti *reformačním* církevním proudům vůbec, všem těmto organizacím společná.

Organizace *IRA* však není sama, kdo proti severoirským *protestantům* bojuje. Vedle *IRA* existuje celá řada dalších samostatných organizací, které mají rovněž své představy o uspořádání *Irska* a které, stejně jako *IRA*, vlastní polovojskové náboženské nebo civilní oddíly nebo přímo samotné vojsko. I tyto organizace mezi sebou vzájemně soupeří.

V podstatě lze v tom chuchvalci a líhni teroristického marastu vypožorovat několik základních směrů. Jeden usiluje o zavedení jezuitského, římskokatolického státu bez jediného protestantského občana. Další směr usiluje o zavedení *marxisticko-leninského revolučního státu*, kde jedna skupina plánuje zavedení státního jezuitsko–*revolučního* náboženství směřujícího k *New Age* a k *Novému světovému řádu* a druhá skupina nechce naopak žádnou náboženskou ideologii a chce mít *Irsko* jako *ateistický revoluční stát* (i za touto myšlenkou stojí jezuité). A pak je tady další směr, který předpokládá dosažení jednoty mezi katolickým a *protestantským* obyvatelstvem a nastolení moderního demokratického státu.

Proti tomuto poslednímu směru je vyvíjen největší tlak ze strany všech vatikánských a jezuitských organizací. Můžeme téměř každý den pozorovat, že jakmile se nabízí sebemenší dosažení dohody mezi znesvářenými stranami v *Severním Irsku* nebo mezi *Irskem* a *Severním Irskem*, nastanou okamžitě pumové teroristické útoky, nepokoje, protestní a provokační akce a apod. jak ze strany katolíků tak zdánlivě i ze strany protestantů, ovšem ve skutečnosti opět katolíků, neboť to jsou římscí agenti působící v řadách protestantů. Každá trpělivost má své meze a proto není divu, že se do boje pouští ovšem i skuteční protestanti, kteří jsou k akci mnohdy vyprovokováni. I oni mají své polovojskové oddíly.

Média však nemohou jít proti *Vatikánu*, a proto budou vždycky tvrdit, že jde o boj na prvním místě mezi *protestanty* a pak teprve katolíky. Vědomě zkreslené zprávy podávají obraz provokujících nebo rozzuřených *protestantů* proti nebohým katolíkům, ale z největší části jsou to kamufláže zachycující pouze podvod proti veřejnému mínění.

Stejně tak je tomu dodnes v bývalé *Jugoslávii*, kde média záměrně zkreslují informace v neprospěch *Srbů*, jak o tom pojednáváme dále. V principu je *terorismus Vatikánu* na bývalém velikém území *Srbska* a v *Irsku* naprosto shodný až dodnes. Krvavé akce, vraždy, pumové atentáty, děšení nekatolického obyvatelstva, jeho útlak a pronásledování, lhaní veřejnosti, překrucování informací, zatajování faktů apod. vykazuje stále stejného ducha nenávisti vůči každému, kdo odmítá jít ruku v ruce s *Římem* a jeho papežstvím.

Název *IRA* se volně používá ve vztahu k *Irské nacionální armádě osvobození*, *Oficiální irské republikánské armádě*, *Prozatímní irské republikánské armádě* a dalším irským republikánským nebo nacionalistickým odštěpeneckým skupinám. Historicky vzato tento název poprvé použil *James Connolly* proto, aby označil nacionalistické síly použité při *Dublinském velikonočním povstání* v roce 1916.

Po vytvoření *Irského svobodného státu* v roce 1922 nový *irský stát* organizaci *IRA* rozpustil a potom její členy označil za militantní nacionalisty bránící rozdělení *Irska*, kteří odmítají poslouchat vládu svobodného státu. *IRA* pak pokračovala dál, a to velkou bombovou kampaní ve *Velké Británii* v průběhu roku 1939 a počátkem roku 1940, kdy zaútočila na více než 50 cílů v *Londýně*, *Manchesteru*, *Glasgow* a *Birminghamu*.

Irská vláda organizaci *IRA* v roce 1939 znovu zakázala a na jejím potlačení spolupracovala i s *Brity*. Jak jsme u jezuitů již zvyklí, pochopitelně se zákaz minul účinkem, a tak během let 1955 až 1962 rozpoutává *IRA* velkou „hraniční kampaň“ namířenou proti Královské ulsterské policii. Zase byla potlačena, a to opět prostřednictvím oficiální anglo–irské spolupráce.

S očekáváním padesátého výročí *Velikonočního povstání* v roce 1967 militantní ulsterští *protestanti* (ve skutečnosti převlečení katolíci za protestanty) stále víc zneklidňovali katolíky

v *Severním Irsku*. Mělo dojít k vyprovokování severoirských katolíků. To přimělo nacionalistické politické organizátory k vytvoření *Asociace občanských práv Severního Irsku (NICRA)*, která organizovala pochody a protesty dokonce i v *protestantském* okolí. *IRA* zajišťovala vojenský doprovod těchto pochodů. Při tom došlo k napadnutí *protestantů* v jejich domovech. Pro manipulaci s veřejným míněním vypálili jezuité několik katolických firem, které k tomuto obětování byly předem určeny. Tím jakoby útok proti *protestantům* opodstatnili. Veřejnost mohla také sledovat, jak *IRA* neměla dostatek zbraní (ovšem i to byla podvodná inscenace) a že z toho důvodu nemohla odrazet všechny útoky *protestantů* (ve skutečnosti podplacených katolíků) proti těmto katolickým firmám.

45.27 Různé tváře organizace IRA

Podívejme se na některé odnože *IRA*. Neshody uvnitř *IRA* kvůli jejímu narůstajícímu marxistickému a politickému charakteru vedly k tomu, že v roce 1969 se odštěpila nacionalističtější *Provizorní irská republikánská armáda (PIRA)*, která si zachovala svůj hlavní cíl – *unifikaci (sjednocení) Irsku násilím*, a to i proti přání *protestantské* většiny na severu, a žádná občanská práva pro *protestanty* v odděleném *Severním Irsku*. Hlavním prostředkem k dosažení tohoto cíle má být ozbrojený boj a nikoliv politické vyjednávání.

Původní organizace, ze které se odštěpila *PIRA* se pak stala známou pod názvem *Oficiální irská republikánská armáda (OIRA)*. *OIRA* a *PIRA* spolu soupeřily a občas se střetávaly v přestřelkách proti sobě navzájem, pokud zrovna nebojovaly proti *britské* armádě nebo proti *protestantským*, polovojenským skupinám. V roce 1972 však *OIRA* oficiálně ohlásila ozbrojený boj a nakonec se označila za *Dělnickou stranu*, která se otevřeně zařadila mezi volební strany jak v *Severním Irsku*, tak v *Irské republice*.

Ve skutečnosti se členství v *OIRA* a *PIRA* velmi často překrývalo. *OIRA* se snažila zabránit tomu, aby její členové používali její zbraně při operacích *PIRA*, a proto v roce 1974 vyloučila své radikálnější nacionalistické členy. Tito radikálové, kteří věřili v ozbrojený boj, zase zformovali *Irskou nacionální armádu osvobození (INLA)*, skupinu přinejmenším stejně tak údernou jako *PIRA*, ale navíc také s extrémní *marxisticko-leninskou ideologií*, která dříve charakterizovala *OIRA*.

INLA je *Irská nacionalistická teroristická skupina*, která začala jako vojenské křídlo *Irské republikánské socialistické strany*. Je frakcí, která se odštěpila od oficiální *IRA* v roce 1974. *INLA* má za cíl použít ozbrojený boj k vypuzení britských vojsk ze *Severního Irsku*, k boji za *sjednocení severních šesti hrabství* se zbývající částí *Irsku* a přivodit pád současné *Irské republiky* ve prospěch *marxisticko-leninského revolučního státu*, který by se oddělil od *Evropského hospodářského společenství*. *INLA* je mnohem otevřeněji *marxisticko-leninská* a doktrinářská než prozatímní nebo oficiální křídla *IRA*. *INLA* spolupracuje s levicovými skupinami – *západoněmeckými revolučními buňkami* a *francouzskou Přímou akcí*.

Historická *IRA* si zachovala politickou frontu (své politické křídlo) známou jako *Sinn Fein* (což irsky znamená „sami sebou“). V roce 1969 došlo k oživení *IRA* a strana *Sinn Fein* se oficiálně distancovala od jakéhokoli spojení s *IRA*, což byla falešná taktika umožňující organizaci *IRA* vytvořit legální, oficiální politické křídlo a možnost uchýlit se k vyjednávání. Předpokládala, že by jí to mohlo přinést nějaký politický užitek.

Spolu se vznikem *PIRA* vznikla i *Provizorní Sinn Fein* vedle strany *Sinn Fein* spojené s *OIRA*. Jakmile *OIRA* odsoudila ozbrojený boj, nebylo již třeba předstírat oddělenou politickou frontu a proto se od roku 1972 jméno *Sinn Fein* vztahuje hlavně k politické frontě *PIRA*.

Sinn Fein je zásadním přívržencem násilí, teroru a politiky krve. Své skutečné záměry s irskými *protestanty* tají a kryje pod roušku mírových vyjednávání v *Dublinu* nebo v *Británii*. Neopomene však ani jednu příležitost, aby mohla učinit – byť i tajně – jakýkoliv teroristický útok na protestanty. Strana *Sinn Fein* je strana jezuitských predátorů neuznávajících ve skutečnosti žádnou mírovou cestu.

INLA měla také jako svou připojenou politickou frontu *Irskou republikánskou socialistickou stranu*. Když organizátoři této strany založili *INLA*, kterou chápali jako vojenské křídlo své strany, jež ale nebyla ochotná podřízovat se kontrole této strany, oddělili se od *INLA*, které tehdy působilo bez jakékoli politické skupiny.

Navzdory historické nesouvislosti mezi *IRA* před rokem 1969 a *PIRA*, se většina odkazů na *IRA* ve veřejné diskusi a v novinových zprávách proto týká hlavně *PIRA* a jejího politického křídla *Sinn Fein*.

45.28 Provizorní irská republikánská armáda PIRA

PIRA je *Provizorní irská republikánská armáda*, je hlavní irskou *nacionalistickou polovojenskou a teroristickou organizací*, která usiluje o opětovné sjednocení *šesti hrabství Severního Irska* se zbývajících částí Irska a o vznik „*Irské socialistické a římskokatolické republiky*“ dohromady především cestou *revolučního ozbrojeného boje*, ne pomocí politických nebo diplomatických prostředků.

Protože policie *Severního Irska* spolu s profesionálními britskými vojenskými silami v *Severním Irsku* převyšuje početně členstvo *PIRA*, uchyluje se *PIRA* hlavně k *terorismu* a má za cíl vyvolávání maximálního množství *pohrom*, přičemž si bere za cíl civilisty stejně jako vojáky.

PIRA vznikla v roce 1969 s tajnou pomocí *Vatikánu*. Pomoc se týkala peněz a zbraní a to přes *Irskou republiku* za vlády jménem *Fianna Fail* pod vedením premiéra *Jacka Lynche*. Pozdější irské vlády ovšem upustily od skryté podpory a učinily kroky k tomu, aby zabránily dopravě zbraní pro *PIRA* přes irské území. Nepravidelně dodávala zbraně a finanční výpomoc *Libye*. Z *Tripolisu* vezla loď *Claudia* 5 tun zbraní, které 28. března 1973 zadrželo irské námořnictvo. Po této dodávce následovalo ještě 150 tun *libyjských zbraní*, včetně *českých semtexových výbušnin* na palubě *Eskundu*, který zadržela francouzská celní policie 1. listopadu 1987.

PIRA pomáhaly také *Irán* a *Alžír*. Měla také kontakty se skupinou *Baskické vlasti a svobody* a s frontou za osvobození *Palestiny* a s revolučními buňkami v *Německu*. Většina zdrojů *PIRA* pochází od irské komunity, ale kvůli vyděračství a ochranářským platbám mezi *Iry* v šesti hrabstvích, bankovním loupežím jak v *Severním Irsku*, tak v *Republice*, jsou k finančním darům vybízeni potomci irských katolíků žijících v *USA* a jinde ve světě, a to často prostřednictvím organizací jako *NORAIID (Organizace pomoci Severnímu Irsku)*. 29. září 1984 zadrželo irské námořnictvo sedm tun zbraní na trauleru *Marita Ann* při překládání z lodi, která je dopravila ze *Spojených států*.

29. prosince 1969, kdy vznikla *PIRA*, vytvořili disidenti existující *IRA* svou vlastní „provizorní“ armádní radu proti armádní radě jako vládnoucímu orgánu existující *IRA* a do tisku vydali prohlášení o svých postojích. V duchu „demonstrantů“ protestovali proti narůstající tendenci starší *IRA* k upuštění od ozbrojeného boje ve prospěch volebních a diplomatických opatření. Navíc byli přesvědčeni, že vedení starší *IRA* obětovalo irský nacionalismus

marxisticko-leninské ideologii, což nacházelo dost malou podporu u většiny katolického nacionalistického obyvatelstva. Ironií je, že samotná *PIRA* později v roce 1974 zažila něco podobného, když se z *IRA* odštěpila další skupina – *Irská nacionalistická armáda osvobození (INLA)* a v roce 1984–85, kdy se ukázalo, že samotná *PIRA* je spíše politickou než vojenskou organizací. Ve skutečnosti se *PIRA* řídila strategií „volební urny“ a využívala politických frontových organizací, jako je *Sinn Féin*, aby v důsledku svých volebních vítězství se mohla druhotně spolehnout na ozbrojený boj.

Terorismus *PIRA* sleduje několik záměrů: Snaží se zvýšit ekonomické a politické výdaje *Británii* na udržování vojsk v *Severním Irsku* na neúnosné částky. Snaží se provokovat britské a severoirské vojenské a policejní síly k porušování lidských a občanských práv na lidech podezřelých ze spolupráce s organizací *PIRA* nebo na obyčejných katolicích v naději na to, že tyto násilnosti naopak podnítky britské bojovníky za občanské svobody a vyvolá mezinárodní odsouzení.

Má také za úkol násilně mobilizovat do boje severoirské katolíky, nad kterými *PIRA* uplatňuje svou jurisdikci. Ta vzápětí nařídí disciplinární tresty proti katolíkům, kteří nesouhlasí s politickým programem *PIRA* nebo kteří jsou podezřelí ze spolupráce se severoirskými nebo britskými úřady, a to pomocí „střílení do kolen“, poprav po zkráceném soudním řízení a výhrůžek proti rodinným příslušníkům.

V nedávné době *PIRA* vyvinula taktiku využívání informátorů pro sebevražedné bombové útoky proti severoirské policii a britským vojskům. Řidič sebevrah je obvykle ženatý muž, kterému je řečeno, že pokud nebude spolupracovat, bude jeho rodina vyvražděna. To byl případ i sebevraha, který při útoku na londonderské kontrolní policejní stanici 24. října 1990 zabíjel sebe a pět vojáků.

Prvotním cílem *PIRA* jsou britské vojenské oddíly, severoirské bezpečnostní síly, soudní úředníci, vězeňské hlídky a strážce a členové ulsterských protestantských politických stran a domobrany. Většina útoků je prováděna v *Severním Irsku* nebo se tyto útoky obracejí na britské cíle v *Irské republice* a mnoho útoků provádějí v *Anglii*. *PIRA* také útočí v *Evropě* na štáby britské armády v *Německu* a *Holandsku*. Používá různé ruční zbraně, automatické zbraně, granáty, lehké protitankové zbraně, minomety a různé domácky zhotovené bomby, včetně autových bomb.

Od roku 1969 do roku 1982 se podle doznání svých členů *PIRA* zapojila do 2 269 vražd, 7 521 bombových útoků, které zabily 608 lidí a nejméně 1 000 střílení do kolen. Koncem roku 1990 dosáhl celkový počet oficiálně přiznaných vražd organizace *PIRA* 2 781.

Několik z významných akcí *PIRA*: „*Krvavý pátek*“ 21. července 1972. *PIRA* uskutečnila v *Belfastu* 22 bombových výbuchů, zabila 11 a zranila asi 100 lidí. Během září 1973 výbuch v londýnské burze, Dolní sněmovně parlamentu, anglické bance, londýnském metru a několika obchodních centrech. 21. listopadu 1974 dva bombové výbuchy v pubech v *Birminghamu*, kde bylo zabito 21 lidí a zraněno asi 120. 21. července 1976 spáchala *PIRA* úkladnou vraždu *Christophera Ewart-Briggse*, britského velvyslance v *Irsku*, tím, že na jeho vůz svrhla pozemní minu. 27. srpna 1979 zavraždila *Louise*, hraběte *Mountbattena* bombou na jeho jachtě, při čemž byli zabiti ještě tři další lidé. 20. července 1982 nastavila *PIRA* radiem dvě řízené bomby v *Londýně*, první zasáhla zvláštní jednotku Královského jezdeckta projíždějící *Hyde Parkem* a zabila 4 vojáky. Druhá bomba zabila sedm členů vojenského královského oddílu v *Regent's Park*.

Také v průběhu roku 1991 uskutečnila *PIRA* značný počet bombových útoků po celé *Británii*. Například 7. února 1991 provedla minometný útok na rezidenci britského premiéra na

Downing Street 10, zatímco premiér *Major* hovořil se staršími členy svého kabinetu. Je to přesně ta adresa a přesně ta místnost, ve které přijímal koncem roku 1997 nový předseda vlády *Tony Blair* jezuitského předáka *Sinn Fein*, *Gerryho Adamse*, a mluvčího této politické organizace severoirských katolíků, jezuitu *Martina McGuinnessa*.

45.29 Jezuitské převleky

Ve všech těchto organizacích jsou tajné vatikánské síly. Čím více jsou však roztržštěné, tím více jsou nenápadné. Přesto však mají jeden jediný, společný cíl: Výhradně římskokatolický stát *Irsko* s jezuitskou vládou. Severoirské obyvatelstvo si je vědomo, jaké nebezpečí mu hrozí. Opustit však tak veliké území, jakým je *Severní Irsko* a podstoupit hromadný exodus z ostrova je však naprosto nemožné. Nezbyvá mu tedy, než bojovat. Je to skutečně boj na život a na smrt, boj kdo s koho. Proto i *protestanti* mají své vojenské skupiny a snaží se neustále hájit svá *protestantská* práva a *protestantské* tradice tohoto ostrova.

Vedle toho však existuje také mnoho falešných militantních skupin, které se sice tváří jako protestantské polovojenské oddíly, ale jejich složení je převážně tajně katolické. Tyto oddíly dokonale matou svými akcemi světové veřejné mínění. Jedná se například o skupinu *UFF – Ulsterští bojovníci za svobodu*. Je dokonale jezuita *infiltrována* a ve skutečnosti pracuje podle jejich diktátu i přesto, že jsou jejími členy i mnozí skuteční, přesvědčení protestanti.

UFF byla odštěpnou skupinou, která se oddělila z *Asociace obrany Ulsteru (UDA)*. Stejně jako její mateřská skupina byla i *UFF* původně antikatolickou domobranou, vytvořenou z ulsterských protestantů, ale se značnou náchylností k násilí a neurvalostem. Ačkoliv bylo v roce 1973 britskou vládou *UFF* zakázána, dále pokračovala v četných úkladných vraždách a bombových atentátech. Někteří pozorovatelé věří, že *UFF* není ve skutečnosti ničím jiným než komandem smrti, které z pozadí tajně řídí *Asociace obrany Ulsteru*. Původní, mateřská organizace i její odnož jsou plně v rukou jezuitů.

UFF vraždí nejen aktivisty *IRA* a ty, kteří s ní sympatizují, ale provádí také namátkové zabíjení katolíků, kteří se nezapojili do antiunionistických skupin, aby takto terorizovali římskokatolickou komunitu. (Je to ovšem krycí plášť na to, že celá organizace je dnes velkým podvodem na *protestanty*). V roce 1976 zavraždili protestanti – převlečení jezuité – bývalou aktivistku *Sinn Fein*, *Marii Drummovou* na jejím lůžku v *belfastské* nemocnici, kde se léčila na kataraktu (šedý zákal oční čočky). 14. března 1984 výstřelem poranili předsedu strany *Sinn Fein* *Gerryho Adamse*, když projížděl autem přes centrum *Belfastu*. Vzpomeňme si však na fingoanou vraždu papeže *Jana Pavla II.* Dne 7. listopadu 1986 explodovaly dvě bomby, které nastavilo *UFF* v nádobách na odpadky na hlavní třídě v *Dublinu*, ke zraněním nedošlo. Dvě další bomby byly nalezeny a zneškodněny. Tyto bomby byly použity na protest proti sjednané *Anglo-Irské dohodě*. Byla to však další maskovací akce, stejně tak, jako když 12. února 1989 vstoupili členové *UFF* do domu významného katolického právníka, *Pata Finucanea*, a zabili ho za přítomnosti jeho rodiny při večeři. Ačkoliv tvrdili, že to byl člen *IRA*, ukázalo se, že to byl jen další příklad z jejich cílené zastírací kampaně. Tato organizace potřebuje získat co největší důvěru protestantů, proto neváhá vybíjet i vysoce postavené katolíky, ať jsou jakékoli politické orientace.

Tak jako *Vatikán* rozehrál v našem století velmi vysokou hru a tak jako tajní jezuité rozehráli ještě vyšší hru, tak stejně tak je tomu i na irském ostrově. Lež a kamufláž následuje za lží a kamufláží a není téměř žádného novináře, který by byl schopen do toho důsledně proniknout a všechno pravdivě popsat. I to je součástí hry *Vatikánu*, že svět dostává informace z tohoto

ostrova zase jen prostřednictvím tajných jezuitů a jejich novinářů přesně tak, jako je tomu i na *Balkáně*.

45.30 Další organizace jezuitů

Africký národní kongres podobně jako Irská strana *Sinn Fein* může být světem primárně považován za politický celek, zatímco jeho ozbrojené křídlo, podobné jako *Irská republikánská armáda*, lze veřejně chápat jako *samostatnou vojenskou organizaci*. To je ovšem pohled jen po povrchu. Ve skutečnosti teroristické akce připisované *ANC* jsou analyzovány právě pod názvem, které dostalo jeho ozbrojené křídlo – *Umkhonto we Sizwe*. I zde je veřejnost silně klamána. *ANC* řídí *terorismus* na obyvatelích černého kontinentu stejně tak obratně a tajně, jako je tomu v *Irsku*. Legitimita, o kterou *Africký národní kongres* veřejně usiluje i ohavný *apartheid*, za který ve skutečnosti tajně bojuje a podporuje ho, je více než podivná. Jsou zde aspekty, které se přímo a logicky rozcházejí s otázkami uzákonění taktik přijatých *ANC* k dosažení jeho cílů a k boji s *apartheidem*.

A co španělsky mluvící svět? Je zde *ETA*, *baskická separatistická organizace „Země a svoboda“* ve *Španělsku*. Je to organizace, která velmi úzce spolupracuje se *Sinn Fein* a s aktivními teroristickými organizacemi *Irška*. Pod pláštěm národního citu, národního osvobození chce organizace dosáhnout úplné nezávislosti na evropských státech a znovunastolení španělské politické a náboženské jezuitské velmoci. Za „mučedníky“ této teroristické organizace se ještě dnes, na počátku 21. století, pořádají mše a bohoslužby. Je to stejné, jako před několika lety v *Jugoslávii* za neoustašovské vojáky při etnické likvidaci *Srbů* a je to stejné jako v minulých stoletích, když jezuité činili teroristické útoky a atentáty na svobodomylovné či protestantské panovníky a panovnice.

Vzpomeňme také na *Carlose* alias *Šakala* – vraždícího revolucionáře. Osmáctýřicetiletý *Venezuelec*, vlastním jménem *Ilyich Ramírez Sánchez*. Působil v tajných službách a likvidoval protiteroristické jednotky. *Carlos* šokoval svět už coby šestadvacetiletý, když řídil v prosinci 1975 dramatický únos jedenácti ministrů Organizací zemí vyvážejících ropu, *OPEC*, z *vídeňské* konference. Asistoval při řadě atentátů, pumových výbuchů, při řadě únosů politických osob. Pohyboval se po celém světě s neuvěřitelnou rychlostí. Jeho manželka *Magdalena Koppová* byla členka *německé teroristické Frakce Rudé armády*. Jeho otec byl zámožný venezuelský právník. Prošel výcvikem na *Kubě* a zapojil se do boje proti *Izraeli* jak v *Palestině*, tak i v *Sýrii* a *Lýbii*. (*Mladá fronta DNES*, 12.12.1997).

Plně ve službách jezuitů pracoval jak v *Hizbaláhu*, *Hamasu*, organizaci *ETA*, tak v různých tajných službách. Pohyboval se jak v rudých revolučních organizacích, tak i v islámských uskupeních za národní osvobození a spásu nebo v *indických teroristických kruzích*. Zde všude prováděl pro jezuitský řád rozsáhlou špionáž. Byl vrahem z povolání a vždy ve službách podsvětí.

Výčet nekončí. Těchto několik příkladů má pouze ukázat, jak „rozmanitá“ je činnost tajných jezuitů, když všechny tyto organizace sami nebo prostřednictvím svých agentů *infiltrovali*. Má čtenáře aspoň trochu navést na závažnost zákulisí *teroristických organizací*. Nemíme zapomenout, že hlavním cílem jezuitů je stále dělat všechno „*ke slávě Boží*“ neboli k úplnému *dosažení své nadvlády nad celým světem*.

Proto neváhají *infiltrovat* jakýkoliv politický, náboženský, ekonomický či hospodářský útvar. Proniknou jako mikroby či mravenci i do sebetajnějších organizací, i kdyby to měla být třeba britská tajná služba nebo izraelská špionážní síť a pak zde provádějí jako vir v počíta-

čovém programu destrukční práci přesně podle pokynů svého řeholního „programátora“. Řád se silně modernizoval, ale *středověký duch poslušnosti a slepé, fanatické robotizace* nevy-
mizel i přesto, že s tím začíná mít *generál řádu* v poslední době u svých podřízených dost problémů.

Kapitola 46

Zatajovaný proces

46.1 O co šlo?

Ikdyž tento soudní proces proběhl v *socialistickém NDR* pět let před *revolucí a pádem komunismu*, přesto se o něm veřejnost dozvěděla až po roce 1990. A je to tak důležitý proces, že není možné jej v chronologii tajných dějin jezuitů, a tím i *Vatikánu* vypustit. Paradoxem je, že tento proces byl dlouho zatajován jak římskokatolickou církví tak i *komunistickými* režimy *socialistických států*. Tento paradox má však v sobě logiku, když si uvědomíme provázanost mezi jezuitským řádem a *komunismem*.

Teprve *pádem komunistických režimů* se lidé z *Východního bloku* mohli dozvědět pravdu. Pravdu, která tehdy otřásla i soudní síní ve *Východním Německu*, a to prostřednictvím mnoha obhajovacích studií a spisů proti žalobě ze strany církve a soudu.

Tyto materiály pak byly sjednoceny do stručné zprávy pod názvem *Uražená církev aneb Kdo narušuje všeobecný mír? (Zpráva z Bochumského procesu, vyvolaného obžalobou na základě § 166, roku 1985)* od obhájce Karla Heinze Deschnera, který obhajoval zažalovaného studenta a který byl sám roku 1971 obžalován ze stejného paragrafu 166. Obhajoba jeho osoby a letáku, který tehdy napsal, se pak uskutečnila v *Norimberku* a skončila pro katolickou církev naprostým fiaskem.

Překlady *Descherovy zprávy* ve věci žaloby na studenta medicíny z roku 1985 obletěly ve velmi krátké době doslova všechny nekatolické církve v *evropských státech*. O co tehdy šlo a co se ve spisu píše?

„Tato brožura seznamuje čtenáře se soudním procesem, který se odehrál roku 1985 v *Bochumi* (bývalém *NDR*). Tehdy mladý student medicíny obvinil katolickou církev z toho, že je »zločineckou organizací«. Církev na něj obratem podala žalobu u soudu. Hrozilo mu, že bude odsouzen až ke třem letům vězení nebo k vysokému peněžnímu trestu.

U soudního jednání ovšem místní historik, zabývající se zvláště dějinami katolické církve, dokázal pravdivost tohoto obvinění, čímž přinutil soud, aby žalobu stáhl.

K.H. Deschner odhaluje pravou tvář této církve a umožňuje nahlédnout do zákulisí katolické mašinérie, jež se vyznačuje děsivou krutostí, se kterou provozovala svou rozpínavost po všechny věky přes středověk až dodnes. Ačkoli o sobě vyznává, že je jedinou pravou církví na světě, přece se v rámci svých tajných plánů na ovládnutí světa dopouštěla už mnohokrát genocidy, mj. během druhé světové války na pravoslavných Srbech, a to pomocí chorvatských katolíků.“

Po těchto úvodních slovech pokračuje spis sdělením, že „když země byla červená krví *Kristovou*“ psali „*křesťané o křesťanech*“ jako „*Ignác, Ireneus, Efrém, Athanasius, Hillarius, Jan Zlatoústý, Jeroným, Augustin, papež Lev I.*“ – tedy ne zrovna ti nejmenší a bezvýznamní – „a svatě psovsky označovali pohany a Židy a vůbec všechny, kteří věřili jinak než oni.“ „Tak pošlapali největší světci katolicismu jinověrné křesťany do bláta. Sedm ze světců dokonce s titulem »církevní učitel« – s tím největším vyznamenáním pro katolíky. Z více než 270 papežů ho získali jen dva.“

46.2 Přechin studenta

Pak následuje porovnání přečinů římskokatolického systému s žalobou na onoho studenta. V brožuře obhájce Karl Heinz Deschner dále píše:

„K těm nejmenším přečinům mnoha svatých v křesťanství patří i jiné slovní prohřešky a používání »kanálových výrazů«. Patří k nim třeba: vykořisťování, zlodějiny, nástrahy na Židy, vydírání, podvody, žhářství, korupce, vraždy a masové vraždy.

I Helvetius to věděl: »Když čteme o jejich legendách, o svatých, dočteme se o tisících zločinců, kteří byli prohlášeni za svaté.«

A veřejný pořádek, který údajně obžalovaný porušil, neporušil po celá dvě tisíciletí nikdo tak hrozně – žádná náboženská společnost, žádná dynastie ani stát – jako právě katolická církev. Ta věznila miliony a miliony nevinně zajatých, nevinně mučených, nevinně usmrčených, jak nám to dosvědčují dějiny. Je groteskní, že denominací, která se brání, je právě ta církev, která má na svědomí ty nejhnusnější zločiny v dějinách, a ne ti, kteří jsou pronásledováni!

Je též groteskní, že pár zjištěných faktů, několik písmen, trocha tiskařské černě může narušit veřejný klid. Jak vlastně? Je groteskní, že státní nadvládní obžaloval studenta za výrazy jako »špiclování« a »trik«, zatímco mnozí nejslavnější básníci a myslitelé nové doby prokleli katolicismus a křesťanství mnohem ostřeji.

A což teprve, přihlédneme-li k verdiktům Baylea nad Voltairem a Goethem až k Nietschemu a Freudovi, ke kterým se mohou připojit nejen mnohé podobné, ale také odpovídající svědectví Giordana Bruna, Leonardiho, d'Holbacha, Schopenhauera, Shelleye, Bakunina a jiných.

Nebo si připomeňme slova od mnoha vynikajících hlav našeho století, od Arno Holze, Panizy, Tucholského, Teodora Lessinga, Klagese, Overlanda, Jahnna, Benna nebo Henry Millera.

Ten mi dokonce opakovaně psal, abych vůbec nevěřil na existenci katolického Krista. Celé církevní kázání mu totiž prý připadají jen jako »výsměch a potupa« a celé katolické křesťanství nic než dohromady »zrada a karikatura toho, co představoval Ježíš«.

Docela zničujícím způsobem to přece posuzují i významní křesťanští teologové jako Bruno Bauer, David Friedrich, Strauss nebo Franz Camille Overbeck. Neboť ne bez příčiny zjišťuje Hebbel: »Čím to jen může být, že všechno, co kdy bylo na zemi důležité, si myslelo o křesťanství totéž co já?«

Nejvýznamnější katoličtí svatí nazývají křesťany jiných vyznání jako psy, svině, vlky, bestie, dobytek apod. (srovnávání se zvířaty převládá v mezicírkevních sporech už po staletí). Jezuita Leppich docela bez ostychu nadává v přítomnosti Augustiana jinověrným, že jsou hmyz a srovnává je s »nesytou sršňovou«, se »satanem« a každému, kdo byl od něho bičován, »i když měli tisíckrát Bibli v rukou« mohl beztrestně slovy apoštola Pavla říci »budiž proklet«.

A tak zatímco se mohla všechna tato nactiutrhání křesťanů (i jiných) konat ze strany církve zcela bez rušení veřejného klidu a mohla se dokonce rozšiřovat ve stále nových vydáních a nákladech, aniž by to justici vadilo, obviňuje státní nadvládnictví v Bochumi v jednom protikřesťanském letáku výroky: »špatný vtíp« a »fráze« jako »obzvlášť hrubě zraňující vyjádření« a povolává obžalovaného studenta k soudu.

Ano, kdyby například tento student nazval Karola Wojtylu těmi superlativy, kterými římsktí katolíci nazývali a nazývají protestanty (kacíře), kdyby ho nazval například »zvířetem«, »šel-

mou«, »netvorem«, »krokodýlem«, »vlkem«, »hadem« a »pekelným drakem«, »pozemskou bestii«, kdyby charakterizoval tento pohnaný před státního nadvládního současného papeže Jana Pavla II. nadávkami použitými na protestantské kněze jako »masopustní masku«, »krále Krysu«, »loupežníka«, jako »arcimorového netvora« nebo »monstrum«, kdyby řekl terminologií katolíků, že Jeho svatost je »špitální, smrdutý pytel červů«, že je »posedlý d'áblem« nebo »biskup d'ábla a sám d'ábel, ba lejno, které vmetl do církve sám d'ábel«,... a kdyby vyhrožoval tak, jako vyhrožovala inkvizice nevinným obětem, že jemu a všem papežencům vytrhne jazyk až u kořene a přibije ho na šibenici – kdyby tohle (a ještě mnoho jiného) vyslovil ten obžalovaný proti »vikáři Kristovu«, pak by to opravdu byla veliká pohana, ba snad dokonce rušení veřejného klidu.

Ale toto obviněný neučinil. Mír a pokoj je ohrožován dnes totiž docela jinak – a to zcela legálně – zbraněmi ABC apod. ...Ale připusťme, jak řekl první protestant o křesťanech jiné víry anebo jak o tom mluvili největší svatí katolicismu po celá staletí: takto se sotva posmívá křesťanství některý z jeho odpůrců...

A tím začnu komentovat to, co státní nadvládnictví klade za vinu obžalovanému: 1. »Špiclování« za zpověď, 2. »Trik« za tzv. pozdvihování a 3. »Špatný vtíp« a »fráze« za bratrskou lásku.

46.3 Zpověď

1. Zpověď byla známa už u mnoha »primitivů« a afrických přírodních národů, dále u buddhistů anebo u helenistických mysteriálních bytostí. Ale rozhodně ne u prvotních křesťanů!

Až do r. 1215 to ale vůbec nebyla pro katolíky podmínka ke spasení. Teprve od tohoto roku začala být zpověď praktikována. Církev byla v raném středověku uspokojována hlavně penězi a nazývalo se to »komutace« nebo »redempce« (vykupování).

Poznenáhlu se ve spojení s pokáním objevovaly i odpustky za zemřelé, a to okolo poloviny 13. století. Velikou zásluhu na tom má známý a u papežů velice považovaný kanonista Heinrich von Sus (Hostiensis). Obchod s odpustky uznávaný dříve jako »hříšné oklamávání« se později staly velmi výnosným, lukrativním obchodem, a to nejen pro římskou kurii, biskupy, zpovědníky a kazatele odpustků, ale i pro zemská knížata, veksláky a agenty. »Když peníze ve skřínce cinkají, duše z pekla skákají«...

Jelikož však mohli být katolíci skoro do 12. století spaseni bez zpovědi (až teprve v posledních sedmi a půl stoletích ne), neboť zpověď, jako většina katolických ustanovení, nepochází od skutečného Krista a od jeho apoštolů a ani neexistovala v celém starověku, může se křesťan, kterému jde opravdu o původní křesťanskou víru, sotva cítit v nepravu, když hanobí zpověď – ovšem za předpokladu, že opravdu došlo k hanobení, jak to tvrdí pan státní nadvládní, i když to nemůže nijak dokázat.

Ušní zpovědi se od doby, kdy byla zavedena, využívalo, opatrně řečeno přinejmenším k doзору a k »usměrňování« věřících. A nutno podotknout, že nejen vysoce postavených. Že se tomu tak dělo, je historicky nepopíratelné. Tudiž i to slovo »špiclování« je věcně vlastně naprosto správné.

Mnohem ostřeji formuluje zpověď italský jezuita Alighiero Tondi: »Jako je dogmatický aparát vězením pro rozum, je zpověď vězením pro celého člověka.«

Když může taková kompetentní a vysoce učená hlava jako Tondi, mj. také dlouhodobě profesor na papežské univerzitě, nazvat zpověď »vězením«, proč by ji potom odpůrce církve

nemohl nazvat »špiclováním«, což je mnohem mírnější znění, i když mnohdy skutečně vede až k vězení...?

46.4 Chléb a víno

2. Přeměna chleba a vína, v katolické církvi nazývaná pozdvihování, vede (posuzováno nábožensko – historicky) přes docela obyčejnou večeři – v původním křesťanství s chlebem a vodou, chlebem a sýrem nebo chlebem a zeleninou – nakonec až ke kanibalské hostině.

Takovými slovy nadepisuje teolog Klaus Ahlheim (dnes profesor v Marburgu nad Lahnem) v roce 1971 docela samozřejmě jednu kapitolu »Svatá večeře a kanibalismus«, aniž by byl přitom soudně stíhán.

Svatá večeře, při které křesťan pociťuje »totální zřeknutí« (Ahlheim), vznikla přesným napodobením zvyků pohanství a stala se stěžejním bodem katolické mše – pozdvihování. Učení o »transsubstanciaci«, (jak zní hrozně to umělé slovo) a tudíž ona – přirozeně vždy jen potvrzovaná, ale nikdy neprokázaná – »přeměna celé substance chleba na substanci těla Kristova a celé substance vína na substanci krve Kristovy« (po konsekraci, tj. po pronesení slov »Toto je tělo mé...«) neznala ani apoštolská ani poapoštolská doba.

Proto také nepochází, podobně jako zpovědní praktiky, od Ježíše.

Spiše pochází z eucharistiky valentianských Markoziánů, gnostické sekty, tedy od kacířů. Proto byla také v tehdejší době katolickou církví, jejímž vedoucím teologem byl tehdy sv. Irenejus zavržena. Irenejus sám označil transsubstanciaci jako populární hrubý omyl a církevní komise s ním plně souhlasila. Ale asi o jedno tisíciletí později, v roce 1215 byla transsubstanciaci opět zavedena a dogmatizována.

Křesťan, který to s původním křesťanstvím myslí doopravdy, se tudíž nemusí cítit označením pozdvihování jako »trik« nijak raněný.

A tak, jelikož touto proměnou (podle lexikonu teologie a církve) zůstávají jenom(!) akcidence (barva, chuť, objem, váha atd.), avšak »substance« se změní, vyvstává tedy, střízlivě uvažujíc, otázka: Není toto tvrzení podobné tvrzení obchodníka s vínem, který by sice nabízel čistou vodu, ale zapřísáhl by se, že je to sice čistá voda, ale jakmile se bude pít, bude to čisté víno, dokonce velice zdravé, zaručující, když ne věčný, tedy alespoň velmi dlouhý život? Nevyšlo by se po takovém prohlášení obchodníka s vínem pan státní nadvládni, že jde o »trik«? Volil by snad jiná slova? Zajisté nikoli. Nezakročil by. Považoval by obchodníka za pomařeného a pochopitelně také každého, kdo by takovou vodu kupoval jako víno. Řekl by: Kdo kupuje a pije čistou vodu jako víno, je si sám vinen. Zřejmě to tak chce. A tak je tomu i ve skutečnosti – když obchodník v tom pokračuje a zákazník mu věří... Necht' je zákazník tímto trikem oklamáván dál.

Mundus vult decipi – Svět chce být klamán – staré přísloví, které Luther cituje 24. ledna 1529 s dodatkem »verum proverbium«. O pár řádků dále píše: Mundus vult decipi. Já jim pomohu. V »Paradoxech« Sebastiana Frankse říká potom krátce v r. 1533 jeden mnich: »Mundus vult decipi – proto jsem tu.«

Luthеровo prohlášení je však první doklad o posudku známého přísloví: Mundus vult decipi, ergo decipatur – Svět chce být klamán, proto bude klamán – což začali oceňovat i katolíci. »Quandoquidem populus ... vult decipi, decipitur« – Jelikož svět chce být klamán, má být klamán.

To přiznal v roce 1556 kardinál Carlo Carafa, pověřený vedením vatikánských obchodů, synovec pontifika Pavla IV. – papeže, který vlastnoručně mlátil kardinály holí. Židy nutil nosit žluté klobouky (viz žluté židovské hvězdy za nacismu), nechal veřejně upálit 25 Židů, mezi nimi jednu ženu. Sám jistě proto viděl (při nejmenším) svoji paži »ponořenou až po loket v krvi«.

Slovo »hokuspokus«, poprvé prokázané v Londýně v r. 1624 a pak v r. 1634, bylo použito v titulu »Hokus Pokus junior, the anatomy of legerdemain« v jediné učebnici umění kapesních her vydané v Londýně. Po mnoha bádáních se zjistilo, že slovo není nic jiného než proměna konsekrační formulky »Hoc est corpus meum«. Já sám, pokud zde hovořím o triku, podvodu a transsubstanciaci, jsem tím více méně stejného názoru.

Také Goethe použil »Hokuspokus« pro jednu církevní ceremonii, a sice pro svěcení svíček, které viděl krátce v Sixtinské kapli. Tu, jak známo, vytvořil Sixtus IV., svatý otec, který nejen – a to není moc známé – udělal inkvizitorem krvavého Tarquemada, ale vystavěl také veřejný dům, bral vysoké roční daně z jeho výnosů, sám obcoval s vlastní sestrou a svými dětmi – a v roce 1476 založil svátek Neposkrvněného početí. Nebylo by vhodné tato data o papeži Sixtu IV. zveřejnit na Sixtinské kapli?

Důkaz o tom, že pozdvihování není »trik« musí podle mého mínění provést ten, kdo to tvrdí. Sotva kdy bude takový důkaz proveden. A pokud tento důkaz proveden bude, pak to nechá na sebe pořádně dlouho čekat. ...

Celá ta věc o transsubstanciaci nepřipadá podezřelá samozřejmě jenom tomu obviněnému mladému medikovi, který chtěl celý průběh (nebo spíše neprůběh) probádat v přítomnosti biochemika.

Jak ukazuje téměř nekonečná debata, ještě dlouho před a po 13. století byla transsubstanciací formulována jako dogma a zneužita proti albigenským. Ty potom začali i proti vůli vlivných knížat vraždit biskupové během tvrdošijných papežských štvanicích, a to po dobu více jak dvaceti let. Jenom v Beziers, kam se svými vražednými hordami vnikli biskupové z Bordeaux, Limoges, Basas, Cahors, Agen a Puy, bylo podle údajů samého papežského nuncia zamordováno téměř 20 000 lidí. Jen v kostele Máří Magdalény jich bylo zabito 7 000 – ženy, kojenci, starci i děti. A tomu všemu veleli kněží u oltáře s monstrancí v ruce. Již tehdy tulily matky své děti k sobě a zakrývali jim oči, než je vojáci vhodili do ohně – jako později v plynových komorách v Osvětimi.

46.5 Katolická láska k bližnímu

3. Kdo chce posuzovat označení křesťanské lásky k bližnímu jako »frázi« nebo »špatný vtip«, může to právem učinit z pohledu celé historie křesťanství. Jen několik málo hesel k tomuto termínu už demonstrativně naznačuje celkový otrěsný obraz, a to v řadě příkladů.

Bezpochyby nejstarší křesťanství často prokazovalo účinnou sociální pomoc, pročež právě ti nejchudší – otroci, dělníci, malí řemeslníci, zapuzení sedláci se stali křesťany. Ale už v pátém století existovali křesťané, kteří měli dva tisíce i více otroků. Římský biskup byl největším vlastníkem pozemků v Římské říši. Na těchto pozemcích bídne hynul obrovský křesťanský proletariát, který byl zotročován a byl stále znovu a znovu nucen k otrocké poslušnosti.

A zatímco papežové století za stoletím vládli v ruchu a hukotu svého luxusu, v hýření a v nákladných neřestech, žily nepřehledné řady katolíků století za stoletím v nouzi, byly dále ot-

roky svých duchovních despotů, ba dokonce, co nikde jinde nebylo, byly jako církevní majetek nezczitelné.

Ne náhodou dosáhlo otroctví v jižní Evropě na konci středověku ještě jednoho velkého rozmachu. A ne náhodou udržel papežský Řím mezi evropskými hlavními městy nejdéle otroctví, které Tomáš Akvinský výslovně ospravedlňoval a Egid Římský je vychvaloval jako přímo »křesťanské zřízení«.

V katolickém středověku, když církev ovládala třetinu Evropy a nechávala ji opracovávat poddanými sedláky, byl časem kuň téměř třikrát dražší než zemědělský otrok. A v Latinské Americe se v raném věku počítalo až 800 Indiánů za jednoho koně!

A vůbec Latinská Amerika. To je zázračný příklad křesťanské lásky k bližnímu!

Jednou papež Alexandr VI., otec devíti dětí zplozených s několika metresami a milenec své jedné vlastní, ještě velmi mladé dcery, daroval bulou »Inter setera« ze dne 4. května 1493 nový kontinent Španělům a Portugalcům, ačkoli mu vůbec nepatřil! Oni dobyli zemi s bojovým pokřikem »Sant Jago«, s neustálým vzýváním nejsvětější panny Marie, četných svatých, s denním sloužením mše svaté, pod praporem kříže a pod obrazy Madony.

»Laskaví křesťané« – kolonisté – hodnotili přitom Indios (Indiány) – »mluvící zvěř« (ve skutečnosti národ s vysokou kulturou, kterou obdivoval v superlativech i sám Albrecht Dürer) – podle španělského dvorního kazatele Gregoria méně než zvířata. »Bůh ví, že s nimi nejednali krutěji než s dobyt看em!« řekl španělský dominikán a biskup Bartolomé de Las Casas, který pozoroval a popisoval téměř půl století jako očitý svědek na Haiti, na Kubě, v Nicaragui, v Guatemale, v Peru a Mexiku to, co v r. 1979 papež Jan Pavel II. v Latinské Americe rád vychvaloval jako »evangelizaci«. Necenili je víc, ba dokonce mnohem méně než bláto na cestě.

Když pochopili to, co papež Wojtyla nazýval »doba spasení«, »království Boží«, »první mezinárodní právo«, zjistili a odhalili, že »poslové míru« štváli domorodce se psy, které krmlili zažíva roztrhanými indiánskými dětmi, uřezávali jim po stovkách ruce, nohy, nosy, rty a prsy, pekli je nad ohněm, uvazovali v řadách na šibenice, trhali je mezi koňmi nebo kanoemi, rozprašovali je před ústími kanónů. Podle biskupa Las Casas bylo během čtyřiceti let takto zmasakrováno dvanáct až patnáct miliónů Indiánů. A k tomu připočítejme 30 až 40 miliónů ubitých nebo umořených černochů!

Takový je výsledek hlavního cíle podle dobyvatele Cortéza: »Rozšíření katolické víry«.

Pro takové a další »evangelizace« se vyslovil papež Jan Pavel II. v roce 1980, když tlumočil zásadu blahoslaveného jezuitu Joscé de Ancieta, pionýra evangelizace, při které, jak řekl papež, platí »model pro celé generace misionářů«, neboli heslo: »Meč a železný prut jsou ti nejlepší kazatelé.«

V této Jižní Americe dobyté katolickými loupežnými vrahy a uctívači Marie, kde ještě v roce 1812 jezuita del Coronil zdůrazňoval vojákům, vyslaným proti povstaleckým Venezuelanům: »Vyhubte všecko, co je starší než 7 let,« vytvořila církev »první instanci, která se zaslala o spravedlnost a lidská práva.« (Wojtyla).

Byl to vlastně základ »pořádku«, velkých financí latifundistických a poloфеudálních koloniálních metod s hroznými prostředky na udržení moci a k výchově otroků. Přestože byla kolonie téměř všemohoucí, nesmírně bohatá a přestože byly mnohé kláštery obrovskými velkostatkami, pěstovali jezuité a františkáni otroky skoro jako stáda dobytka. Katoličtí páni vydržovali zajaté indiány k financování »domů božích«, vydržovali si orchestry až o třiceti členech a časem využívali rukou otroků i k čůrání a ke kálení. Masa katolíků, generace za generací tak chátrala ve špině a v bídě.

Dnes vládne v Latinské Americe, kde žije téměř polovina všech katolíků na světě, analfabetismus, chronická podvýživa, bída, vraždy, zabíjení a hnus. Vegetují tam lidé, o kterých řekl jednou Adenauerův příbuzný a první prezident světového svazu katolických podnikatelů, Peter Werhahn: »žijí na smetišti, kde jiní lidé vysypávají své odpadky«. Dnes se zdá, že tyto země připadnou komunismu – všechno díky křesťanské lásce k bližnímu po dobu půl tisíciletí!

»Jak je to možné,« táže se katolík Werhahn, »že na jednom kontinentu, který je tak bohatý přírodním bohatstvím, na kontinentu, kde po staletí žilo katolické obyvatelstvo, je taková míra nepravosti?« A našel »příčinu v katolicismu, jak se historicky v Jižní Americe rozvíjel.«

Krátce předtím, než byl katolický duchovní, Giuliano Francesco Giovanni Parizio Ferrari nalezen po mnoha vražedných pokusech na jeho osobu dne 3.7.1980 v jednom prázdném oddíle rychlíku z Ženevy do Paříže mrtvý, napsal pro mnou plánovanou knihu příspěvek o Latinské Americe. V něm Ferrari, který studoval v Oxfordu, v Římě, Innsbrucku a Tübingen teologii, filozofii, neofilologii a národní hospodářství, který obchodně působil v Evropě a v Latinské Americe pro církev, který se znal asi s 50 kardinály, a to i s některými nejvýznamnějšími v kurii, který byl spřátelen s Fisserantem a Beou, jakož i se zavražděným arcibiskupem Romerem, píše následující:

»V Latinské Americe žijí biskupové v palácích, ovládají tisk, představují politiky, kteří vykořisťují národ, a využívají hodnoty majetku, které mají od církve k tomu, aby obdarovali svoje upřednostněné 'chudé' anebo k jiným velice pochybným politickým a církevním účelům. Za mojí přítomnosti v Latinské Americe trávili duchovní všech stupňů svůj čas tím, že pořádali peněžní sbírky. Z výtěžku sbírky si část ponechají. Když vyberou např. 10 000 dolarů, osm tisíc pro sebe a na účely, pro něž se sbírka uspořádala, nakonec zbudou dva tisíce. Co se v náboženských sborech v Latinské Americe vybere, převede se ve velikých sumách na Tiberský poloostrov do Itálie a do Vatikánu. Kdyby tam lidé měli alespoň nejmenší ponětí o bohatství biskupů a náboženských sborů, pak by nikdo, kdo má rozum, nedal v budoucnosti žádný příspěvek jakéhokoli druhu...«

Když se jednou Ferrariho společně s kuriálním kardinálem Tisserantem, zakladatelem »Společnosti Boží pro lidi« (La sociedad de Dios para la Humanidad, SDH), zeptal v letadle někde nad americkými kontinenty spolucestující: »Co vlastně děláte?«, odpověděl: »Pracuji v největším a nejspínavějším podniku světa«. Na otázku, co tím myslí, odpověděl za hromového smíchu posluchačů: »Katolickou církev.« Originální to však nebylo, protože ji už dříve Karl Kautsky prohlásil za »nejjobrovitější vykořisťovací stroj«.

V protestantské Anglii, která ještě v 18. století držela otroky, kde ještě za Schopenhauera »dvě třetiny národa neuměla číst«, zacházelo duchovenstvo a velkoagrárníci s křesťanskými sedláky hůř než s dobyt看em. Ještě v pozdním 19. století museli dělat dvakrát tolik než vězni anglických kázní a byli živeni jen napolovic tak, jako ti vězni. V r. 1840 byl průměrný věk dělníků v Liverpoolu 15 let. V Manchesteru umírala víc než polovina dělnických dětí před pátým rokem věku. V Irsku zemřelo hladem v roce 1846 víc než milión křesťanů. Dva milióny se pro bídu vystěhovalo. Anglická vysoká církev byla enormně bohatá a zřekla by se, dle Marxe, »spíše 38 z jejich 39 článků víry, než jednoho ze svých 39 příjmů.«

Ruská pravoslavná církev vlastnila jednu třetinu Ruska až do roku 1917 – ale velká část Rusů křesťanů žila v celoživotní chudobě a nouzi, mnohem hůř než v nynějším ateistickém sovětském režimu, se kterým ruské pravoslavi kolaboruje.

46.6 Církevní majetek a láska k druhým

V Evropě je křesťanská církev ještě dnes největším vlastníkem pozemků v celém západním světě. Patří jim stále ještě mnoho miliónů hektarů půdy, v některých státech až 20% všech polností. Vatikánské a jiné duchovní kruhy jsou částečně ve vedení a v množství obrovských průmyslových koncernů, mají účast ve mnoha odvětvích průmyslu – od evropských automobilů a leteckých podniků až po zbrojní průmysl USA – zatímco současně milióny jejich věřících opět žijí hluboko pod životním minimem v holé bídě, dokonce i nejnižší klér nevyjímaje, a to ani v papežově zemi. Není vůbec náhoda, že právě v katolických zemích jak v Evropě tak v Americe, je komunismus nejsilnější.

Vypadá tedy křesťanská láska k bližnímu ve světle těchto, sice hrubě nastíněných, ale téměř nekonečně se zvětšujících a v detailech ještě hroznějších věcí, opravdu víc než špatný vtíp nebo fráze? Pro synoptického Ježíše má láska k bližním – jako všechno v křesťanství, co bylo známo již předtím – zvláštní význam. Mimokanonické slovo Ježíšovo zní téměř takto: »Viděl-li jsi svého bratra, tak jsi viděl svého Boha,« a dokonce může mezi židovskými vrstevníky Galilejského vzniknout dojem, že láska k bližnímu je pro něho důležitější než láska k Bohu.

Jak v křesťanství, tak mimo ně, ať je už přikázání o lásce k bližnímu známé či nikoliv, platí jeho jediná autentická a logicky přesvědčivá interpretace, a sice věta světce a církevního učitele Basilia: »Kdo miluje bližního jako samého sebe, nemá více, než má ten bližní!« Viděno to takto, a je to viděno velice přesně, neexistuje láska k bližnímu (jakoby) nikde, naprosto nikde na světě. Naopak vidíme stále méně lásky k bližnímu, čím více má křesťan majetku.

Samozřejmě není taková láska k bližnímu ani v křesťanských klášterech, z nichž někdy takový klášter vykazuje roční výnos i několik miliónů švýcarských franků! Samozřejmě není tato láska ani v tzv. žebravých řádech, pokud vůbec existují, jako například u jezuitů. Ti i dnes skládají slib chudoby, ale už v začátcích dvacátého století kontrolovali třetinu všeho španělského kapitálu a v pozdějších letech téhož století vlastnili největší soukromou banku světa, Bank of America, s 51%!

Samozřejmě nemůže být tato láska k bližním už teprve ve Vatikáně, kde jeden nejvíce ctěný »zástupce Krista« naší doby, papež Pius XII., zemřel v roce 1958 se soukromým majetkem ve výši 80 (osmdesát) miliónů německých marek ve valutách a ve zlatě a jeho tři synovci, knížete (zásluhou Mussoliniho) Marco Antonio, Carlo a Giulio Pacelli si do svých kapes nacpali asi 120 miliónů německých marek.

Všichni tři jmenovaní byli vesměs vysocí hodnostáři »Svatého stolce«, dále prezidenti a členové správních rad významných bank a monopolních společností a měli účast na téměř všech velikých italských finančních skandálech poválečné doby, přičemž papežova země je obdařená požehnáním jako sotva která jiná. A přitom tři nepoti (lidé protěžovaní vysoce postavenými příbuznými) žili pod křídly svého strýce, rovného andělům – »pastora angelica« – člověka, který, jak blouznil Reinhold Schneider, byl podobný světelnému paprsku.

Před takovým zákulisím i podložím jedné církve a jednoho náboženství, tváří v tvář těmto skutečnostem, které se už po čtvrt století publikují v knihách, člancích, přednáškách, diskusích, rozhovorech jak v tuzemsku, tak i v zahraničí – ostatně docela bez protireakce církevních kruhů! – vyvstává u každého upřímně myslícího člověka otázka, kdo je zde skutečně vinen a zavržení hoden. Ten, co je zde před soudnou stolicí, který o »lásce k bližnímu«, která je tímto způsobem provozována – a je tomu tak v celém světě (všechno ve všem »mutatis mutandis«) – mluví jako o FRÁZI a o ŠPATNÉM VTIPU anebo jsou vinny ty legiony, které po tisíciletí na exponovaných místech křesťanskou lásku prohlašují a tak beze studu zklamali a klamou i nadále?

46.7 Pokrytectví systémů

Je zde ještě otázka, jestli vůbec jsou ta »závadná« slova »špiclování«, »trik«, »špatný vtíp« nebo »fráze« zcela nezávisle na těch jmenovaných nálezech, jak tvrdí obžaloba, »zvlášť hrubě zraňující« a vhodné jako »nadávky«?

Jako nadávky určitě nejsou vedeny v žádném lexikonu, a to berou lidé denně do úst všechno možné, dokonce i naši politikové jak v parlamentu, tak i mimo něj. Ale velice bych se divil, kdyby se někdo cítil nějak zvlášť dotčen nebo uražen nebo že by dokonce někdo někoho soudně stíhal, když by ho nařkl, že mluví »frázi« nebo že jeho ujištění je jako »špatný vtíp« nebo že použil ve svém jednání »trik« nebo že jeho zájem o druhého je jako »špiclování«.

I nejzavilejší nepřátelé vůči sobě si takovýchto výrazů vůbec nevšímají a chápou je jako slabé a velmi jemné vyjádření čehosi negativního. Ani nejzarytější nepřátelé se kvůli takovýmto výrazům nesoudí. Není znám ani jeden případ takového udání, ani v případě byť jen jednoho člověka – jedině, že by ho k tomu nutila jeho láska k bližnímu tak silně, že by si toto udání vykládali jako lásku ...

Avšak jejich někdejší projevy potrestání, jejich mučidla, hranice k upalování, ta »ultima ratio theologorum« už nejsou dnes možné (anebo ještě zatím nejsou možné), ale je zde §166.

Nikdo nezná ten rozdíl, ale nikdo, kdo se zabývá dějinami a církevními dějinami, nemůže neuznat, že ta mírnější forma pronásledování, která ještě pořád má své trvání a může dokonce narušit i život, nepochází od vyznavačů lásky, či spíš nenávisti k bližnímu. Dříve takoví »vyznavací lásky« postříkali své oběti na mučidlech, na žhavém roštu, ve španělské botě či na skřipci a podobně ještě svěcenou vodou, než ty nešťastníky před celým davem oveček, chtivých zvláštní podívané zaživa spálili a k tomu zpívali: »Tebe, Boha, chválíme...«. Dnes stojí inkvizice decentně v pozadí se zadostiučiněním a dokonce plna nostalgických myšlenek na ty ohnivé časy, zatímco stát musí zastupovat jejich zájmy.

A státní zastupitelství naproti tomu vypadá, že už ty několikrát připomínané a katolíky žalované výroky obžalovaného, nepocituje nijak těžce. Užívá k tomu vlastně jen pět a půl stránky obžaloby. A ostatně musíme navíc přiznat, že nechává bez povšimnutí pronášet mnohem ostřejší výroky, třeba když ten obžalovaný mluví o »působení na ovládnutí rozumu« křesťanské církve, o jejich »zhoubném vlivu na lidskou inteligenci a na lidské štěstí«, a o jejím »monopolu na ohlupování«, o »náboženském bludu«, o jejich »někdejších rekordech v obětech mučení a zabíjení«. To všechno mohu otevřeně říci o vrchním státním nadvládním státního zastupitelství v Bochumi. To je pravda.

46.8 Církevní zločinnost

Hlavní důvod jeho zákroku, jak se zdá, je snad vyjádření obžalovaného, že církev je »největší zločinecká organizace všech dob«. »Toto tvrzení« stojící v obžalovacím spisu »je odvozeno v souvislosti ze všeobecně známých těžkých zločinů, které se v průběhu církevních dějin opravdu staly za účasti nebo přispění církevních míst. Avšak v souvislosti se zdůvodněním této žaloby je zjevné, že tato vzpomínutá označení pro církev se mijejí v jejich dnešní konstituci (uspořádání) účinkem. Stavení na stejnou úroveň křesťanských církví v dnešním uspořádání s největším organizačním seskupením lidí za účelem páchání zločinů, staví církevní hodnostáře do nepříznivého světla. Je to těžká výčitka proti všem členům církve.«

S přihlédnutím k minulosti zní zjevně i tvrzení státního zastupitelství o »největší zločinecké organizaci všech dob«, jako nikoliv neodůvodněné, a tudíž ani neoprávněné. To je ctí. Ctí je to nejen v mých očích, ale i v očích těch, kteří znají dějiny a jsou proto upřímně kritičtí, a je mi trochu líto, že nemohu žalobce v tomto pojetí ještě posílit mými, už dlouho připravovanými mnoha svazkovými »Kriminálními dějinami křesťanství«.

Státní zastupitelství však odmítá, že by »církve v jejich dnešní konstituci a působení« byly »největší zločineckou organizací všech dob«, ba dokonce považuje to za justiciabilní.

Avšak zde citovaný časový údaj »dnešní« zahrnuje jen přítomnou generaci. To znamená, že zničující výrok obžalovaného se vlastně dotýká 59/60 církevních dějin a jen 1/60 by z toho mohla být vyjmuta. To mluví za sebe a nepotřebuje to dalšího komentáře.

Ale i kdybychom slovo »dnešní« nezvýrazňovali, neohraničovali příliš těsně, když bychom přítomnost rozšířili na dvě generace, nebo velkoryse na celé 20. století, pak by ten zdrcující výrok platil ještě vždy pro 19/20 církevních dějin a nikoliv jen pro 1/20 – pokud omezení státního zastupitelství stojí za správností.

Ale stojí opravdu za správným?

Především, když budeme brát ohled bezprostředně jenom na dnešek, v pohledu na křesťanské okolí nás všech, jistě. Neznáme snad opravdu dobré křesťany? Neznáme snad různé řádové sestry, které se dnem i nocí starají o své nemocné? Neznáme vesnické i městské faráře, kteří žijí jen pro svou farnost? Já sám vděčím jednomu katolickému duchovnímu za mnoho nejkrásnějších vzpomínek mého života. On se za mne modlil až do své smrti, což mne ovšem velice dojímalo, ale nezměnilo to ani o čárku můj úsudek o jeho církvi. Každé náboženství žije z toho, že někteří jeho služebníci jsou schopnější než oni. A dobří křesťané jsou nejnebezpečnější, protože si je pleteme s křesťanstvím. (S KATOLICISMEM!!!!!!).

Žádné náboženství ani církev nemůže být hodnoceno podle výjimek ani podle průměru jejich přívrženců, podle pravidel, které mají jejich kněží, ale pouze podle průměru a podle pravidel (doktrín), které mají jejich vedoucí kněží. Neboť jenom oni, ti skutečně mocní, určují politiku, dějiny, a tím i osud lidí, a to směřodatně.

A oni, ti vůdcové křesťanství – obzvláště katolicismu – zvýraznili i naše století, a to právě rozhodným způsobem. Můžeme říci, že způsobem doslovně zhoubným, a to tak, že i to prohlášení obžalovaného, a to i ve světle dnešní doby, nepřipadá tak zcestné.

Naopak, když to pozorujeme z čistě kvantitativního hlediska, je křesťanská církev a zvláště římskokatolická zatížena zločiny více než v kterékoli jiné době dřívějších dějin, protože právě ve 20. století, abychom se vyslovili zdrženlivými, ale přesto zřetelnými slovy obžalovaného, »děje se za přispění a souhlasu církevních míst skutečně« těžké bezpráví.

46.9 Zločinnosti Vatikánu

Vatikán totiž vybavil všechny fašistické režimy dvacátých, třicátých i čtyřicátých let. A katolická hierarchie podporovala veškeré fašistické státy systematicky od jejich začátků. Tím se stala katolická církev rozhodným způsobem spoluvina na smrti asi 60 miliónů lidí. Nebyla jenom sponzorem Franca, Mussoliniho a také Hitlera. Ona byla přítelem dokonce toho exorbitantního (nesmírného, neobyčejného) zločince, tohoto předního bandity, který neměl v dějinách rovného. Byla dokonce reprezentována papežem, jeho prvním a nejlepším přítelem.

»Papež Pius XI.« – a to nevyznal nikdo jiný než kardinál Faulhaber z Mnichova v r. 1946 v jednom kázání – »uzavřel jako první suverén ze zahraničí slavnostní smlouvu s novou říšskou vládou v říšském konkordátu, veden přáním, aby se mezi Svatou stolicí a Německou říší posílily a upevnily přátelské vztahy.« Ano, »ve skutečnosti,« řekl tento kardinál, který je dnes uznávaným bojovníkem v odboji a po němž se dnes jmenují ulice a náměstí, »je papež Pius XI.,« nejlepší přítel, na počátku dokonce jediný přítel nové říše.

Milióny politiků, diplomatů a katolických biskupů v zahraničí stály z počátku vyčkávavě a nedůvěřivě vůči nové Říši. A nová říšská vláda dostala důvěru až po uzavření tohoto konkordátu.

Jelikož se však papež, který již desetiletí předtím stále masivněji podporoval fašismus, nyní rozhodl pro vůdce nacionálního socialismu, nezbylo episkopátu v Německu nic jiného než ho následovat. Přitom němečtí katoličtí biskupové, abychom jmenovali pouze je, nejenom v roce 1933 Hitlera podporovali, ale v jejich společném pastýřském listě z července spatřovali v jeho vládě »odlesk božské vlády a účast na věčné autoritě Boží.«

Ne, oni stáli i ve všech následujících letech jeho singulárního teroristického režimu za ním, dokonce s narůstající intenzitou, což dosvědčují stovky pastýřských listů a biskupských listovních příspěvků, i když zde schází důkazy. Ty jsou v obou mých svazcích »Století dějin spasení. Politika papežů v období světových válek« (Kiepenheuer u. Witsch, 1982/83).

Chci však alespoň zdůraznit, že všichni němečtí (a rakouští) biskupové, samozřejmě i údajní odbojoví bojovníci od Galo po Faulhabera, ještě 26. června 1941 důrazně vyzývali německé katolíky, aby podporovali Hitlerovu válku, »válku, která má nikdy nepoznané rozměry«, jak sami psali, a to válku účinnou, kterou jejich církevní učení zakazuje, přičemž oni sami jedním dechem podněcovali »k věrnému plnění povinností, k udatné vytrvalosti, k obětavé práci a k boji« a beze studu Němce, milióny budoucích obětí bojů a bombardování zaklínali: »Kéž vás posiluje potěšující jistota, že tím plníte svatou vůli Boží...«!

Ó, vy pastýři, vy vrchní pastýři – »Paste mé ovečky«! »Ano, jistě!« napsal Žid Teodor Lessing, kterého Hitlerovi biřící zastřelili nad psacím stolem. »Ale dejte si otázku, proč a z jakých důvodů nechává dobrý pastýř svoje stádečko přemýšlet? Předně: protože je chce stříhat a za druhé, že je chce sežrat.«

Už 10. prosince 1941 vyznali všichni katoličtí vrchní pastýři Německa (a Rakouska), přirozeně i odbojoví pracovníci Galen a Faulhaber: »Stále znova a pořád dokola je v pastýřském listě vyzývali k věrnému plnění povinnosti, k udatné vytrvalosti, obětavé pracovitosti, k bojování ve službě naší vlasti, našeho lidu v nejtěžší válečné době. Se zadostiučiněním sledujeme tento boj...«

»Se zadostiučiněním« sledovali tedy všichni německo–rakouští biskupové Hitlerovu válku, jak sami ujišťují; vždy znova a co nejdůrazněji volali v této válce k boji, jak společně dosvědčují, k vedení války, která má nikdy nepoznané rozměry, jak znova vysvětlují. A nyní chtějí být už čtyřicet let »účastníky odboje«!

Čím byli ve skutečnosti?

Malý loupežný vrah, který zabil jediného člověka je zároveň zločincem a nikdo nebude váhat označit pomocníka tohoto zločince za dalšího loupeživého vraha a tedy za dalšího zločince. Jestliže tedy v malých věcech nazýváme člověka zločincem, co jsou potom lidé, kteří podporují vraždy několika miliónů? Nejsou snad tito lidé millionnásobně vinní? Nejsou snad vinni o to tím víc, čím vlivnější úřady zastávají? Čím účinnější pomoc poskytují? Čím větší – samozřejmě nezasloužená – je jejich úcta u lidí, že je navádějí k zabíjení?

A což také papež Pius XII. neprohlásil v roce 1939, že Vůdce je legální hlavou Němců a každý, kdo se mu protíví, že hřeší? Neřekl snad o miliónech katolíků v německé armádě: »Přísahali, a proto musí být poslušní?« Nenechal dokonce přes dva nuncia zprostředkovat, že »nepřeje Vůdci nic snažněji než vítězství«!

Opakuji: Čistě kvantitativně je katolická církev dvacátého století více obtížena zločinem než kdykoli v dřívějších stoletích její historie. A že je nadto v několika posledních desetiletích poznamenána krvavou vinou, která si nezadá s nejhoršími masakry katolického středověku, ale ještě je předčí, to je zde dostatečně stvrzeno – přičemž se mi zdá být podstatné, že nejkruťější skandál křesťanství ve 20. století je dodnes nejneznámější historická skutečnost křesťanského světa.

Mluví o katolických krvavých orgiích tzv. »Nezávislého státu Chorvatska« (Nezavisna država Hrvatska, NDH), za Ante Paveliće mezi rokem 1941 až 1943.

Tehdy tam padlo za oběť katolické křížácké výpravě proti srbské ortodoxní církvi 299 pravoslavných kostelů. Katolíci je vyloupili, zničili, z mnoha udělali obchodní domy, veřejné záchodky a stáje. Ze dvou miliónů ortodoxních Srbů tohoto státu bylo 240 000 násilím pokatoličtveno – údajně »bez nejmenšího nátlaku civilních ani náboženských úřadů« (Osservatore Romano). Ve skutečnosti nebylo pouze čtvrt miliónu lidí násilím pokatoličtveno, ale navíc bylo tři čtvrtě miliónu ortodoxních Srbů katolíky zavražděno: podle nejnižších, ale dosud ještě vzrůstajících údajů to bylo 600 000, podle dalších přibližně milión.

Přitom tito muži, ženy a děti umírali mnohdy hůř než dobytčata. Honili je po údolích a ulicích, po domech a lesích jako divou zvěř. »Hon byl dnes vydatný, 500,« podával hlášení ustašovský velitel Vojnič. Lidé byli střeleni masově, vybíjeli se celé vesnice, katolíci ustašovci je zabíjeli sekerami, házeli do řek, do moře, do propastí. Nahnali Srby do kostelů a tam je pobili nebo spálili zaživa. Mučili je vším možným způsobem, nejraději při nočních orgiích, napíchnávali je na kůly, čtvrtili je a někdy jejich maso vyvěsili v řeznických krámech. Ortodoxním vypichovali oči zaživa, uřezávali jim uši, nosy, zakopávali je zaživa do země, rdousili je, stínali hlavy, křížovali. V Kosinji nechali jednu matku chytat do mísy krev jejích čtyř synů.

Ortodoxní patriarcha Dr. Dožić a biskupové Dr. Velimirovič a Dr. Dordjević byli zatčeni a zmizeli až do roku 1945. Pět dalších ortodoxních biskupů bylo zavražděno. Osmdesátiletý metropolita ze Sarajeva, Petar Simonić, byl zardoušen, zatímco katolický arcibiskup města, Ivan Šarić, psal ódy na počest Pavelice, »ctitele vůdce«. Jednaosmdesátiletému biskupovi Platovi z Ganja Luky okovali nohy jako koni a nutili ho, aby tak chodil, až se zhroutil v mdlobách. Pak mu vypíchli oči, zatímco mu na prsou zapálili oheň, uřezali mu nos a uši a teprve pak mu dali smrtelnou ránu. V Záhřebu, hlavním městě Chorvatska, kde primas Stepinac a papežský legát Marcone měli své sídlo, mučili ortodoxního metropolitu Dositeje tak, že zešílel. Zapíchli nejméně 300 ortodoxních kněží, zčásti hrůzným způsobem, jako kněze Dušana Subotiče nebo kněze Branko Dobrosavljeviće, kterým vytrhali vlasy, vousy, stáhli jim kůži, oči vypíchli šavlí, a přitom jeho malého synka doslova rozsekali na kousky.

Katolický teror šokoval dokonce i fašisty. Celkem mělo být italskými vojáky zachráněno asi 600 000 lidí, z toho několik tisíc Židů, kteří byli rovněž zcela zbaveni práv a nakonec posláni do Osvětimi. Ale někdy zasáhla proti spojeneckým katolickým Chorvatům i německá vojska a tak zachránila ortodoxní Srby. Bojové slavnosti katolíků ve Velkém Chorvatsku byly tak hrozné, že dokonce vysoká německá místa protestovala, diplomaté, generálové, straničtí činitelé, dokonce i bezpečnostní služba SS. Nakonec i nacistický ministr zahraničí von Ribbentrop v Záhřebu vyslovil rozhořčení říšské vládě za »příšerné výtržnictví«. A dokonce Hitler prohlásil: »Já s tím režimem udělám jednou konec – ale teď ne«!

Neboť tento režim – znamení pravdy i bojové prostředky »Bible a bomby vedle sebe« – byl až do poslední hodiny režimem katolickým a byl těsně spjat s katolickou církví.

Jeho diktátor, poglavník Ante Pavelič, byl už před nástupem své hrůzovlády odsouzen v nepřítomnosti k smrti za vraždu v Jugoslávii a ve Francii. A také byl hned, podle londýnského týdeníku »New Review« jednomyslně považován za »největšího zločince roku 1941«. Proto byl primasem Stepinacem nazván »oddaným katolíkem« a od papeže Pia XII. »praktikujícím katolíkem« a ještě v r. 1943 byl svatým otcem přijat ve Vatikánu. Pak s přáním všeho nejlepšího v další práci se s ním papež rozloučil a pak mu ještě požehnal na smrtelné posteli.

Stovky fotografií ukazují toho vládního a stranického šéfa, kterého podporovali Hitler i Mussolini, který, jak řekl biskup Stepinac mezi biskupy, kněžími, mnichy a mniškami, dal církvi »plnou akční svobodu«. Měl ve svém paláci vlastní kapli a vlastního zpovědníka, a snad, to je jen domněnka, se často zpovídal, jako se podle Voltaira zpovídala jistá zbožná francouzská knízkyně, »jakmile vykonala nějaký veliký zločin. A zpovídali se často – tak jako labužníci často berou léky – aby dostali ještě větší chuť k jídlu...«

Jeden kněz, který byl vychovatelem jeho dětí, mnoho kleriků, mezi nimi i arcibiskup ze Sarajeva, Ivan Šarić, náleželi do jeho strany k ustašovcům, kteří měli stále v ústech slova Bůh, náboženství, papež, církve. Kaplani ustašovců přísahali věrnost před dvěma svíčkami, křížem, dýkou a revolverem. Biskupové a kněží seděli v Soboru, ustašovském parlamentu. Duchovní sloužili jako důstojníci v Paveličově osobní stráži.

Katolický tisk v zemi oslavoval při každé příležitosti »nové a svobodné Chorvatsko jako křesťanský a katolický stát«, viděl »Chorvatsko Boží a Mariino« z mrtvých povstale ze starých dob, viděl »Krista a ustašu, Krista a Chorvata... spolu v dějinách« maširovat, uctíval Bohem seslaného Paveliče a oslavoval Adolfa Hitlera jako »Božího křížáka«.

»Bůh, který řídí dějiny národů a ovládá srdce králů, nám dal Ante Paveliče a Vůdce... Bud' Bohu sláva, naše vděčnost Adolfu Hitlerovi a nekonečná věrnost našemu poglavníkovi, Ante Paveličovi.«

Jak povstalo »Chorvatsko Boží a Mariino«, jak se »misijně opracovávalo«, tak z toho bylo možné jasně vidět, jakého ducha ke svému zrodu používá.

Biskupský časopis požádal arcibiskupa Šarice, aby vyhlásil katolicismus »s pomocí kanónů, strojních pušek, pancířů a bomb«. A ministr školství Mile Budak, vyznával: »Všechny naše skutky se zakládají na věrnosti k náboženství a ke katolické církvi.« Řekl docela otevřeně: »Zabijeme jednu část Srbů, druhou vyženeme a zbytek, který musí přijmout katolické náboženství, bude přijat do Chorvatského národa.« To zcela odpovídalo receptu na pravoslaví, který měl sám Pavelič: »Třetina musí být pokatoličtění, třetina musí opustit zemi a třetina musí zemřít!«

Jenom poslední bod programu se katolickým křížákům podařilo beze zbytku splnit, ale k tomu jim část kléru aktivně pomohla.

Duchovní, zvláště jezuité a ještě více františkáni vodili ozbrojené vražedné bandy, organizovali masakry a řvali: »Pryč se Srby!« Přiznali, že často sahalo po samopalech. Prohlašovali, že přišla doba pro revolver a zbraň a že už není hřích zabít sedmileté dítě, když udělá něco proti ustašovským zákonům. »Všechny Srby vyhubit v co nejkratším čase,« to nazýval františkán Šimič, militární vikář ustašovců před italským generálem Divise Sassari 21.5.1941 jako »naš program«. Františkán Hermenegildo alias Častimír Herman inicioval spolu s ministrem spravedlnosti Mirko Pukem krvavou lázeň v kostele Glina v Bosně, která probíhala osm dní v jednolitých jatkách. »Uniformy zabíječů se musely vyměňovat, protože

byly promočené krví.« Později tam byly nalezeny napíchnuté děti na kůlech, které měly od bolesti pokřivené údy.

Františkáni byli také jako kati v koncentračních táborech, kteří v »Nezávislém státě Chorvatsko« v »Chorvatsku Božím a Mariině« stříleli Srby jen tak ze země. Koncentrační tábor Jasanovec, známý svým masovým stínáním hlav – zahynulo tam asi 200 000 Srbů a Židů – měl časem za velitele františkána Filipoviće–Majstroviće, zvaného »bratr d'ábel«. Za čtyři měsíce tam bylo pod jeho vedením likvidováno na 40 000 lidí. Sám františkán, stipendista Srzica tam jedné noci, 29. srpna 1942, speciálním nožem uřezal hlavu 1 360 lidem. Arcibiskup Stepinac, který předložil v květnu 1943 Vatikánu memorandum, kde zdůrazňoval zásluhy ustašovců, jistě ne náhodou děkoval chorvatskému kléru, především pak františkánům.

Alojzie Stepinac sám, chorvatský primas, kolaboroval stále se zločineckým režimem, a přece mu »bylo lehké poznat v tomto díle ruku Boží«. Vyžadoval od Episkopátu těsnou spolupráci s ustašovci. Úřadoval od ledna 1942 také jako vojenský vikář. Autorizoval vojenskou modlitební knížku »Chorvatský stát«, plnou žhavých modliteb za něho. Seděl také sám s deseti svými duchovními v ustašovském parlamentu. Nechal slavit den narození a jmeniny Paveliće, který ho nechal v roce 1944 dekorovat »zlatým křížem a hvězdou«, ve všech kostelích a k tomu zpívat *Te Deum*. Nadmíru ho vychvaloval ve Vatikánu jako vládního šéfa a katolika a ospravedlňoval tam nejen chorvatský stát, ale také »metody uplatňované proti Židům«.

Samosebou se v Římě vědělo, kde Stepinac konferoval s Piem XII., se státním sekretářem Maglionim, s dalšími kardinály a preláty, s pozdějším papežem Montinim – všechno o »Chorvatsku Božím a Mariině«, o »království Kristově«. Ve Vatikánu byli vždy velmi dobře informováni o jeho velmi mnoha příhodách, které ho potkávaly, jako se stávají všude na světě. A že by tedy nevěděli, takřikajíc téměř v sousedství, nic o nuceném obracení 240 000 ortodoxních a o zavraždění tři čtvrtě miliónů srbských křesťanů?

Ale italské noviny se o tom šířily docela otevřeně, zrovna tak i anglický tisk a anglický rozhlas. Ode všech spojeneckých vlád přicházely protestní dopisy »Kristovu zástupci«. Dokonce i vůdci katolických Slovinců napsali v jednom memorandu z 1.3.1942:

»V nezávislém státě Chorvatsko byli všichni ortodoxní biskupové a kněží buď zabiti, uvězněni nebo posláni do koncentračních táborů, jejich kostely byly zbořeny nebo zabaveny. Hlavním cílem Záhřebských politiků, jak přiznávají, je vyhubit srbské obyvatelstvo v Chorvatsku.«

Katolický arcibiskup v Bělehradu, Dr. Ujčić, který mimo jiné také dostal toto psaní, poslal »tuto zprávu o masakrech... z různých pramenů... dále do Vatikánu.« Novojořský arcibiskup Spellman, důvěrný přítel papeže, se kterým měl na jaře 1943 čtyřhodinovou audienci, vysvětloval tehdy opakovaně zástupci ustašovců ve Vatikáně a papežskému tajnému komorníkovi, knížeti Erwinu Lobkowiczovi: »Nedovedete si představit, kolik protestů přichází ze samotného Chorvatska ohledně represálií vlády ustašovců... Je to možné, že se dějí tak veliké zločiny?«

Také druhý muž kurie, kardinál, státní sekretář Maglione, měl několik »málo pěkných« zpráv z Velkého Chorvatska, stýkal se ale »velmi srdečně s jejich obchodním zástupcem, povzbuzoval ho ve jménu »Svaté stolice«, protože pro něho »je chorvatský totéž co katolický« – velice souhlasná identifikace, a to v roce 1942. Kardinál, státní sekretář našel v Eldorádu vrahů mnoho »chvályhodného«, vždyť »ctihodní biskupové chorvatští« dokazují, »jak silný je v nich cit pro zodpovědnost, která na nich v této přítomné, tak choulostivé(!) době spočívá.«

Skoro jediný, který se proti tomu z té kuriální prominence gangsterskému regimentu stavěl spíš nepřátelsky, byl (v té době dost v izolaci držený) kardinál Tisserant. Ustašovský obchodní zástupce, kníže Lobkowicz ho prohlašoval za »nepřítele«, psal o Tisserantových »urážkách

za Chorvatsko«, že nemůže s ním udržovat žádné vztahy, a nezapomněl dokumentovat, že »svatý Otec« způsob »jak kardinál Tisserant vidí politický stav, nesdílí...«

Slavný »zástupce Kristův« ale měl přirozeně přímé kontakty na »chorvatský Boží stát«. Nejenom od primase Stepinace, který se opakovaně zjevoval ve Vatikánu. Také Krunoslav Draganovič, spojka mezi Stepinacem a kurií, člen výboru pro obrácení a kaplan v táboře smrti Jasenovac, Paveličův pozdější společník při útěku do Latinské Ameriky! (Samo sebou, že přes Řím!)

Také benediktýn Giuseppe Ramiro Marcone, jmenovaný papežem Piem XII. v den Paveličových jmenin titulem papežského »visitatora« k zastupování kurie v Záhřebu, kde setrval až do zabrání Záhřebu Titovým vojskem. Samo sebou existoval i vlastní úřad pro Chorvatsko ve Vatikáně. A konečně měl státní sekretariát fotoalba z masakrů a z masových obrácení, údajně asi 8 000 fotografií, snad i tu, kterou udělali Italové jako dokument, kde je ukázán ustašovec, který má kolem krku dva řetězy z lidských jazyků a očí.

Jeho svatost sama udělovala ve své době Chorvatům jednu audienci za druhou, ustašovští ministři, generálové, diplomati. Papež se dotazoval prvního obchodního zástupce Chorvatska, pátera Cherubina Šegvice na všechno, jak tento sdělil, »co se v Chorvatsku děje«. Dal třetinu obchodnímu zástupci režimu, Lobkowiczowi své zvláštní požehnání. Snažil se »splnit všechny požadavky ustašovců«. Přijímal jejich reprezentanty s mimořádnou ctí a volal v prosinci 1942 při jedné audienci ustašovské mládeže, která na své uniformě nosila velké »U« s bombou, která v něm explodovala: »Ať žije Chorvatsko!« A mezitím umírali Srbové, asi 750 000, abychom to zopakovali, často po hrozném mučení – 10–15% obyvatel velkého Chorvatska.

Dost! Více o tom i se všemi důkazy v druhém svazku knihy »Století dějin spasení«. Již čtvrt století rozšiřuji tu historii děsu v knihách, článcích atd., v zemi i v zahraničí, aniž bych musel alespoň jednou něco »opravovat«. A k tomu můj jugoslávský překladatel Dr. Milan Petrovič, učitel státního práva na univerzitě v Niši, při překladu uvedených dvou svazků do srbochorvatštiny nedávno podrobil příslušnou kapitolu »Katolické bojové slavnosti v Chorvatsku aneb království Boží« zkoušce na autentičnost a kromě ojedinělých, ne zcela přesně napsaných jmen a dvou až tří nepřesných označení povolání, našel všechny údaje korektní.

Ještě dokud katolíci zapichovali srbské ortodoxní věřící, vyslovil se profesor z papežské Georgiany, že ustašovci provádějí krutosti, jak je dějiny sotva znají. A dokonce i vůdci Muslimů, kteří byli v Chorvatsku trpěni, zpochybňovali v protestním psaní předloženém v Záhřebu ze dne 13. listopadu 1941, »zda to, co se tam děje, možno najít v dějinách některé země...«

Ve skutečnosti, co navždy poznamenalo onen stát, který při každé příležitosti, jak jejich primas, arcibiskup Stepinac, ujišťoval, »zůstane věren své nádherné katolické tradici«, nepřekoná žádná sebevětší ohavnost křesťanské minulosti. To, co se v Chorvatsku Božím a Mariině dělo ještě v polovině našeho století, překoná ohledně hrůz všechny známé klerikální velezločiny ze starých časů. Proto je křesťanská církev, (abychom to znovu zopakovali), zvláště římsko-katolická zatížena zločiny z čistě kvantitativního hlediska ve 20. století více, než ve kterémkoli století předtím.

46.10 A další zločiny

Kdo tedy inkriminované tvrzení o »největší zločinecké organizaci všech dob« uznává platné jak v minulosti, ve středověku a v raném novověku, tak obzvláště to nemůže popírat ve dvacátém století. Přitom jsme se ještě vůbec nezminili o sexuální morálce např. speciálně

opět u katolické církve, o jejím téměř tvrdošijném boji proti regulaci porodnosti a naproti tomu o těžko zvládnutelných porodech stále nových miliónů a miliónů katolíků, i když církev jistě ví, že stále další milióny těchto lidí umírají hladem.

Anebo snad budou hynout v příštích válečných polích, a to opět s pomocí církve? Jak vyznal jeden církevní otec v pátém. století, Theodoret: »Duchovní skutečnosti učí, že nám válka přináší větší užitek než mír.«

Také už Augustin považovaný ve své době za zbožného muže zvolal: »Co mají lidé proti válce? Snad to, že lidé, kteří musejí stejně jednou zemřít, přitom zahynou?«

A vůbec, klér to, co chrání v mateřském klíně, vydává pak na pospas ve válce, jako by shromažďoval v životech žen »kanonenfutter«... Papež Pius XII., dal opakovaně ještě v druhé polovině 20. století svolení pro nejhorší ze všech válek, válce ABC – proti »zločincům, kteří nemají svědomí«, přičemž na křesťanské straně vybízel ke statečnosti a odvaze, a přitom se vědělo, že to bude stát životy miliónů lidí (jezuíta Hirschmann), pro pouhé rozhodnutí »riskovat třeba vyhubení celého národa v manifestaci věrnosti k Bohu« (jezuíta Gundlach), pro pouhé nasazení, které sám papež, jak řekl jemu velice blízko postavený Gundlach, »nepovažoval za nemravné«, jen když je zde vyhlídka postavit se účinně protivníkovi«.

To ještě nestačí. Ani zánik celého světa by neznamenal nic. »Neboť,« jak řekl Gundlach, »za prvé máme bezpečnou jistotu, že svět nebude trvat věčně, a za druhé nejsme zodpovědní za konec světa. My pak jen můžeme říci, že náš Bůh, náš Pán...«

Ještě větší myslitelný zločin: BŮH S NÁMI jsme nosili za druhé světové války tak říkajíc nad pupkem...

46.11 Svědectví z Norimberku

Nakonec ve vší skromnosti ještě prosím, aby mi bylo dovoleno poukázat na to, že já sám jsem byl v roce 1971 v Norimberku obžalován, ostatně jako první, pokud si dobře vzpomínám, na základě § 166, který platí od 1.9.1969. Mou obhajobu vzalo na sebe tehdy více mezinárodně renomovaných učenců jako Fritz Fischer, univerzita Hamburg, Eduard Winter, Humboldtova univerzita v Berlíně, Friedrich Heer, univerzita Vídeň, Carl Schneider, Speyer a Prezident mezinárodního ochranného svazu německy mluvících spisovatelů z Zürichu, Hans Kühner-Wolfskehl. Mnoho podstatného, co tehdy bylo přitom předneseno, platí dodnes, kdy se tyto procesy, nemýlím-li se, od poslední změny vlády, velice narušily. A jen pro principiální význam mi budiž dovoleno, abych citoval některé věty z toho kterého stanoviska.

Rakouský katolík Friedrich Heer napsal svého času: »Křesťanské církve, které byly doslova němé vůči ohavnostem let 1933–1945, které v Americe neměly vůbec co říci k nasazení první atomové bomby, právě tyto křesťanské církve mají mimořádnou příležitost... se s tím hrozným skandálem, jako je genocida, vyvražďování národů, nukleární válka, hanobení lidí, vypořádat. Jsou to skandály, které – zároveň s jinými bdělými křesťany a nekřesťany – volají křesťanské církve k zodpovědnosti.

Ztělesněné pohoršení – pohoršení pro církev – se nemůže zprovodit ze světa soudním rozhodnutím. Křesťanské církve se žádají, a to znovu, aby se rozsadily v jejich středu s Deschne-rem. Světské soudy je třeba upozornit, že se etablojí jako nástupci někdejších církevních inkvizitorských tribunálů, jestli chtějí pohoršení tohoto druhu posuzovat podle formálního práva.

Jako krajan Rakušana Adolfa Hitlera si dovoluji upozornit německé soudy v přítomné době: Nepřísluší vám, abyste pokračovali v těch nebezpečných politicky chybných rozsudcích, které kdysi přispěly ve Výmarské republice významně k tomu, že byl narušen veřejný pokoj, demokracie a svoboda občanů. A nejen narušen, ale dokonce zrušen. S formálně jurisdikčním odvoláním se na paragrafy dá se vždycky likvidovat i lidská záležitost.»

Švýcarský katolík Hans Kühner–Wolfskehl, před válkou vězeň v koncentračním táboře v Dachau, potom mimo jiné žijící a působící ve Vatikánu, prohlásil:

»Základní Deschnerovo téma při všech vyšetřováních, na nichž spolupracovala jména nejvyšších míst, mezi nimi i katolíků, je vztah církve k válce... Jelikož i já už léta pracuji na úseku církev – válka, provádím bádání a publikuji, musím potvrdit, že panu Dr. Deschnerovi nemůžeme prokázat žádná nesprávná fakta. Musím tudíž s jeho způsobem vidění souhlasit a zjišťuji, že radikální Deschnerova čestnost při vyhledávání pravdy podstatně zašla výše než dosavadní mlčení velikých církví k jejich odpovídající spoluzodpovědnosti...

Nemůžeme Deschnerovi jistě připisovat zápor, když jeho ostře formulované teze vyvolávají pouze tuhý odpor, tedy emoce, namísto otázek a věcné diskuse, přičemž řečník nezůstal dlužen žádnou odpověď k věci. Také afirmativními zjištěními není narušen veřejný pokoj. Nikde jsem ve Švýcarsku nečetl, že by nastaly v Norimberku nebo v okolí na základě přednášek Dr. Deschnera nějaké náboženské války a nepokoje, i když jsou mi dobře známé mentality, které k tomu vedou. Teprve tím by byl narušen veřejný pokoj.

Není mi známo, že by byl někdo pro tvrzení nějaké hanlivé skutečnosti na volném prostranství volán k soudu... Zde není na místě dosti známé volání po státním nadvládnictví, ale po stručném důkazu od naslouchajících křesťanů, kde a kdy Deschner řekl něco historicky nesprávného. Jelikož se to ale nikomu nepodařilo najít ani v jeho knihách, nebude to možné očekávat a dokázat ani v jeho přednáškách.»

A protestantský teolog Carl Schneider, známý nejen v odborných kruzích po Evropě i mimo Evropu, řekl: »Vůbec tento proces proti Deschnerovi se mi zdá, že náleží do řetězce ase-bických procesů, které byly většinou osudnější pro žalobce než pro obžalované...

Teprve když se tohoto procesu zmocní moderní publicistika, pak bude podle mého názoru narušen veřejný pokoj. My už totiž opravdu nežijeme v dobách inkvizice. Kdo nesouhlasí s panem Deschnerem, má přece všechny možnosti ho literárně přemoci. Jestli se žalobci Dr. Deschnera považují za křesťany, mělo by se jim rychle poukázat na 1.Kor.6,7. Zde apoštol Pavel naléhavě křesťanství od takových procesů odrazuje. Právě v zájmu a smyslu pravého křesťanství by se měl tento proces úplně zrušit.»

Inkriminovaná řeč, která byla pronesena v Norimberské »Meistersingerhalle« začínala větami:

»Proč se ještě zabýváme mrtvolou? Tou obrovskou mršinou světové historické obludy? Zbytky monstra, která nesčetné lidi (bratry, bližní, podobizny Boha) pronásledovala, roztrhala a která sežrala s nejlepším svědomím a s nejzdravějším apetitem v průběhu půldruhého tisíciletí všechno, co jí přišlo před tlamu, co považovala za užitečné, všechno pro větší slávu jejího Molocha a ke stále většímu vykrmení sebe sama...«

Ta řeč »o nutnosti vystoupit z církve« obsahovala i tato slova:

»Připouští se, že ideály evangelia jsou příliš vysoké, takže nemůžeme křesťanství a církve proklínat jen proto, že tyto ideály realizují ne zcela, ne napůl nebo chcete-li realizují je ještě méně než napůl. Ale ono zasahuje, abychom to zopakovali do lidského povědomí. A dokonce ještě dále a ještě hlouběji, když se století za stoletím, tisíciletí za tisíciletím realizuje právě

opak – zkrátka, když se v celé své historii prokazuje jako souhrn a živé ztělesnění hříchů a jako absolutní vrchol světově historického zločinu! Zločinnosti, vedle níž dokonce i hypertrofický krvavý pes Hitler vypadá téměř jako čestný muž, protože on od počátku kázal násilí, a ne jako církev – mír!«

Proces proti mně byl v Norimberku zastaven »na základě právě tak lapidárního jako nic neříkajícího prohlášení spisovatele« – pro malichernost – pro leták, který byl příčinnou obžaloby a který byl vlastně méně ostrý než moje inkriminovaná řeč. Tu jsem pak ostatně po procesu vydal v nezměněném a nezkráceném znění bez námitek v příručce »Církev nespasení«. ...

Toho obžalovaného studenta neznám, nikdy jsem ho neviděl, ani jsem s ním nemluvil, ale v té jeho věci stojím při něm a prohlašuji na závěr:

Po intenzivním zabývání se dějinami křesťanství neznám v Antice, ve středověku ani v novověku a obzvláště ne ve dvacátém století žádnou organizaci na světě, která by tak dlouho, tak soustavně a tak ohavně byla zatížena zločinem, jako křesťanská církev, a to zvláště církev římskokatolická.

Toto prohlášení je rozvedeno v církevně kritických publikacích, které jsem napsal a vydal a bude ještě dále stvrzeno mými »Kriminálními dějinami křesťanství« (původně předpokládanými pěti svazky). Tyto dobře fundované materiály budou platit tak dlouho, dokud nebudou překonány někým, kdo přednese právě tak dobře fundované důkazy, které by interpretovaly opak, a sice, že existuje ještě nějaká jiná organizace na světě, která je právě tak dlouho a opakovaně a tak ohavně zatížena zločiny jako římskokatolická církev.“

